

ကလျာ (ဝိဇ္ဇာ/သိပ္ပံ)

BURMESE
CLASSIC

ချစ်ရာနှင်း ဘဝ

ဒုတိယအကြိမ်

B

Design : bo bo hloom 2008

www.burmeseclassic.com

ကလျာ (ဝိဇ္ဇာ/သိပ္ပံ)
ချစ်ရာနှင်းတစ်ရာတစ်

ပထမအကြိမ် ၁၉၇၉ ခုနှစ် ဒီဇင်ဘာလ
ဒုတိယအကြိမ် ၂၀၀၆ ခုနှစ် ဖေဖော်ဝါရီလ

● အခန်း (၁)

သို့

ဒေါ်ခင်သီတာ
အထက်တန်းပြဆရာမ
အစိုးရအထက်တန်းကျောင်း
ဖိုပင်မြို့
ကချင်ပြည်နယ်

မေမေ...

သမီးရဲ့ သေစွာ စာရေးလိုက်ပါတယ်။
မေမေ့စာနှစ်စောင်လုံးရပါတယ်။ ချက်ချင်းစာမပြန်နိုင်တာကို
တော့ မေမေ ခွင့်လွှတ်ပါ။

သမီးရဲ့စာတမ်း (Term-Paper) အတွက် အသေအလဲ
လုံးပမ်းနေရလို့ပါမေမေ။

ခုတော့ ပြီးသွားပါပြီ။

သမီးကို ရေးခွင့်ပေးတဲ့ စာရေးဆရာဟာ သိပ်သဘော
ကောင်းတာပဲ မေမေရယ်၊ သမီးရဲ့ စာတမ်းကိစ္စကို သူ
အစအဆုံး ကူညီရှာပါတယ်၊ အရွယ်က မေမေ့ လောက်ရှိပါပြီ၊

ဒီစာနဲ့အတူ အဲဒီဆရာ ခက်ဝေ (ကျွန်းနုမြေ)ရဲ့
စာပေတွေ၊ သူ့ရဲ့အယူအဆ၊ အတွေးအခေါ်ကအစ သူ့ရဲ့
အတ္ထုပ္ပတ္တိ အစုံအလင်လဲ ပါရှိပါတယ်။

မေမေဖတ်ရအောင် သမီးပြုစုထားတဲ့ စာတမ်းကြီးပါ
ဘက်နှိပ်စက်ရိုက်ပြီးပို့ပေးလိုက်ပါတယ်။

ဆရာ့ကို မေမေသာ 'တွေ့ရရင်လဲ ခင်မင်မိမှာပါ။

သိပ်သဘောကောင်းပါတယ် မေမေ၊ သမီး
မှာလဲ အသေးစိတ်ကူညီရုံတယ်၊ သိပ်လဲ
ထားပါတယ်။

မေမေ သမီးဆီမလာနိုင်သေးရင်လဲ၊ ဆရာ
ခက်ဝေဆီကို ကျေးဇူးတင်ကြောင်းဖြစ်ဖြစ် စာတစ်စောင်
လောက် ရေးပို့ပေးလိုက်ပါလား နေမေ နော်။

စာတမ်းကိစ္စပြီးသွားရင် သမီးဟိုပင်ကို ပြန်လာ
ခဲ့ရမလား၊ မေမေ ရန်ကုန်လာမလားဆိုတာ ကြိုတင်ပြီး
စာရေးလိုက်ပါနော်။

အန်တီကြည်ပြာတို့ မိသားစုအားလုံးလဲ ကျန်းမာ

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ကြပါတယ်။

မေမေလဲ ကျန်းမာရွှင်လန်းပါစေ...။

ပန်းအိဖြူ
ဝိဇ္ဇာနှင့်သိပ္ပံတက္ကသိုလ်
ရန်ကုန်မြို့။

သမီးလေးရဲ့စာကို ဒုတိယမြောက်အဖြစ် နှစ်ခေါက်ဖတ်ပြီး
တာမှ သမီး၏ 'စာတမ်း' လွှာ တစ်ထပ်ကြီးကို ယူကြည့်လိုက်မိသည်။

ပထမ ဒေါ်ခင်သီတာ စိတ်မပါလှသော်လည်း မြန်မာစာ
နောက်ဆုံးနှစ်တွင် တင်ရသည်ဆိုသော သမီးလေး၏ကြိုးပမ်းမှု
ကိုဖြင့် ဒေါ်ခင်သီတာ ဖတ်ကြည့်ရပါဦးမည်။

စာတမ်းပြုစုသူ . . . မပန်းအိဖြူ။
ခုံအမှတ် . . . မာ ၄၆။

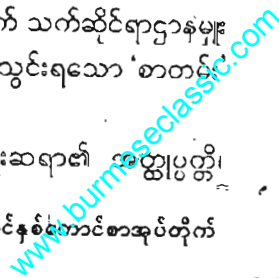
အကြောင်းအရာ စာတမ်းမှာ

'စာဆို၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိနှင့်စာပေ'

သည့်အောက်တွင် စာတမ်းပါ အချက်အလက်များ
ဖြစ်သည်။ ဤစာတမ်းမှာ မဟာဝိဇ္ဇာအတွက် 'ကျမ်းပြုစာတမ်း'
အဟုတ်ပါပဲ၊ ဝိဇ္ဇာဘွဲ့(မြန်မာစာအဓိက)အတွက် သက်ဆိုင်ရာဌာနမှ
အပေးသော ခေါင်းစဉ်အောက်တွင် တင်သွင်းရသော 'စာတမ်း'
ဖြစ်ပါ၏။

ကျေးဇူးစကား၊ စကားချီး၊ စာရေးဆရာ၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိ၊

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

စာပေနှင့် ပတ်သက်၍ တင်ပြချက်၊ ဝတ္ထု တစ်ပုဒ်ချင်းအပေါ် ထင်မြင်ချက်၊ စာရေးဆရာ၏ စိတ်ကြိုက်ဝတ္ထုများအပေါ် လေ့လာ ဝေဖန်ခြင်း၊ ဝတ္ထုအားလုံးအပေါ် ခြုံငုံဝေဖန်ခြင်းများနှင့် နောက်ဆက် တွဲ၊ ဝန်ခံစကား . . . စသည်အချက်အလက် အစုံအလင်ပါရှိပါ၏။

ဒေါ်ခင်သီတာမှာ သမီးလေး တရင်းတနွီး တလေးတစား ရှိနေသော စာရေးဆရာ ခက်ဝေ (ကျွန်းနုမြေ) ဆိုသူ၏ အကြောင်း ကို သိချင်လာသည်နှင့် အမှတ်မထင်ပင် စတင်ဖတ်ရှု လိုက်မိသည်။

ခက်ဝေ (ကျွန်းနုမြေ) ဟူသော ကလောင်အမည်ဖြင့် လျှမ်းလျှမ်းတောက် ကျော်ကြားနေသော စာဆိုရှင်၏ အမည်ရင်းမှာ 'ဦးတာရာ' ဖြစ်ပါ၏။

“ဟင် . . . ဦး . . . တာရာဆိုပါလား။”

ဆရာခက်ဝေသည် ဖြစ်ဝကျွန်းပေါ်၊ ပုသိမ်သားဇာတိ ဖြစ်ပါ၍ သူ့ကလောင်အမည်ကို 'ကျွန်းနုမြေ' မှ 'ကိုခက်ဝေ' ဟူ၍ . . . ။

'အို . . . ပုသိမ်ကတဲ့၊ သူ . . . သူဟာ ကိုတာရာဟာ 'သိန်းထိုက်ရတနာ'က ကိုတာရာများလား'

ဒေါ်ခင်သီတာမှာ စာကို အလောတကြီး ဆက်ဖတ်နေမိ သည်။ အတိတ်၏ ဒီလှိုင်းများသည် ပစ္စုပ္ပန်မှ ဒေါ်သီတာ၏ နှလုံးသားကမ်းပါးကို အရှိန်ပြင်းစွာရိုက်ပုတ်လာနေပါပြီတည်း။

အဖအမည် 'ဦးအောင်ကြီး'၊ အမိအမည်က 'ဒေါ်ခင်မေ'၊ ပညာအရည်အချင်းက ဘီအေဘွဲ့ ရသည်အထိ ပညာသင်ကြားခဲ့ပြီး ရန်ကုန်မြို့၊ ထွင်ပင် ကြီးပြင်းကာ ဦးလေးဖြစ်သူ

ဦးသန်းထိုက်၏ 'သိန်းထိုက်ရတနာ' နိုင်လွန်စက်ကြီးတွင် မန်နေဂျာ အဖြစ် . . .

“အမလေး . . . ဟုတ်ပါပြီ၊ သူ . . . သူမှ သူပါပဲလား။”

ဒေါ်ခင်သီတာမှာ စာတမ်း စာရွက်ထပ်ကြီးကို သက်ရှိ တစ်ယောက်ပမာ ကြောက်လန့်တကြား တွန်းပစ်လိုက်သည်။

အနှစ် နှစ်ဆယ်နီးပါးမျှ ငြိမ်သက်နေခဲ့ရသော မိမိ၏ ရင်တွင်းမှ နှလုံးသားသည် အတိတ်၏ ချောက်လှန့်မှုကြောင့် တုန်လှုပ်စွာ နိုးကြားလာခဲ့ရပါပြီ။

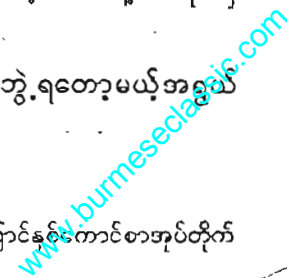
“ဪ . . . ကိုတာရာ . . . ကိုတာရာ . . . ၊ ရှင် . . . ရှင် . . . မသေသေးဘဲကို”

“ကျွန်မဟာ ကိုတာရာတို့ရဲ့ 'သိန်းထိုက်ရတနာ' နိုင်လွန် စက်ကြီး ရှိရာ ရှစ်မိုင်ခြံကြီးကို စွန့်ခွာလာခဲ့တာ အနှစ်နှစ်ဆယ်တိတိ ခွဲပါပြီရှင်”

“ဒါပေမယ့် . . . သီတာရဲ့ရင်ထဲမှာတော့ ဒီလိုကြောက်မက် ဗွယ်၊ နာကျည်းဖွယ်၊ ရွံ့မုန်းဖွယ်တွေနဲ့ အတူ ကြည်နူးရခြင်း၊ ကြင်နာရခြင်း၊ မေတ္တာထားရခြင်း ဆိုတဲ့ . . .

ခဲစားမှုပေါင်းဆုံရာ နယ်မြေကိုတော့ တစ်နေ့တစ်ရက်မှ မမေ့နိုင်ခဲ့တာ၊ ဒီနေ့ထိအောင်ပါ”

“သမီးလေး ပန်းအိဖြူတောင် ဘွဲ့ရတော့မယ့်အရွယ် ချောက်နေပါပြီလေ”

“ကိုတာရာရယ်... ဒီအကြောင်းအရာတွေကို ရှင့်စိတ်ထဲ
မှာ မေ့ပျောက်သွားပြီလား ဟင်...”

“ကျွန်မစိတ်ထဲမှာတော့ရှင်... ကျောက်ထက်အကွရာနဲ့
ကမည်း တင်ထားသလို ခိုင်မှာမြဲမြဲလှပါဟယ်”

“ကျွန်မ ရန်ကုန်လိုက်ခဲ့မယ်”

“ကျွန်မသမီးနဲ့ရှင်နဲ့ ဒီထက်ပိုပြီး ရင်းရင်းနှီးနှီးမရှိခင်မှာ
ကျွန်မ အမှီလိုက်လာခဲ့မယ် ကိုတာရာ”

ဪ... အနယ်ထိုင်နေပြီဖြစ်တဲ့... တည်ငြိမ်၊
ရင့်ကျက် နေပြီဖြစ်တဲ့ ဒေါ်သီတာရဲ့...

နှလုံးသား သောင်ကမ်းဆီသို့ ဝေးလံသော အရပ်ဆီမှ
'အတိတ်လှိုင်း' များသည်...

တစ်လိမ့်ချင်း... တစ်လိပ်ချင်း ဖြည်းညှင်းစွာ ရိုက်ခတ်
ထိတိုက် လာချေပါပြီတည်း။

● အခန်း (၂)

မန္တလေး - ရန်ကုန် နေ့ချင်းပေါက်ရထားမရှိသေးချိန်။
နေ့လယ်ပိုင်းထဲက ဆိုက်ရောက်ရန် ဖြစ်သော်လည်း

ရထားလမ်း ရေကျော်နေမှုကြောင့် ည (၇) နာရီခွဲမှ မန္တလေး
အစုန်ရထားမှာ ရန်ကုန်ဘူတာကြီးသို့ ဆိုက်ရောက်လာတော့သည်။

ရာသီက ဆောင်းဝင်စဉ် (၆) နာရီခွဲလောက် ဆိုလျှင်ပင်
ပိန်းပိတ်အောင် မှောင်နေခဲ့လေပြီ။

ခင်သီတာမှာ လာကြိုမည်ဆိုသော သူများကို စိုင်းစိုင်းလည်
သော အကြည့်များဖြင့် လူအုပ်များကြားတွင် ရှာဖွေမိသည်။

ဇောရှိန်မြင့်နေသော လူအုပ်ကြီးမှာ သူ့ကိုယ်တိုက်၊ ကိုယ့်
သူတိုက်ဖြင့် လိုက်ပါလာသည့် ခရီးသည်ကို ရှာကြသည်။ ခရီးသည်မှ

ကြိုဆိုမည့် လူများကို ကြည့်ကြရသည်။ ပစ္စည်းသယ်ချင်သူ၊ ကားငှား
စေချင်သူများကလည်း ကိုယ့်ဇောနှင့်ကိုယ် . . . ။

“ခင်သီတာ ဆိုတာလား။”

“အာ . . . အင် . . . ဟုတ် . . . ဟုတ်တယ်”

လူအုပ်များကြားမှ ထိုးထွက်လာသော အသံသြကြီးကြောင့်
ခင်သီတာ အလန့်လန့် အဖြန့်ဖြန့် ဖြစ်သွားရသည်။

“ဒါဖြင့် လာ . . . သွားကြမယ်”

“ရှင် . . .”

“သိန်းထိုက်ရတနာ ကို လာတာ မဟုတ်လား”

“ဟုတ် . . . ဟုတ်ပါတယ်”

“အဲ . . . ဟုတ်ရင် လာလေ . . . ဦးသိန်းထိုက်က ကြိုခိုင်း
လိုက်တာပဲ”

ခင်သီတာမှာ မယုံရဲ၊ ယုံရဲစိတ်ဖြင့် . . .

“ဦး . . . ဦးသိန်းထိုက် ကိုယ်တိုင် လာကြိုမယ် ဆိုပြီး
တော့ . . .”

“ဟုတ်ပါတယ် . . . သူမအားလို့ ကြိုခဲ့ပါဆိုပြီး ကျွန်တော့်
ကိုလွှတ်လိုက်တာ၊ ဒီမှာ တွေ့လား”

ယုံကြည်ထိုက်စရာမကောင်းသော အင်္ဂါရုပ်နှင့် လူနှစ်
ယောက်က ထုတ်ပြသော ဓာတ်ပုံကို ခင်သီတာ လှမ်းကြည့်မိသည်။

အမှန်ပါပဲ၊ ဦးသိန်းထိုက် ကြည့်ဖို့ အတွက် ကြိုတင်ဖို့
ပေးထားခဲ့သော ခင်သီတာ၏ဓာတ်ပုံ။

ဒါဖြင့် သေချာပါပြီ . . . ။

ဟူသော ယုံကြည် စိတ်ချစိတ်ဖြင့် ထိုသူနှစ်ယောက်၏
နောက်မှ ခင်သီတာလိုက်ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

ဂျစ်ကားတစ်စီးနှင့် . . .

ဤလူနှစ်ယောက်သာ။

ခင်သီတာမှာ မိမိ၏ ဓာတ်ပုံကို ပြနိုင်ကြသူများ အဖြစ်နှင့်
ယုံကြည် ကိုးစားစိတ်ထားပြီး ဂျစ်ကားပေါ်သို့ တက်လိုက်ရသည်။

မောင်းသူ၏ ဘေးတွင် ခင်သီတာ။

နောက်တစ်ယောက်က ခင်သီတာ၏ နောက်မှာ။

ကားပေါ်တွင် စကားတစ်လုံးမှ မပြောဖြစ်ကြ။ ခင်သီတာ
က ဘာမှမမေးရဲ။

တကယ်ဆိုလျှင် အိမ်ရှင် သူတို့အနေနှင့် တစ်စုံတစ်ခုသော
ပဋိသန္ဓာရ စကားမျိုးဆိုထိုက်ပါသည်ဟု ခင်သီတာထင်မိသည်။

“လူဆိုးတွေများ ဖြစ်နေမလား”

“ကြိုခိုင်းလိုက်တာမှ ဟုတ်ရဲ့လား”

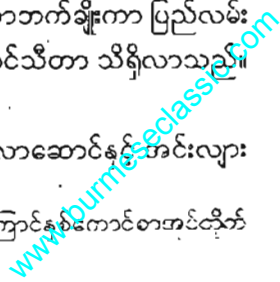
“ရန်ကုန်မြို့ သိပ်ရှုပ်တယ်တဲ့။ ငါ့ကိုဘယ်များ ခေါ်သွား
ကြမလို့ပါလိမ့်”

ယင်း သံသယစိတ်များသည် ကားဘီးလည်ပတ်နေသည်
သို့ပင်။ ခင်သီတာ၏ရင်မှာ အရှိန်ပြင်းစွာ လည်ပတ်နေရပါ၏။

ဦးဝိစာရလမ်းမှ ထွက်ပြီး လက်ယာဘက်ချိုကော ပြည်လမ်း
သို့ ဦးတည်နေ၍ မှန်ကန်နေပါကြောင်း ခင်သီတာ သိရှိလာသည်။

ကားရှိန်က ပိုမြင့်လာသည်။

မြေနီကုန်း၊ ကမာရွတ်၊ သီရိ မာလာဆောင်နှင့် အင်းလျား

ကန်ပေါင်ကြီးဘေးမှ ဖြတ်ပြီး ခြောက်မိုင်ခွဲ၊ ခုနစ်မိုင်သို့ ရောက်ခဲ့ပါပြီ။

“ရှေ့မှာ မှောင်လှချည်လား”

ကားမီးရောင်တန်း နှစ်သွယ်သည်သာ အလင်းစွယ်အဖြစ်နှင့် ရွှေ့လျားနေသည်။

“မ... မရောက်သေးဘူးလား”

ထိန်း၍ ပြောပါလျက်နှင့် အသံက တုန်ရသည်။ စကားက ထစ်သွားရပါ၏။

“နီးပြီ”

ဤ စကားနှစ်လုံးအပြီး၊ ဘာသံမှ ဆက်၍ မလာကြတော့။ နှစ်ယောက်စလုံး ကျောက်ဆစ်ရုပ်များ ဖြစ်သွားကြပြီလား။

ဤပုံစံအတိုင်း ဆယ်မိနစ်မျှ ဆက်၍ သွားပြီးသည် အခါတွင်

“ဟ... ဟ”

ကားမောင်းသူက အော်လိုက်သည်။

ကားက ပရမ်းပတာဖြစ်သွားသည်။

“ အမယ်လေး . . . အမယ်လေး”

ခင်သီတာမှာ ကားရှေ့ကကြိုးကို မြဲမြဲကိုင်ပြီး ခြေနှင့် တွန်းကန်ထားရင်း ကြိုးအော်လိုက်မိသည်။ ကားက ကွေ့ဝိုက်၍ အရှိန်နှင့် သွားနေသည် ထိန်းမရတော့။

“ရပ် . . . ရပ်လိုက်”

နောက်ကလူက အော်သည်။ ကားမောင်းသူက . . .

“ဘရိတ်ပေါက်သွားပြီ”

“ဟာ . . . ဟာ . . . ဒုက္ခပဲ”

“ဒီနန်း . . . ”

အော်သံနှင့်အတူ ကုက္ကိုပင်စည်ကြီးကို ကားဝင်တိုက်သံတို့ တစ်ဆက်တည်း ပေါ်လာရပါ၏။

“အမယ်လေး . . . ”

ခင်သီတာမှာ ကားပေါ်မှ အရှိန်ဖြင့် လိမ္မော်သွားတော့သည်။

တော်ပါသေးသည်၊ မြက်ခင်းပြင်အောက်တွင် မြေပျော့ရှိနေသော နေရာဖြစ်၍ နာကျင်မှုက မကြီးမားလှ။

“မင်းလုပ်လိုက်ရင် နည်းနည်းမှမသေချာဘူး၊ ဘယ်နှဲ့လဲ အမျိုးသမီး ထနိုင်လား”

နောက်ကလူက နှစ်ယောက်စလုံးကို တစ်ဆက်တည်း ပြောလိုက်သည်။

ခင်သီတာမှာ မြေကြီးထဲမှ ကြိုး၍ ထလိုက်ရသည်။ ရှက်ကြောက်ခြင်းများသည် ခင်သီတာ၏ ရင်ထဲမှစကားလုံးများကို ပိတ်ဆည်းထားကြသလို ဖြစ်နေသည်။ ဘာမှ ပြန်မပြောဖြစ်မိ။

ကားမောင်းသူက . . .

“ကဲ . . . ကားဘရိတ်တော့ ပေါက်သွားပြီ၊ မောင်းလို့ မရတော့ဘူး”

“ရှင် . . . ”

“မဝေးတော့ပါဘူး၊ အဲဒါသိန်းထိုက်ရတနာ နိုင်လွန်စက်တို့ သွားတဲ့ လမ်းကြားထိပ်ပဲ”

“ခင်ဗျားဘာသာ လျှောက်သွား၊ သုံးခြံလောက်ကျော်ရင် ရောက်ပြီ”

“အို... ”

သူ ညွှန်သောလမ်းထဲသို့ လှမ်းကြည့်မိသည်။ အမှောင်ပကတိ။

“ခင်ဗျားသေတ္တာ ထားခဲ့၊ ကျွန်တော်တို့ ကားပြင်ပြီးတော့ ယူလာခဲ့မယ်။ သွားတော့လေ”

ရုတ်တရက် ခင်သီတာ မဝေခွဲနိုင်။

အမှောင်လမ်းကို စမ်းတဝါးဝါးဖြင့် တစ်ယောက်ထဲသွားရကောင်းမလား။

ဤသူ နှစ်ယောက်နားတွင် ဆက်၍နေရကောင်းမလား။

“သွားလေဗျာ... ရထားက နောက်ကျတဲ့အထဲ ဟိုက စောင့်လှရောပေါ့”

မိမိ၏ခရီးဆုံးမှာ သိန်းထိုက်ရတနာ ဖြစ်ပါ၍ အမြန် ဝင်ရောက် နားခိုချင်စိတ်က ကြီးစိုးလာမိသည်နှင့်...

သူတို့ကိုလဲ မနှုတ်ဆက်တော့ပါဘဲနှင့်၊ မြေနီလမ်းလေး အတိုင်း ခပ်သုတ်သုတ် လျှောက်လာမိသည်။

ဤလမ်းမှာ ကုန်းမြင့် လမ်းလေး၊ အောက်ခြေရိတ်အိမ်ငယ် လေးများဆီမှ မီးရောင် လက်လက်ကလေးများကို မြင်နေရသည်။

ညိုခွိုင်း မဲမှောင်နေသောနေရာများမှာ၊ လျှိုနှင့်သစ်ပင် အုပ်များဖြစ်ပါသည်။

ညဦး၏ အအေးဒဏ်သည် ခင်သီတာကို မလွှမ်းမိုးနိုင်

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ဇောချွေးလေးများ ခိုသီးလျက် ကသုတ်ကရက် လျှောက်လာ နေရသော ခင်သီတာ၏ နောက်ဘက်ဆီမှ...

“အို... ကားတစ်စင်း... အရှိန်ပြင်းလှချည်လား”

ယင်းအသိဖြင့် လမ်းဘေးသို့ တိမ်းရှောင်ပေးမိသည်။

“အို... ဘယ်လိုလဲ”

စက္ကန့်ပိုင်းမျှ အဖြစ်အပျက်ပါ...

စောစောက ခင်သီတာစီးလာသော ဂျစ်ကားဟုပင်ထင်မိပါသည်။

တောင်စောင်းငယ်ထိပ်တွင် ရပ်နေသော ခင်သီတာ၏ တည့်တည့်သို့ တမင်ဝင်တိုက်ပါ၍...

နောက်ဖက်သို့ ခြေတစ်လှမ်းဆုတ်လိုက်ရသည်။

ဤခြေတစ်လှမ်းသည် ခင်သီတာ၏ဟန်ချက်ကို လွတ်ထွက် သွားစေတော့သည်။

တမင်ဝင်တိုက်သောကားနှင့် မတိုက်မိပါသော်လည်း တုန်းမြင့်ပေါ်မှ အရှိန်ပြင်းစွာ ဓာတ်ကလွှား လိမ့်ကျသွားရပါပြီ။

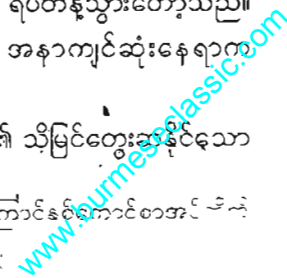
လေထဲတွင် အရှိန်ပြင်းစွာ ခြေလွတ်လက်လွတ် မြစ်သွား ပြီးသည့်နောက်တွင်...

မာကျောသော အရာတစ်ခုနှင့် ကိုင်ရိုက်လိုက်သလို တစ်ကိုယ်လုံး ထိမိပြီးနောက် လိမ့်ကျခြင်းမှ ရပ်တန့်သွားတော့သည်။

တစ်ကိုယ်လုံး နာကျင်မဆုံး။ အနာကျင်ဆုံးနေရာက ဦးခေါင်း၏ရှေ့ပိုင်း...

သည့်နောက်တွင်ဖြင့် ခင်သီတာ၏ သိမြင်တွေးခန့်င်သော

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

အသိဉာဏ်တရားအားလုံးသို့ အနက်ရောင် မှောင်နေသော
ကန့်လန့်ကာကြီး ဖုံးအုပ်လိုက်လေပြီတကား။

● အခန်း (၃)

“မခင်သီတာ”

“မခင်သီတာ သတိရပြီလား”

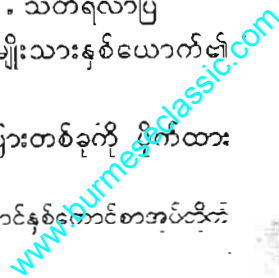
ပထမ ဝိုးတဝါး၊ နောက်မှအားယူ၍ အသိဉာဏ်ကိုစုစည်း
သည်။

ဝေးလံသော အရပ်ဆီမှပြန်လာရသည်လို တဖြည်းဖြည်း
အေးသာ သိမှတ်လာရပါ၏။

“ဟော... မျက်စိဖွင့်ကြည့်ပြီ . . . သတိရလာပြီ”

အံ့မျိုးသမီးတစ်ယောက်နှင့် အမျိုးသားနှစ်ယောက်၏
အတိတ်မှာ မှုဝါးရာမှကြည်လင်လာသည်။

အံ့မျိုးသမီး၏ လက်တွင် ကတ်ပြားတစ်ခုကို မှိုက်ထား

သည်။ အဖြူရောင်အင်္ကျီနှင့် နက်ပြာရောင်ထမိန်ပြောင်ညို
ဝတ်ဆင်ထားပြီး ခေါင်းတွင် ဖြူဖွေးကော့ပြန်နေသော ကက်(ပိ)ထိပ်
ဆောင်းထားပါ၍...

“ဆရာမ... ဒါ... ဒါ ဆေးရုံလားဟင်”

“ပရိုက်ဗတ်ကလင်းနစ်(က)ပါ။ “ချမ်းသာဆေးကုခန်း” ထဲ
ခေါ်ပါတယ်”

“ကျွန်မ... ကျွန်မ ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”

“ညကလေ... ကားပေါ်ကလိမ့်ကျလို့တဲ့၊ ဆေးရုံလာတာ
တော့ သတိမေ့နေတယ်”

“ဪ”

“ကျွန်မတို့ရဲ့ ဆရာဝန်ကြီးက အသေအချာစစ်ဆေးပြန်
ပါပြီ”

“ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့”

“နည်းနည်းပါးပါးပွန်းပဲ့ တာကလွဲလို့ ဘာဒဏ်ရာ
မရှိပါဘူးတဲ့”

“ဪ”

“အဲ... ခေါင်းမှာသာ ဒဏ်ရာ နည်းနည်းရလို့ ဆေးထိုး
ပြီး ပတ်တီးစည်းပေးထားတယ်၊ နေ့စဉ် ဆေးလာထည့်ရင်ရပါပြီ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အခုတော့ အိမ်ကိုပြန်လိုက်သွားလို့ရပါပြီ၊ ဆေးထိုး
ဖို့တော့ ကိုကျော်သူကို မှာလိုက်ပြီးပြီ”

“ရှင်... အိမ်ကို”

“ဟုတ်တယ်လေ... ကောင်းနေပြီပဲ၊ ဆေးခန်းမှာ
ဘာလုပ်ဆက်နေတော့မှာလဲ၊ အိမ်ကိုပဲ ပြန်တော့ပေါ့၊ မမ ဟိုဘက်
ခန်းကို သွားလိုက်ဦးမယ်နော်”

အထက်တန်းသူနာပြုဆရာမက လှည့်ထွက်သွားသည်။

သန့်ရှင်းသော အခန်းကျဉ်းလေးထဲတွင် ရှိနေသော
မျိုးသားနှစ်ယောက်၏မျက်နှာကို ခင်သီတာ အလန့်တကြား

ကြည့်လိုက်မိသည်။

သူတို့သည် ခင်သီတာအတွက် မျက်နှာစိမ်းများချည်းသာ၊
စိမ်းခါမှ မမြင်တွေ့ဘူးခဲ့။

“ဆရာမ... ဆရာမ နေပါဦး”

အခန်းဝမှ ကွယ်ပျောက်ခါနီးဆဲဆဲ သူနာပြု ဆရာမကို
ခင်သီတာ အဖောတကော လှမ်းခေါ်လိုက်မိသည်။

သူနာပြု ဆရာမမှာ အလန့်တကြားနှင့် ပြန်လှည့်ဝင်လာ
မည်။

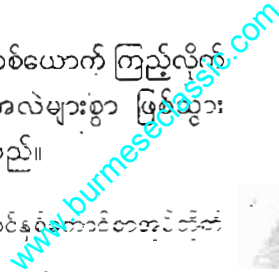
“သူတို့... သူတို့ ဘယ်သူတွေလဲဟင်၊ ကျွန်မ... ကျွန်မ
ဘယ်ကိုလိုက်သွားရမှာလဲရှင်”

“ဟင်... သူတို့ကို မသိဘူးလား”

“ဟင့်အင်း... မသိဘူး... ကျွန်မ... မသိဘူး၊
အိမ်မှလဲ မမြင်ဖူးဘူး”

သူတို့နှစ်ယောက် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ကြည့်လိုက်
သည်။ သူတို့၏မျက်နှာမှာ အပြောင်းအလဲများစွာ ဖြစ်သွား

ကြောင်း၊ ခင်သီတာ သတိထားလိုက်မိသည်။

ကိုကျော်သူဆိုသော ခေါင်းဆောင်ဖြစ်ပုံရသူကဖြည်းလေး
စွာ ခေါင်းညိတ်ရင်း စဉ်းစားဟန်ဖြင့် . . .

“ကျွန်တော့်ကို တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးဘူးလား၊ စဉ်းစားပါဦး”

“ဟင့်အင်း . . . မမြင်ဘူးပါဘူးရှင်”

သူက ရွှင်ကြည်စွာပြုံးရင်း . . . ဆရာမသို့လှည့်ကြည့်
လိုက်ပြီး . . .

“သူ အတိတ်ကိုများ မေ့သွားပြီလား”

“ရှင် . . .”

“ကဲ ညီမရယ် ပြန်စဉ်းစားကြည့်စမ်း၊ ညီမဘယ်ကလာသလဲ
ဘယ်သွားမှာလဲ၊ ခုလို မပေ့ခင်ကအထိ ဘာတွေ့သတိရသလဲဟင်”

“ကျွန်မ . . . ကျွန်မ”

ခင်သီတာ၏ ကြည်လှဲသော မျက်ဝန်းမှာ မျက်ရည်များ
ဝေ့ဝဲလာသည်။ အတိတ်ဖြစ်ရပ်များကို အပြေးအလွှား စဉ်းစား
ရပါသည်။ ပြောရပါသည်။

“ကျွန်မ . . . ကျွန်မ ရထားက ဆင်းလာတယ်”

“ဟုတ်ပြီ”

“လူနှစ်ယောက် လာကြိုတယ်”

“သူတို့တွေလား”

ဆရာမက လက်ညှိုးညွှန်၍ ကိုကျော်သူတို့ကို ပြသည်။

“မှဟုတ်ပါဘူး”

“ဒါဖြင့် ဆက်ပြောပါဦး”

“အဲ . . . ဟို . . . ဂျစ်ကားနဲ့ ကြိုလာတယ်၊ ကားတစ်စီး”

စာရိတ်ပေါက်သွားတယ်”

ကိုကျော်သူ၏ စူးစိုက်မှုက လွန်ကဲလာသည်။ ခင်သီတာကို
ပြည့်နေသော မျက်ဝန်းမှာ၊ မျက်တောင်မှ ခတ်ပါရဲ့လားမသိ၊ ပြုံး
ပြည့်နေပါ၏။

“အင်း . . . ဆက်ပြောပါဦး”

“ဒါ . . . ဒါနဲ့ . . . ကျွန်မကို သူတို့က သွားခိုင်းတယ်”

“ဟုတ်ပြီ ပြောပါ”

“မှောင်ထဲမှာ ကျွန်မလျှောက်လာတော့ အဲဒီကားပဲ
နောက်ကလိုက်တိုက်တယ်”

“ဟင် . . . တကယ်မှတ်မိသလား၊ ဟုတ်ရဲ့လား”

“မှတ် . . . မှတ်မိပါတယ်၊ ဟုတ်ပါတယ်ရှင်၊ အဲဒီဂျစ်ကား

ပြုက ကျွန်မကိုတိုက်ဖို့တိုးလာတော့ ကျွန်မလဲနောက်ဆုတ်ပြီး
နောင်လိုက်တာ၊ တောင်ကုန်းလေးပေါ်က လိမ့်ကျသွားပါတယ်”

“အင်း . . . ဒီနောက်တော့ မေ့သွားရောလား”

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်”

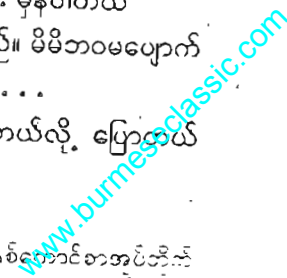
“ညီမနာမည် ဘယ်လိုခေါ်လဲ”

“ရှင် . . . ခင် . . . ခင်သီတာလို့ ထင်တာပဲ”

“ဟုတ်တာပေါ့ . . . ခင်သီတာပဲ . . . မှန်ပါတယ်”

ခင်သီတာ သက်ပြင်းရှိုက်လိုက်မိသည်။ မိမိဘဝမပျောက်
ပေးသေးပါလား၊ ဟူသော အသိရှိနေစဉ်မှာပင် . . .

“ညီမ ပြောတော့ မီးရထားနဲ့ လာတယ်လို့ ပြောတယ်”

အနံ့အပြား မြင်နေရသည်။

စက်ရုံနေရာမှာ မြေနိမ့်ပိုင်းမှာ ဖြစ်ဟန်တူပါ၏။ ခြံကြီးမှာ ကြီးမား ကျယ်ဝန်းလွန်းလှသည်။

“ဘယ်နှ့လဲ ခင်သီတာ၊ ပြန်မှတ်မိလာပြီလားဟင်”

အိမ်တွင်းသို့ ခေါ်ဆောင်လာသော ကိုကျော်သူက စတင် ပေးမြန်းသည်။

ခင်သီတာမှာ ခမ်းနား ထယ်ဝါသော တိုက်ကြီးနှင့် အဆောင်အယောင်များကို ဝဲလှည့်ကြည့်ရှင်း... .

“သီ... သီတာဟာ ဒီအိမ်ကလား... .ဟုတ်လားဟင်”

သီလိုဇောနှင့် မေးမိသည်။ ဤအိမ်သား တစ်ယောက်ဆို ပါလျှင် မိမိသည် ဤအိမ် မိသားစုနှင့် မည်သို့ တော်စပ်ပါသည်လဲ။

သမီးလား၊ ဇနီးလား၊ နှမလား။

ယခုကိုကျော်သူ ဆိုသူနှင့် မည်သို့ ပတ်သက်ပါသည်လဲ။

“တဖြည်းဖြည်းတော့ ပေါ်လာမှာပေါ့၊ လောလောဆယ် ဘာကိုမှ မစဉ်းစားပါနဲ့အုံးလေ... .”

ရှင်... .

“လာ... သီတာ့အခန်းမှာ နားနား နေနေ နေပါဦးလေ”

ခင်သီတာ၏လက်ကို ညင်သာနူးညံ့စွာ ဆွဲယူ တွဲခေါ်လျက် ကိုကျော်သူက လှေကားမှ အပေါ်သို့ တက်ဆိုက်သည်။

မငြင်းသာ၊ မရုန်းသာပါတဲ့နှင့် ခင်သီတာလိုက်လာရပါ၏။

လှေကားထိပ်တွင် ဘုရားခန်း၊ သည့်နောက်တွင် အဆောင် ခဆောင် အခန်းခန်းများရှိသည်။

● အခန်း (၄)

“သိန်းထိုက် ရတနာ နိုင်လွန်စက်ကြီး”

ဤအမည်ကို အဘယ်ကြောင့်များ သိမှတ်ရွတ်ဖတ်ခဲ့မိ ပါလိမ့်။

ယခု မြင်ရသော မြင်ကွင်းအားလုံးမှာ ခင်သီတာအတွက် အားလုံး အစိမ်းသက်သက်။

တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မတွေ့ဘူး၊ မမြင်ဘူးသောနေရာ ဖြစ်နေကြောင်း သေချာလှပါသည်။

ဝင်ဝင်ချင်း ပန်းခင်းအလှများ စိုက်ထားသည်။ ပန်းပွင့် ရောင်စုံများကို မျက်နှာစာပြုထားသည့် နှစ်ထပ်တိုက် အကြီးကြီး။

သည့်နောက်တွင် စက်ရုံများ၊ ဝိုဒေါင်များ၏ ခေါင်မိုးများကို

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ခင်သီတာကို ခြေရင်းဘက်ရှိ သီးခြား ထွက်နေသော အဆောင်ပိုင်းပိုင်းကြီးဘက်သို့ ခေါ်သွားသည်။

စာကြည့်ခန်းနှင့် အိပ်ခန်းတစ်ခုကို တွဲဆက်ထားသော နေရာ၊ ဤအခန်း၏ ထွက်ယောက်အိပ်ကုတင်မှာ ခင်သီတာကို နားနေစေသည်။

“ဟောဒါ ကိုယ့်အမေပဲ ဒေါ်သက်ဦး” တဲ့ ဒီဒြဲနဲ့ကုမ္ပဏီ ပိုင်ရှင်ကြီး ဦးသိန်းထိုက်ရဲ့ ဇနီးပေါ့”

အသက်ငါးဆယ်ကျော်ရွယ်ခန့် ရှိလေပြီ။ ဆံပင်က အနက်နှင့် အဖြူတစ်ဝက်စီ ရောယှက်လျက် အရပ်ကအပ်ပုပု ကိုယ်လုံးပြည့်ပြည့်နှင့် မြင့်ရံနှင့်ပင် အကြင်နာတရားခေါင်းပါးမည့် ခက်ထန်မည့် ရုပ်အသွင်မျိုး။

“အင်းလေ... ဟိုက ပြန်လာတဲ့အထိတော့ ဒီမှာပဲ နေပေါ့။ ဘယ်သူနဲ့မှတော့ ပရောယှက်နဲ့ စကားရှုပ်ရင်လဲ ကြီးကြီးက မကြိုက်ဘူး”

“ပေပေကလဲ”

ကိုကျော်သူက သွပ်ခင်၏စကားကို ခင်သီတာ စိတ်ညစ်ညစ် မသွားစေလို၍ ဟန့်ဟားလိုက်သည်။

“မင်းကလဲ ပြောသင့်တာတော့ ပြောထားရမှာပေါ့။ ဟောဟိုမှာ ရပ်နေတာ “လုလု” ညည်းလိုသမျှ သူ့ကိုခိုင်းနိုင်တယ်။ စားချင်တာမှာနိုင်တယ်”

“ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့ပါရှင်”

ဒေါ်သက်ဦး ထွက်သွားသည်။

ကြင်နာပုံရသော... ပြေလည်ဟန်ရှိသော လုလုသည် ခင်သီတာသို့ အပြုံးမျက်ဝန်းလေးများနှင့် လှမ်းကြည့်ပြီး ဒေါ်သက်ဦး၏ နောက်မှ ခပ်ရဲ့ရဲ့လေး လိုက်သွားရရှာပါ၏။

အခန်းဝမှ အမျိုးသားတစ်ယောက် ပေါ်လာသည်။ ကျစ်လစ်ရှည်သွယ်သော အရပ်နှင့် တည်ကြည်မာန်တင်းသော မျက်နှာနှင့်။

“လာလေ ကိုတာရာ၊ ခင်သီတာ ရောက်လာပြီ”

သူ့အခန်းတွင်းသို့ ဝင်လာသည်။ သူ့ကို မြင်ရသည်မှစ၍ပင် ခင်သီတာ၏ရင်မှာ တလှုပ်လှုပ်ခုန်လာရပါ၏။

သူကလည်း ခင်သီတာသို့ များစွာအာရုံစူးစိုက်၍ ကြည့်လာသည်။

သူ့အကြည့်သည် သာမန်မိန်းမချောလေးတစ်ယောက်သို့ ရှုကြည့်သည်ထက် ပိုကဲနေဟန်ရှိသည်။ တစ်ခုခုကို လှေ့လာနေသည့် ပုံစံမျိုး၊ အကဲခပ်နေသည့် ဟန်မျိုးပါ။

“မခင်သီတာ နေကောင်းပါရဲ့လား ခင်ဗျာ”

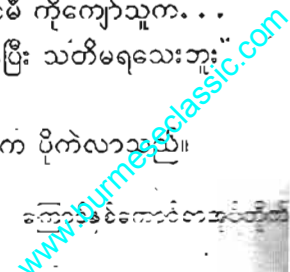
ကြည်လင် ပြတ်သားသော သူ့အသံကို ပထမဆုံး စတင် ဤားလိုက်ရသည်။

“နေ... နေတော့ကောင်းပါရဲ့ ဒါပေမယ့်”

ခင်သီတာ စကားမဆက်နိုင်မီ ကိုကျော်သူက... “ဒါပေမယ့် သူ့ဘာကိုမှ ပြန်ပြီး သတိမရသေးဘူး”

“ဟုတ်လား”

ကိုတာရာ၏ အာရုံစူးစိုက်မှုက ပိုကဲလာသည်။

“ဟုတ်တယ် ကိုကျော်သူ. . . ဟိုက ပြန်လာတဲ့ အထိတော့ ကျွန်တော်တို့ သူ့ကို ပြုစုထားကြရမှာပဲပေါ့”

“ဟိုက ပြန်လာတဲ့အထိ. . .”

ကြားရသည်မှာ နှစ်ကြိမ်ရှိပါပြီ။ ကိုကျော်သူ မပြောမီက ဖော်သက်ဦးလည်း ပြောသွားပါသေးသည်။

“ဟိုက. . . ဟိုက. . . ဆိုတာ ဘယ်ကလဲ၊ ဘယ်သူများလဲ”
ခင်သီတာ၏ အတွေးမှာ ချာချာလည် ဝဲနေစဉ်မှာပင် အခန်းဝမှ လူလူ ပေါ်လာပါသည်။

“တယ်လီဖုန်း လာနေပါတယ်၊ မမမာဆီကတဲ့. . .”

‘မမာ’ ဆိုသော အမျိုးသမီးသည် ကိုကျော်သူအတွက် အရေးကြီးသော သူဖြစ်ဟန်တူသည်။

သူ့ကို ရိုက်နှိုးစွာ ပြောလာသော လူလူနှင့်. . .

လက်ရှိဝန်းကျင်ကို သူရုတ်တရက် လစ်လျူရှုဖြစ်သွားသည်။ မေ့လျော့သွားပုံရပါ၏။

လျင်မြန်သော ခြေလှမ်းများဖြင့် အခန်းတွင်းမှ ထွက်သွားသည်။

သူ ပျောက်ကွယ်သွားသည်နှင့် ကိုတာရာဆိုသူက ခင်သီတာ၏ အနားသို့ ပြေးကပ်လာသည်။

သူ့အမူအရာက အရေးတကြီးပုံစံမျိုးကြီးနှင့်. . .

“မခင်သီတာ. . . မခင်သီတာ. . . ဘာမှစဉ်းစားလို့ မရဘူးဆိုတာ တကယ်လားဟင်”

“ရှင်. . .”

“သူ. . . သူတို့ကြောင့် ဟန်ဆောင်နေတာလား”

“သီတာ တကယ်မသိတာပါ။ ဘာဖြစ်လို့လဲရှင်. . . ဟင်”
အခြေအနေကို ရိပ်စားမိသော ခင်သီတာကလည်း လေသံ တိုးတိုးနှင့် တုန်တုန်ရီရီလေး ပြန်မေးလိုက်မိသည်။

“ခင်သီတာ့ကို ချောက်ထဲက ပြန်ကောက်ယူကြတဲ့အထဲမှာ ကျွန်တော်လဲပါတယ်”

“ဟုတ်ပါပြီ၊ သီတာ. . . အို. . . ကျွန်မ ဘယ်ရောက် ခနတာလဲရှင်. . . ဒါ ကျွန်မအိမ်လား. . . ဟင်”

“ခင်သီတာ တကယ်ပဲ အားလုံးကို မေ့နေတယ်ပေါ့၊ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်. . . ကျွန်မ ဘာကိုမှ ပြန်စဉ်းစားလို့မရဘူး၊ ကျွန်မ ဘယ်သူလဲဆိုတာတောင် ကျွန်မ မသိဘူး”

“ကောင်းတယ် မခင်သီတာ. . . ကောင်းတယ်”

“ရှင်. . .”

“သတိရအောင် မကြိုးစားပါနဲ့”

“အို. . .”

“မခင်သီတာ အားလုံးကို သတိပြန်ရလာတဲ့နေ့ဟာ မခင်သီတာအတွက် အန္တရာယ်ကျရောက်လာမယ့်နေ့ပဲ”

“ရှင်. . . ကျွန်မ. . . ကျွန်မ. . .”

ခင်သီတာ၏ အသံတုန်တုန်လေးများ စကားမဆက်နိုင်မီ အခန်းရွေ့မှ အရိပ်တစ်ခု ဖြတ်သွားသည်။ ကိုတာရာက နောက်ဆုတ်လိုက်ပါ၏။

လုလုပါပင်။

မကြာမီတွင် ကိုကျော်သူ ပြန်ရောက်လာသည်။

အမှတ်တမဲ့ ထွက်သွားရာမှ သတိရပြီး ပြန်လာဟန်မျိုးနှင့် ခင်သီတာကိုရော ကိုတာရာကိုပါ တစ်လှည့်စီ အကဲခပ်ရင်း ကြည့်လိုက်သည်။

ခင်သီတာက လှုပ်ရှားမြဲ လှုပ်ရှားဆဲ ဖြစ်ပါသော်လည်း ကိုတာရာမှာ တည်ငြိမ်၍ နေပါ၏။

သူ့ဘာမှ မပြောရ၊ မဆိုရ သေးသလို စောစောက ပုံစံအတိုင်း ရပ်မြဲရပ်နေသည်။

ကိုတာရာမှာ ဟန်ဆောင်ကောင်းသော သူတစ်ယောက် ဖြစ်ကြောင်း ခင်သီတာ သိမှတ်ထားလိုက်ရပါပြီတည်း။

“ကဲ... ဒီအိမ်မှာ ခင်သီတာ သိသင့်သိထိုက်ဟဲ့ လူ အဲဒီလေးယောက်ပဲ ရှိတယ်၊ အားလုံးနဲ့ မိတ်ဆက်ပြီးပြီ။ နားနာ နေနေ နေပေတော့...”

ခင်သီတာ ခေါင်းညိတ်ပြမိသည်။

ကိုကျော်သူက ကိုတာရာ သို့လက်ညှိုးညွှန်လျက်...

“မနေ့ညက ခင်သီတာ ချောက်ထဲကျသွားတာကို ပထမဆုံးမြင်လိုက်တဲ့လူဟာ အဲဒီကိုတာရာပဲ”

“ဪ... ”

“သူက ညဘက်ကြီး အပြင်ထွက်သွားချိန်မှာ ခင်သီတာ အော်သံနဲ့ လိမ့်ကျသံကို ကြားခဲ့ရတယ်၊ အဲ... သူပဲ အောက်ချိုင်ထဲ မှာ နေတဲ့ အိမ်က လူတွေနဲ့အတူ ဆယ်ယူပြီး ချမ်းသာဆေးခန်းထဲ

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ငိုသေးခဲ့တဲ့ အထဲမှာလဲ အဲဒီ ကိုတာရာပါပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့... သီတာကို သီတာလို့ သိတယ်လား”

“သီတာကို ဝိုင်းပြီးမ. တင်ကြတုန်းက “သီတာကို ကယ်ပါ၊ သိန်းထိုက်ရတနာကို ပို့ပေးကြပါ” လို့ သီတာက ကယောင်ကတမ်း အော်တယ်လေ”

“ကို... ကိုတာရာ”

“အင်း...”

“သီတာ... သီတာဟာ ဒီအိမ်ကလား ဟင်... ၊ သီတာဟာ ဘယ်သူလဲ ရှင်”

ကိုတာရာက ကိုကျော်သူကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

“ဘယ်လိုလဲ... ပြောလိုက်ရမလား”

ဟူသော အမေးကို နှုတ်က မမေး၊ မျက်ဝန်းနှင့် မေးလိုက် လေသလားပင်။

“ဒီမှာ ခင်သီတာ”

“တည်ကြည်ဟန်နှင့် ခက်ထန်နေသော ကိုကျော်သူသို့ သူ့ညီကြည့်ရပြန်သည်။

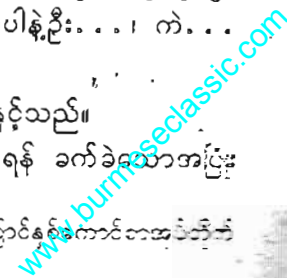
“ဆရာဝန်ကလဲ မစဉ်းစားစေချင်သေးဘူး။ ဟိုက နှစ်မလာခင်လဲ ကျွန်တော်တို့မှာ ဘာမှပြောပိုင်ခွင့်၊ လုပ်ပိုင်ခွင့် မရှိဘူး၊ ကိုတာရာကလဲ ဘာမှ မပြောပါနဲ့ဦး... ၊ ကဲ... ကျွန်တော်တို့သွားကြဖို့ သင့်ပြီ”

ကိုကျော်သူက ရှေ့မှ ထွက်သွားနှင့်သည်။

ကိုတာရာမှာ အဓိပ္ပာယ်ဖော်နိုင်ရန် ခက်ခဲသော အပြုံး

”

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

တစ်ခုကို ပြုံးရင်း အခန်းတွင်းမှ လိုက်ထွက်သွားသည်။
သူ့ခင်သီကာကို မကြည့်တော့။

● အခန်း (၅)

“စားမကောင်းဘူးလား”

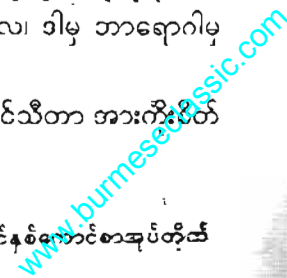
“လုလု ချက်တဲ့ ဟင်းတွေကအရသာ မတွေ့လို့လား
သီတာ”

စေတနာမေးခွန်း နှစ်ခုဆင့်လာသော လုလုကို ခင်သီတာ
ညှိမိသည်။ သူ့မျက်နှာလေးမှာ ကြည်ကြည် လွင်လွင်ပြုံးလို့ပါ။

“စားကောင်းပါတယ်၊ စားချင်စိတ်မရှိလို့ပါ လုလုရယ်”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အားရှိအောင်စားလေ၊ ခါမှ ဘာရောဂါမှ
လာနိုင်မှာပေါ့”

စကားသံဝဲနှင့် ချစ်စရာလုလုကို ခင်သီတာ အားကိုးစိတ်
ဩဇာလိုက်မိသည်။

“လုလု”

“ဘာလုပ်ပေးရမလဲ သီတာ”

“ဒါ... ဒါ... သီတာ့အိမ်လားဟင်၊ အရင်ထဲက နီနီ”

သီတာနေတာလား”

“ဝမ်းနည်းပါတယ် သီတာရယ်၊ လုလုမှာ ပြောခွင့်မရှိလို့”

ခင်သီတာမှာ စိတ်ပျက်အားလျော့စွာ လုလုကို ကြည့်လိုက်

ပြီးမှ နောက်ဆုံးကြိုးစားခြင်းအဖြစ်မျိုးနှင့်... . .

“သီတာ တစ်ခုထပ်ပြီးမေးပါရစေလားရှင်”

“လုလု ဖြေလိုရတာဖြေပါမယ်”

“ဟိုက... ပြန်မလာခင်ဆိုပြီး ပြောပြောနေကြတဲ့၊ ဟိုက

ဆိုတာဘယ်သူလဲဟင်”

ခင်သီတာ၏အသံဆုံးပြီး လုလု၏အသံ မစရသေးမီ ကြား

ကလအတွင်းမှာ... . .

“အဟမ်း... . . ဟမ်း”

ဟူသောချောင်းဟန့်သံထွက်လာသည်။ အသံလာရာဆီ

ခင်သီတာတို့နှစ်ယောက် ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်စွာ လှမ်းကြည့်လိုက်

ကြသည်။

“ဒေါ်သက်ဦး”

ဓာကြည့်ခန်းထဲရှိ ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် သူတိုင်နေသည့်

သူ့ကိုယ်တစ်ပိုင်းသာ မြင်ရပါသော်လည်း... . .

လုလုထံမှစကားသံများကို လှမ်း၍ ဟန့်တားနိုင်စွမ်းအား

ရှိသော မိန်းမကြီး။

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

လုလုမှာ ခင်သီတာစားပြီးသော ပန်းကန်များကို အသံ

ပြုသ်အောင် ထိထပ်သိမ်းဆည်းရင်းက ခင်သီတာ၏နားနားသို့

အိပ်လျက် တိုးတိတ်သောလေသံလေးနှင့်... . .

“ဟိုကဆိုတာ ဦးသိန်းထိုက်ကို ပြောတာ၊ ဒီခြံပိုင်ရှင်

သူဌေးကြီး”

“ဟင်... သူ... သူက... . .”

ခင်သီတာ၏လေသံတိုးလေးများကို လုလုနားမထောင်နိုင်

အားတော့။ အခန်းတွင်းမှ ထွက်သွားခဲ့လေပြီ။

“သိန်းထိုက်ရတနာခြံကြီး”

“ဪ... ဟုတ်ပြီ၊ ဒီခြံပိုင်ရှင်သူဌေးကြီး ဦးသိန်းထိုက်ဟာ

အိန္ဒိယလူမျိုး ပတ်သက်ပါလိမ့်”

ခင်သီတာမှာ ဦးနှောက်ပျက်မတတ် တွေးဆပါသော်လည်း

အရေးမျှပေါ်ပါ၍ အားလျော့စွာ အိပ်ရာထဲ သွေလိုက်မိသည်။

“လုလု... . . လုလု”

ခဏအကြာတွင် ခင်သီတာ၏ခေါ်သံကြောင့် တစ်ဘက်ခန်းမှ

ဒေါ်သက်ဦးက အခန်းဝမှပြုကြည့်လာပြီး... . .

“ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“ချွေးတွေသိပ်စိုနေလို့ အကျီလဲချင်လို့ပါ”

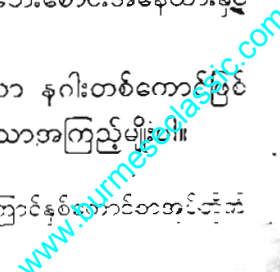
ဒေါ်သက်ဦးသည် ခင်သီတာကို ခဲစားစောင်းအနေထားနှင့်

အညှစ်ကြည့်နေလိုက်သေးသည်။

ဒေကယ်၍ ဒေါ်သက်ဦးသည်သာ နဂါးတစ်ကောင်ဖြင့်

လျှင် ခင်သီတာ ပြာဖြစ်သွားလောက်သောအကြည့်မျိုးပါ။

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ဤမိန်းမကြီးနှင့်ဆုံရလေတိုင်း၊ စိတ်ဝယ် ပိုမို၍ ကျဉ်းကြပ်လာမိသည်။ သူ့မျက်ဝန်းဆီမှ မလိုမုန်းထားခြင်း အကြည့်များထဲ ပေါ်လွင်သိသာလှပါ၏။

“ညီးကို အဝတ်တစ်ထည် ကိုယ်တစ်ခုနဲ့ တွေ့ကြရတာလေ ဘာအဝတ်အပိုမှ မပါဘူး”

“ဟင်...”

“အခုတော့ လူလူရဲ့အဝတ်တွေပဲဝတ်ထားဦး၊ ပြီးတော့ ကြည့်ချုပ်ပေးမယ်”

လက်မှဖတ်လက်စ စာအုပ်ကို စားပွဲပေါ်သို့ ပစ်ချပြီး ဒေါ်သက်ဦး ထွက်သွားသည်။

“ညည်းကို အဝတ်တစ်ထည် ကိုယ်တစ်ခုနဲ့ တွေ့ကြရတာလေ ဒေါ်သက်ဦး၏စကားကို ပြန်လည်ကြားနာမိသည်။

“ဒါ... ဒါဆို ငါဟာ ဒီအိမ်သားမဟုတ်တာ သေချာပြီ”

“ဒါဖြင့် ငါဘယ်ကလာတာလဲ”

“အို... ငါ ဘယ်သူလဲကွယ်”

ခင်သီတာမှာ အားလျော့စွာငိုရှိုက်မိရင်း လူလူအလာထဲ မျှော်နေမိပါသော်လည်း...

ဆယ်နှစ်ရွယ်မျှရှိသော သျှောင်ထုံးလေးနှင့် ကလေးမလေး တစ်ယောက်က သပ်ယပ်စွာ မီးပူတိုက်ထားပါသော အဝတ်တစ်စုံစုံ ကုတင်ပေါ်သို့ လာတင်ပေးသည်။

သည့်နောက်တွင် မိန်းကလေးမှာ အန္တရာယ်တစ်ခု

လိုက်လာသည်အလား၊ အပြေးအလွှား အခန်းတွင်းမှ ထွက်သွားပါတော့သည်။

လူလူမှာ ကိုယ်လုံးလှသမို့ လေ့ကျင့်ခန်းယူထားသည်ဟု ထင်ရသော ခင်သီတာ၏ကိုယ်လုံးနှင့် မတိုမီးမယိမ်းရှိပါ၏။

သူ၏ ဘလောက်(စ်)ပန်းရောင်နှင့် မြန်မာပြည်မှာ ယက်သော ချည်လုံချည်အနီပွင့်တို့မှာ ခင်သီတာနှင့် အံဝင်ခွင်ကျ နီးပါး နို့နေပါ၏။

ဤ သိန်းထိုက်ရတနာ ခြံပိုင်ရှင်တို့ နေသောတိုက်မှာ “ယခု (၁၉၅၉) ခု”လောက်တွင် ဆောက်သော တိုက်မဟုတ်၊ စစ်ကြိုခေတ်က အဆောက်အဦ ဖြစ်ဟန်တူပါ၏။

မဟောင်းနွမ်းသေး၊ ထုထည်က ခိုင်မာလှပါသော်လည်း အပေါ်ထပ်တွင် ရေချိုးခန်းနှင့် အိမ်သာမရှိပါ။

ခင်သီတာမှာ အောက်ထပ်သို့ဆင်းလာခဲ့ရသည်။ အိမ်ရှေ့ခန်းမှ ဒေါ်သက်ဦးက ကြည့်နေသော်လည်း ဘာမှမပြောပါ။

ရေချိုးခန်းနှင့် အိမ်သာသို့သွားရာ စင်္ကြံနံလမ်းတွင် ရာဇမတ်ကွက်ပုံစံ နှစ်တစ်လက်မသစ်သားချောင်းများ ခပ်စိပ်စိပ် ခိုက်ထားပါ၏။

ခင်သီတာ၏ အပြန်လမ်းတွင်...

“ရှူး... ရှူး... ဟေး”

ဟူသော ပြင်ပခြံထဲမှခေါ်သံကြောင့် ခင်သီတာလှည့်ကြည့်လိုက်ရသည်။

သစ်သားကွက် များခြားနေ၍ ဗလကေခင်းသော

အမျိုးသားတစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်းမှလွဲ၍ သူ့ပုံသဏ္ဍာန်က မသဲကွဲ
သူလည်း သည်သို့ပင်ရှိမည်ထင်သည်။

“ရှေ့... ရှေ့ လူလူ”

သစ်ကွက်ကြားမှ စာဖြူလေးတစ်ခေါက် ထိုးညှပ်ပြီး
သူလျင်မြန်စွာ ကျောခိုင်း၍ ထွက်သွားပါတော့သည်။

ပထမတော့ ခင်သီတာ ကြောင်နေမိပါသေးသည်။

လူလူ၏အဝတ်အစားဝတ်ထား၍ လူလူနှင့်မှားသွား
ကြောင်း သိရှိလာရ၍ စာကိုမယူဘဲ ထွက်သွားရန် ကြံပေါ်သေး
သည်။

“အို... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်”

ရုတ်တရက် ဆုံးဖြတ်ချက်များဖြင့် စာကိုဆတ်ကနဲဆွဲပြီး
ဘလောက်(စ်)၏အောက်နားဆီမှ အိတ်တွင်းသို့ ထိုးထည့်ပြီး
ဟန်မပျက် အပေါ်သို့ ပြန်တက်ခဲ့ရသည်။

ဒေါ်သက်ဦးက စောင့်ကြည့်နေဆဲ ဖြစ်ပါသော်လည်း
စာကိုစွကိုယုံးဝမြင်လိုက်ပုံမရ။

လူလူလည်း အပြင်သို့သွားနေဟန် ရှိ၏။

ခင်သီတာမှာ အခန်းတွင်း ရောက်ရောက်ချင်း စာအိတ်
မပါသော စာရွက်ခေါက်လေးကို ဖြန့်ဖတ်လိုက်မိသည်။

လူလူ...

ဟိုနှစ်ကောင် လျစ်ကားနဲ့ ထွက်ပြေး သွားလို့ ငါ
လိုက်ရှာရမယ်။

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

နင်အစ်ကိုလေးကို သတိထား စနုနော်...။

နင့်ကို အမြဲချစ်တဲ့
စောမောင်

စာဖတ်ပြီးသည်နှင့် ခင်သီတာ၏အသိအာရုံတွင်းမှ
ဝိုးတဝါးမြင်ရသော လျစ်ကားတစ်စင်းနှင့် လူနှစ်ယောက်၏
သဏ္ဍာန်က ပြန်လည် သက်ဝင်လှုပ်ရှားလာခဲ့သည်။

“အင်း... ဒီအိမ်ထဲမှာ အရှုပ်အထွေးတစ်ခုတော့
ရှိနေတာ အမှန်ပဲ”

“ငါ့ရဲ့ ဘဝမှန်ကို ပြန်ပြီးသတိရအောင် မကြိုးစားပါနဲ့လို့
ပြောသွားခဲ့တဲ့ ကိုတာရာဆိုသူရဲ့ စကားအဓိပ္ပာယ်ကို ငါသိချင်
လိုက်တာ”

“ကိုတာရာဟာ တစ်စုံတစ်ခုကိုဖြစ်ဖြစ်၊ အားလုံးကိုဖြစ်ဖြစ်
သိနေသလိုပဲ”

“ကိုတာရာနဲ့ ပြန်လည်ဆုံခွင့်ရရင် ကောင်းမှာပဲကွယ်”

ခင်သီတာနှင့်လုလုတို့ ခြံထဲ၌ရှိနေစဉ် အတွင်းမှာ
ဒေါ်သက်ဦးထွက်လာသည်။

ဘရိုက်ကတ်လုံချည်နှင့်၊ ချထားသောဝဝါကလည်း ထဘီနှင့်
ဆင်တူ၊ နိုင်လွန်အင်္ကျီနှင့် စိန်တစ်ဆင်စာနှင့်။ အရွယ်နှင့်မလိုက်
အောင် မိတ်ကပ်များ၊ နှုတ်ခမ်းနီများအပြင် မျက်ခုံးမွှေးကြိုးကိုလည်း
ထင်းနေအောင် ဆွဲထားလိုက်သေးသည်။

“ငါ မင်္ဂလာဆောင်သွားမလို့၊ လုလု နှာဦး”

တိုက်၏ဆင်ဝင်အောက်မှ ကားပေါ်တက်ကာနီး လှမ်းခေါ်
ပြီးနောက် လုလုသို့ တီးတိုးမှာကြားနေသည်။ အရေးတကြီးပုံစံဖြင့်
အထပ်ထပ်အခါခါ မှာကြားနေပါ၏။

ဒေါ်သက်ဦး ထွက်သွားပြီးသည့်နောက် ခင်သီတာမှာ
စိတ်ညစ်ညူးလွန်းစွာဖြင့် လုလုသို့ပင် စကားမပြောဖြစ်မိ။

“သီတာရယ် ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နေပါ။ လုလုဘာလုပ်ပေးရ
မလဲဟင်”

“နေပါစေ လုလုရယ်၊ သီတာ့အဖြစ်က ပျော်ရွှင်နိုင်စရာ
ရှိပါ့မလား၊ ဘဝပျောက်နေတဲ့ မိန်းကလေး တစ်ယောက်
အနေနဲ့...”

“အို့... မငိုနဲ့လေ”

ကြွေလာသော မျက်ရည်များကို သုတ်လိမ်းပြီး၊ နောက်ထပ်
မျက်ရည်မကြွေဖြစ်ပါစေရန် အံ့ကိုခဲ၍ ထိန်းထားရပါ၏။

“ဟိုဘက်နား လျှောက်မလားဟင်”

ခင်သီတာ ခေါင်းညိတ်ပြမိသည်။ လုလုက ခင်သီတာကို

● အခန်း (၆)

ယနေ့ တနင်္ဂနွေမို့ စက်ရုံများအားလုံး ပိတ်ထားလျက်
ရှိပါ၏။

ခြံတွင်းသို့ လုလုနှင့်အတူ လမ်းလျှောက်ခွင့်ရပါ၍
ခင်သီတာ၏စိတ်မှာ လန်းဆန်းနေမိသည်။

နံနက်က ဆရာဝန်လာသွားပါ၏။ ခင်သီတာ၏ကျန်းမာရေး
အခြေအနေမှာ ဘာချို့ယွင်းချက်မှမရှိပါဟု မှတ်ချက်ချသွားသည်။

မမျှော်လင့်သော တစ်ချိန်ချိန်တွင် အားလုံးကို ပြန်လည်
သတိရလာပါလိမ့်မည်ဟုလည်း နှစ်သိမ့်သွားပါ၏။

အိမ်တွင် ကိုကျော်သူမရှိ။ အစောကြီးထဲက ထွက်သွား
နှင့်သည်။

လူမမာတစ်ယောက်ပမာ လက်တွဲ၍ ဆွဲခေါ်လာပါ၏။

“ဟိုထိုပ်က ခေါင်မိုးနီနီလေးနဲ့ဟာ ဘယ်သူနေတာလဲဟင်၊ တိုက်လေးက သပ်ရပ်တယ်နော်”

“အစ်ကိုလေး ကိုတာရာနေတာ”

“ဟင် . . .”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ခင်သီတာ”

“လူလုကကိုတာရာကို အစ်ကိုလေးလို့ ခေါ်တယ်လားဟင်”

“ဟုတ်တယ် ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဟင် . . . ဘာ . . . ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး လုလု”

ခင်သီတာ၏လက်တွင် ယခုတိုင် လျှို့ဝှက်သိမ်းဆည်းထား

မိသော လုလု၏ချစ်သူ ကိုစောမောင်၏စာမှ . . .

“နင် အစ်ကိုလေးကို သတိထားနေ နော် . . .”

ဆိုသော သတိပေးစကားကို သတိရလာသည်။

ကိုကျော်သူနှင့် ကိုတာရာ ဆုံကြစဉ်က တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် ရင်းနှီးလွန်းဟန်မရှိကြပဲ အလုပ်သဘောလောက်သာ ပြောဆိုနေကြပုံရကြောင်းကိုလည်း ခင်သီတာ သတိထားမိသည်။

“ဒီနေ့ စက်ရုံပိတ်လို့ အားလုံးတိတ်နေတယ်”

“စက်ရုံမှာ အလုပ်သမားတွေ အများကြီးလား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ လူတစ်ရာကျော်လောက်ရှိမယ်ထင်ပါတယ် သီတာ”

“အလုပ်သမား တစ်ယောက်မှလဲ မမြင်မိပါလား”

“စက်ရုံရဲ့ ဟိုဘက်မှာ သီးသန့်လမ်း ရှိတယ်၊ ဒီဘက်ကို

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ကျော်ပြီး အလုပ်သမားတစ်ယောက်မှ မလာရဘူး”

“ဪ . . .”

“ဒေါ်သက်ဦးက မျက်စိရှုပ်လို့တဲ့”

“ဟုတ်လား”

“အစ်ကိုလေး . . . ကိုတာရာက စက်ရုံရဲ့ မန်နေဂျာ ဆိုတော့ တောင်ကုန်းထိပ်လေးမှာ သူ့အိမ်”

“ဟုတ်လား၊ ဟိုမှာတွေ့နေရတဲ့ အိမ်လေးနော်”

“ဟုတ်တယ်၊ သူက အပေါ်စီးကနေပြီး စက်ရုံကိစ္စ

အားလုံးကို ကြည့်ပေးနေတာပေါ့”

“ဒါဖြင့် ကိုကျော်သူက စက်ရုံပိုင်ရှင်၊ သူ့ဌေးသားပေါ့နော်”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဒေါ်သက်ဦးဟာ တစ်မျိုးပဲ၊ သီတာ့ကိုမလိုလားသလိုပဲ။

သီတာဟာ သူတို့နဲ့ဘယ်လိုများ ပတ်သက်နေလို့လဲ လုလုရယ်”

“ခွင့်လွှတ်ပါ သီတာ၊ သီတာကိုဘာမှ မပြောရဘူးလို့ ခုနဲ့ပဲ

ဒေါ်သက်ဦးက မှာသွားပါတယ်”

“အဲဒါတွေကို မသိရချင်နေပါစေ လုလုရယ်၊ သီတာက တစ်ခုပဲ သိချင်လှပါတယ်”

“ဘာများလဲကွယ်”

“သီတာဟာ ဘယ်သူလဲ၊ ဘာကြောင့် ဒီကိုရောက်လာ ရတာလဲဆိုတာ တစ်ခုပါပဲ”

“အဲဒါတော့ လုလုကိုယ်တိုင်လဲ ဘာမှ တိတိကျကျမသိ ရပါဘူး သီတာ၊ အစ်ကိုလေးကတော့ ဟိုနေ့ကပြောသွားတယ်”

“ကိုတာရာလား”

“ဟုတ်တယ်”

“ဘာတဲ့လဲ”

“သီတာဟာ သူ့ဘဝကို သူပြန်ပြီး မသိပါစေနဲ့ဦးလို့ ဆုတောင်းရတာပဲတဲ့”

ရင်တွင်းမှာ တင်းကြပ်လာမိသည်။

“အားထားဖွယ်မရှိသော ခိုတွယ်စရာပျဉ်ပြားငယ်လေးနှင့် ပင်လယ်ပြင်ကျယ်အလယ်တွင် မျောနေရသူနှင့် ငါ့ဘဝ မခြားပါလား” ဟုလည်း မျှော်လင့်ခြင်း ကင်းမဲ့စွာ ခင်သီတာ တွေးမိလာသည်။

ထိုစဉ် ကိုတာရာ ခင်သီတာတို့ဘက်သို့ လျှောက်လာသည်။

“နေကောင်းရဲ့လား”

“လူကတော့ နေကောင်းပါတယ်”

ကိုတာရာက အသိအမှတ်ပြုရုံ ခေါင်းလေးညိတ်သည်။ မကောင်းတတ်၍ နှုတ်ဆက်ပုံမျိုးနှင့် စကားလုံးလေးလုံးသာပြော၍ သူ ဖိမိမိဘက်သို့ ဆက်လျှောက်သွားတော့သည်။

လုလုလို့ အိမ်ဖော် မိန်းကလေးတစ်ယောက်အတွက် တောင် သတိထားစရာလူ ဖြစ်နေသော ကိုတာရာ၏အပြုအမူကို မနှစ်မြို့စွာ ခင်သီတာ ကြည့်နေလိုက်သည်။

သူ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တစ်စုံတစ်ယောက်နှင့် စကားပြော လိုသော ဆန္ဒ၊ မေးမြန်းလိုသောဆန္ဒများ ခင်သီတာတွင် ရှိနေခဲ့ပါ၏။

ကိုတာရာသည် မိမိထံသို့ လျှောက်လာသည်ဟု မျှော်လင့်

ဒီရာမှ မိမိကို မထေမဲ့မြင် သဘောမျိုးနှင့် နှုတ်ဆက်ရုံသာပြောပြီး ခင်သီတာကို ကျောခိုင်းသွားသည်။

“အိမ်ထဲပြန်ဝင်ကြလော့ သီတာ”

“မဝင်ချင်သေးဘူး လုလုရယ်၊ ဘဝက ကျဉ်းမြောင်းလွန်း ရတဲ့အထဲ အခန်းထဲမှာ နေရတော့ ပိုဆိုးသလိုပဲ၊ ဒီခြံထဲမှာပဲ ခဏနေပါရစေဦးနော်”

“ဒါဆို ဒီခုံတန်းလျားမှာ ထိုင်နေဦးလေ၊ လုလု မနက်စာ အတွက် မလှအေးကို နည်းနည်း သွားစီစဉ်ပေးလိုက်ဦးမယ်”

“သွား . . . သွား . . . လုလု”

အပွင့်များနှင့် ဝေနေသော ကျောက်နင်းဆီပန်းနုရောင် ပန်းအိုးလေးဘေးတွင် ထိုင်ရင်း၊ နှမ်းနေသော နှင်းဆီပွင့်လေးကို အဓိပ္ပာယ်မဲ့ စိုက်ကြည့်နေမိသည်။

“ခင်သီတာ”

“ဟင် . . . ကိုတာရာ”

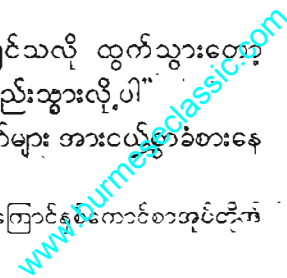
“ခုန . . . လုလုရှိနေလို့ ကျွန်တော် စကားမပြောတာပါ။ ခင်သီတာ မျက်နှာပျက်သွားတာ ကျွန်တော် သတိထားမိပါတယ်”

“ကိုတာရာဟာ ခင်သီတာအတွက် ကြယ်တာရာတစ်ပွင့်လို မျှော်လင့်ချက် ရောင်ခြည်လေးများလားလို့ မျှော်လင့်နေမိ ပါတယ်ရှင်”

“ဟင် . . .”

“ကိုတာရာက စကားမပြောချင်သလို ထွက်သွားတော့ သီတာ မျက်နှာပျက်သွားတာဟာ ဝမ်းနည်းသွားလို့ပါ”

“မသီတာအနေနဲ့ ဘယ်လောက်များ အားငယ်စွာခံစားနေ

မလဲဆိုတာ ကျွန်တော် နားလည်ပါတယ် သေတာ “
“ကိုတာရာရယ် သီတာ့ ဘဝမှန်ကို သီတာ့ သိပါရစေ
လားရှင်”

“မသီတာ သိသွားရင် ပိုပြီး စိတ်ဆင်းရဲရလိမ့်မယ်၊ ခုလို
တကယ့်ကို ဘဝမေ့နေတာကမှ သီတာအတွက် ပိုပြီးကောင်း
ပါလိမ့်မယ်ဗျာ”

“အဲဒီလို ပြောလေ သီတာ့အသည်းနှလုံးကို ဆွဲခါနေသလို
ပါပဲ၊ သီတာ့ဘက်က စာနာကြည့်ပါရှင်၊ ဘာမှန်းမသိရတဲ့အန္တရာယ်
ဆိုတာကို ဘယ်လောက်များကြောက်နေမလဲ၊ သိချင်နေမလဲဆိုတာ”

“မသီတာ့အဖြစ်ကို ကျွန်တော် စာနာမိပါတယ်၊ ကျွန်တော်
အနေနဲ့ ဘယ်လိုနေရကနေ ကူညီပေးလို့ ရနိုင်မလဲဆိုတာပဲ
စဉ်းစားရခက်နေပါတယ်”

“ဒီမှာရှင် သီတာ့ကို မကူချင်နေပါ၊ သီတာသိချင်တာလေး
တစ်ခုထဲကိုပဲ ဖြေပေးပါကိုတာရာရယ်”

ခင်သီတာက မျှော်လင့်တကြီး ကြည့်ရင်း ဆက်ဖြော
ဗိသည်။

“သီတာဟာ ဒီအိမ်က မဟုတ်ဘူး မဟုတ်လားရှင်”

“မဟုတ်ပါဘူး”

“ဒါဖြင့် သီတာဟာ ဘယ်သူလဲ၊ ဘယ်က ရောက်လာတာ
လဲ ဟင်”

“အဲဒါကိုတော့ ကျွန်တော်မဖြေနိုင်ပါဘူးခင်ဗျ”

“လမ်းပျောက်နေတဲ့အဖြစ် ဘဝပျောက်နေတဲ့ ဒုက္ခနဲ့

“အိမ်ကြီးမှာ သီတာဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဆက်နေရဲမှာလဲရှင်”
ခင်သီတာမှာ လှဲလှဲစွာ ဝိမိသည်။

“ဒါတော့ မပူပူ သူတို့ မသီတာကို စောင့်ရှောက်ထား၊
ဗျာ”

“အိုး... ဒီလိုဘဝကြီးနဲ့ နေရမယ့်အစား ဟိုညက ကားနဲ့
ဆိုက်မိလို့ သေသွားရတာကမှ ပိုပြီးကောင်းပါလိမ့်ဦးမယ်”

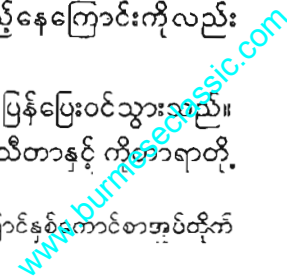
“ဒီလိုလဲ မဟုတ်သေးပါဘူးလေ”

“ဟုတ်ပါတယ်... သီတာ့ကို ဆယ်ယူ ကူညီခဲ့တယ် ဆိုတဲ့၊
ကိုတာရာကို သီတာ ကျေးဇူးမတင်တော့ဘူး”

မသီတာရဲ့ ဘဝကို မသီတာ သိလာရင် ကံအဆိုးဆုံး
မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်သွားနိုင်သလို ဟိုက အချိန်မီ
ရောက်လာခဲ့ရင်လဲ မသီတာဟာ ကံအကောင်းဆုံးနဲ့ အကြွယ်ဝဆုံး
မိန်းကလေး တစ်ယောက်ဖြစ်ချင် ဖြစ်လာနိုင်မှာပါ”

“ရှင်...”
“လုလု လှမ်းကြည့်နေပြီ... ကျွန်တော်သွားမယ်၊
ရှင်လွတ်ပါ မသီတာရယ်”
ကိုတာရာက ခင်သီတာ၏အနီးမှ သွက်လက်စွာ ထွက်ခွာ
သွားပါ၏။
လုလုက ပြတင်းဝမှ လှမ်းကြည့်နေကြောင်းကိုလည်း
မသီတာမြင်လိုက်ရပါ၏။

ခဏအကြာတွင် သူ အတွင်းသို့ ပြန်ပြေးဝင်သွားသည်။
အလုပ်များ မပြီးပြတ်ပါဘဲနှင့် ခင်သီတာနှင့် ကိုတာရာတို့

နှစ်ယောက်၏ အခြေအနေကို လာရောက်အကဲခတ်နေကြောင်း
သိသာထင်ရှားလွန်းလှပါချေသည်။

တင်းကြပ်သော ရင်ဖြင့် ပြာလွင်သော ကောင်းကင်ပြင်ကြီး
ကို မော့ကြည့်လိုက်မိသည်။

အဆုံးအစမရှိ ကျယ်ပြောလှပါတီ။

ခင်သီတာ၏ ဘဝသည်လည်း . . .

အစမသိ . . .

အဆုံးမည်သို့ ရှိရပါမည်နည်း။

● အခန်း (၇)

ဦးသိန်းထိုက်
သိန်းထိုက်ရတနာ နိုင်လွန်စက်ခွဲ၊
စ-မိုင်၊ ပြည်လမ်း၊
ရန်ကုန်မြို့။

သမီးလေး ချောမောစွာ ရောက် ရဲ့လား။
အကြောင်းပြန်ပါ။

ဂေါ်တင့်တင့်
ဟိုဖင်မြို့။

ဤကြေးနန်းစာကို လာရောက်ပြသသူမှာ ကိုတာရာဝင်း ဖြစ်ပါ၏။

“ဟင်... ဒါ... ဒါဖြင့် သိတာဟာ ဟို... ဟိုပင်မြို့က လား ရှင်”

“ဒါဟာ မသိတော့ အတွက် ရိုက်လိုက်တဲ့ ကြေးနန်းစာပဲ ဖြစ်မယ်ထင်လို့ ကျွန်တော်ယူလာပြတာပါ။ ဒေါ်တင့်တင့်ဆိုတာ မသိတာရဲ့ မိခင်များလား”

“ဒေါ်တင့်တင့်... ဒေါ်တင့်တင့်... အို... သီတာ... သီတာ မကြားဖူးဘူး... မသိဘူး”

ကိုတာရာ ကိုယ်တိုင် စိတ်ပျက်အားလျော့သော မျက်ဝမ်း များဖြင့် ခင်သီတာကို ကြည့်လာသည်။

“ကိုတာရာ”

“ဗျာ”

“သီတာ... အဲဒီ ဟိုပင်မြို့ကို သွားရရင် မကောင်းဘူးလား ရှင်”

“ဒေါ်တင့်တင့်ဆိုတာ မသိတာရဲ့ မိခင်ပါလို့မှ မသိတာ အတိအကျမသိဘဲနဲ့၊ ဘယ်နဲ့လုပ်ပြီး သွားလို့ဖြစ်မှာလဲ”

“အို... သီတာတော့ ဒီအိမ်ကြီးထဲက ထွက်သွားရမယ် ပြီးတာပဲလို့ ထင်နေမိတယ်”

“သွားရမယ့် ဦးတည်ချက်လမ်းက ရှိဦးမှပေါ့”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်... သီတာတော့ ထွက်သာ ပြေးချင်တာပဲ”

“တခြားနေရာသစ်ကိုရောက်သွားရင်လဲ မသိတာ အခုပဲ”

“ဘိုင်းပဲ ဖြစ်နေမှာပဲပေါ့”

“ဒါ... ဒါဖြင့် သိတာ ဘာလုပ်ရမလဲ ကိုတာရာရယ်”

“အကောင်းဆုံးကတော့ သိတာ ဒီမှာပဲ ဆက်နေပါ”

ခင်သီတာမှာ ရှေ့တွင်ချထားသော ရေခဲစိမ့် ပင်မဲ့ညှိ မိမ့်ရည်ကို မော့သောက်လိုက်သည်။ ပူလောင်နေသော သောကရင်ပြင်” နှင့် ရေခဲရည်ဖြင့်လည်း မအေးမြနိုင်ပါလား။

“အရေးထဲမှာ နောက်ကြေးနန်းကလဲ ဒီနေ့ပဲ ရောက်လာတယ်”

“ရှင်...”

“ဂျပန်ပြည်က ကြေးနန်းလေ”

“ဘာလဲ... ဘယ်သူ့ဆီကလဲ”

“ဦးသိန်းထိုက်ဆီက”

“ဘာကြေးနန်းလဲ”

“သူ ပြန်မလာနိုင်သေးဘူးတဲ့၊ စင်္ကာပူနိုင်ငံမှာ ဆယ်ရက် သောက် ထပ်ကြာဦးမယ်ဆိုပဲ”

“ဪ... ”

“အဲဒီကြေးနန်းနှစ်စောင်အကြောင်း မသိတာကို လာပြော ပြတာပါ။ ကျွန်တော် သွားမယ် မသိတာ”

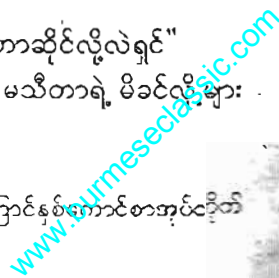
“နေပါဦး... ကိုတာရာ”

“ဗျာ... ”

“အဲဒီကြေးနန်းတွေနဲ့ သီတာနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲရှင်”

“ဪ... ဒေါ်တင့်တင့်ဆိုတာ မသိတာရဲ့ မိခင်လို့များ”

“သိပြန်ရလာမလား ဆိုတာရယ်...”

“ရှင်...ဟို...ဦးသိန်းထိုက်ကရော”

“ဦးသိန်းထိုက်ဆိုတာ မသိတာကို ဒီကိုလာဘို့ မှာယူတဲ့...”

“ဒီမှာ...ကိုတာရာ”

ကိုတာရာ၏ စကားမဆုံးခင် ထမင်းစားခန်းသို့ ကိုကျော်သူ ဝင်လာသည်။ သူ့လေသံအတိုင်း သူ့မျက်နှာကပါ ခက်ထန်နေပါ၏။

“ဒါ... ကျွန်တော်တို့ မိသားစုကိစ္စပါ။ ခင်ဗျားနဲ့ ဘာမှမဆိုင်ပါဘူး”

“ဟုတ်တယ်... ကျွန်တော် မှားသွားတယ်... ဒါဟာလဲ မသိတာကို ကူညီချင်တဲ့ စေတနာနဲ့ မှားတဲ့ အမှားကို ကိုကျော်သူ”

“ခင်ဗျား ကူညီစရာ ဘာလိုလဲ၊ ခင်ဗျား အနေသာကြိုးပမ်း”

“ဟုတ်တော့ ဟုတ်တယ်ပေါ့ဗျာ၊ ဒါပေမယ့်...”

“ဒါပေမယ့် ဆိုပြီးလဲ စကားဆက် နေစရာလို မထင်မထင်ပါဘူး။ ခင်ဗျားအလုပ်က ကျွန်တော့်ဖေဖေ တာဝန်ပေးထားတဲ့အတိုင်း စက်ရုံ အုပ်ချုပ်ဖို့ မန်နေဂျာအလုပ်ပဲ ရှိတယ်”

“ကောင်းပြီလေ... ကျွန်တော် သွားမယ်”

“ခင်ဗျား ခင်သီတာကိုလဲ လာပြီး ပြားယောင်းသွေးဆောင် နေစရာမလိုဘူး”

“ကျုပ်ကို ဒီလိုတော့ မစော်ကားနဲ့ ကိုကျော်သူ”

“ခင်ဗျားလဲ ကျုပ်တို့မိသားစုကိစ္စထဲမှာ ဝင်မပါပါနဲ့”

ကိုတာရာက ဒေါသမျက်ဝန်းများဖြင့် ကြည့်ပြီး သွက်လက်သော ခြေလှမ်းများဖြင့် ထွက်သွားလေတော့သည်။

“ခင်သီတာ”

ဒေါသပြေနေသော ကိုကျော်သူက သိမ်မွေ့စွာခေါ်

ဆိုက်ပြီး...

“အဲဒီ ကိုတာရာဆိုတဲ့လူရဲ့ စကားကို ဘာမှမယုံပါနဲ့၊ ဘာမှ ဆက်မခံပါနဲ့”

“သူ့ လာပြောလို့ပါ”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ သီတာမှာ အပြစ်မရှိပါဘူး၊ ဒီမှာ သီတာ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အဲဒီလူဟာ ဖေဖေ တစ်ယောက်ထဲကို ယုံကြည်အောင် နယ်လို သိမ်းသွင်းထားတယ် မသိဘူး၊ ဖေဖေဟာ သူ့ကိုမှ ယုံတယ်၊ အဲဒီအားလုံး ပုံအပ်ပြီး မန်နေဂျာခန့်ထားတယ်”

ခင်သီတာ ငေးကြည့်၍သာနေမိသည်။ စကားဧည့်ထောက် ခင်မခံမိ။

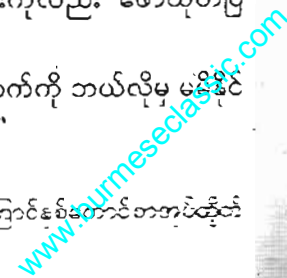
“ဖေဖေ မသိအောင် အမျိုးမျိုး လိမ်လည် လှည့်ပတ်ပြီး ကံရုံကပစ္စည်းတွေကို အမျိုးမျိုးခိုးထုတ် ရောင်းစားနေတဲ့လူ”

“ဟင်...”

“သူက လည်ပတ်တယ်။ စကားတုတ်တယ်၊ အလုပ်အကိုင် နိုင်တယ်၊ စည်းစနစ်ကောင်းတယ်၊ စာရင်းဇယားနိုင်တယ်”

ကိုတာရာ၏ အရည်အချင်းများကိုလည်း ဖော်ထုတ်ပြ သွားပါလား။

“ဒီတော့ တော်ရုံတန်ရုံ ကိစ္စလောက်ကို ဘယ်လိုမှ မခိုးနိုင် သိနိုင်ဘူး။ ပြီးတော့ အခက်ဆုံးက...”

“ဘာလဲ ဟင်”

“ဖေဖေကိုယ်တိုင်က သူ့ကို သိပ်ယုံကြည်နေလို့ပါပဲ”

“သူက ကိုကျော်သူတို့နဲ့ အမျိုးမတော်ဘူးလား၊ သူ့စိမ်းသက်သက်ပဲလား”

“ကျွန်တော်တို့နဲ့တော့ အမျိုးမတော်ပါဘူး၊ ဖေဖေနဲ့တော့ တစ်နွယ်ငင် တစ်စင်ပါလို့ ပြောရမလားပဲ၊ ဖေဖေရဲ့ဆုံးသွားတဲ့ ပထမိန်းမရဲ့တူ တဲ့”

“ဪ...”

“အခု သီတာ့ကိုစွမာလဲ သူက ဘာမဆိုင် ညာမဆိုင် ဝင်ရှုပ်နေတယ်လေ”

“သူ လာပြောတာက...”

“ကိုယ် အကုန်ကြားပါတယ်”

“ရှင်...”

“ဒီတော့ ဒီအတိုင်းသာ သီတာ စိတ်အေးချမ်းသာ နေပါ ဖေဖေပြန်လာတာနဲ့ ကိစ္စအားလုံး ရှင်းသွားပါလိမ့်မယ်”

“ဦး... ဦးသိန်းထိုက် ပြန်လာရင်...”

“ဟုတ်တယ်”

“အဲဒီ ဦးသိန်းထိုက်က သီတာနဲ့ ဘယ်လိုများ ပတ်သက် ပါသလဲ ရှင်”

“သီတာ ဒီကိုလာခဲ့ဖို့ ဖေဖေ ကိုယ်တိုင်က မှာယူခဲ့တာပဲ”

“ရှင်...”

“ဒါပေမယ့် သီတာက အရောက်သိပ်နောက်ကျ သွား

တယ်၊ ဒါကြောင့် ဖေဖေနဲ့ လွဲသွားရတာ”

“သီတာ့ကို... သီတာ့ကို အဲဒီ ဦးသိန်းထိုက်က ဘာကြောင့်မှာယူရတာလဲရှင်”

“အဲဒါတော့ ကျွန်တော်လဲ မသိဘူး၊ ခင်သီတာဆိုတဲ့ ဒိန်းခလေး ရောက်လာလိမ့်မယ်၊ သူ့ကြေးနန်းရရင် မင်းတို့ သွားကြို ကြပါလို့ ဖေဖေ ဂျပန်ပြည်သွားခါနီးမှာ မှာသွားတယ်၊ ဒါပေမယ့်...”

“ဟင်... သီတာ့ကို လာကြိုတာ ဒီအိမ်က မဟုတ်ကြ ဘူးလား”

“မဟုတ်လို့ပေါ့၊ ကိုယ် ကိုယ်တိုင် လာကြိုတာ၊ ဘယ်လို ဘယ်လို လွဲသွားပြီး ဟိုလူနှစ်ယောက်ဆိုတဲ့ ဂျစ်ကားနောက်ကို ပါသွားရတာလဲ”

“ဟင်... သူတို့ကပြောတော့ သိန်းထိုက်ရတနာက လာကြိုခိုင်းတာဆို”

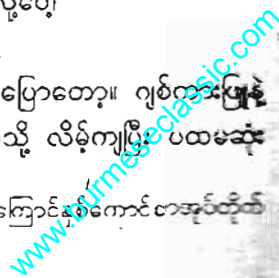
“ဘယ်ဟုတ်မလဲ၊ ဒါ သီတာ့ကိုကြားက ဖြတ်ခုတ်ခေါ်ထုတ် သွားမယ့် အစီအစဉ်နဲ့ ကိုယ့်အရင် သီတာ့ကို သူတို့ရွာပြီး ခေါ်သွားကြတာ”

“ဒါဆို သီတာလာမယ်ဆိုတာ အဲဒီလူတွေကလဲ သိနေလို့ ပေါ့နော်”

“ဒါပေါ့... အတွင်းလူလဲ ပါလို့ပေါ့”

“အတွင်းလူ”

ကိုကျော်သူက ဘာမှ ဆက်မပြောတော့။ ဂျစ်ကားဖြူနဲ့ ခင်သီတာကို လိုက်တိုက်၍ ချောက်ထဲသို့ လိမ့်ကျပြီး ပထမဆုံး

ဆယ်သူမှာလည်း ကိုတာရာဟု ပြန်လည်သိရှိခဲ့ရသည်။ သူနှင့်အတူ အခြားလူများပါ ဝိုင်းအံ့လာကယ်ခဲ့ကြသည်။

ကိုကျော်သူက ဘာမှမပြောသော်လည်း သူ့ရည်ညွှန်းချက် က ကိုတာရာသို့များလား။

“ဟုတ်လား”

“ကိုယ် အဲဒီနေ့က သီတာရဲ့ဓာတ်ပုံကို ကိုင်ပြီး မိန်းမချော လေးတွေကို လိုက်ကြည့်နေတာပဲ၊ လုလုတောင် ပါသေးတယ်”

“ဟုတ်လား”

“သီတာ မိန်းမဖော်ရအောင်ပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အဲ... ဒါနဲ့ ဘူတာရုံမှာ လူကုန်တော့မှပဲ မလာဖြစ်ဘူး ထင်ပြီး ပြန်လာခဲ့ကြတာ”

“ဪ... ”

“လမ်းထဲလဲဝင်ရော ရုတ်ရုတ်သဲသဲ ဖြစ်နေကြတယ်၊ ကိုတာရာ က ဦးဆောင်ပြီး သီတာ့ကို ချိုင့်ထဲက မ၊ တင် သယ်ယူနေကြတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဒါနဲ့ ကိုယ့် မာစီဒီးကားနဲ့ပဲ သီတာ့ကို ချမ်းသာဆေးတိုက် ကို လိုက်ပို့ခဲ့ရတာပါ”

“သီတာ့ကို လိုက်တိုက်တဲ့ ဂျစ်ကားဖြူရော”

“အဲဒါ သီတာပြောလို့သာ၊ ကိုယ်တို့ဖြင့် အဲဒီကားရဲ့ အရိပ် အယောင်တောင် မတွေ့ကြရပါဘူး”

“ခုထိပဲလား”

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

“ခုထိပေါ့”

ကိုစောမောင် လုလုသို့ ပေးခဲ့သောစာသည် ဤအကြောင်း အရာနှင့် သက်ဆိုင်လေသလား၊ သီးခြားစီလားဖြင့် မသိပါ။

ကိုကျော်သူ မသိသည်ကဖြင့် သေချာပါပြီ။

“သီတာ”

“ရှင်... ”

“အစတုန်းကတော့ ဖေဖေ ကိုယ်တိုင်က အရေးတယူမှာ ယူပြီး ဂရုတစိုက် ထားရမယ်လို့ တဖွဖွ မှာခဲ့လေတော့ မေမေနဲ့ ကျွန်တော်က နည်းနည်းတော့ မကျေမနပ် ဖြစ်မိခဲ့တယ်”

“ရှင်... ”

“ဒါ ကိုယ် အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံတာပါ သီတာ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

“ခုတော့လဲ မျက်ရည်တဝဲဝဲနဲ့ ညှိုးနွမ်းအားငယ်နေတဲ့ သီတာကို မြင်ရတော့ ကိုယ်စိတ်မကောင်းမိဘူး၊ သနားလာမိတယ်၊ ဒါကြောင့် မေမေ့ကိုပါ ဖျောင်းဖျထားရပါတယ်”

“ဒေါ်သက်ဦးက သီတာ့ကို မလိုလားဘူးလားရှင်”

“ဒီလိုရယ်တော့လဲ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ မေမေမှ မဟုတ်ဘူး၊ မေမေ နေရာကနေပြီး ကြည့်မယ်ဆိုရင်လဲ ဘယ်မိန်းမ မျိုးမှကျေနပ်နိုင်စရာ ရှိမှာမဟုတ်ပါဘူးလေ”

“ရှင်... ဘယ်လိုပြောလိုက်တယ်၊ သီတာဟာ... သီတာ့

ဟာ ဘာဖြစ်လို့လဲရှင်”

“ကဲပါလေ... ဒါတွေ အသာထားလိုက်ပါဦး၊ ကိုယ်

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

သီတာ့ကို ကုပေးဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီ”
 “ခုလဲ ဆရာဝန်လာကြည့်နေတာပဲ”
 “ဒါက ရိုးရိုးဆရာဝန်ပဲ၊ ကိုယ်ပြပေးမှာက ဆိုက်ကဲယားထရစ် (Psychiatrist) နဲ့”
 “ရှင်... ”
 “ကိုယ် သီတာ့ကို သနားလာမိပြီ”
 “ဆိုက်ကဲယားထရစ်ဆိုတာ ဘာလဲဟင်”
 “ဪ ဖိတ်ကျန်းမာရေးဆရာဝန်ကို ပြောတာပေါ့”
 “သီတာရူးနေပြီလား၊ ဟုတ်လားဟင် ကိုကျော်သူ”
 “မရူးပါဘူး၊ သီတာက အားလုံးကို သိနေတာပဲ၊ ကိုယ်ဘဝကို မွေ့နေကာလေးတစ်ခုပဲ မဟုတ်လား”
 “အဲဒါက အဆိုးဆုံးပေါ့”
 “အေးလေ... အဲဒါကြောင့် သီတာရဲ့ဘဝမှန်ကို ပြန်ပြီး သတိရလာနိုင်အောင် ဖိတ်ကျန်းမာရေးဆရာဝန်နဲ့ ပြပေးမယ်လို့ ပြောတာပေါ့”
 “ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ သီတာတကယ်ပဲ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ရှင့်”
 “ကိုယ်ဟာ ဘယ်သူ့မဆို ကူညီတတ်တဲ့သူပါ သီတာရယ်”
 “ဒါပေမယ့် သီတာတစ်ခုမေးပါရစေ”
 “မေးပါ”
 “သီတာ ဘယ်သူလဲ၊ ဘယ်ကလာတာလဲဆိုတာကို ကိုကျော်သူတို့ တကယ်ပဲ မသိကြဘူးလားရှင်... ”
 ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

“မသိပါဘူး”
 “သိမှာပါရှင်... ကိုယ့်အိမ်ကိုလာမယ့် ဧည့်သည်ဆိုပြီး လာတောင်ကြိုနေတာပဲ”
 “သီတာဟာ ဘယ်သူလဲဆိုတာ ကိုယ်တို့တကယ်မသိပါဘူး သီတာ”
 “ဟင်”
 “ဖေဖေက... ခင်သီတာဆိုတဲ့မိန်းကလေး ရောက်လာလိမ့်မယ်၊ အဲဒါ သားကသွားကြိုပြီးတော့ ကောင်းကောင်း ပြုစုထားနဲ့ပဲပါ။ ဖေဖေပြန်လာမှ သူ့ပြဿနာကိုရှင်းမယ်ဆိုပြီး သီတာရဲ့ ဓာတ်ပုံလေး တစ်ပုံပေးခဲ့တယ်၊ ကိုယ်သီတာ ဒါအကုန်ပါပဲ သီတာ”
 ခင်သီတာရောက်ပြီးသည်မှစ၍ ယခုတစ်ကြိမ်သာ ကိုကျော်သူသည် အေးအေးဆေးဆေးနှင့် ဆွေးဆွေးနွေးနွေး စကားပြောလာသည်။
 သူလည်းအိမ်မှာ သိပ်မရှိလှ။
 မာစီဒီးကားမဲကြီးတစ်စင်းနှင့် ထွက်သွားလိုက်၊ ပြန်ဝင်လာလိုက်၊ ပြန်မောင်းသွားလိုက်နှင့်ပါပင်။
 ခင်သီတာကို ထာဝရမျက်ခြေမပြတ် စောင့်ကြည့်နေသူကတော့ ဒေါ်သက်ဦး...
 ပြီးတော့ လုလု။
 ခင်သီတာမှာ ဒေါ်သက်ဦး၏ စိမ်းလွန်းသော အကြည့်များကို ရင်မဆိုင်ရဲ။ ဆုံလေတိုင်း မျက်နှာလွှဲသွားမိသည်သာမဟုတ် ယခု သူ့သားက စေတနာပါသော စကားလေးများနှင့်

တတ်ကျွမ်းသက်ဆိုင်သော ဆရာဝန်ထံ ပြသပေးမည်ဆိုပါ၍
ခင်သီတာ အားတက်လာမိသည်။

“ကိုယ့်ဘဝကို သိအောင်မစဉ်းစားပါနဲ့”

ဟူသော ကိုတာရာ၏စကားသည် စေတနာစကား ဖြစ်ချင်
ဖြစ်မည်။

ခင်သီတာ မခန့်မှန်း မတွေးထင်တတ်ပါ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဘယ်လိုအန္တရာယ်မျိုးနှင့်ပင် ရင်ဆိုင်ရ
ရင်ဆိုင်ရ၊ ကိုယ့်ဘဝမှန်ကို သိချင်လွန်းလှသော စိတ်သည်သာ
ခင်သီတာ၏ရင်မှာ အပြင်းပြဆုံးသော ဆန္ဒဖြစ်ပါတော့သည်
တကား။

● အခန်း (၈)

“ကြည်ပြာလေ... မမသီတာရယ်... ကြည်ပြာ
ကိုတောင် မသိတော့ဘူးလား”

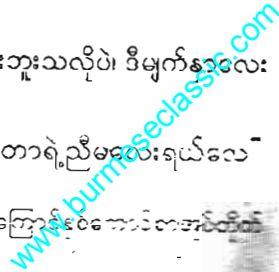
ကြည်ပြာက အသံတုန်၍ မျက်ရည်များ ဝဲလာသည်။
ဆယ်ကျော်သက်ရွယ် နုနယ်သော အတွေးအကြံရှင်မို့ သူ့ရင်လှုပ်ရှား
မှုများကို ဘေးကပင် မြင်သာနိုင်နေပါ၏။

“ကြည်ပြာ... ကြည်ပြာ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ မမသီတာ”

“အို... ဒီနာမည်ကို သိပ်ကြားဘူးသလိုပဲ၊ ဒီမျက်နှာလေး
ကိုလဲ သိပ်ပြီး သိမှတ်မိဖူးသလိုပဲ”

“ကြည်ပြာရယ်လေ... မမသီတာရဲ့ညီမလေးရယ်လေ”

“ဟင်”

“သိပြီမဟုတ်လား၊ မှတ်မိပြီမဟုတ်လားဟင်”

“ဟင့်အင်း... ဟင့်အင်း... မသိပါလား... အို... ”

ဘာမှပြန်တွေးလို့ မရတော့ပါလား”

ခင်သီတာ ရိုက်ကြီးတင်ငိုယိုမိသည်။

“မငိုနဲ့လေ... သီတာမငိုပါနဲ့”

စိတ်ကျန်းမာရေးဆရာဝန်က ခင်သီတာ၏ ပခုံးလေးကို ပုတ်ပြီး ဖြေသိန်သည်။

“မကြည်ဖြာနဲ့ပတ်သက်လို့ ဒီလောက်ကလေး... သိမှတ်

ကြားဖူးလာတယ်ဆိုရင်ပဲ အားတက်စရာပါ”

ပြီးနောက် ခင်သီတာစိတ်ကြည်လင်စေမည့် မေးခွန်းပေါင်း များစွာကို မေးသည်။ စကားတွေပြောသည်။ ရောဂါနှင့် မဆိုင်သော ကိစ္စများကို မိတ်ဆွေချင်း ကြုံရာဆုံရာ ပြောသလိုလျှောက်ပြော နေပြီးမှ ခင်သီတာ၏ အခန်းမှ ဆရာဝန်ထွက်သွားသည်။

အပြင်တွင်လည်း ကိုကျော်သူနှင့်ကြာမြင့်စွာ အကြေ အလည် ဆွေးနွေးနေပုံရသည်။ အတော်ကြီးကြာမှ ဆရာဝန်၏ ကား ထွက်သွားသံကြားလိုက်ရသည်။

ကြည်ဖြာကိုလည်း ခင်သီတာ၏အခန်းတွင်းဝယ် ကြာရှည် နေခွင့်မပြုတော့။

ကြည်ဖြာနှင့် ပတ်သက်၍ စဉ်းစားလေ ခေါင်းရှုပ်လေ ဖြစ်မနေအောင် စီစဉ်ကြခြင်းဖြစ်မည်ထင်ပါ၏။

“လုလု”

“ဘာလုပ်ပေးရမလဲ သီတာ”

“ကြည်ဖြာဆိုတာရော ဟင်”

“ရိုပါတယ်”

“သူက သီတာ့ ညီမလေးတဲ့လား”

“ဟုတ်တယ်လို့ပြောပါတယ်”

“သီတာနဲ့ ခဏလောက်တွေ့ပါရစေ”

“သူပြန်သွားပြီ”

“ဟင်... ဒါနဲ့ ရိုပါတယ်ဆို”

“သူက ကမာရွတ်မှာတည်းတယ်လေ”

“တည်းတယ်ဆိုတော့ သူနယ်ကလာတာပေါ့နော်”

“ဟုတ်ပါလိမ့်မယ်”

“ဘယ်ကလာတာလဲ၊ ဟိုပင်ကလား ဟင်”

“ဟိုပင်”

“ဟုတ်တယ်... ဟိုပင်မြို့ကလာတာလား”

“သီတာက ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သိနေလို့လဲ”

လုလုက အံ့ဩဆန်းစစ်သော အကြည့်များဖြင့် မေး

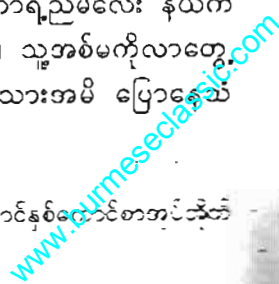
တသည်။ “မေးကြည့်တာပါ၊ ဟုတ်လားဟင်”

“အဲဒါတော့ လုလုမသိဘူး၊ သီတာရဲ့ညီမလေး နယ်က

လာတယ်၊ ကမာရွတ်မှာတည်းတယ်၊ သူ့အစ်မကိုလာတွေ့

မိနဲ့မယ်လို့ အန်တီကြီးဒေါ်သက်ဦးတို့သားအမိ ပြောနေသ

မယ်လို့ပါ”

“ဪ... ဪ”

လှလှကုဏ္ဍိကကားစုကို အမြန်ပြောပြီး အမြန်ထွက်သွားရအောင်

ခင်သီတာ၏အနီးအနားတွင် ကြာရှည်နေခွင့် ပြုမထားကြောင်းကိုလည်း ခင်သီတာ နားလည်မိပါသည်။

နောင်တ တစ်ခုသည် ခင်သီတာ၏အသိအာရုံတွင်းသို့ ပြေးဝင်လာခဲ့သည်။

“ကြည်ပြာ... ကြည်ပြာဆိုတာ ငါ့ညီမလေး ဖြစ်နိုင်တယ် ငါ့မျက်နှာမျိုး နှိုးသားတဲ့မျက်နှာ၊ ကြင်နာတဲ့မျက်ဝန်းလေးမှာ ထဲ မျက်ရည်တွေနဲ့”

“ငါ ဘာလိုလိုက်မသွားမိပါလိမ့်”

“ငါ့ညီမလေးရဲ့လက်ကိုဆွဲပြီး ငါ ဒီအိမ်ကြီးက နေထိုင်တစ်ခါတည်း ဘာကြောင့်များ ထွက်ပြေးမသွားမိပါလိမ့်”

နောင်းလေသော နောင်တအတွေးများကြောင့် နှမ်းလှအားလျော့စွာဖြင့် ခင်သီတာမှာ အိပ်ရာထက်သို့ နဲ့နဲ့ခွေခွေလေလဲ့ချလိုက်ရပါတော့သည်။

“သီတာ”

ညင်သာသောခေါ်သံကြောင့် မျက်ရည်စိုလျက် ပိတ်ယူထားနေသော မျက်ထောင်ကော့ကြီးနှစ်ခုကို ဖွင့်ခွာကြည့်လိုက်ရပါသည်။

“ဆေးသောက်ရအောင်နော်”

လက်တွင်ရေတစ်ခွက်နှင့် အခြားလက်ဖဝါးပေါ်တွင် ဆေးနှစ်ပြားတင်လျက် ခင်သီတာသို့ပြုံးကြည့်နေသော ကိုကျော်သူ

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

“သီတာအခြေအနေဟာ အများကြီး အားရလာစရာပဲ၊ ဒါ့အပြင် ‘ဒေါက်တာစန်းမောင်သွင်’ က ပြောသွားပါတယ် သီတာ”

“သီတာအဖို့တော့ ဆာမုလဲမထူးခြားပါလားရှင်”

“ထူးခြားမှာပါ၊ ကြည်ပြာကို သီတာနည်းနည်းမှတ်မိလာပြီပဲ”

“အဲဒီ ကြည်ပြာဟာ”

“နေ... သီတာ၊ ဘာမှမစဉ်းစားနဲ့ဦးတဲ့၊ ရော့... ”

ဆေးလေး သောက်လိုက်ပါဦး”

ခင်သီတာမှာ စိတ်မပျက်ပါနှင့် အိပ်ယာမှထပြီး ကိုကျော်သူ ဆေးသောဆေးကို သောက်လိုက်ရသည်။

“ကဲ... ခဏနေရင် သီတာ ကောင်းကောင်း အိပ်ပျော် သွားတော့မှာပါ”

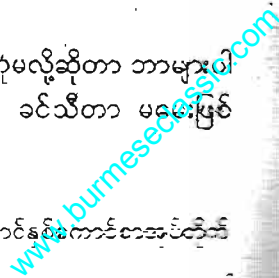
“သီတာကတော့ ဘယ်တော့မှနိုးမလာတဲ့အိပ်ခြင်းမျိုးနဲ့ပဲ အိပ်ချင်ပါပြီရှင်”

“အို... သီတာကလဲ မဟုတ်တာ၊ ဒေါက်တာက အစီအစဉ်သစ်တစ်ခုနဲ့ သီတာ့ကိုကုမလို့တဲ့။ ကဲ... ကဲ ပြန်လှူတာ၊ အိပ်မက်လှလှလေးတွေနဲ့ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်ပါလိမ့်ဗျာ”

ကုတင်ခြေရင်းမှ ဝါဂွမ်းနုစောင်ကို ကိုကျော်သူက လွှမ်းခြုံပေးလိုက်သည်။

အစီအစဉ်သစ်တစ်ခုနဲ့ သီတာ့ကိုကုမလို့ဆိုတာ ဘာများပါလိမ့်ဟုမေးချင်လှ၊ သိချင်လှပါသော်လည်း ခင်သီတာ မမေးဖြစ်တာ။ မေးမနေချင်တော့ပါ။

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ကြင်နာဟန်နှင့် ပြုံး၍ကြည့်နေသော ကိုကျော်သူ ဗျက်နှာသည် တဖြည်းဖြည်းမှန်ဝါးလာသည်။

သည့်နောက်တွင်ဖြင့် ခင်သီတာမှာ သောကပေါင်းစုံနှင့် ယှက်လိမ်ရှုပ်ထွေးနေသော ဘဝပျောက်မိန်းကလေးဖြစ်မှ . . .

ခေတ္တမျှ အေးငြိမ်းခြင်းကို တန်ဖိုးရှိစွာ ရရှိသွားပါတော့သတည်း။

● အခန်း (၉)

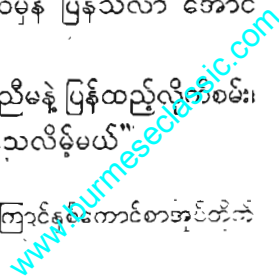
“ဒီကောင်မ ပြန်သတိရလာအောင် မင်းက ဘာလို့များ ဒီလောက်ကြိုးစားနေရတာလဲဟင်”

“မေမေကလဲ”

“ဘာ . . . မေမေကလဲ. လဲ၊ ဘာကိစ္စ စိတ်ကျန်းမာရေး ဆရာဝန်ခေါ်ကုနေရတာလဲ၊ သူမေ့နေရင် ပိုမကောင်းဘူးလား”

“မေမေ မသိပါဘူးဗျာ၊ ခင်သီတာနဲ့ပတ်သက်ပြီး ကျွန်တော် ခိတ်တစ်မျိုးပြောင်းသွားပြီ၊ သူ့ကို သူ့ဘဝမှန် ပြန်သိလာ အောင် ကျွန်တော်ကုယူမယ်”

“လုပ်မနေနဲ့ ကြည်ပြာဆိုတဲ့ သူ့ညီမနဲ့ ပြန်ထည့်လို့တစ်စမ်း၊ ဒီကောင်မ ဒီအိမ်မှာကြာကြာနေရင် ငါသေလိမ့်မယ်”

“ဒီကိစ္စမှာ မေမေအသာနေစမ်းပါဗျာ”

“အောင်မာ”

“သား ကြည့်စီစဉ်ပါမယ်၊ သားသိပါတယ်”

“မင်းအကြောင်း မသိတာမှတ်လို့လား၊ မင်း ဒီကောင်မတို့ ကျနေပြန်ပြီမဟုတ်လား”

“ဟာ... မေမေကလဲ ကြားသွားပါမယ်၊ တိုးတိုးလုပ်စမ်းပါ။ မေမေ့ကြောင့်ခက်တယ်၊ ဒီအတိုင်းဆို ခက်ဦးမယ်”

အသံကိုထိန်းအုပ်၍ ပြောလိုက်သော ကိုကျော်သူ၏ စကားလုံးများကို နောက်ဆုံးကြားလိုက်ရပြီးသည့်နောက်တွင် အသံများ တိတ်ဆိတ်သွားတော့သည်။

ရေချိုးခန်းသို့ ဆင်းလာသော ခင်သီတာမှာ ကြားလိုက်သောစကားကြောင့် လှေကားလက်ကိုင်ကို ဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်ရသည်။

အောက်သို့လည်း မဆင်းဖြစ်တော့။ ကျဉ်းမြောင်းလွန်းသော ဒီမိ၏အခန်းကုန်း ကမ္ဘာငယ်လေးဆီသို့သာ ပြန်ဝင်ခဲ့ရသည်။

သည်တိုင်းသာဆိုပါလျှင် ကိုကျော်သူ၏ စေတနာဖြင့်သာ မိမိမှာ ကောင်းမွန်စွာ နေထိုင်စားသောက်ခွင့်၊ ဆေးကုသခွင့် ရနေရခြင်းပါလား။

* * * * *

ညနေစာကို အပေါ်ထပ်တင်ပေးရမလား၊ အောက်မှာ ဆင်းစားလားဟင် သီတာ”

“သီတာ မဆာဘူး”

“ဝင်သလောက်တော့ စားပါဦး”

“လုလု အပေါ်ယူတင်လာပေးရမှာ အားတော့နာပါတယ်”

“အားမနာပါနဲ့လေ”

“အောက်မှာဆိုရင် ဒေါ်သက်ဦးကို သီတာကြော့ကလို့ပါ”

“မရှိဘူး၊ သားအမိနှစ်ယောက်လုံး တစ်ယောက်ကား တစ်စင်းစီနဲ့ ထွက်သွားကြပြီ”

“ဟုတ်လား”

“ဒါဖြင့် အောက်ထပ် ဆင်းစားလေ”

“သီတာ ထမင်းတော့ မစားချင်သေးဘူး”

“ဘာလုပ်ချင်လဲ”

“ခြံထဲမှာဆင်းပြီး လမ်းလျှောက်ပါရစေလား လုလုရယ်”

“ကောင်းသားပဲ၊ လာလေသီတာ”

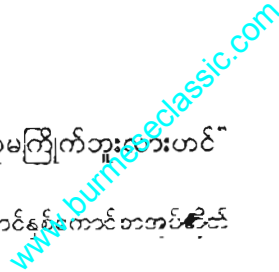
လူမမာ တစ်ယောက်ကို စောင့်ရှောက်သည့် ပုံစံမျိုးနှင့်ပင် လူက ယုယဖေးမစွာ ဘေးမှလိုက်ပါလာသည်။

“သီတာခြံထဲဆင်းရင် အစ်ကိုလေးကတော့ လာစကားပြောအာပဲ”

“ကိုတာရာလား”

“အင်းပေါ့”

“ကိုတာရာနဲ့စကားပြောတာ လုလုမကြိုက်ဘူးလားဟင်”

“လူလု မကြိုက်တာမဟုတ်ပါဘူး၊ သူတို့က သီတာ့ဘယ်သူနဲ့မှ စကားမပြောစေချင်ကြဘူး”

ကိုတာရာနေသောအိမ်နှင့် ဆန့်ကျင်ဘက်အရပ်ခင်သီတာတို့ လျှောက်ဖြစ်ကြသည်။

“လူလု . . .”

“ရှင် . . .”

လူလုမှာ ခင်သီတာထက် သုံးလေးနှစ်မျှကြီးမည်ဖြစ်လည်း အိမ်ဖော်တစ်ယောက်မို့ ခင်သီတာကို လေးစားရသည့် မေတ္တာစိတ်လည်း ပါမည်ထင်ပါသည်။

“လူလုနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ထိန်ချန်ထားတဲ့ကိစ္စတစ်ခု သီတာ့ရှိနေတယ်”

“ဘာများလဲ သီတာ”

“ခွင့်လွတ်ပါလို့ ကြိုပြီးပြောပါရစေ၊ လူလုအပြစ်တင်ရင် သီတာခံရမှာပါပဲ”

“အို . . . ပြောမှာသာပြောပါ သီတာ”

“ကိုစောမောင်ရဲ့စာ သီတာ့ဆီမှာ ရှိနေပါတယ်၊ ခုအိတ်ထဲမှာ ပါလာပါတယ်”

“ဟင် . . . ဘယ်လို”

“သီတာ ရောက်လာကာစက လူလုအင်္ကျီ လုံချည်ဝတ်ပြီး အောက်ဆင်းတော့ လူလုပဲထင်ပြီး ရာဇမတ်ကွက်ကြားက ပေးသွားခဲ့တဲ့စာ၊ ဒီမှာပါ လူလု”

လူလုက စာကို အရေးတကြီး ဖတ်ရှာသည်။

“အင်း . . . လူလုမှာ သူ့အတွက် စိတ်ပူလိုက်ရတာ၊ စောစောထဲကပေးရောပေါ့ သီတာရယ်”

“သီတာ့ကို အပြစ်တင်ပါ လူလု၊ ပေးဖို့သတိရတော့လဲ လူကမလစ်၊ လူလစ်တော့လဲ ကိုယ့်သောကနဲ့ကိုယ် မေ့နေလို့ပါ”

“ရပါတယ်လေ၊ သူပျောက်သွားလို့ လူလုစိတ်ပူနေတာ”

“ကိုစောမောင်ဆိုတာ လူလုချစ်သူလား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဪ . . .”

“သူက ဒီစက်ရုံမှာ အစောင့်အဖြစ်နဲ့ အလုပ်ဝင်နေတာ ကြာလှပြီလေ၊ နောက်မှ သူကပဲ လူလုကို ခေါ်သွင်းပေးတာ”

“ဒါပေမယ့် လူလုတို့ဘဝကို သူများပိုင်နေတော့ သိပ်ပြီး တွေ့ချိန်မရပါဘူး၊ လွတ်လွတ်လပ်လပ် မဆုံရပါဘူး”

“ဟုတ်မှာပေါ့နော်”

“လူလုတို့ ဒီခင်ဘာကျရင် လက်ထပ်ကြတော့မှာ”

“ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ သူက လူလုကို သိပ်ချစ်တာ”

သူ့ချစ်သူအကြောင်း၊ သူ့ချစ်သူထံမှရရှိသော ကျေနပ်ဖွယ် မေတ္တာအကြောင်းများ ပြောရ၍ လုံလုံ၏မျက်နှာလေးမှာ ဝင်းပကြည်လန်း၍နေပေသည်။

“ကိုစောမောင်က ဘယ်သွားတာလဲ ဟင်”

“လူလုလဲမသိဘူးလေ . . . ဟိုနှစ်ကောင် ဂျစ်ကားနဲ့ထွက်ပြေးသွားလို့ ငါလိုက်ရှာရမယ်လို့ ပါတာပဲ၊ ဘယ်နှစ်တောင်လဲ မသိ”

ခင်သီတာ၏ စိတ်ထဲတွင် မိမိကိုလှစ်ကားနှင့် လိုက်တိုက်၍ သတ်သည်ဆိုသော လူနှစ်ယောက်နှင့်များ သက်ဆိုင်နေလေသလား ဟု ကြံဖန်ဆက်စပ်၍ တွေးကြည့်မိသည်။

“စောမောင်တို့များ အရာရာ စိတ်မချဘူး၊ ကြည့်စမ်းပါဦး” ငယ်ပေါင်းတွေဖြစ်ပြီးမှ ချစ်ကြသူများ ထင်ပါသည်။ စောမောင်တဲ့ . . .

လုလုက စာလေးကိုကိုင်ပြီး နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက်ကလေး ရယ်မောရင်း . . .

“နင် အစ်ကိုလေးကို သတိထားနော်တဲ့၊ အစ်ကိုလေးက ဘာများ ဒုက္ခပေးမှာမှတ်လို့၊ လုလုကို သိပ်ညှာတာပဲဟာ”

“ကိုတာရာက လုလုကို အရာရာမှာ ညှာတာတယ်လား”

“ကိုတာရာ မဟုတ်ပါဘူး”

“ဟင် . . .”

“အစ်ကိုလေး . . . ကိုကျော်သူကိုပြောတာ”

“ဟော . . . ကိုကျော်သူကိုလဲ အစ်ကိုလေးလို့ပဲ ခေါ်တတ် တယ်လား”

“အင်းလေ . . . သူတို့ နှစ်ယောက်လုံးကို လုလုလဲ ဒီလိုပဲ ခေါ်လိုက်တာပဲ။”

“ဒါဖြင့် နင့်အစ်ကိုလေးကို သတိထားနော်လို့ ရေးထား တာဟာ ကိုကျော်သူကို ရေးထားတာပေါ့၊ ဟုတ်လားဟင် လုလု”

“မပြောတတ်ဘူး၊ နှစ်ယောက်လုံးနဲ့ သူလဲခင်တယ် လုလုထဲ ခင်တာပဲ”

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

“ဪ . . . လုလုရယ်”
“ဒီစာ နှောင့်နှေးမှုအတွက် လုလု သီတာ့ကို ခွင့်လွှတ်နိုင်ရဲ့ လားဟင်”

“ခွင့်လွှတ်နိုင်ပါတယ် သီတာ၊ ဘာဖြစ်လို့မှန်း မသိဘူး၊ လုလု သီတာ့ကို ချစ်တယ်၊ သနားတယ်”

“မေတ္တာဆိုတာ ရောင်ပြန်ဟပ်တတ်တဲ့ အရာပါ လုလု”

“ဟုတ်မှာပဲနော်”

“ပြီးတော့ လွတ်သမျှ တွန်းကန်အားအတိုင်း တုန်ပြန်တတ် တဲ့ သဘောတရားလဲ ရှိပါတယ်”

“လုလုသဘောပေါက်ပါပြီ၊ လုလုကိုလဲ သီတာ ချစ်တာ ပေါ့နော်”

“ချစ်ရုံ မဟုတ်ပါဘူး လုလုရယ်၊ အားလဲကိုးပါတယ်”

“စိတ်ချ လုလု ကူညီမယ်”

လုလုနှင့် ခင်သီတာတို့ မေတ္တာချင်း ဖလှယ်ရသောနေ့ ပြေလည်မှုရသောနေ့ပါတည်း။

“လုလု”

“ရှင် . . .”

“သီတာ့မှာ ဆန္ဒတစ်ခုရှိနေပါတယ်”

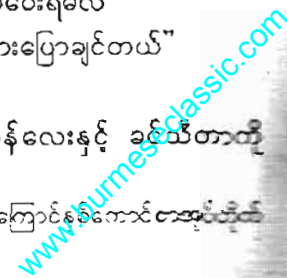
“ပြောလေ . . . လုလု ဘာလုပ်ပေးရမလဲ”

“သီတာ . . . ကိုတာရာနဲ့ စကားပြောချင်တယ်”

“ဟင် . . .”

လုလုက အကြံရခက်သွားဟန်လေးနှင့် ခင်သီတာတို့

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ကြည့်ပြီးမှ...

“အစ်ကိုလေးတို့ သားအမိက ကိုတာရာဒီကို လာလာပြီး စကားပြောနေတာကို မကြိုက်ဘူး သိတာရဲ့”

“ဒါပေမယ့် သူဟာ သိတာနဲ့ပတ်သက်ပြီး တစ်စုံတစ်ခုထိ သိနေသလိုပဲ”

“ဒီလိုပဲ အစ်ကိုလေးကိုတာရာက ဘာဖြစ်ဖြစ် ပါတတ်တတ်တဲ့ ကိုစပ်စုလေး၊ စက်ရုံကိစ္စဆိုလဲ နေ့မအိပ်ညမအိပ် ကြိုးစားလုပ်တယ်”

“ဟုတ်လား”

“ဒါကြောင့် ဘာကြီးက သိပ်ပြီး ကိုတာရာကို ယုံကြည်တယ်လေ”

“ဪ... ”

“တိုတာရာကို ယုံကြည် အရေးပေးကြလေ၊ ဒီအိမ်က အန်တီကြီး ဒေါ်သက်ဦးတို့က မခံချင်ကြလေပေါ့”

လှပလွန်းသော ခင်သီတာ၏ မျက်နှာလေးမှာ စိတ်နှောစရာကြောင့် မျက်မှောင်လေးကြုံသွားရသည်။

ကိုယ့်ဘဝ ကိုယ်စိတ်ညစ်ရသည့်အထဲ သူတို့ချင်း လည်မှုများကို မကြားလိုပါ။

“သီတာ... စိတ်ညစ်သွားပြီလား”

လုံလုကို အားနာ၍ ဘာမှမဖြေမိ။

“လုံလု အစ်ကိုလေး ကိုတာရာကို သွားကြည့်ပေးပါ”

“သီတာ့ဘက်က ရပ်တည်တော့မည့် လုံလုက ကိုတာရာ”

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

သွားရန် ခြေလှမ်းကိုစတင်လိုက်သည်။ သည်တော့လည်း ခင်သီတာမှာ မိန်းမသားတစ်ယောက်၏ သိက္ခာဆိုသည်ကို သတိရလာမိပါ၍...

“လုံလု”

“ရှင်... ဘာလဲ သီတာ”

“နေပါဦး”

“ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“ဪ... သီတာ့ဆီကို လာခဲ့ဖို့ သူ့ကို သွားခေါ်ရင် ကောင်းပါ့မလားလို့ပါ”

“ကောင်းပါတယ်”

“ဟင့်အင်း... ဟင့်အင်း... နေပါစေတော့”

“သီတာ့စိတ်ထဲမှာ သူနဲ့စကားလဲပြောချင်တယ်၊ သီတာက စကားပြောချင်ပါတယ်လို့ သူသိသွားမှာလဲ စိုးရိမ်နေတယ်လေ ဒီလိုမဟုတ်လား”

“လုံလုကလဲ”

လုံလုစကား မှန်နေ၍ ခင်သီတာပြုံးရင်း ပြောလိုက်ရသည်။

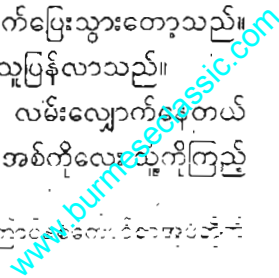
“အသားနေ အဆင်ပြေအောင် လုံလုကြည့်ပြီး ပြောခဲ့မယ်”

ဖျတ်လတ်သွက်လက်သောလုံလုသည် ခင်သီတာ၏အပါးမှ ကားမရ ဆည်းမရနိုင်ခင် ရုတ်တရက် ထွက်ပြေးသွားတော့သည်။ မကြာခင်မှာပင် သွက်လက်စွာ သူပြန်လာသည်။

“သီတာ တစ်ယောက် ခြံထဲမှာ လမ်းလျှောက်နေတယ်”

လုံလုလဲ နောက်ဖေးမှာ လုပ်စရာတွေရှိလို့ အစ်ကိုလေးသူ့ကိုကြည့်

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ထားပေးစမ်းပါ။ သူထွက်ပြေးသွားရင် အခက်ပဲ အိမ်မှာလဲ ဘယ်သူမှ မရှိကြဘူးလို့ လိုနဲ့ပစ်ခဲ့တယ် အဟဲ... ”

“လုလုက တကယ်စကားတတ်တာပဲ”

“ကဲ... သီတာက ခြံထိပ်ဘက်နားကို သွားတော့မလိုလို ဘာလို့လို့နဲ့ လျှောက်သွားပေတော့၊ သူ့ဟာသူ ရောက်လာလိမ့်မယ်”
သီတာရော လုလုပါ ပေါ့ပါးစွာ ပြုံးရယ်မိကြသည်။

“အစ်ကိုလေး ကိုတာရာ ကိုယ်တိုင်ကလဲ သီတာ့ကို ဝကား ပြောချင်နေတာပါ”

လုလု အိမ်ထဲသို့ မဝင်မီ ပြောကြားသွားသော နောက်ဆုံး စကား။

ကောင်းကင်ပြင်တွင် ညိုမှောင်သောမိုးသားများ ရွေ့လျား လာနေသည်။ ပြာဆင်းလာသော အလင်းရောင်ကြားတွင် ဝင်ရောက် ကာကွယ်လိုက်၍ ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး မှိုင်းညိုမှုန်ဝေ သွားရပေသည်။
“ကြောမိုး မိုးရွာပေတော့မည်။

လေက ကျစ်လစ်သိပ်သည်းစွာ တိုက်ခတ်ရင်း အေးမြ ချမ်းစိမ့်စေခြင်းများကိုပါ လာသိဆောင်လာပါ၏။

“အင်္ကျီပါးလေးနဲ့ မသီတာ အေးနေမှာပေါ့ အနွေးထည် ဝတ်ထားမလား၊ လုလုကို ယူခိုင်းပေးမယ်လေ”

ခင်သီတာ့ အနားသို့ စေတနာစကားများ ဆက်တိုက် ပြောကြားရင်း ရောက်လာလေသူ ကိုတာရာ။

“အို... နေပါစေ”

“မသီတာ မချမ်းဘူးလား၊ လေတွေ သိပ်တိုက်နေတယ်”

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

“ဟင်အင်း... မချမ်းပါဘူး”

ပြောမယ့်သာပြောရသည်။ ခင်သီတာ ကိုင်မိသော ကိုယ့် လက်မောင်းလေး တစ်ဖက်မှာ အေးစက်လို့ပါလား။

ကိုတာရာသည် ပထမဆုံးအကြိမ် တွေ့ရစဉ်ကသာ ‘ခင်သီတာ’ ဟုခေါ်ပြီး၊ နောက်ပိုင်းတွင် ခင်သီတာကိုယ်တိုင် ထည့်ပြောလေ့ရှိသော အများခေါ်ငေါ်ကြသော ‘သီတာ’၏ရှေ့တွင် ‘မ’တလုံးထည့်၍ ခေါ်သည်မှာ တစ်မျိုးဆန်းသစ်၍ နှစ်ခြိုက်စရာပါ။

“မသီတာ”

“ရှင်...”

“ဟိုနေ့က ရောက်လာတဲ့ ကြည်ပြာဆိုတဲ့ မသီတာရဲ့ ညီမ လေးကို မသီတာ မမှတ်မိဘူးလားဟင်”

“အသေအချာ မသီတာတော့ အမှန်ပါပဲ ကိုတာရာ၊ ဒါပေမယ့် သီတာ့စိတ်ထဲမှာ သိဖူးသလိုလို၊ ကြားဖူးသလိုလို၊ မြင်ဖူး သလိုလိုနဲ့ ဝေဝါးနေပါတယ်ရှင်”

“အဲဒီ ကြည်ပြာဆိုတာ ဒေါ်တင့်တင့်ရဲ့သမီးပါပဲ မသီတာ”

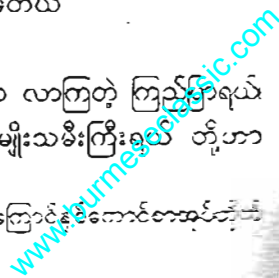
“အို... ဒါဖြင့် ဟိုပင်ကကြေးနန်းရိုက်လိုက်တဲ့ ဒေါ်တင့်တင့်ဆိုတာ သီတာ့ရဲ့ မေမေပေါ့နော်... ဟုတ်လားဟင် တို့တာရာ”

“ဟုတ်မယ်လို့ ကျွန်တော်ထင်မိတယ်”

“ရှင်...”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ အဲဒီနေ့က လာကြတဲ့ ကြည်ပြာရယ်၊ ဘာမာရွတ်က အဒေါ်ဝမ်းကွဲဆိုတဲ့ အမျိုးသမီးကြီးရွယ် တို့ဟာ

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

တကယ် ရိုးသားကြပုံရတယ်။ ဟန်ဆောင်ထားကြတဲ့ အရိပ်
လက္ခဏာ ဘာမှမတွေ့ရဘူး”

“ဟုတ်လား သီတာဖြင့်ငိုလိုက်ရတာနဲ့ ဘာမှအကဲမခတ်
လိုက်နိုင်ပါဘူးရှင်”

“မသိတာ”

“ကြည်ပြာဟာ မသိတာရဲ့ ညီမလေးလို့ လက်မခံနိုင်ဘူး
လားဟင်”

“ဒီအတိုင်းဆို ဟုတ်မှာပေါ့”

“ဒါဆိုရင် ကြည်ပြာနဲ့ ပြန်လိုက်သွားပါလားဗျာ”

“ရှင်. . .”

“ကိုယ့်ဘဝမှန်ကို ပြန်သိချင်တယ်ဆို”

“သီတာမှ မသိရသေးပဲ”

“ဒါပေမယ့် ယုံကြည်လောက်နေပြီပဲ၊ ကိုယ့်လာရာလမ်း
အတိုင်း ပြန်ပြီး ကိုယ့်ဘဝအိမ်ထဲမှာပဲ လုံလုံခြုံခြုံ ပြန်နေပါလား
မသိတာရယ်”

“ကိုတာရာ ပြောတဲ့ အဓိပ္ပာယ်က ကျယ်ဝန်းလွန်းမယ်
ထင်တယ်နော်”

“ဒီအိမ်မှာက မသိတာအတွက် အန္တရာယ် များလာနိုင်စရာ
ရှိလို့ပါ မသိတာ”

“ဒါနဲ့သီတာကိုပြောတော့ ကိုယ့်ဘဝကို ပြန်မစဉ်းစားပါနဲ့
ဦးသိန်းထိုက် လာတဲ့အထိစောင့်ပါ။ ကုသိုလ်ကောင်းရင် သီတာဟာ
သူဌေးမလေးတောင် ဖြစ်သွားနိုင်တဲ့ပုံမျိုး ပြောခဲ့ဖူးပါတယ်နော်”

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

“ကျွန်တော့်ကို အထင်မလွဲပါနဲ့၊ ကျွန်တော်ဟာ မသိတာ့
အပေါ်မှာ စေတနာအရှိဆုံးလှပါလို့ မသိတာ မှတ်ယူပြီး ကျွန်တော့်ရဲ့
စကားကို မသိတာ နားထောင်ပါဗျာ”

“ရှင်. . . ဘာကိုလဲဟင်”

“မသိတာ ဒီခြံက အမြန်ဆုံး ပြန်သွားပါ”

“အို. . .”

“ဒါပဲ မသိတာ ကျွန်တော်သွားမယ်”

“နေ. . . နေပါအုံး ကိုတာရာရယ်”

“ကျွန်တော် အနေနဲ့ ပြောစရာကုန်သွားပါပြီ မသိတာ”

“ဒါပေမယ့် ရှင် သီတာ. . . သီတာလေ”

“အင်း . . . ပြောပါ”

“အို. . . သီတာ ဘာမေးလို့ ဘာပြောရမှန်းလဲ မသိတော့
ပါဘူး”

“လေတွေသိပ်တိုက်လာပြီ၊ မိုးစက်ကလေးတွေတောင်
လွင့်လာပြီ၊ မသိတာအစေးမိလိမ့်မယ်ကွယ်၊ အိမ်ထဲပြန်ဝင်ပါ”

“သီတာ့ရင်ထဲမှာတော့ ပြောချင်တာတွေ၊ သိချင်တာတွေ၊
မေးချင်တာတွေဟာ အစိုင့်လိုက် အခဲလိုက်ကြီးရှိနေပါတယ်။
ဒါပေမယ့် ကိုတာရာက သီတာနဲ့ စကားမပြောလိုပါဘူး ဆိုရင်လဲ
ပြန်ပါတော့လေ ရှင်ရယ်”

“ကျွန်တော်ဟာ မသိတာရဲ့ အရိပ်လေးဖြစ်ခွင့် ရရင်တောင်
မချင်တဲ့သူပါဗျာ”

“ရှင်”

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

“ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်တို့ ရှိနေကြမှာတော့ တစ်စုံတစ်ယောက်က အမြဲစောင့်ကြည့်နေပါလိမ့်မယ် မသိတာ”

“ဟင်”

“ဒါကြောင့် မသိတာကို အရေးအကြီးဆုံး စကားတစ်ခွက် လာသတိပေးရုံလေး ရောက်လာခဲ့တာပါ။ ကျွန်တော်သွားမယ် မသိတာ”

စကားဆုံးပြီးမှ သူထွက်သွားခြင်းမဟုတ်။ သူ့နောက်ဆုံး စကားလုံးများက သူ့ခြေလှမ်းများနှင့်အတူ လိုက်ပါသွားသေးသည်။ အန္တရာယ်တော တစ်ခုမှ ထွက်သွားရသူလို သွက်လက်စွာ လျှောက် သွားသော သူ့နောက်ပိုင်းသဏ္ဍာန်ကို ခင်သီတာ မေ့လျော့စွာ ငေးကြည့်နေမိသည်။

“ကျွန်တော်ဟာ မသိတာရဲ့ အရိပ်ကလေး ဖြစ်ခွင့်ရရင် တောင်...”

“အရိပ်... အရိပ်ဆိုတာ ငါ့ရဲ့ကိုယ်ပွားပဲ။ ငါနားမှာ အမြဲ ရှိနေချင်ပါတယ်လို့ ပြောသွားတာပါလား”

ကိုတာရာ ကွယ်ပျောက်သွားသော်လည်း မိုးမှုန်များကြားမှာ သူ့သဏ္ဍာန်က ကျန်နေရစ်သည်။ ခင်သီတာ၏ ရှေ့တည် တည့်မှာ...

ရီဝေသော မျက်ဝန်းအစုံမှ အကြင်နာရောင်ခြည်တန်း လေးများ ဖြာဆင်းလာသည်ဟု ခင်သီတာ ထင်မိသည်။

ယင်းအကြင်နာရောင်ခြည်တန်းသည် ခင်သီတာ၏ တစ်ကိုယ်စာပေါ်သို့ လုံခြုံစွာဖြာကျရုံမက အသည်းနှလုံးနေရာ

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

သို့တိုင် ထိုးဖောက်စူးနှစ် ဝင်ရောက်သွားလေသလားပင်။

ယခုတစ်ကြိမ် ကိုတာရာနှင့်ဆုံစည်းခြင်းသည် ခင်သီတာ၏ ခင်ကို လှုပ်ခတ်ရဆုံးဖြစ်ချေသည်။

သူ့မျက်နှာသည် ကိုကျော်သူ့လို ချိုမြသော အပြုံးများနှင့် ဆူညံတွဲမနေတတ်။

ခင်သီတာနှင့် တွေ့ဆုံရလေတိုင်း မှုန်မှိုင်းသောအကြည့် များနှင့် တစ်စုံတစ်ခုကို သိနေသလို ရှိနေခဲ့သည်။

တည်ကြည်ငြိမ်သက်သောမျက်နှာ အလယ်မှ အကြင်နာ မျက်ဝန်းကို ခင်သီတာ ဒီနေ့ ပိုမို၍ ပြက်ပြက်ထင်ထင် မြင်တွေ့ ရသည်။

ကိုကျော်သူသည် ခင်သီတာနှင့် တစ်စုံတစ်ခုသောအတိုင်း အတာအထိ ပတ်သက်သူသာ ဖြစ်ရပါချေမည်။ သို့ပါသော်လည်း နေ့သားချယ်မှုန်းထားသော ဟန်ဆောင်မှုအပြုံးမျက်နှာဖုံးလား ဆိုသည်များကိုလည်း ခင်သီတာ မဝေခွဲတတ်နိုင်။

ခင်သီတာအတွက် တာဝန်ယူ ဆောင်ရွက်နေသူမှာလည်း ကိုကျော်သူပါပင်။

ကိုတာရာသည် ဤစက်ရုံ၏မန်နေဂျာမို့ အဆင့်မြင့် လခစားအလုပ်သမားတစ်ယောက်သာ။

ခင်သီတာကို ကားနှင့်လိုက်၍ တိုက်သတ်သည်ဆိုသော ညကစတင်ကယ်ယူသူမှာ ကိုတာရာဟု ဆိုသည်။

ခင်သီတာကို လာကြိုရာမှ လွဲသွားပြီး မာစီဒီးကြီးနွယ်ပြန် လာခဲ့သော ကိုကျော်သူက ခင်သီတာကို ကိုတာရာက ကယ်တင်နေ

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ပါသည်ဆိုသော အပြုအမူကို သံသယဝင်နေဟန်ရှိသည်။
ထိုအချိန်က လုလုလည်းပါသည်။ သက်သေရှိသည်။
ထိုညက မေ့နေသော ခင်သီတာနှင့် ကိုတာရာသာရှိသည်။
မဆိုင်သော ရပ်ကွက်လူထုကိုဖြင့် အသာထားလိုက်ပါတော့။
ဂျစ်ကားဖြူနှင့် လူနှစ်ယောက်က ဘယ်သို့ ပျောက်သွား
ရပါသည်လဲ။

လုလုချစ်သူလိုက်သွားရသော ကိစ္စသည်လည်း ဤဂျစ်ကား
ဖြူနှင့် လူနှစ်ယောက်ဆီသို့လား။

သီးခြားလား... ခင်သီတာတွေ့တော့၍ ရနိုင်သော
ပြဿနာတစ်ရပ်မဟုတ်ခဲ့။

ထိုညက အဖြစ်အပျက်နှင့် ပတ်သက်၍ ကိုကျော်သူသည်
ကိုတာရာအပေါ်တွင် များစွာ သံသယရှိနေကြောင်း ပေါ်လွင်လာ
သည်။

ခင်သီတာနှင့် ကိုတာရာကို လုံးဝမပတ်သက်စေချင်
ကြောင်း သုံးဦးသား ပြောပြီးသား စကားများကို ခင်သီတာပြန်လည်
ကြားယောင်လာမိသည်။

ယခုကျပြန်တော့... .

သည်ခြံမှ အမြန်ဆုံးပြန်ခိုင်းနေသူက ကိုတာရာ။

သူ့အကြင်နာမျက်ဝန်း၏ နောက်ကွယ်မှ ဆက်သွယ်နေ
သော အသည်းနှလုံးအတွင်းမှ တကယ့်စေတနာနှင့် သည်နေရာ
ထွက်ခွာသွားစေချင်သည်လား။

သို့မဟုတ်... .

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

တစ်စုံတစ်ခုကို သိနေသော ကိုတာရာသည် စဉ်းလဲသော
ကြံ့အစည်ဖြင့်ပင် ခင်သီတာ သည်မြေမှာ ရှိမနေစေချင်သည်
အား။

နက်နဲခြင်းတူညီသော ပဟေဠိပုစ္ဆာနှစ်ရပ်သည် မျဉ်းပြိုင်
စုံစုံမမာ အရှိန်ညီမျှစွာဖြင့် ခင်သီတာ၏ အတွေးအာရုံဆီသို့
ဦးမောက် ဝင်ရောက်လာခဲ့ပါပြီတည်း။

“ဟယ်... အမလေး... သီတာရယ်”

လုလုက အော်ရင်း တိုက်တွင်းမှ ပြေးထွက်လာသည်။

ဘာအရေးအခင်းမှန်း ခင်သီတာ မသိ၊ လန့်ထိတ်စွာ
သူ့အလားကို စောင့်ငေးကြည့်နေမိဆဲ... .

“လုလုက ပြန်ဝင်လာပြီ မှတ်နေတာ၊ ကြည့်ပါဦး မိုးတွေ
တစ်ကိုယ်လုံးရွဲနေပြီ... လာ... လာ”

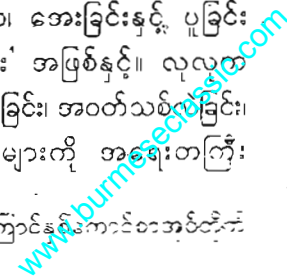
လုလုက အေးစက်နေသော ခင်သီတာ၏ လက်ကိုဆွဲလျက်
ဘရာလမ်းအတိုင်း ပြန်ပြေးသည်။

သူ့အရှိန်နှုန်းအတိုင်း ခင်သီတာလည်း ပြေးလိုက်ရပါ၏။
အစက်များကို ဖြတ်သန်း၍ပါ။

“ကြည့်ပါဦး... တစ်ကိုယ်လုံး ရွဲလို့ ဆံပင်တွေပါ စိုလို့
အအေးမိတော့မှာပဲ၊ လာ... လာ... အဝတ်အမြန်လဲရအောင်”

မိုးရွာမှန်း နေပူမှန်း မသိသော၊ အေးခြင်းနှင့် ပူခြင်း
အနားကို နားမလည်သော ‘အရူးမလေး’ အဖြစ်နှင့်။ လုလုက
ခင်သီတာ၏ကိုယ်မှ အဝတ်များကို ချွတ်ယူခြင်း၊ အဝတ်သစ်လဲခြင်း၊
နှုန်းထွေးသော ဆွယ်တာဝတ်စေခြင်းများကို အရေးတကြီး

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ဆက်တိုက် လုပ်ပေးနေရှာသည်။

အမှန်က... မိုးရွာလျှင် မိုးစိုမည်။ အအေးမိမည် ဆိုသည်
မျှလောက်ကိုဖြင့် ခင်သီတာ မသိနိုင်လောက်အောင် မရူးသေးဖူး
မေ့လျော့သွားမိခြင်းပါ။

အတွေးများစွာထဲတွင် နစ်မြုပ်သွားရခြင်းသာပါ။

ကိုတာရာနှင့် ကိုကျော်သူဆိုသူ နှစ်ယောက် အကြောင်း
အနီးကပ်ဆုံး ယှဉ်တွဲ တွေးတောနေမိ၍သာ...

ရာသီဥတု၏လုပ်ငန်းရပ်များကို သတိမထားနိုင်အားခြင်း
ပါ။

မိုးစက်လေးများ ကိုယ်ပေါ်သို့ ကျရောက်လာသည်အထိ
မသိရှိမိအောင် အတွေးလွန်နယ်မြေသို့ ရောက်ရှိနေခြင်းကြောင့်
သာပါ။

ယခုဖြင့် အနွေးထည်များက ခင်သီတာ၏ကိုယ်ခန္ဓာပေါ်
အအေးဒဏ်ကို ကာကွယ်ပေးနိုင်စွမ်းမရှိတော့။

ခင်သီတာ၏ ပြင်ပအရေပြားမှတစ်ဆင့် ခန္ဓာကိုယ်အတွင်း
ပိုင်းသို့တိုင် အအေးဓာတ်က ပြန့်နှံ့စိမ့်ဝင်သွားပါချေပြီတည်း။

● အခန်း (၁၀)

သ

အဖျားဒီဂရီက ၁၀၅။

နားထဲတွင်ကြားသည်။

ဆေးထိုးခံရသည်ကို သိသည်။

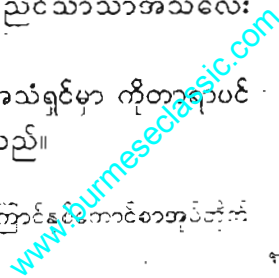
သို့ပါသော်လည်း ခင်သီတာမျက်စိဖွင့်မကြည့်နိုင်တော့။

“လုလုရယ် သူ့ကို အတတ်နိုင်ဆုံး ဂရုစိုက်ကြည့်ပေးပါ

ကုန်”

လုလုသို့ တိုးလျှိုးသော ညင်ညင်သာသာအသံလေး
ထိလည်း သတိထားမိလိုက်သည်။

အကြင်နာပါ၍ ညင်သာသောအသံရှင်မှာ ကိုတာရာပင်
ပြစ်ကြောင်းလည်း ခင်သီတာကြားသိပါသည်။

“ဟဲ့... လှအေး... ရေခဲအိတ်ကို နဖူးပြင်တည့်တည့် မှာ သေသေချာချာကပ်ထားစမ်း”

ကိုကျော်သူ၏ မာန်ဝင့်သောလေသံနှင့် ဆူပူဟန်မှာလည်း ပူပန်သည့် သောကသံနှောနေလေသည်။

“ဆရာဝန်ကလဲ ကြာလိုက်တာ”

“အိမ်က ကားတစ်စင်းထပ်လွတ်လိုက်စမ်း”

ယောက်ယက်ခတ်စေသော သောကစိတ်များဖြင့် ကိုကျော်သူလှုပ်ရှားနေသည်။

ဆရာဝန်လာသည်၊ ကြိုးစားကုသသည်၊ အဖျားကကျော့ သူတို့ချင်းတီးတိုးတိုင်ပင်၍ တစ်ခုခုစဉ်နေကြပုံရသည်။

ကိုကျော်သူ၏ ပူပန်စိတ်များကြောင့် တက်ကြွလျင်မြန်စွာ စိတ်ကြဟန်ရှိ၏။

လျင်မြန်စွာ ဆိုပါသော်လည်း... ခင်သီတာ စတင် အဖျားဝင်ခဲ့သည်မှာ တစ်ပတ်မျှကြာညောင်းခဲ့လေပြီ။

မိမိကိုယ်ကို ပွေ့ယူချီမ၍ တစ်နေရာသို့ ရွှေ့ကြသည်ကို ခင်သီတာသိလိုက်သည်။

ပြီးတော့၊ ကားနှင့်တင်သည်။ ကားပေါ်တွင် ခင်သီတာနှင့် လုလုက တစ်ဖက်တစ်ချက်ဆီမှ ပွေ့မီထားကြသည်။

ဒရိုင်ဘာအေးနေရာမှ ကိုကျော်သူက နောက်သို့ လှည့်ကြည့်လျက်ပင် ကားကစတင်ထွက်ခွာသည်။

ပေါ်တီကို၏ ထောင့်စွန်းတွင်မမေးသာ၊ မခေါ်သာ၊ မပြောသာ ပါသော်လည်း ရာထောင်ပေါင်းများစွာသော စကားလုံး များဖြင့်

ကြောင်နှစ်ခုကောင်စာအုပ်တိုက်

ပြည့်သိပ်နေသည် ကိုတာရာ၏ မျက်ဝန်းအစုံကို ခင်သီတာ နှင်ခဲ့ရပါသည်။

ကား၏နောက်တွင် သောကမျက်နှာဖြင့် မျှော်ငေးစွာ ကျန်ရစ်နေရှာမည့် ကိုတာရာ... ‘

“ဘယ်ကိုသွားကြမှာလဲ ဟင်”

“သီတာ့ကို ဆေးကုဖို့လေ”

“ဆေးရုံလား”

“မဟုတ်ဘူး သီတာ၊ ကိုယ်ပိုင်ဆေးတိုက်တစ်ခုကိုပါ ပြီးတော့ အကောင်းဆုံး ဖိစီရှင်နဲ့ ကုမယ်၊ သီတာ နေကောင်းသွားမှာပါ။ အသာလေး မိန်းလိုက်ခဲ့နော်”

ကိုယ်တိုင်လည်း မဟန်နိုင်တော့၊ လုံလုံ၏ပုခုံးကိုဖို့၍ လိုက်ခဲ့ရသည်။ အကောင်းဆုံးသမားတော်နှင့် ကုသပေးမည်ဆိုသော ကိုကျော်သူ၏ စကားများကိုလည်း အားမတက်နိုင်တော့၊ နွဲ့ယိုင်နေလေပြီ။

အမန်ပင် ဆေးတိုက်တစ်ခုသို့ သူတို့ပို့ကြသည်။ ကိုယ်ပိုင်ဆေးခန်းမို့ ထင်ပါရဲ့၊ အပြာဝတ်စတပ်(ဖ်)နပ်(စ်) များက ကိုယ့်သွေးသား လူမမာတစ်ယောက်အလား ယုယုယယ ခေးမပြုစုကြသည်။

ရှင်းသန့် သပ်ရပ်လွန်းသော အခန်းတစ်ခုတွင်းသို့ ပွေ့သွင်းကြသည်။ ထိုညကလည်း ခင်သီတာအဖျားမကျ။ တစ်ရာလေး ဒီဂရီ ကျော်ကျော် တစ်ရာ့ငါးနီးပါး။

ဘာဆေးတွေနှင့်ကုသကြသည်ဖြစ်မသိ။ နားထဲတွင် စကား

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

www.burmeseclassic.com

သံများကြားရသည်။ ပြုစုသည်ကို သိသည်။

မှတ်မိသော အသံတစ်သံကိုပါ ကြားရသည်။ သူ့...

သူ့... ဘယ်သူပါလိမ့်။

မုက်စီ မဖွင့်နိုင်ပါပဲလျက် အနိုင်နိုင် တွေးယူကြည့်မိသည့် အခါ အဖြေရလာသည်။

“ဒေါက်တာစန်းမောင်သွင်”

ခင်သီတာ၏ လျှောက်လာခဲ့ရာ ဘဝလမ်းကို မေ့လျော့နေစဉ်က အိမ်တွင် ခေါ်ယူ၍ ကုသခဲ့သော ဆရာဝန်။

မေးခွန်းပေါင်းများစွာနှင့် ခင်သီတာကို ခေါင်းရှုပ်စေခဲ့သော (Psychiatrist) ဆိုသော စိတ်ပညာပါရဂူ။

သူတို့ချင်း ပူးတွဲတိုင်ပင်၍ ကုသနေကြလေသည်လား။

ခင်သီတာ၏ဘဝကို ဆုံးရှုံးမသွားဖြစ်စေနိုင်သည့်တိုင်၊ ပိုမို ဆိုးရွားလာအောင်များ ကြုံဆောင်နေကြလေသည်လား။

အတွေးများက လေနှင့်ရာတိမ်ဆိုင်များနယ် လွင့်ပြယ် ပြန့်ကျဲကုန်ရသည်။

အပူလွန် အဖျားကြောင့်လား။

ဆေးကြောင့်လားဖြင့်မသိ။

ခင်သီတာ ဘာကိုမျှ သတိမရတော့၊ အသိတရားအားလုံးနှင့် ခေတ္တမျှ ကွာဟသွားရချေပြီတည်း။

● အခန်း (၁၁)

ကွယ်လွန်လေပြီးသော ပန်းချီဆရာ ဦးလေးတစ်ယောက် ရေးဆွဲပေးခဲ့သည့်...

“အင်းတော်ကြီးပုံ ပန်းချီကားချပ်”

ဟိုပင်မြို့မှ မိုင် (၃၀) ကျော်မျှသွားရသော “အင်းတော်ကြီးရွှေမဉ္ဇူဘုရား”၏ တပေါင်းလ ဘုရားပွဲ ရှုခင်းပန်းချီကား။

လက်ရာပြောင်မြောက်လှသည်ဟု ပညာရှင်တို့မချီးမွမ်းချသည့်တိုင် ဘုရားပွဲဈေး ရှုခင်း၏ သရုပ်က ပီပြင်လှသည်။

မြန်မာပြည်၏ အကျယ်ဝန်းဆုံး အင်းကြီးကို နောက်ခံထားလျက်၊ ရွှေမဉ္ဇူဘုရားပုံက ခပ်ဝါးဝါး။ အနီးအနားမှ တည်ရှိခဲ့ရုံပဲ၊ ခုလန်း သပ်သပ်၊ လူသီးသန့်။

မန္တလေးမြို့မှတော့၊ အငြိမ့်၊ နယ်စုံမှ ရွေးတန်းကြီးများနှင့် အကြော်ဆိုင်တစ်ခုကို အနီးကပ် ရေးဆွဲထားသော ရေဆေးပန်းချီကား။

“ဦးလေး “ဦးထန်မန်း” မသေခင် ဆွဲသွားတဲ့အထဲက အကောင်းဆုံး ပန်းချီကားချုပ်ကို သူ့အမ၊ ငါမေမေ ဒေါ်ဘင့်တင့်ကို ပေးခဲ့တာပဲ”

ပထမဆုံးသော ခင်သီတာ၏ သိမှတ်မှု။

အခန်းထောင့်တွင် မေမေ “နဘားဘူတာ” မှ ဝယ်လာသော မြေသောက်ရေအိုးနှင့် ရေအိုးစင်။

ခင်သီတာ၏ ခုတင်ဘေးတွင် စာအုပ်စင်နှင့် မြေပန်းအိုးလေး။

ပန်းအိုးထဲတွင် ခင်သီတာကြိုက်တတ်သော ခရမ်းပြာရောင် သစ်ခွပန်းလေး နှစ်ခက်နှင့် စွယ်တော်ရွက်ကလေးများ။

“ကြည့်စမ်း၊ ဒီပန်းအိုး ငါမနေ့ကထဲက ရေမလဲမိတာ လန်းတုန်းပါပဲလား”

ကုတင်ထက်မှ ထလိုက်မိသည်။

လှရာမှ ထိုင်ဖို့ပင် အနိုင်နိုင် အားယူရလောက်အောင် ငါဘာဖြစ်နေပါလိမ့်။

“ကြည့်စမ်း၊ ငါမနေ့ကဖတ်တဲ့ မြဝတီကလဲ ပိတ်တောင် မပိတ်မိသေးပဲကိုး”

တန်းမှလည်း . . . လမ်းထွက်တုန်းက ဝတ်ထားတဲ့ ဂျော်ဂျက် အင်္ကျီခရမ်းပြာရောင်လေးက လွှားထားလျက်။

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ကုတင်ခြေရင်း ထရံတွင် တန်းထားသော ထဘီတန်းမှာ ခင်သီတာ၏ ထဘီသုံးထည်က အစီအရီ လှန်းထားဆဲ။

ဒါ. . . ခင်သီတာ၏ အခန်း။

ဟိုပင်မြို့ အရှေ့ရပ်က ခင်သီတာတို့အိမ်ရှိ ခင်သီတာ အိပ်သောအခန်း။

“ငါ မနေ့က ဘူတာတောင် သွားသေးတာပဲ”

မြစ်ကြီးနားမှ စုန်လာမည့် ရထားတွင် သူငယ်ချင်း “ခန်းစန်းန” ပါမည်ဆိုပါ၍ သွားစောင့်နေခဲ့သည့်အဖြစ်ကို၊ ယခု အိပ်ရာက နိုးမှ ပြန်သတိရလာသည်။

“နေစမ်းပါဦး . . . ငါမနေ့က အကောင်းပါ”

“ဒီနေ့တော့ ရင်ထဲမှာ ကတုန်ကယင်နဲ့ လှုပ်တောင်မလှုပ်နိုင် သလိုပဲ”

“ငါ ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

ယင်းအတွေးများအဆုံးတွင် ခင်သီတာ၏အခန်းခေါင်းရင်း ဘက်ရှိ ဧည့်ခန်းဆီ၌ ရှိမည်ထင်သော မေမေထံသို့ . . .

“မေမေ . . .”

“မေပေရေ”

“ဟော . . . ဟော . . . သွား . . . သွား”

မေမေနှင့်စကားပြောနေဟန်ရှိသော တစ်စုံတစ်ယောက်က တိုက်တွန်းလိုက်ပုံ ရသည်။

မေမေ . . . ဒေါ်တင့်တင့် ပြေးဝင်လာသည်။

“သမီး . . . သမီး . . . မသီတာ”

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

မေမေ အမူအရာက ထူးခြားနေသည်။ တစ်အိမ်ထဲ အတူ
အသက်နှင့်အမျှ နေလာခဲ့ကြသော သားအမိအရင်း ပုံစံလို အမူအရာ
အမှတ်မဲ့ ပုံစံမျိုးမဟုတ်၊ ပြောနေကျ ဆိုနေကျလို ခပ်ပေါ့ပေါ့ထဲက
မဟုတ်။

မေမေ အမူအယာက လေးနက်လွန်းနေသည်။ မေမေ
အဝတ်အစားက သစ်လွင်နေသည်။

“မေမေ ဘယ်ကပြန်လာတာလဲဟင်”

“ဟင် ဘယ်... ဘယ်ကမှ မပြန်ပါဘူး”

“မေမေက ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“ဟင်... ဘာ... ဘာ... ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး
သမီးရယ်”

မျက်ရည်ဝဲနေသည့် မေမေကို ခင်သီတာ အံ့ဩစွာတွေ့
လိုက်ရသည်။

“မေမေသာ ဘာမှမဖြစ်တယ်၊ သမီးတော့ တစ်ခုခုဖြစ်တာ
သလိုဘဲ နုံးလိုက်တာ”

“ဟင်”

“သမီးအခန်းထဲမှာ သမီးဘယ်အချိန်က အိပ်ပျော်သွားတာ
လဲ ဟင်... မေမေ...”

“ဘာ... ဘာ... သမီးအခန်းထဲမှာ ဟုတ်လား”

“မေမေဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“ဒါ သမီးအခန်းနော်”

“အင်းလေ”

“ဒါ သမီးအိမ်နော်”

“ဟင်”

“ဟောတော့၊ မေမေကလဲ၊ ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“သမီး... သမီးငယ်... လာစမ်း”

အခန်းထဲသို့ မိန်းကလေး တစ်ယောက် ပြေးဝင်လာသည်။

“ဟင်... ကြည့်ပြာ... ညီမလေး”

“ဟာ... မမသီတာ သတိရပြီ”

“နေစမ်းပါဦး၊ နင် မန္တလေးက ဘယ်တုန်းကနေပြီး ဒီဟိုပင်

အိမ်ကိုပြန်ရောက်နေတာလဲ ဟင်... ကြည့်ပြာ”

ဒေါ်တင့်တင့်က ခင်သီတာကိုဖက်၍ ရိုက်ခိုချလိုက်သည်။

ကြည့်ပြာက လက်ကလေးနှစ်ဘက်ယှက်ကိုင်ပြီး...

“မမသီတာ သတိရပြီ... မမသီတာပြန်သတိရပြီ”

ကြည့်ပြာအသံက ကျယ်လောင်သွားသည်။

နားမလည်နိုင်လွန်းစွာ ကြည့်နေသော ခင်သီတာ၏

အခန်းတွင်းသို့ ဘောင်းဘီနှင့်နက်ကတိုင်နှင့် မျက်မှန်နှင့်

သူတစ်ယောက်ဝင်ရောက်လာပြီး...

“ကဲ... တော်လောက်ပြီ”

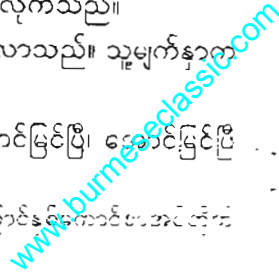
သူက ခင်သီတာနှင့် ဒေါ်တင့်တင့်ကို ကွဲကွာစေလိုက်ပြီး

ခင်သီတာကို အိပ်ရာပေါ်သို့ ပြန်လှဲနေစေလိုက်သည်။

ထိုစဉ် နောက်လူတစ်ယောက်ဝင်လာသည်။ သူ့မျက်နှာက

ပင်လို့။

“ဒေါက်တာ စန်းမောင်သွင် အောင်မြင်ပြီ၊ အောင်မြင်ပြီ

ဗျာ။ ဝမ်းသာလိုက်တာ”

“နေဦး... သူ ကျွန်တော်တို့ကိုပါ တစ်ဆက်ထဲ ပြန်ပြီးမှတော့ ငိဖို့လိုသေးတယ်”

“မွန်ရည်သောအမျိုးသားနှစ်ဦးကို ခင်သီတာ ရှုပ်ပွေးသော စိတ်များနှင့် ငေးမောကြည့်နေဆဲ၊ ပထမ ဝင်လာသူက...”

“မခင်သီတာ”

“ရှင်”

“သူ့ကို သိသလား ဟင်”

နောက်ဝင်လာသူသို့ လက်ညှိုးညွှန်၍ မေးလိုက်သည် ထိုသူ၏ မျက်ဝန်းဝယ် မျှော်လင့်ခြင်း တစ်စုံတရာ ကြီးမားစွာမြင် ခင်သီတာကို သူစောင့်ကြည့်နေသည်။

ခင်သီတာမှာ ရှုပ်ထွေးစွာ တွေးတောပြီး...

“ကို... ကိုကျော်သူ”

“ဟာ”

“ဆရာ... ဆရာကဒေါက်တာစန်းမောင်သွင်နော်”

“သိပ်ဟုတ်ပြီပေါ့ဗျာ”

“နေပါဦး ကိုကျော်သူတို့က သီတာတို့နဲ့ ဟိုပင်မြို့ လာလည်ကြတာလားဟင်”

သူတို့နှစ်ယောက်လုံးပြုံးနေသည်။

“သီတာ ရန်ကုန်မှာ ဖျားနေသေးတယ်နော်”

ခင်သီတာ၏ အပေးခံကြောင့် သူတို့၏အပြုံးများက ဝိုင်း အားပြည့်လာသည်။

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

“ခု ဘယ်လို... ဘယ်လို သီတာ ဟိုပင်ကို ပြန်ရောက် ဆာတာလဲဟင်”

“ခင်သီတာ စိတ်စောပြီးမပြောနဲ့လေ... မောနေမယ်” ဒေါက်တာ စန်းမောင်သွင်က သတိပေးရင်း ဆက်ပြော သည်။

“ရန်ကုန်မှာ ဖျားတယ်ဆိုတော့ မခင်သီတာ ရန်ကုန်ကို ဘာသွားလုပ်တာလဲ၊ ပြန်စဉ်းစားကြည့်စမ်းပါဦး၊ ဖြည်းဖြည်းပြော မယ်”

“မေမေက သွားခိုင်းလို့”

“ဟုတ်ပြီ... ဘယ်သူ့ဆီကိုလဲ”

“ဖေဖေဆီကိုတဲ့”

“ဖေဖေဆိုတာ ဘယ်သူလဲ၊ နာမည်ကိုရောသိလားဟင်”

“ဦး... ဦးသိန်းထိုက်”

“အဲဒီ ဦးသိန်းထိုက်အိမ်က ဘယ်မှာလဲ”

“ရှစ်မိုင်”

“ဟုတ်ပြီ လုပ်ငန်းရောသိလား”

“သိပါတယ် ဒေါက်တာ၊ နိုင်လွန်စက်ပါ”

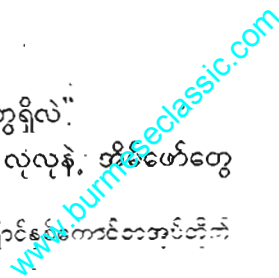
“အဲဒီ... ဦးသိန်းထိုက်ဆိုတဲ့ သီတာ့ ဖေဖေနဲ့ရော ဘွဲ့ပြီးပြီလား”

“မတွေ့ရသေးဘူးလေ”

“အဲဒီ ရန်ကုန်အိမ်မှာ ဘယ်သူတွေရှိလဲ”

“ဒေါ်သက်ဦး... ကိုကျော်သူ၊ လုလုနဲ့ အိမ်ဖော်တွေ

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ပြီးတော့... "

"ဆက်ပြောလေ... ပြီးတော့ ဘယ်သူလဲ"

"ကိုတာရာ"

"ဟုတ်ပြီ... တစ်ခုဘဲ မေးစရာရှိပါတော့တယ်"

"မေးပါ"

"ခင်သီတာ ရန်ကုန်သွားတုန်းက ချောချောမောမော အဲဒီရွှစ်မိုင်အိမ်ကိုရောက်သလား"

ခင်သီတာမှာ မျက်လုံးလေး စွေဝင့်၍ စဉ်းစားပြီး...

"မရောက်ဘူး၊ လူနှစ်ယောက်က ဂျစ်ကားဖြူနဲ့တင် ဘရိတ်ပေါက်တယ်ဆို ကားရပ်ပြီး လမ်းလျှောက်ခိုင်းတယ်"

"ဟုတ်ပြီ"

"ပြီးတော့ လိုက်တိုက်လို့ ချောက်ထဲကျသွားတယ်၊ သီတာကို ကိုတာရာက ဆယ်ယူခဲ့တယ်တဲ့... "

"အားလုံး ပြီးပြည့်စုံပါပြီ ဒေါက်တာခင်ဗျာ"

ကိုကျော်သူက ဒေါက်တာစန်းမောင်သွင်၏ လက်ဆွဲလျက် အားပါးတံရ နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

"နေ... နေကြပါဦး"

"ဘာလဲဟင်... သီတာ"

"သီတာ ဘယ်လို ဟိုပင်ကိုပြန်ရောက်လာတာလဲ"

"ဒါ သီတာ့အိမ်က သီတာ့အခန်း ဟုတ်ရဲ့လား၊ ကြည့်ပါ"

"ဟုတ်ပါတယ်"

ဒေါက်တာစန်းမောင်သွင်က အောင်မြင်စွာ ပြုံးလိုက်ပြီး

"ဒါ ရန်ကုန်က 'ချမ်းသာဆေးကုခန်း' ပါပဲ ခင်သီတာ"

"ရှင်... "

"ခင်သီတာရဲ့ အခန်းဖြစ်အောင် ဒီက ဒေါ်တင့်တင့်ကို ဆွဲယူပြီး ဟိုကပုံစံအတိုင်း ဒီမှာပြင်ဆင်ထားတဲ့ ဆေးခန်းပေါ်က ခင်သီတာရဲ့အခန်းအတူပါ"

"ရှင်... "

ခင်သီတာမှာ ဝန်းဝိုင်းသော မျက်လုံးအစုံဖြင့် အနီးရှိသူများ အားလုံးကို မယုံနိုင်ခြင်းနှင့် ယုံကြည်ခြင်းဟူသောပဋိပက္ခခံစားမှု စိတ်ချော့နှုတ် ဝဲလှည့်ကြည့်လိုက်မိသည်။

"ကျွန်တော်တို့ စိတ်ပညာဆရာဝန်ဆိုတာ ပုံသေနည်းနဲ့ မသွယ်တတ်ဘူး၊ ကုသလို့ ပျောက်ကင်းတာလဲရှိတယ်၊ မပျောက်ကင်းတာလဲ ပါတယ်၊ အခုလို ကိုယ်ပိုင်တွေ့ဆုံချက်နဲ့ စမ်းသပ်ကြည့်ရင်း အောင်မြင်သွားတာတွေလဲ ရှိပါတယ်"

"ဟုတ်ကဲ့... ဆရာ"

"စိတ်ရောဂါ လူနာဆိုတာ သူတစ်ယောက်ထဲကိုချည်း ပြည့်ကုလို့ မရနိုင်ပါဘူး။ သူနဲ့ သူပတ်ဝန်းကျင်က လူများ၊ ထိတွေ့မှု အကျိုးကိုပါ လေ့လာရပါတယ်"

"ဪ... "

"ဒီတော့ ခင်သီတာဖြစ်နေတဲ့ အတိတ်မေ့ရောဂါဟာ ဘာမှ မရှိဘဲ မကြီးကျယ်လှပါဘူး။ တချို့ကို သတိရတယ်၊ တချို့က ကွက်စပ် မှတ်မိနေတယ်"

"ဟုတ်တယ်၊ သူ့လာရာလမ်း ပျောက်နေတာပါ"

“အဲဒီလာရာလမ်းပြန်ပေါ်လာရအောင် သူ့ကို သူ့နေထိုင်တဲ့ အခင်းအကျင်းအတိုင်း ဖြစ်ရအောင် ဒေါ်တင့်တင့်က ကျွန်တော် တို့မှာယူကြပြီး ပြင်ဆင်ကြရတယ်လေ”

“သူကလဲ အဖျားပြင်းနေလေတော့ သတိမေ့လို့ အိပ်ဆေးကြောင့်အိပ်ပျော်လိုက်ဖြစ်နေချိန်မှာ ပြင်ဖို့ဆင်ဖို့အခွင့်အလမ်းရသွားတာပေါ့ ဒေါက်တာ”

“ကိုကျော်သူတို့ကလဲ ဒီချမ်းသာဆေးတိုက်ကို ပိုင်လို့ပါ”

“ကျွန်တော်တော့ ခင်သီတာ ခုလိုပြန်ပြီး အားလုံးသိသော သိပ်ဝမ်းသာတယ်ဗျာ၊ ဒေါက်တာရဲ့ပညာကိုလဲ ချီးကျူးပါ တယ် ဖေဖေပြန်လာရင်လဲ သိပ်ဝမ်းသာမှာပါ။ ကျေးဇူးအများကြီး တုန်ပြန်မှာပါ”

“မလိုပါဘူးဗျာ”

ဒေါက်တာစန်းမောင်သွင်နှင့် ကိုကျော်သူတို့နှစ်ယောက်က ခင်သီတာတို့သားအမိသုံးယောက်က ငေးမောရင်း သူတို့စကားများကို နားထောင်နေကြရသည်။

“ကဲ... ကျွန်တော့်ရဲ့ ‘မိန့်တယ်လီ’ ကုသမှုတွေ ပြီးဆုံးပြီလို့ ဆိုကြပါစို့၊ ဒါပေမယ့် ခင်သီတာ့အတွက် ‘ဖီစီကယ်’ ကုသမှုတော့ လိုလိမ့်ဦးမယ်၊ အဖျားဒဏ်ကြောင့် သူသိပ်အားနည်းနေသေးတယ်”

“စိတ်ချပါ ဒေါက်တာစန်းမောင်သွင်ခင်ဗျာ၊ ဒီဆေးခန်းမှာပဲ သီတာ့ကိုထားပြီး အသေအချာကုသပြီး ပျောက်ကင်းအိမ်ကိုပြန်ခေါ်သွားမှာပါ”

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

“ကဲ... ဒါဖြင့် ကျွန်တော်ပြန်လိုက်ဦးမယ်”

“တောင်းပါပြီ၊ ကျွန်တော် ပြန်လိုက်ပို့ပါမယ်”

ဒေါက်တာစန်းမောင်သွင်က ခင်သီတာကို ရွန်းဝေအောင်မြင်သောအပြုံးများဖြင့် နှုတ်ဆက်ပြီး ရှေ့ကထွက်သွားနှင့်

ကိုကျော်သူက လဲ့နေသော သီတာ၏အနီးသို့ ကိုယ်ကို ခြင်းညွတ်၍...

“သီတာ... ကိုယ် ခဏလိုက်ပို့လိုက်ဦးမယ်နော်”

“ကို... ကို... ကျော်သူ”

“ဘာပြောလို့လဲ သီတာ”

“ဒါ... ဒါဖြင့်... ကို... ကိုကျော်သူဟာ...”

“ပြောလေ”

“သီတာရဲ့ အစ်ကိုပေါ့နော်”

သူက ဦးသိန်းထိုက်ရဲ့သား၊ ကိုယ်က ဦးသိန်းထိုက်ရဲ့သမီး၊ ခင်ချင်းသာ ကွာခြားပါသော်လည်း သီတာတို့ချင်းက မောင်နှမအရင်းပါလား။

ကိုကျော်သူက ပြုံးလိုက်သည်။

သူ့အပြုံးက နက်ရှိုင်းလွန်းလှသည်။

ပြီးတော့ သူက မေမေဒေါ်တင့်တင့်သို့ပါ တစ်ချက်ဝင့်ကြည့် ထွက်သွားသော ဒေါက်တာစန်းမောင်သွင်၏ နောက်သို့အနီးက ထွက်သွားရပါတော့သည်။

အောင်နှစ်တွင် သူမက်ထရစ်ခေါ် ဆယ်တန်းစာမေးပွဲကို တန်း၍ဖြေ
ဆိုရပေလိမ့်မည်။ ကိုးတန်းမရှိ။

ကြည်ပြာသည် ကျောင်းစ၍ ထားသည်မှ ယခုအချိန်ထိ
မရရှိခဲ့သော နှစ်ဟူ၍မရှိခဲ့သေး။

မှတ်မှတ်ရရ ခြောက်တန်းတွင် တစ်ကြိမ်သာဖျား၍
ကျောင်းပျက်ခဲ့ရသည်။ ဖျားလျက်နှင့် ဖြေဆိုခဲ့ရသဖြင့် ဒုတိယသာ
ခဲ့သည်။

ကြည်ပြာ ငို၍ မဆုံးခဲ့။

ရာဇဝင်နှင့် လာသော ကြည်ပြာသည် ဆယ်တန်း စာမေးပွဲ
အဆင့်မြင့်စွာနှင့် အောင်မြင်ပါလိမ့်မည်။

ထိုစဉ်က ရှားပါးလွန်းသော ဂုဏ်ထူးများကိုပင် ဆွတ်ခူး
နိုင်မည့်သူဟု ကျောင်းမှဆရာများက အားထားမျှော်လင့်နေခဲ့
ကြသည်။

သည်တွင် မေမေ ပြဿနာ တက်ရရှာလေပြီ။

ယခုနှစ် ဆယ်တန်းအောင်မြင်သော သမီးကြီး ခင်သီတာ
မန္တလေး သို့မဟုတ် ရန်ကုန် တက္ကသိုလ်သို့ ပို့၍ ပညာသင်စရိတ်
ထောက်ပံ့နိုင်အောင် သူ့ရှာဖွေပါမည်။

ဖြစ်လည်းဖြစ်နိုင်ပါသည်။ ဈေးလယ်တွင် ဆိုင်ကလေး

တစ်ဆိုင် ရှိသော မေမေ၏ဝင်ငွေကို မြီးခြံလိုက်လျှင် ခင်သီတာ၏
ကျောင်းစရိတ်ကို အကျဉ်းနည်းနှင့် ထောက်ပံ့နိုင်မည်ဖြစ်သော်
လည်း . . .

နောင်တစ်နှစ် ကျိန်းသေအောင်လာမည့် ကြည်ပြာကို

● အခန်း (၁၂)

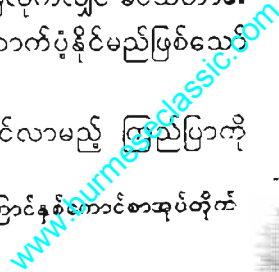
အသက်ချင်းက လေးနှစ်မျှ ကွာခြားသော်လည်း
ကျောင်းထားစော၍ ကြည်ပြာနှင့် နှစ်တန်းမျှသာကွာခြားသည်။

ခင်သီတာက စာမည့်လှသော်လည်း ရှေ့တန်းက
ဘယ်အခါမှ မရှိခဲ့ဘူးပါ။ လူသုံးဆယ်မျှလောက်အတန်းတွင်
အဆင့်က ဆယ့်ငါးနှင့်နှစ်ဆယ်ကြားလောက်သာ ရှိခဲ့သူ။

ထိုစဉ်က မက်ထရစ် ဆိုသည်ကလည်း နယ်ကျောင်းမှ
အတွက် အောင်ချက်က (၅) ရာခိုင်နှုန်းထက်မပို။

ခင်သီတာ ပထမနှစ် မက်ထရစ်စာမေးပွဲ ကျရှုံးသည်။
ဒုတိယနှစ်တွင် အောင်မြင်ခဲ့သည်။

ထိုအချိန်တွင် ကြည်ပြာက ရှစ်တန်းသို့ ရောက်လာပြီ။

တက္ကသိုလ်သို့ မပို့နိုင်မှာ သေချာသည်။
 သမီးနှစ်ယောက်စာ မေမေ မတတ်နိုင်ရှာ။
 “ကြည်ပြာ ကျရင်တော့ ငါကတစ်လ လေးဆယ်ထောင်
 မယ်။ ငါတူမက ဖြစ်ထွန်းမယ် တူမ”
 ကြည်ပြာ၏ ကြီးကြီး အပျိုကြီး ဒေါ်နန်းမူ က ကြိုတင်
 ကြေညာလိုက်သည်။ ထိုစဉ်က တက္ကသိုလ် ကျောင်းသူတစ်ယောက်
 ၏ စရိတ်က တစ်ရာကျော်မျှလောက်ဆိုလျှင် လောက်သည်။
 သို့တစေ ကြည်ပြာ လိုငွေနှင့် သီတာ၏ ကျောင်းစရိတ်
 အတွက် မေမေ ခက်ခက်ခဲခဲ ရှိနေကြောင်း သေချာသည်။
 “မနန်းမူလဲ ချောင်လည်လှတာ မဟုတ်ပေမယ့် ကြည်ပြာ
 ကို ထောက်ကူမယ်ဆိုတာ ကျေးဇူးတင်စရာပဲ”
 “ဒါကတော့ သူတူမကိုး မေမေရဲ့”
 ခင်သီတာ၏ စကားသည် မြားတစင်း စူးနှစ်ဝင်သွား
 သည်သို့ပင် ဒေါ်တင့်တင့်၏ ရင်မှာ နာကျည်းသွားမိသည်။
 မိခင်၏အဖြစ်၊ မိခင်၏ ကြင်နာခြင်းမှ ရလာသော၊ ရင်
 ဝေဒနာကို မရိပ်စားမိသော ခင်သီတာက ဆက်၍ ပြောမိသည်။
 “ကြည်ပြာ အဖေက သေဆုံးသွားပေမယ့် သူက ဟိုပင်သား
 ဆိုတော့ အမျိုးတွေ အများကြီး ရှိနေတယ်၊ ကြီးဒေါ်အရင်းက
 ရှိတော့ ကြည်ပြာကို ကူညီကြမှာပါ”
 ဒေါ်တင့်တင့်၏ တင်းကြပ်သောရင်မှ သက်ပြင်းတစ်ခွက်
 လျှံဖိတ် ထွက်ကျလာသည်။
 “သမီးမှာတော့ မေမေရယ်... မေမေရဲ့ မတောင့်တင်

ဆင်းရဲလှတဲ့ အမျိုးတွေပဲ အားကိုးစရာ ရှိတာကိုး”
 “သမီးကြီးရယ်”
 “သမီးရဲ့အဖေဆိုတာ ရန်ကုန်က ဆိုပြီးတော့ မေမေ့ကိုလဲ
 မင်သွားပြီး အဆက်အသွယ် ပြတ်သွားပြီဆိုတော့ ညီအစ်မချင်း
 တူပေမဲ့ ကြည်ပြာက ကံကောင်းတယ်နော် မေမေ”
 “သမီးကြီးအပေါ်မှာ မေမေက အမြဲပဲ အသနားပိုခဲ့တာ
 သမီးအသိပါလေ ကဲ... ဒီမှာသမီး”
 “ရှင်...”
 “နောင်နှစ်အတွက် နောင်နှစ်မှပဲ စဉ်းစားကြတာပေါ့၊ ဒီနှစ်
 သမီးတက္ကသိုလ်ကိုသွား အမေထားမယ်”
 တက္ကသိုလ်ဆိုသော ပညာရပ်တို့၏ ထိပ်ဆုံးလှေကားထစ်
 နေရာကို ခင်သီတာ သွားလိုလှပါသည်။
 မေမေ့ အဖြစ်ကိုလည်း သနားသည်။
 စာတော်လွန်းသော ညီမလေးကိုလည်း ဝဲ့ညွှက်သင့်ပါ၍ . . .
 “သမီး မသွားတော့ပါဘူး မေမေရယ်၊ သမီးဆုံးဖြတ်လိုက်
 ပါပြီ၊ သမီး တက္ကသိုလ်ကို မတက်တော့ပါဘူး၊ မေမေနဲ့အတူ
 စီးပွားရှာပြီး ညီမလေး ကြည်ပြာရဲ့ပညာသင်စရိတ်ကို အလုံ
 အလောက် ပို့ကြရအောင်ပါနော် မေမေ၊ သမီး ကျေနပ်ပါတယ်၊
 မေမေ စိတ်မကောင်း မဖြစ်ပါနဲ့နော်”
 ဒေါ်တင့်တင့်ထံမှ ဘာစကားသံမှ ပြန်ကြားနိုင်ခြင်း မရှိရှာ။
 သမီးကြီး ခင်သီတာကို ဖက်လျက် ရိုက်ကြီးတင်လိုကြွေး
 ချာလေသည်။

ဪ... ရင်တွင်းမှစေတနာနှင့်အညီ မိအောင်
မဆောင်ရွက်ပေးနိုင်သော မိခင်တယောက်၏ ကရုဏာ မျက်ရည်
များက တာတိုင်းရေနှယ် ဆယ်သိမ်းရပ်တန့်ရန် မလွယ်ပါ ချေတကာ

● အခန်း (၁၃)

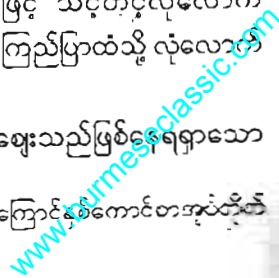
မြစ်ကြီးနား၊ ဟိုပင်မှ ကချင်ပစ္စည်းများကို သယ်ဆောင်
သွားပြီး...

မန္တလေးမှ ပိုးချည်၊ ချိတ်လုံချည်၊ သနပ်ခါးမှုန့်မှ အစ
ခေါ်တင့်တင့်က ကုန်ကူးသည်။

ခင်သီတာက ဈေးတွင် ဖိုင်ခဲရောင်းသည်။ အင်းတော်ကြီး
ဘုရားပွဲဈေးပင် ထွက်လိုက်သေးသည်။

ဤသားအမိနှစ်ယောက်ဝင်ငွေဖြင့် သင့်တင့်လုံလောက်
သောငွေကို တက္ကသိုလ်ရောက် ညီမလေး ကြည်ပြာထံသို့ လုံလောက်
စွာ ပို့နိုင်ခဲ့သည်။

ဆယ်တန်းအောင်မြင်ပါလျက် ဈေးသည်ဖြစ်နေရရာသော

သမီးကြီးအတွက် ရင်နှာနေရာသော ဒေါ်တင့်တင့်သို့... .

ကိုယ့်ရင်မှ ဝမ်းနည်းမှုများကို လျှို့ဝှက် ထိန်ချန်၍ ဟန်ဆောင်ရင်း ဖောင်းဖျခဲရသော ခင်သီတာ ရင်ပမ်းလှပါတီ။

ဤသို့သော သားအမိသုံးယောက်၏ ကြိမ်ပုံစံ ဆက်သွယ် ထောက်ပံ့ခြင်းများ ပြေလည်နေသောအချိန်ကာလတွင်... .

မေမေထံသို့ ရေစွစီပြုလုပ်လျက် ရှည်လျားလှထံသော စာအိတ်ညိုညိုရှည်ရှည်ကြီးတစ်စောင် ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။

ပေးပို့သူက... .

ဦးသိန်းထိုက်

သိန်းထိုက်ရတနာ နိုင်လွန်စက်

ရှစ်မိုင်

ရန်ကုန်မြို့။

ဟူသတည်း။

* * * * *

တင့်တင့်... .

မင်း ဟိုပင်မှာပဲ ရှိနေသေးတယ်၊ နောက်ထပ် အိမ်ထောင် ပြုတယ်၊ သမီးတစ်ယောက်ထပ်ရတယ်၊ ယောက်ျား ဆုံးသွားတယ် ဆိုတဲ့ သတင်း အရပ်ရပ်တွေကို စုံစမ်း သိရှိရပြီး ငါဒီစာကို ရေးလိုက်ပါတယ်။

မင်းကလဲ ငယ်ငယ်... . ငါကလဲ လူလည်... .

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

တွေ့ကြ ပြီး ခဏအတွင်းမှာ လက်ထပ်ဖြစ်ခဲ့ကြတယ်။ မင်းကို မန္တလေး ငါဒေါ်လာခဲ့ပြီး ငါလဲ ကျရာအလုပ်တွေ လုပ်ခဲ့တာ မင်းအသိပါပဲ။

ဒီထဲမှာ မသမာမှုတွေနဲ့ တစ်ခါတလေ ခွပေါက်တိုးခဲ့ဖူးတယ်။ တစ်ခါတရံကျပြန်တော့လဲ ဒို့မှာ ညစာအတွက် ချက်စရာ ဆန်တောင်မရှိတဲ့ အဖြစ်မျိုးထိ ရောက်ခဲ့ကြဖူးတယ်။

ဒီလိုနဲ့ တို့သမီးလေး ခင်သီတာ တစ်နှစ်သမီး အရွယ်မှာ ငါဟာ ဖောက်ပြန်မိခဲ့ပြန်တယ်။

မန္တလေးသူတစ်ယောက်နဲ့ ယူလိုက်တာ မင်းသိ သွားတယ်။

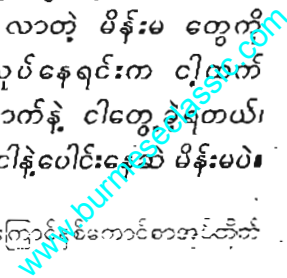
သွားလိုက်ပြန်လိုက်လုပ်နေတဲ့ ငါ့ကို မင်းမျှော်လင့်နေ ရာပါသေးတယ်။

ဒါပေမယ့် အချိန်ပြည့် ပေ့နေခဲ့တဲ့ ငါဟာ မန္တလေးသူရော မင်းကိုပါ ပစ်ခဲ့ပြီး ရန်ကုန်ဆင်းလာ ခဲ့တော့တယ်။

ဒီတော့မှ တစ်နှစ်သမီးလေး သီတာ့ကို ရင်မှာ ပိုက်ရင်း မင်းမိဘတွေရှိရာ ဟိုပင်မြို့ကို မင်းပြန်သွားရ တော့တယ်။

ငါက ယုံအောင်ညာလို့ ယုံလာတဲ့ မိန်းမ တွေကို ငါရသမျှယူလိုက် စွန့်ပစ်လိုက် လုပ်နေရင်းက ငါ့ထက် အသက်ကြီးတဲ့ မုဆိုးမကြီး တစ်ယောက်နဲ့ ငါတွေ့ခဲ့ရတယ်။ သူ့နာမည်က 'မသက်ဦး' တဲ့၊ ခုချိန်ထိ ငါနဲ့ပေါင်းနေဆဲ မိန်းမပဲ။

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ငါလဲအသက်ကြီးလာတော့ မိန်းမပစ္စုပ္ပန်တွေကို လုံးဝရပ်ပစ်လိုက်ပါပြီလေ။

မတည်ငြိမ်တဲ့ငါဟာ စီးပွားရေးဘက်မှာ အစွမ်းတန်ဖိုးစိတ်ဝင်စားပြီး လှုပ်ရှားပစ်လိုက်တယ်။အတွင်းပစ္စည်းတွေပါလာတဲ့ ငါ့ဇနီးရဲ့ ပစ္စည်းတွေကို ထုခွဲ အရင်းပြုပြီး စီးပွားရှာခဲ့တယ်။

အင်မတန်လည်ပြီး သိပ်ကြိုးစားတတ်တဲ့ ငါဟာ ကောင်းတဲ့ဘက် ရောက်သွားတော့လဲ ငါ့ရဲ့ကြိုးစားမှုဟာ အကြီးအကျယ် အောင်မြင် လာခဲ့ရပြီ တင့်တင့်။

ငါ့မိန်းမဆီက ပါလာတဲ့ ပစ္စည်းတွေရဲ့ သုံးလေးဆမျှ မက သူ့လက်ထဲကို ပြန်ထည့်ထားနိုင်ခဲ့ပြီးပြီ။

မင်း ယုံမလား။

အခု ငါ့မှာ သိန်းနှစ်ဆယ်ကျော်တန်တဲ့ ခြံကျယ်ကြီးနဲ့ နိုင်လွန်စက်ရုံကြီးကို ပိုင်ဆိုင်ထားနိုင်နေပြီ တင့်တင့်။

ရုန်းတန်ရမှုမရှိတော့ဘဲ ချမ်းသာကြွယ်ဝမှုတွေနဲ့ ပြီးပြည့်စုံလာတဲ့အချိန်မှာ ငါဟာ အသက်ငါးဆယ် ကျော်လာခဲ့ပြီ။

ကြောင်းကျိုးအမျိုးမျိုးကို ဆင်ခြင် တွေးချင့်နိုင်အောင် ရင့်ကျက်လာတဲ့ ငါဟာ ဘာကို တမ်းတလာမိသလဲ ဆိုတော့... “ငါ့သမီးလေး...”

ငါ့ရဲ့ တစ်ဦးတည်းသောရင်သွေးလေးရှိနေပါသေးလား ဆိုတဲ့ အသိတရားတွေ ငါ့ရင်ထဲကို ဝင်လာနေခဲ့ပြီ တင့်တင့်။

ဒီတော့ ငါ လူတစ်ယောက်ကို လွှတ်ပြီး စုံစမ်းခိုင်းဆယ်။ အင်မတန် ချောမောလှပပြီး သိပ်ကို ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့တယ်။ အိမ်ခြံမြေတယ်ဆိုတဲ့ ဂုဏ်သတင်း တွေနဲ့ ကျော်ကြားနေခဲ့တဲ့ ငါ့ရဲ့တစ်ဦးတည်းသော ရင်သွေးသမီးလေးအား... “ဈေးရောင်းနေရသတဲ့” “ဆယ်တန်း အောင်ပါလျက်နဲ့ ကျောင်းဆက်မတက်ရဘူး”

ဆိုတဲ့သတင်းတွေ ငါ့ဆီကို ပြန်လည်သယ်ယူ ရရှိလာတဲ့ ညက ငါအိပ်မပျော်နိုင်အောင် ခံစားခဲ့ရတယ် တင့်တင့်။

ငါ့ရဲ့အသည်းနှလုံးထဲမှာ ခုချိန်ကျမှပဲ ဖခင်စိတ်ဝင်လာတော့တယ်လို့ ဆိုပါတော့ကွာ။

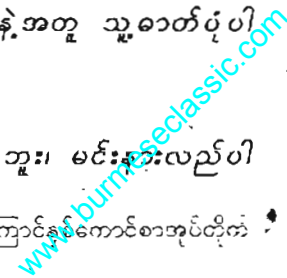
ဒီတော့ငါ့ရဲ့ချမ်းသာကြွယ်ဝမှုတွေကို သမီးလေးမျှဝေခံစားစေရမယ်ဆိုတဲ့ စေတနာတွေနဲ့ ငါဒီစာကို ရေးလိုက်မိတယ်။

ငါ့ဆီမှာအချမ်းသာဆုံးနေထိုင်ပြီး သမီးလေး တစ်သက်စာ နှစ်သက်စာမက အမွေတွေ ငါ့ခွဲဝေ လွှဲပေးခဲ့မယ်။ ကျောင်းနေလိုရင်လည်း ဆက်ထား ပေးမယ်။

ဒါကြောင့် သမီးကို အမြန်ဆုံး ငါ့ဆီကို ယုံယုံကြည်ကြည်နဲ့ ပို့လွှတ်ပေးလိုက်ပါ။ ဘယ်နေ့ ဘယ်ရက်မှာ စာမယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်းပြန်စာ နဲ့အတူ သူ့ဓာတ်ပုံပါ ထည့်ပေးလိုက်ပါ။

ငါ့ကိုယ်တိုင် ဆီးကြိုမယ်။

မင်းတော့လိုက်လာဖို့ မလိုဘူး၊ မင်းနားလည်ပါ

တင့်တင့်၊ ငါ့ကိုလဲ အစစခွင့်လွှတ်ပါ။
သမီးလေးမသိတာကို တွေ့ချင်လှပြီဖြစ်တဲ့ . . .

သိန်းထိုက်
ရန်ကုန်မြို့။

သည်စာမှာ ထိုက်တန်မြင့်မားလွန်းစွာ ဝမ်းသာစေ
ဖြစ်ပါသော်လည်း စာကိုဖတ်၍အပြီးတွင် ခင်သီတာ လှိုက်
မောဟိုက်စွာ ဝိုင်းနှိုက်မိပါလေသည်။

ဤစာရရှိပြီး တစ်ပတ်နှစ်ပတ်အတွင်းသာ ခင်သီတာ
ရန်ကုန်မြို့သို့ ရောက်ရှိပြီးဖြစ်ပါလျှင် စေတနာရှင် ဖခင်ကြီး
လွဲသွားစရာ အကြောင်းမရှိပါ။

စာရရှိပြီး သုံးရက်အကြာတွင် မေမေကိုယ်တိုင် ရေးသား
ပြန်ကြားသည်။

ဝမ်းသာ ကျေးဇူးတင်ပါကြောင်း . . . သမီးလေးကို
တစ်စုံတစ်ခုအားရရှိပါရန် အကြောင်းများ အထပ်ထပ်မှာကြားပြီး
သူ့အတွက်ဖြင့် ဘာမှမလိုအပ်ပါကြောင်းများနှင့်အတူ ခင်သီတာ
လှပသော ဓါတ်ပုံလေးနှစ်ပုံကိုပါ ထည့်ပေးလိုက်မိသည်။ သုံးချိန်
နှစ်ချိန်နှင့် မျက်နှာအနီးကပ်ပုံ ကိုယ်ခန္ဓာရော မျက်နှာပါ သိမြင်သ
ပါရန် . . .

သမီးအားလွတ်လိုက်မည့်ရက်ကို ကြေးနန်းဖြင့် ထပ်
အကြောင်းကြားပါမည်။ ယခုလဆန်းပိုင်းတွင် လွတ်ဖြစ်ပါမည်။

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ဆိုသော နိဂုံးအပြီးတွင် ကျန်းမာ ချမ်းသာပါစေနှင့်
အဆုံးသပ်သော မေမေ့ကို ဖတ်ရပြီးတော့လည်း ခင်သီတာ
နည်းမိပြန်သည်။

“မေမေနှင့် ခွဲခွာရတော့မှာပါလား။”

သို့ပါသော်လည်း အဖီအခဉ်များက မျှော်မှန်းသလို
မလာခဲ့။

မေမေ၏ ယောင်းမ “ဒေါ်နန်းမူ” ရုတ်တရက် သေဆုံးသွား
သည်။

လေဖြတ်၍ဟု မြန်မာတို့ သာမန်သတ်မှတ်လေ့ရှိသော
အခါနှင့်ပါ။ အမှန်က သွေးတိုးပြီး ဦးနှောက်ကြောများ ပြတ်သွား
ခြင်းသာပါ။

တကယ်တော့ ခင်သီတာနှင့် ဘာမှမဆိုင်၊ သွေးမတော်
အားမစပ်ပါသော်လည်း . . .

မေမေ၏ယောင်းမ ညီမလေးကြည်ပြာ၏ အဒေါ်အရင်းမို့
ခင်သီတာပါ တာဝန်ရှိသူလို ဖြစ်ရသည်။

“မန္တလေးတက္ကသိုလ် ကျောင်းတော်သူ ကြည်ပြာပင်
ဖြစ်လာခဲ့ရသည်။”

အသုဘကိုစွဲပြီးပြန်တော့လည်း ကြည်ပြာနှင့်အတူ မေမေ
မန္တလေးသို့ ဆင်းသွားခဲ့သည်။

မည်မျှကြာအောင် ခွဲခွာရမည်ဟု ခန့်မှန်းရန် ခက်ခဲသော
သမီးကြီးမရှိချိန်တွင် ဆိုင်၌တင်ရောင်းရန် ကုန်ပစ္စည်းများ
အဆောင်းဝယ်ယူထားရှိရန် ဖြစ်ပါ၏။

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ဤသို့သော ကိစ္စရပ်များကြောင့် ဖေဖေဦးသိန်းထိုက်က စာရရှိပြီး တစ်လကျော်ကြာမြင့်ကာမှ ခင်သီတာ ရန်ကုန်မြို့သို့ ရောက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ဒေါ်တင့်တင့်က ကြေးနန်းရိုက်ပြီး ခင်သီတာကို အဖော်နှင့် ထည့်လိုက်ချိန်တွင် . . .

ရန်ကုန်မြို့၌ ဦးသိန်းထိုက်မရှိတော့။ ခါတိုင်းလိုပင် နိုင်ငံ့စက်ရုံအတွက် ထုတ်လုပ်မှုပစ္စည်းများဝယ်ယူရန်အတွက် ဂျပန်နိုင်ငံသို့ ထွက်ခွာသွားရခြင်းဖြစ်ပါ၏။

မိမိတွင် သမီးတစ်ယောက်ရှိနေကြောင်း၊ ဒီမှာခေါ်ထားပါ ချမ်းသာစွာ နေစေရမည့်အပြင် အမွေများပါ ခွဲဝေပေးမည့် အကြောင်းများကို ဦးသိန်းထိုက်က . . .

ဒေါ်သက်ဦးနှင့် သားကိုကျော်သူသို့ လေသံလေးမျှ မလှူပါဟု ခဲ့။

ထိပ်တန်းလျှို့ဝှက်ချက်အဖြစ်နှင့် ထားရှိခဲ့သော ကိစ္စရပ်သာ။

ဂျပန်ပြည်သို့ မသွားမီညကသာ ခင်သီတာ၏ ဓာတ်ပုံကို ကိုကျော်သူတို့သားအမိ၏လက်သို့ အပ်ပြီး . . .

“ခင်သီတာဆိုတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဩဂုတ်လ (၃၁) ရက်နေ့ မန္တလေးရထားနဲ့ ပါလာလိမ့်မယ်။ သူ့ကိုသွားကြိုက်ပါက “သူက ဘယ်သူမို့လဲ”

ဒေါ်သက်ဦးက ခင်သီတာ၏ ဓာတ်ပုံလှလှလေးကို ကြည့်ရှုပေးရင်း ငယ်ငယ်လေး ရှိသေးတာပဲ ဟူ၍ သံသယကင်းလွတ်စိတ်ဖြင့်

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ဦးသိန်းထိုက်သို့ မေးလိုက်သည်။

“ဒါ သိပ်အရေးကြီးတဲ့ ကလေးမလေးပဲ။ ငါ့အလုပ်နဲ့ သိပ်ဆက်သက်နေတယ်။ သူ့မိဘ တွေက . . . ။ အဲဒါ မင်းတို့အစွမ်းကုန် ရှာဖွေပို့ပေးကြပါ။ ငါ့ပြန်လာရင် ဒီ မိန်းကလေးဆီက ကျေနပ်တဲ့လေသံလေး တစ်စွန်းတစ်စမှ မကြားချင်ဘူး . . . ဒါပဲ”

ငွေရှာနိုင်လွန်းသော လုပ်ငန်းရှင် အိမ်ထောင်ဦးစီးဖြစ်တော့မည့် ကိုယ့်အိမ်ပေါ်တွင် ဩဇာအာဏာရှိပြီး သားပါလား။

ဒေါ်သက်ဦးတို့ သားအမိနှစ်ယောက်လုံး ငြိမ်နေကြသည်။

“စိတ်ချပါ . . . ဖေဖေ။ ကျွန်တော် ဆက်ဆက်သွားကြိုပြီး မေး လက်အပ်ထားပါမယ်”

“သွားကြိုရင် မိန်းကလေးဖော်ရအောင် လုလုပါခေါ်သွား”

“ဟုတ်ကဲ့ပါဖေဖေ”

“အေး . . . ခင်သီတာကို အစွမ်းကုန်ဂရုစိုက်ကြပါ။ ငါ့ပြန်လာမှ သူ့ကိစ္စအဝဝကို ငါ့ကိုယ်တိုင်ဆောင်ရွက်မယ်”

“စိတ်ချ . . . စိတ်ချပါ ဖေဖေ”

“ကျွန်မကိုယ်တိုင် စောင့်ရှောက်ထားပါမယ်”

ဒေါ်သက်ဦးတို့ သားအမိနှစ်ယောက်လုံး ကတိပေးကြသည်။ ဦးသိန်းထိုက်ကို စိတ်ချသွားစေရအောင် ပြောကြားကြသည်။

ခင်သီတာမှာ ဦးသိန်းထိုက်၏ သမီး၊ အမွေရယူရန် ဆောင်ရွက်ရန် လာမည့်သူ ဆိုသည်များကို သူတို့နည်းနည်းလေးမျှရပ်မိကြ

မရှိကြ။

ယင်းကိစ္စအားလုံးကို သိရှိသူက တစ်ယောက်တည်းသာ

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ရှိသည်။ ဦးသိန်းထိုက်၏အတွင်းအပြင် ကိစ္စရပ်များအားလုံး
တာဝန်ယူ ကူညီအကြံဉာဏ်ပေးရသောသူ...

ဦးသိန်းထိုက်၏တူ ဆိုသောမန်နေဂျာကြီး ...
“ကိုတာရာ”

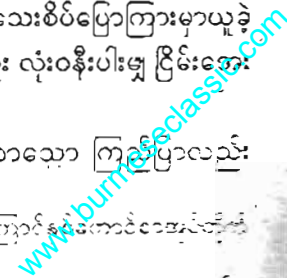
● အခန်း (၁၄)

ခမ်းနားသန့်ပြန့်သပ်ယပ်သော ချမ်းသာဆေးကုခန်းကို...
ဟိုပင်မြို့၊ ခင်သီတာ၏ ဖသပ်ယပ်၊ မခမ်းနားလှသော
ခန်းငယ်လေးနှင့် တူအောင်တု၍ ဖွဲ့စည်းထားသော အခန်းတု
အတွင်းမှာ...

ဒေါ်တင့်တင့်... ကြည်ပြာနှင့် ခင်သီတာတို့ သားအမိ
ယောက်၏ အပြုံးပွင့်လှေးများ ကြွေဝေရပါပြီ။

ခင်သီတာ၏ အကြောင်းကို အသေးစိပ်ပြောကြားမှာယူခဲ့
ဒေါ်တင့်တင့်၏ရင်မှ ပရိဒေဝလည်း လုံးဝနီးပါးဖြူ ငြိမ်းအေး

မန္တလေးတက္ကသိုလ်မှရောက်ရှိလာသော ကြည်ပြာလည်း

ချစ်မမသီတာ သူ့ကိုမမှတ်ပါဆိုစဉ်က မျက်ရည်စက်လက်နှင့် ထွက်
ရသော်လည်း၊ ယခုအခါ ကြည်ဖြာလည်း ပြုံး၍ရွှင်၍ပါ။

အဖျားလုံးဝကျ၍ အားပြတ်ခြင်းဝေဒနာသည် ဤချမ်းသာ
ဆေးကုခန်း၌ပင် မကြာခင် ပျောက်ကင်းသွားပေလိမ့်မည်
သားအမိ သုံးယောက်လုံး ယုံမှတ်ထားကြပြီးသားပါ။

ယခုအခါတွင် ခင်သီတာ၏ ပျောက်ဆုံးနေခဲ့သောအခါ
ကွက်လပ်ဖြစ်နေခဲ့သော လစ်ဟာမှုများ၊ အားလုံး ဆက်စပ်ပေါင်းစည်း
သွားမိပါချေပြီတည်း။

“ကဲ... သီတာရေ... ဆေးထိုးရအောင်”

ပရိုက်ဗိတ်ကလင်းနစ်မှ နပ်(စ်)များ၏ဆက်ဆံမှုက ခြံ

ပါလားဟု ကြည်ဖြာက ပြုံးနေသော သူ့နာပြုဆရာမလေးကို ကြည့်
မှတ်ချက်ချနေသည်။

“ဆရာမ”

“ဟင်... ဘာလဲ သီတာ”

“သီတာမေ့နေ၊ အိပ်နေတုန်းကလေ...”

“အင်း...”

“လူတစ်ယောက် သီတာ့ဆီ လာတွေ့သေးလားဟင်”

“ဘယ်သူလဲ သီတာ”

“ကိုတာရာ... တဲ့”

“ဟင့်အင်း... လာတာမတွေ့မိဘူး၊ ကိုကျော်သူနဲ့

ဒေါက်တာစန်းမောင်သွင်ပဲ လာတယ်၊ နောက်ပြီး လုလုက
အစားအစာ လာပို့တယ်၊ ဒေါ်သက်ဦးက တစ်ခါလာကြည့်တယ်

ပြန်လာကြည့်တာကတော့ ကိုကျော်သူပါပဲ”

ခင်သီတာမှာ တစ်စုံတစ်ခုကို ပြောသင့်မပြောသင့် ချင့်ချိန်
မိသည်။ “ပြောလိုက်ရ ကောင်းမလား” “အို... နေပါစေတော့”

“ဟေ့... သော ဆန့်ကျင်မှု နှစ်ခု ရင်၌ လွန်ဆွဲနေဆဲ... . .

“သမီး... . . ဘာပြောချင်လို့လဲဟင်”

ဒေါ်တင့်တင့်က သမီးကြီး၏ ဆေးထိုးထားခြင်းခံရသော
အင်ပါးနေရာကို ပွတ်ပေးနေရင်း မေးလိုက်သည်။ အပ်ကိုင်ထားဆဲ

ဆရာမက... . .

“အဲ... ဒီ... ကိုတာရာဆိုတဲ့လူကို သီတာတွေ့ချင်လို့

အားဟင်”

သီတာ... မဖြေနိုင်မိမှာပင်။

“သမီး”

“ရင်... . .”

“ကိုတာရာ ဆိုတာဘယ်သူလဲ”

“စက်ရုံက မန်နေဂျာ”

“ဪ... သမီးက သူ့ကိုတွေ့ချင်လို့လား”

“ဟုတ်တယ်... မေမေ၊ သမီး... သူ့ကိုမေးစရာရှိတယ်၊

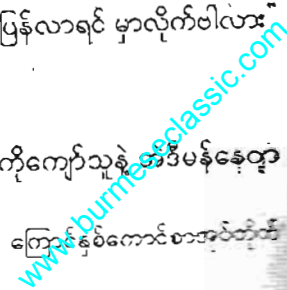
သူကလဲ သမီးကို ပြောစရာရှိနေပုံရတယ်”

“ဒါဖြင့် မောင်ကျော်သူဆိုတာ ပြန်လာရင် မှာလိုက်ပါလား”

“သူ့ကိုမှာလို့ မဖြစ်ဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဟာ... မေမေ မသိပါဘူး၊ ကိုကျော်သူနဲ့ အိမ်မန်နေတာ”

နဲ့က အဆင်မပြေဘူး မေမေရဲ့”

“ဟုတ်လား”

သားအမိနှစ်ယောက် အခက်အခဲကို သူနာပြု ဆရာမလေးက ဝင်ရောက်ကူညီအကြံပေးလေမှ ပြေရှင်းသွားရ တော့သည်။

“ဒါဖြင့် ဒီလိုလုပ်လေ”

“ဟုတ်ကဲ့ ပြောပါ”

“ကျွန်မ တယ်လီဖုန်းဆက်ပေးမယ်လေ... ”

“ရှင်... ဖြစ်ပါ့မလား”

“ဖြစ်ပါတယ်၊ သိန်းထိုက်ရတနာ နိုင်လွန်စက်ကြီးရဲ့ ရုံးက မန်နေဂျာရဲ့ ဖုန်းနံပါတ်ကို ရှာပြီး ဆက်ပေးမှာပေါ့”

“ဟာ... ဟုတ်တယ်နော်၊ ဒီလိုဆို ဖြစ်မှာနော်”

“ကျွန်မ ဆက်ပေးပါ့မယ်၊ ဘာပြောပေးရမလဲသာ ပြောပါလေ”

“ဖြစ်နိုင်ရင် သီတာနဲ့ လာတွေ့ပါလို့”

“ကောင်းပြီလေ စိတ်ချ၊ ကျွန်မ ဆက်ပေးလိုက်ပါ့မယ်”

“ဪ... ဆရာမ”

“ရက်(စ်)”

“ဖြစ်နိုင်ရင် ဆိုတာပါ ထည့်ပြောပါနော်”

“ကောင်းပြီ၊ ကိုတာရာ ဆိုတာနဲ့ ဒါရိုက်တွေ့မှ ခင်သိတာက မှာပါတယ်၊ ဖြစ်နိုင်ရင် သီတာနဲ့လာတွေ့ပါလို့... ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား”

“အာ... ဟုတ်... ဟုတ်တယ်၊ ကျေးဇူးပဲနော်”

“ရပါတယ် သီတာအတွက်တော့ အနားယူဖို့ လိုလိမ့် ဦးမယ် နော်”

ဒေါ်တင့်တင့်သို့ ကြည့်ပြီး ဆရာမလေးက ပြောလိုက်သည်။

“ခဏနေရင် ဟောဒီ ဆေးနှစ်လုံးသောက်၊ ဟောလစ် လေးပါ နဲ့နဲကြိုးစားသောက်ပြီး အိပ်လိုက်ရင် ကောင်းမယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာမ၊ ဆေးနဲ့ဟောလစ် ဖျော်တိုက်ပြီး တွန့်မတို့ ပြန်ပါ့မယ်၊ ညနေမှ တစ်ခေါက် လာကြည့်ပါ့မယ်”

လူနာဘက်ကသာ ထာဝရ ကြည့်မြင်ရပါသော သူနာပြု ဆရာမ၏ စကားကို ဒေါ်တင့်တင့်က နားလည် လက်ခံစွာဖြင့် ပြန်လည် ဖြေကြားလိုက်ပါသည်။

တို့ကျော်သူက ခွင့်မပြုဘူးလေ၊ ပြီးတော့လဲ သူက ကျွန်တော့်ကို အချိန်ပြည့် စောင့်ကြည့်ခိုင်းထားတယ်”

“ခုတော့ရော”

“ဒီနေ့တော့ စန်းဒေးဆိုတော့ ကျွန်တော်လဲအားတယ်၊ သူလဲ ပဲခူးထွက်သွားတယ်၊ ဒါကြောင့် ကျွန်တော် ပြေးလာတာပါ မသိတာ”

“ကျေးဇူးပါပဲ ရှင်. . .”

“မသိတာ ကျွန်တော့်ကို တွေ့ချင်တယ်ဆိုတာ အကြောင်း ထူးရှိသလားဟင် မသိတာ”

“ရှိပါတယ် ကိုတာရာ”

ကုတင်ထက်မှ လဲပျောင်းနေသော ခင်သီတာက ထထိုင် လိုက်သည်။ ပြေလျော့နေသော ဆံပင်တစ်ထွေးကြီးကို ရစ်ပတ် ထုံးဖွဲ့ လိုက်ပါ၏။

ယနေ့ တနင်္ဂနွေနေ့မို့ ဆေးတိုက်သို့ ဆရာဝန်ကြီးများ လောကြ။ လူနာသစ်များလည်း ရောက်မလာကြပါ။ နေ့လယ် ခင်းမို့ လူသူများလည်း ရှင်းနေသည်။

တယ်လီဖုန်း ဆက်ပေးပါမည် ဆိုသော. . . ဆက်ပေးခဲ့ သော ဆရာမလေး၏ တာဝန်ကျချိန်မို့လည်း အကယ်၍ ခင်သီတာ ထံအခြားဧည့်သည် လာစေဦး၊ သူဟန်တား ပေးထားမည်ဟု ဆံလာသည်။

“လာ ကိုတာရာ ဒီမှာ ထိုင်ကြရအောင်”

“မသိတာ အတော့်ကို နေ့ကောင်းလာပြီနော်”

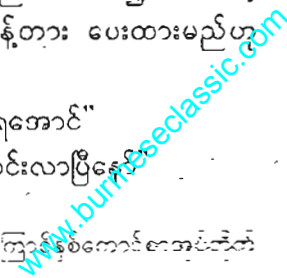
● အခန်း (၁၅)

“ဖြစ်နိုင်ရင် သီတာနဲ့ လာတွေ့ပါ ဆိုတဲ့ သတင်းစကား ကြားရပြီးကထဲက အကြီးမားဆုံး ဆန္ဒတွေနဲ့ လာချင်နေပါတယ် မသိတာ”

“ဒါပေမယ့် သုံးရက်ဘောင် ကြာမှာပဲ ကိုတာရာရောက်လာ တော့တယ်နော်”

ခင်သီတာ၏ အလှမျက်နှာကလေးကို နှမ်းလှမှုများနှင့် ဖုံးအုပ်ထားသော်လည်း အလှလေးများက မပျက်။ ကရုဏာ သက်ဖွယ်များ ခြယ်၍သနား ချစ်ခင်စရာ ခင်သီတာ၏ မျက်နှာ ကလေးကို ကိုတာရာက စိုက်ကြည့်ရဦး . . . ။

“လာဖို့ အချိန်ပြည့် ကြိုးစားပါတယ် သီတာ၊ ဒါပေမယ့်

သွက်လက်စွာရှေ့ဆောင်၍ ကုတင်ထက်မှ ဆင်းသက်ကာ ကုလားထိုင်ပုလေးပေါ်သို့ သွားထိုင်သော ခင်သီတာကိုကြည့်ပြီး ကိုတာရာက မှတ်ချက်ချလိုက်သည်။

သူလည်း ခင်သီတာရှေ့မှ ကုလားထိုင်တွင် ဝင်ထိုင်လိုက်ပါ၏။

သူတို့ကြားတွင် စားပွဲခုံဝိုင်းငယ်လေးတစ်ခု ရှိသည်။ ယင်းပေါ်တွင် လှပလန်းဆန်းသော နှင်းဆီ အနီရင့်ရောင်များ စိုက်ထိုးထားပါ၏။

ယခုအခါတွင် 'ချမ်းသာ ဆေးကုခန်း'၏ မူလပုံစံအတိုင်း သပ်ယပ်လှပ၍ စိတ်ချမ်းမြေ့ဖွယ်ရာ ပြန်လည်ဖြစ်သွားခဲ့ပါပြီ။

ဟိုပင်မြို့မှ ခင်သီတာ၏အခန်းတု မဟုတ်တော့။

ကိုတာရာမှာ အခြယ်အသန့်လုံးဝ ကင်းဝေးနေသော ခင်သီတာ၏ သဘာဝအလှမျက်နှာလေးကို မျှော်ငေးရင်း သူပြောကြားလာမည့် စကားကို စောင့်စားနေပါ၏။

"ကိုတာရာ"

"ခင်ဗျာ"

"သီတာဘယ်သူလဲဆိုတာ သီတာ အခုလို ပြန်ပြီးသော် မရခင်ထဲက ကိုတာရာ သိနေခဲ့တယ် မဟုတ်လား"

"ဟုတ်ပါတယ် မသိတာ"

"ဒါနဲ့များရှင်၊ ဘာဖြစ်လို့ မပြောချင်ရတာလဲ"

ကိုတာရာက ဘာမှမဖြေ၊ ငေး၍သာ ကြည့်နေသည်။

"သီတာရဲ့ ဘဝကို သီတာပြန်ပြီးသတိရအောင်"

စဉ်းစားပါနဲ့လို့လဲ ကိုတာရာပဲ ပြောခဲ့တယ် မဟုတ်လား"

"ဟုတ်ပါတယ်"

"အဲဒါ ဘာဖြစ်လို့လဲ"

"ကျွန်တော်မဖြေပါရစေနဲ့ မသိတာ"

"အခုလို အားလုံးပြန်သတိရလာပြီး အားလုံးပြန်ဆက်မိတဲ့ အခါကျတော့လဲ အားလုံးဟာ သီတာ့အတွက် အဆိုးကမပါ၊ ပဲလားရှင်"

ကိုတာရာ ဘာမှမဖြေ။

"ဒီမှာ ကိုတာရာ"

"ကျွန်တော် နားထောင်နေပါတယ်"

"ကိုတာရာတာ သီတာ့အဖေရဲ့ တစ်ယောက်သောမိန်းမ ခုဘပဲဆိုတာ ဟုတ်တယ်နော်"

"ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျာ"

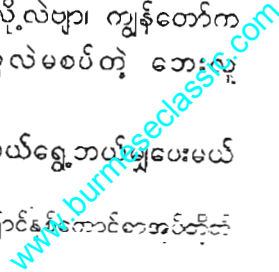
"ဒါဖြင့် သီတာ့အဖေ ဦးသိန်းထိုက်က ရှင်ကိုရော အသိပေးမယ်လို့ ပြောထားဖူးလို့လား"

"ခင်ဗျာ"

"အမွေပေးရမယ့် စာရင်းထဲမှာ ရှင်ပါနေလား ကိုတာရာ"

"ဟာ... ကျွန်တော်နဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲဗျာ၊ ကျွန်တော်က အစား အလုပ်သမားပဲ၊ ဘာသွေးမှလဲမစပ်တဲ့ ဘေးလူဆက်သက်ပါ"

"သီတာ့အဖေကရော ရှင်ကို ဘယ်ရွှေ့ဘယ်ရွှေ့ပေးမယ်"

ပြောဖူးသလား။

“မပြောဘူးပါလား မသိတာရယ်။ ဘာများ ဖြစ်နေပါလဲဗျာ”

“မသိပါဘူး။ အမေ့ရမယ့် လူထဲမှာ ရှင်ပါနေလို့ သိတာကို သိန်းထိုက်ရတနာမှာ မနေစေချင်တာလားလို့။”

“ဪ... ခုမှပဲ မသိတာရဲ့ အမုန်းအညှိုးအကြည့်တွေ ထဲလွင့်ကျလာတဲ့ စကားအဓိပ္ပာယ်ကို ကျွန်တော်သိရပါပေါ့လားဗျာ”

“ရှင် ဘာဆိုလိုတာလဲ ကိုတာရာ”

“ကျွန်တော် မဆိုလိုပါဘူး။ မသိတာဆိုလိုတာကို နားလည် လာပါပြီလို့ ပြောတာပါ”

“ဘယ်လို နားလည်တာလဲ”

“ဪ... ကျွန်တော်ဟာ အမေ့ရမယ့်လူ၊ မသိတာကလဲ အမေ့ရမယ့်လူ၊ ဒါကြောင့် မသိတာရောက်လာရင် ကျွန်တော် ရလာမယ့် အမေ့ထဲက ခွဲဝေပေးရမှာမို့ လျော့နည်းသွားမယ်လို့ ကျွန်တော့် ဘက်က အထင်ရှိနေလို့ မသိတာကို ကျွန်တော် ပြန်နှင့်လွှတ်နေတယ်လို့ မသိတာ ထင်နေတယ်လားဗျာ”

“ဟုတ်တယ်... ကိုတာရာ၊ ဒီအတိုင်းဘဲ ထင်နေ တယ်လို့ ရှင်းရှင်းပဲ သိတာပြောပါရစေတော့”

“အော်... ထင်ရက်ပါပေ မသိတာရယ်”

သူကအသံက တိုးညှင်သော်လည်း ဝေးလံသော အရပ်ဆီ ကြားသလို လှမ်းအော်ပြောလိုက်ရသလို တုန်ခါ၍ ထွက်လာသလို

“ကျွန်တော် အမြတ်နိုးမိဆုံး၊ အို... ကျွန်တော့် စကား မှားသွားပါတယ်။ ခွင့်လွှတ်ပါ မသိတာ”

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ပေါ်လွင်လာသော ချစ်နိမိတ်စကားစွန်းလေးများကို အမြန်ဆုံး လိုက်လံဖုံးအုပ်ပြီးမှ...
“ကျွန်တော် အလေးစားမိဆုံး မိန်းကလေး တစ်ယောက်ဆီ တာ ဒီစကားမျိုးကြားရတာ ကျွန်တော်ဝမ်းနည်းမိလှပါတယ်။ ကျွန်တော် နည်းနည်းလောက်ရှင်းပြချင်ပါတယ်”

“သိတာကလဲ သိချင်ပါတယ်”

“ကျွန်တော့် ရဲ့ရိုးသားမှုကို သဘောကျတယ်ဆိုပြီး ဦးသိန်းထိုက်ကိုယ်တိုင် ကျွန်တော့်ကို ခေါ်ယူပြီး ဒီစက်ရုံမှာ ခန့်တာပါ။ အလုပ်လုပ်ရင်း စာမေးပွဲဖြေလို့ ကျွန်တော် ဘွဲ့ရပါ တယ်”

“ကိုတာရာ ဘွဲ့ရပြီးပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ပီဇာဘွဲ့ပါ။ မဟာပီဇာဘွဲ့အတွက် တစ်ဖက်က ဦးစားရင်း ဦးလေးရဲ့စက်ရုံက မီးသွေးမှုန့်တစ်စ မဆုံးရှုံးရအောင် ကျွန်တော်ထိန်းသိမ်းနေခဲ့ပါတယ်”

“အင်း... ပြောပါ”

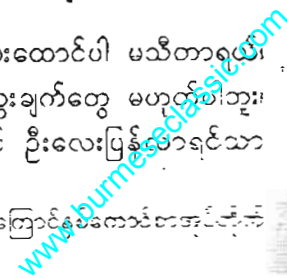
“ဦးလေးက ကျွန်တော်စီးဖို့ ကားတစ်စင်းဝယ်ပေးတာ ကျွန်တော် ငြင်းလိုက်တာနဲ့ အခုနေတဲ့အိမ်လေးကို ဆောက်ပေး တာပါ”

“ကဲ... ဆက်သာပြောပါ”

“ကျေးဇူးပြုပြီး စိတ်ရှည်စွာနားထောင်ပါ မသိတာရယ်။ မိသားစုဟာ ကျွန်တော်ရဲ့ ကိုယ်ရည်သွေးချက်တွေ မဟုတ်ပါဘူး။ ဆက်သေပြချက်တွေသာပါ။ မကြာခင် ဦးလေးပြန်လာရင်သာ

“ကျွန်တော် အမြတ်နိုးမိဆုံး၊ အို... ကျွန်တော့် စကား မှားသွားပါတယ်။ ခွင့်လွှတ်ပါ မသိတာ”

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

တာရာဆိုတာဘယ်လိုကောင်လဲလို့ မေးပြီးမှ မသိတာ ကျွန်တော့်ထံ မှတ်ချက်ချပါလို့ တောင်းပန်ပါတယ်ဗျာ”

သူ ခင်သီထာသို့ တစ်ချက်မှ မကြည့်တော့ ပါပဲလျက် နှင်းဆီနီပွင့်ကိုသာ စူးစိုက်စွာကြည့်ရင်း တစ်လုံးချင်းတိုးတိုးလေးပြော ရှာသည်။

“သိန်းထိုက်ရတနာရဲ့ စီးပွားရေးနဲ့ပတ်သက်ပြီး ကျွန်တော် ဟာ ဘာဆိုတာမှ မဆိုင်တဲ့ကောင်ပါ”

“ပြီးတော့ ဘာကိုမှလဲ မမျှော်လင့်တဲ့လူပါဆိုတာ မသိတာ ယုံအောင် ကျွန်တော် ဘာတွေနဲ့ ပြောရမလဲ ပြရမလဲ၊ ပြောချင်ပြချင် လိုက်တာဗျာ”

တည်ကြည်သောသူ့ မျက်နှာနှင့် ဝံ့ရဲပြတ်သားသော သူ့စကားများကြောင့် ခင်သီတာမှာ ချေဖျက်ဆန်ကျင်သော စကားများ မပြောကြားရက်လာနိုင်အောင်ရှိရသည်။

“ဒါဖြင့် သိတာကို ဘာလို့ အဲဒီအိမ်မှာ မနေစေချင် တာလဲ”

“ကျွန်တော် အကြောင်းစုံသိနေလို့ပါ”

“ရှင်...”

“တကယ်လို့ ဦးလေးသာရှိနေမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော်ဘာမှ နေစရာလိုလဲ မသိတာ၊ လာကြိုမယ့်လူဟာလဲ ဦးလေးဦးသိန်းထိုက် နဲ့ ကျွန်တော်နဲ့ပဲ ဖြစ်သွားမှာပါ”

“အကြောင်းစုံ သိနေတယ်ဆိုတာက ဘာကိုသိနေတာ ဟင် ကိုတာရာ”

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

“အားလုံးကိုပါပဲ”

“ဟင်”

“ဦးလေးရေးလိုက်တဲ့စာဟာ သူကပါးစပ်နဲ့ စီစဉ်ပေးရုံပါ။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် လက်နှိပ်စက်နဲ့ ရိုက်ပေးလိုက်ရတာပါ”

“အို... သိတာမှမဟုတ် ကိစ္စအားလုံး ကိုတာရာသိစေ နယ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဒါဖြင့် ဦးသိန်းထိုက်ရဲ့ သမီးအဖြစ်နဲ့ ရောက်လာမယ်ဆို တာ သိတဲ့သူဟာ ကိုတာရာတစ်ယောက်ထဲပေါ့ ဟုတ်လား”

ကိုတာရာက ငြိမ်သက်နေသည်။ သူ့အတွေးများနှင့်အတူ သူ့ပါ ဝေးလံသောအိမ်ဆီသို့ လွင့်မြောသွားသလိုရှိနေသည်။

သူ့စဉ်းစားနေပုံက သူ့ရှေ့မှ ခင်သီတာကို မေ့လျော့သွား တယ်လား ထင်မှတ်မှားရသည်။

“ကိုတာရာ တစ်ယောက်ထဲသိတဲ့ ကိစ္စမဟုတ်လားလို့ မေးနေပါတယ်”

“အမှန်ကတော့ ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း သိရမယ့် ကိစ္စပါပဲ”

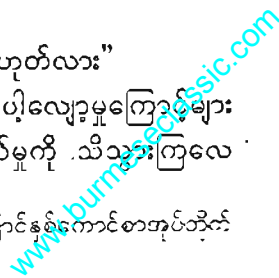
“ဒါဖြင့် အမှားက ဘာဖြစ်နေလို့လဲ”

“သူတို့ သားအမိပဲပေါ့”

“ဒေါ်သက်ဦးနဲ့ ကိုကျော်သူပေါ့ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော့်ရဲ့ ပေါ့လျော့မှုကြောင့်များ တာတို့ အမေနဲ့ ဦးလေးနဲ့ ဆက်သွယ်မှုကို သိသွားကြလေ

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

သလားလို့ ကျွန်တော်လဲ စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေမိပါတယ်”

“ဒါနဲ့ ဖြတ်မေးရအုံးမယ်”

“မေးပါသိတာ”

“ဟိုပင်မြို့က ဒေါ်တင့်တင့်ဆိုတဲ့အိမ်က ကြေးနန်းလာတာပဲ အဲဒါ သိတာနဲ့ များ သိသလား၊ သက်ဆိုင် ပတ်သက်သလားဆိုတာ အမေးစကားတွေ ဘာကြောင့် သိရက်သားနဲ့ လာမေးရတာလဲ”

“ဪ... သိတာများ ကိုယ့်ဘဝမှန်ကို ပြန်ပြီး သူတို့ လာ မလားလို့ပါ”

“ဒါဖြင့်လဲ ဒီထဲက တစ်ခါတည်း အားလုံးပြောပြ လိုက်မိ ပြီးတာပဲဗာ”

“အဲဒီနေ့က ကိုကျော်သူ ကိုယ်တိုင်ဝင်ပြီး သိတာ မပတ်သက် မဆက်သွယ်ဖို့ ဟန့်တားခဲ့တာ သိတာ အသိပါလေ”

“ကဲ... ထားပါတော့ရှင်... ကိုတာရာ အနေ သိတာကို ပြန်သွားစေချင်ရတာ ဘာသဘောလဲ”

“မသိတာ့ အပေါ်မှာ အန္တရာယ်တစ်ခုခု ကျရောက်လာ ခဲ့ရင်မိတဲ့ ကျွန်တော်ရဲ့ တကယ့် စေတနာဆိုတာတော့ မသိတာပဲ ယုံပါဗျာ”

“အန္တရာယ် တစ်ခုခုဆိုတာ သူတို့ သားအမိဆီက ဆိုလိုတာလား”

“တပ်အပ်တော့ မစွပ်စွဲရဲပါဘူး၊ သူတို့သော်လည်းကောင်း မသိတာ ရောက်လာတဲ့ညက ကားဖြူနဲ့ လိုက်တိုက် သတ်တယ်ဆိုတဲ့ အန္တရာယ်မျိုးသော်လည်းကောင်း ပေါ့လေ၊ မတွေ့ထင် မမြင်အပ်ဘူး”

“ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

“ဘာက မသိတာ့ကို ဒုက္ခပေးမှာ စိုးရိမ်လွန်းလို့ပါ”
“ဒါဆိုရင်တော့ ကိုတာရာက သက်သက် စိုးရိမ်လွန်နေတာ”

“စိုးရိမ်ရတာပေါ့၊ မသိတာရယ်... ကျွန်တော်က မသိတာ ကို သိစေခွင့်တောင် ရတဲ့ကောင်မှ မဟုတ်ဘဲဗျာ”

“သိတာနားမှာ အစ်ကို ကိုကျော်သူရှိနေသားပဲ”
“ဗျာ”

“မုဆိုး၏ လေးညိုသ ကြားမိသော သားကောင်ငယ်၏ ဩထိတ်လန့်သည့် အသွင်ဆိုသည်မှာ ယခု ကိုတာရာ ဖြစ်သွားပုံ များလားပဲ။”

“ထားပါတော့ ဒေါ်သက်ဦးက သိတာ့ကို မကျေနပ်ဘူးပဲ”
“ဟုတ်ပါတယ် မကြေနပ်ပါဘူး”

“ဒါ ဖြစ်ထိုက်ပါတယ်၊ ဖြစ်ရမယ်လေ”
“အင်း”

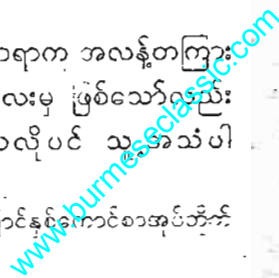
“ဒါပေမဲ့ ကိုကျော်သူက သိတာရဲ့အစ်ကိုပဲ”
“သိတာ့ရဲ့ အစ်ကို”

“အင်းပေါ့... အဖေတူ အမေကွဲ မောင်နှမ အရင်းပေါ့ ကိုတာရာရဲ့၊ သူ ဒါကြောင့် သိတာ့ကို ဒီလောက်စောင့် ရှောက်...”

“မဟုတ်ဘူး မသိတာ၊ မဟုတ်ဘူး”
“ခင်သိတာ၏ စကားမဆုံးမီ ကိုတာရာက အလန့်တကြား ခြားဖြတ်ဝင် ပြောလိုက်ပါသည်။ အနီးလေးမှ ဖြစ်သော်လည်း ခြားဝေးမှ အော်၍ သတိပေးလိုက်သလိုပင် သူ့အသံပါ

“အင်းပေါ့... အဖေတူ အမေကွဲ မောင်နှမ အရင်းပေါ့ ကိုတာရာရဲ့၊ သူ ဒါကြောင့် သိတာ့ကို ဒီလောက်စောင့် ရှောက်...”

“မဟုတ်ဘူး မသိတာ၊ မဟုတ်ဘူး”

ကျယ်လောင် သွားတော့သည်။

“ရှင်... ဘယ်လို... ဘယ်လို ကိုတာရာ”

“ဟုတ်သားပဲ၊ ဒီကိစ္စ မသိတာ ဘာမှ မသိသေးဘူး၊ စာထဲမှာလဲ ထည့်မရေးဖြစ်ခဲ့ဘူး”

“ရှင်... ဘာကိုလဲ”

“ကိုကျော်သူနဲ့ မသိတာနဲ့ ဘာမှ မတော်စပ်ဘူးဆိုတာကို အို”

“ဒေါ်သက်ဦးနဲ့ဦးလေးနဲ့ အိမ်ထောင်ကျတော့ ကိုကျော်သူက ဆယ်နှစ်သားအရွယ်တောင် ရှိနေပြီတဲ့”

“ဟင်”

“သိတော့... မေမေ ဒေါ်တင့်တင့်ကရော ပြောမပြဘူးလား”

“မေမေ ကိုယ်တိုင်လဲ မသိဘူး ထင်တယ်”

“ဟုတ်နိုင်ပါတယ်”

“မေမေနဲ့ ဖေဖေ အဆက်အသွယ် ပြတ်နေတာလဲ သိတာအခါလည် သမီးထဲကပဲတဲ့လေ”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဦးလေးရေးခိုင်းတဲ့ စာထဲမှာ ကျွန်တော်တွေ့ရပါတယ်”

“သူက သိပ်ဂရုစိုက်လို့ သိတာစိတ်ထဲမှာ အားလုံး ပြန်သတိရလာတော့ ကိုယ့်အစ်ကိုအရင်းလို့ပဲ ထင်လိုက်မိပါတယ်”

“သူ ဂရုစိုက်ခံရတဲ့ မိန်းကလေးတွေဟာ အို... ကျွန်တော် မပြောချင်တော့ပါဘူး၊ ကျွန်တော်အနေနဲ့လဲ မပြောအပ်သေးစကားပါလေ”

“သိတာ နည်းနည်းတော့ နားလည်ပါပြီ ကိုတာရာ”

“ကျွန်တော့်ကို များများနားလည်လာနိုင်ပါစေလို့”

“ကျွန်တော် ဆုတောင်းပါတယ် မသိတာရယ်၊ ကျွန်တော် မသိတာကို ခိုခင်းတာ ကလေ... ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဦးလေး ပြန်မရောက်ခင်လေးအတွင်းတင်ပါဗျာ၊ ဦးလေး ရောက်တာနဲ့ မသိတာကို ချက်ခြင်းပြန်ခေါ်ဖို့ ပြောပြမယ်၊ သိတာ ဒီအိမ်က လွင့်စင်ထွက်သွားစေချင်တဲ့ဆန္ဒနဲ့ မဟုတ်ရပါဘူး”

“သိတာ သဘောပေါက်ပါပြီ ကိုတာရာရယ်”

“ဦးလေး မြန်မြန်ပြန်ရောက်ပါစေလို့၊ ကျွန်တော် တောင်း ပါတယ်၊ ဒါမှလဲ ကျွန်တော့်အပေါ်မှာ သိတာပိုပြီး သယကင်းလာမှာပါ”

“နယ်မြေသစ်ကို ရောက်လာစ သိတာမှာ အတွေးမှား၊

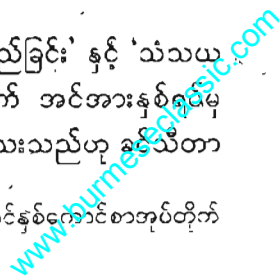
မြင်မှားတွေများ ဖြစ်သွားခဲ့ရင်လဲ ခွင့်လွှတ်ပါလေ”

“အို... မသိတာပေါ်မှာ ခွင့်လွှတ်ယူရလောက်အောင်

သိသောအခါမှ အပြစ်မြင်မှာ မဟုတ်တဲ့ ကျွန်တော်ပါ မသိတာပဲ”

သူ့မျက်ဝန်းမှာ ချစ်နိမိတ် ရှေ့ပြေးရိပ်လေးတွေများ ထိပ်နေပေ သလား။

ကိုတာရာနှင့် ပတ်သက်၍ ‘ယုံကြည်ခြင်း’ နှင့် ‘သံသယ’ နှိုင်းစရာရှိခြင်း ဆိုသော ဆန့်ကျင်ဘက် အင်အားနှစ်ခုထဲမှ ခုခုကိုဆုံးဖြတ်ရန် အချိန်စောလွန်းလှသေးသည်ဟု ခင်သိတာ

ထင်မိပါသည်။

“မသီတာ”

“ရှင်...”

“ကျွန်တော့်ကို မယုံကြည်ချင်နေပါဦး၊ သံသယတွေ ဖြစ်နေရင်လဲ ဖြစ်နှင့်ထားပါဦး”

“အို...”

အသည်းနှလုံးတွင်းမှာ သိမ်းမြုပ် ကွယ်ဝှက်ထားတတ်သော အရာကို ဖောက်ထွင်း မြင်နိုင်စွမ်းသော အတတ်ပညာရှင်များလေး ကိုတာရာရယ်။

“ဒါတွေ အားလုံးဟာ ဦးလေးပြန်လာတဲ့အခါမှာ ရှင်းသူ့ ပါလိမ့်မယ်”

“ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့”

“မသီတာရဲ့ ဖေဖေဆီကနေတစ်ဆင့် ကျွန်တော့်အပေါ် မသီတာရဲ့ သံသယစိတ်တွေ ပြီးပြေ ပျောက်ကွယ်လာမယ့် အချိန် ကျွန်ုပ်တို့မျှော်လင့်နေမိပါတယ် မသီတာ”

“ဟုတ်ကဲ့... သီတာကလဲ တစ်ခါမှ မမြင်ဘူးသေးဘူး ဖေဖေဆိုတာ ပြန်လာစေချင်လှပါပြီရှင်”

“ကျွန်တော့်စိတ်ထင်တော့ တစ်ပတ်လောက်နေရင် ပြန်ရောက် လာပြီထင်ပါတယ်”

ခင်သီတာ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်မိပါသည်။ သူက သီတာက ခံကြည့်၊ လက်နှစ်ဖက်ကို ပူးယှက်ပြီး စားပွဲငယ်ဆီ သို့ ဦးတည်ကာ မျက်လွှာချထားပါ၏။

ရှည်လျားမြင့်မား၍၊ သန်မာ၍၊ ကျစ်လစ်သော ကိုယ်ခန္ဓာ နှင့် တည်ငြိမ်သော မျက်နှာထားတို့ ရှိရုံမက စကားပြောလျှင် အသံလှိုင်းက ညီညာ၍ ဖြည်းဖြည်းမှန်မှန်နှင့် အိန္ဒြေရရ ပြောတတ် သော ကိုတာရာ။

ဖေဖေလောမှ သူ့ကိုဆုံးဖြတ်ပါဟုဆိုသော သူ့စကားများ သည် ဖေဖေ မလာမီ အခုချက်ခြင်းပင် ခင်သီတာ၏ ရင်မှ သံသယ စိတ်များကို ဆေးကြောပစ်လိုက်သလို ရှိသွားရသည်။

“ကျွန်တော့်ကို ဘာများ ပြောစရာရှိပါသေးလဲ မသီတာ”

“ဪ... မရှိတော့ပါဘူး”

“ဒါဖြင့် ကျွန်တော်ပြန်မယ်လေ၊ မသီတာ အနားယူလိုက် ခဦး”

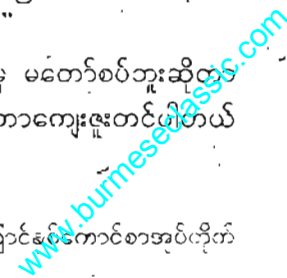
“ဟုတ်ကဲ့ပါ... သီတာ ကိုတာရာကို မေးချင်လွန်းလို့ မခင်မှာယူရတာပါ”

“မသီတာ မေးချင်တဲ့အကြောင်းက စောစောက ပြောတဲ့ သီတာ့ကို ဘာလို့ ပြန်စေချင်တာလဲဆိုပြီး ကျွန်တော့်အပေါ်မှာ ကျေမချမ်း ဖြစ်နေလို့ မဟုတ်လား မသီတာ”

“စောစောကတော့ ဟုတ်ပါတယ်၊ ခုတော့ သီတာရင်ထဲက သံသယစိတ်တွေ ပြေသင့်သလောက် ပြေပါပြီလေ”

“ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျာ၊ ဝမ်းသာပါတယ်”

“ကိုကျော်သူဟာ သီတာနဲ့ ဘာမှ မတော်စပ်ဘူးဆိုတဲ့ သီသီသွားရတဲ့အတွက် ကိုတာရာကို သီတာကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

သူကပြုံးပြီး ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။ သူ့အပြုံးက လှေခါး
ဖြစ်သော်လည်း သူ့နှလုံးသား၏ ကြည်လင်ခြင်းများစွာ
တစ်စတလေ ကျလာသော လင်းရောင်ခြည်ငယ်လေးသာ
ဖြစ်ကြောင်း ခင်သီတာ သိပါသည်။

“ကျွန်တော် မပြန်ခင် တစ်ခုတော့ ထပ်ပြီး အကြံ
ပါရစေဦး”

“ပြောပါကတိတာရာ”

“ဒီဆေးခန်းဟာ လွတ်လပ်သန့်ပြန့်တဲ့ နေရာကောင်းထေ
တစ်ခုပါပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဦးလေးပြန်မလာခင်အတွင်း မသိတာကို ဒီဆေးတိုက်
ပဲဆက်ပြီး နေစေချင်ပါတယ်”

“ကောင်းပါပြီ ကတိတာရာ၊ သီတာလဲ တကယ်နေမကောင်း
လှသေးဘူး၊ အားဆေးတွေ ထိုးနေရတုန်းပါပဲ၊ ပြီးတော့
ဒီဆေးတိုက်မှာဆိုရင် မေမေလဲ အမြဲလို လာကြည့်လို့ ရတယ်
မဟုတ်လား”

“အင်း... ဟုတ်တာပေါ့”

“ကိုတာရာ အကြံပေးချက်အတိုင်း သီတာ ဒီမှာဆက်
ခွင့်ရအောင် ကိုကျော်သူကိုပဲ ရအောင်ပြောရမှာပါ”

“သီတာပြောရင် ရလိမ့်မယ် ထင်ပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဒါဖြင့် ကျွန်တော်ပြန်တော့မယ်နော်”

“ကောင်းပါပြီရှင်”

“မသိတာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကျွန်တော်ဟာ ဘေးကုနေ
မျှော်ငေး ကြည့်နေရုံကလွဲပြီး ဘာမှကူညီခွင့်မရတဲ့ လူပါဆိုတာကို
မသိတာ နားလည်စွာနဲ့ ခွင့်လွှတ်ပါဗျာ၊ ခုတောင် မသိတာက
မှာတယ်ဆိုလို့ သူတို့ ပဲခူးသွားကြတုန်း ကျွန်တော်လာခဲ့ရတာပါ။
မသိတာ အမြန်ကျန်းမာပါစေဆိုတဲ့ စေတနာ ဆုတောင်းလေးသာ
ထားခဲ့ပါရစေ၊ ခံယူရစ်ပါနော်... မသိတာ၊ ကဲ ကျွန်တော်
သွားတော့မယ်”

လျှပ်ရောင်တစ်ချက် ပြုံးပြက်ချိန်မျှလောက်သာ ကြာသော
မျက်ဝန်းနှစ်စုံ၏ ထိခတ်မှုအချိန်လေးအတွင်းတွင် အသည်းရင်ပြင်
မှာ ရောင်စဉ်လွှာလေးများ လင်းလက်သွားကြလေသလားပင်။

ခင်သီတာ၏ရင်မှာ တုန်ခါမှုများဖြင့် ကတိတာရာ၏ နောက်
ကျောပြင်ကို ငေးကြည့်ရင်း ကျန်ရစ်ရသည်။

ဪ... ခင်သီတာ၏ အတွေးနယ်မြေကို ကျယ်သည်
ထက်ကျယ်ပြန့်စေရအောင် ချဲ့ထွင် ပြုပြင်နေလေတဲ့ ဥယျာဉ်မျိုးကြီး
ကိုတာရာရယ်...။

“အဲဒီအချိန်မှာတု၊ ဒေါ်တင့်တင့် မကြိုရဘူးတဲ့”

“ဘာ... ဘယ်လို”

“လုလုကို စိတ်မဆိုးနဲ့နော်...။ လုလုမှာလဲ သူပြောခိုင်းနဲ့”

လို့ပါ”

“အင်းပါ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရှင်းရှင်းသာ ပြောစမ်းပါ”

“အဲဒီလို ရှင်းရှင်းပြောရမယ်ဆိုရင်တော့ ရောက်လာမယ့် ဘာကြီးနဲ့ သီတာရဲ့မေမေနဲ့ မဆုံစေချင်ဘူးတဲ့၊ ပြန်ပါစေတော့တဲ့”

“အောင်မာ”

ကိုယ့်အမေအတွက် နောက်မိထွေးထံမှ ပက်ပက်စက်စက် နှင်လွှတ်သံကြောင့် ခင်သီတာ၏ ရင်တွင်းသို့ ချက်ချင်းပင် ဒေါသ တရားများ ပြေးဝင်လာကြသည်။

ဆေးခန်းမှနေ၍ ယခုပင်အိမ်သို့ပြန်ပြီး ဒေါ်သက်ဦးကို ရန်တွေ့ပစ်လိုက်ချင်သည်။

“သူနှင့်တိုင်း သီတာ့မေမေက ပြန်ရအောင် သူ့အိမ်ပေါ် တက်နေလို့လား၊ ကမာရွတ်က သူ့ညီမအိမ်မှာ သူ့ဟာသူနေတာပဲ”

“ဟုတ်ပါတယ် သီတာရယ်”

“သီတာ သေမလောက် နေမကောင်းဖြစ်နေလို့ မှာလို့ မေမေက လိုက်လာတာပါ။ သူတို့နဲ့များ ပတ်သက်ချင်လို့ မှတ်နေ သလားဟင်း...။ သူနှင့်တိုင်း မေမေက မပြန်ပါဘူး၊ လမ်းစရိတ် လဲ ပေးစရာမလိုပါဘူး၊ မေမေဟာ မေမေပြန်ချင်တဲ့ အချိန်တုမှ ပြန်လိမ့်မပေါ့”

“ဟော... လုလုကို စိတ်မဆိုးပါနဲ့လို့ တောင်းခံနိဗ္ဗာန်ထားရက်နဲ့”

● အခန်း (၁၆)

“အန်တီကြီးက ပြောခိုင်းနေတာတော့ ကြာပြီ၊ ဒါပေမယ့် အစ်ကိုလေးက သီတာ စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားပါမယ်၊ မပြောရဘူး ဆိုလို့”

“ဘာလဲဟင်... လုလု”

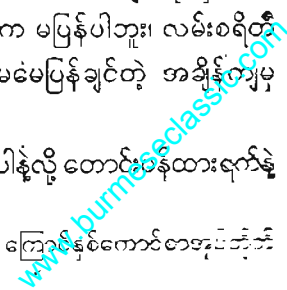
“ခုတော့ ပြောမှပဲ ဖြစ်တော့မယ်...။ အန်တီကြီးကလဲ ဟိုကောင် ဘာပြောပြော၊ ခုပဲ ပြောခဲ့ရမယ်ဆိုလို့ ထမင်းပို့ရင်း...”

“ဘာများလဲ လုလုရဲ့၊ မြန်မြန်ပြောစမ်းပါ”

“ဟိုလေ... ဘာကြီး ပြန်လာတော့မယ် မဟုတ်လား”

“အင်းလေ... သဘက်ခါ ရောက်တော့မယ်ဆို...”

အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ -ဟင်”

သီတာ လုလုကို စိတ်ဆိုးပြီကွယ်”

ဒေါ်သနှင့် မတုံ့ပြန်ရှာ။ “ငါနဲ့ဘာဆိုင်လို့ ငါ့ကိုရန်တွေ့နေရတာလဲ” ဟူသော မျက်ဝန်းလေးမှတစ်ဆင့် ပြန်ရန်မတွေ့ရှာသော လုလု၏ အပြုံးမျက်နှာလေးကို စိတ်မကောင်းစွာ ကြည့်လိုက် ပြီးမှ . . .

“ခွင့်လွှတ်ပါ လုလုရယ်၊ ဒေါ်သက်ဦးကို ပြောချင်တဲ့ စကားတွေ လုလုကို ပြောမိရက်သား ဖြစ်သွားရတာပါ”

“အဟဲ . . . ဟဲ . . . လုလုကို တောင်းပန်စရာ မလိုပါဘူး သီတာရယ်”

“ဒီမှာ လုလု . . . သီတာပြောမယ်”

“အင်း . . .”

“မေမေဟာ ဖေဖေကို စိတ်နာနေတဲ့သူပါ။ သူတို့က မှာလို့ လိုက်လာခဲ့တဲ့ မေမေဟာလဲ ဖေဖေ ခွင့်တောင်းရင်တောင် လုံးဝ အတွေ့မခံပါဘူး ဆိုတာသာ ပြန်ပြောပြ လိုက်စမ်းပါ လုလုရယ်”

“ကောင်းပါပြီ သီတာ၊ လုလုပြန်ပြောပြပါမယ်”

“မေမေဟာ ငယ်ငယ်တုန်းက ရူးရူးမိုက်မိုက် မဆင်မခြင် ကိုယ်ထင်တာ ကိုယ်လုပ်ခဲ့မိလို့ လှည့်စားတတ်တဲ့ ချစ်သူတို့ယုံစား မိခဲ့လို့ သူလဲ ဒုက္ခရောက်ခဲ့ရတယ်။ သီတာလဲ တစ်သက်လုံး အဖေ့ သမီးအဖြစ်နဲ့ နေခဲ့ရတယ်ဆိုပြီး ဖေဖေကို စိတ်အနာကြီး နာခဲ့သူပါ”

“ဪ . . .”

“သမီးငယ်ကို ရင်မှာပိုက်ပြီး မိဘတွေဆီ ပြန်လာခဲ့ရတဲ့ သမီးမိုက်ကို အိမ်ထောင် ချပေးခဲ့ကြတယ်။ မေမေက နာခံခဲ့တယ်”

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ကြည်ပြာတို့အဖေ သီတာ့ ပထွေးကလဲ ကောင်းရှာပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ သီတာ”

“သီတာ ကိုယ်တိုင်ကလည်း ငယ်ငယ်က ပထွေးကို ဖအေပဲ ထင်နေခဲ့မိတယ်။ သီတာ့ကိုလဲ သူ့သမီးလောက် မချစ်ပဲမယ့် ကြင်နာရှာပါတယ်။ ဘာပဲ ဝယ်ပေးပေး နှစ်ခုစာ အမြဲဝယ်ပေး ခဲ့တယ်။ ဒါပေမယ့် သီတာတို့ ညီအစ်မရဲ့ ကံက ဆိုးလေတော့ ကြည်ပြာ့ အဖေဟာ အသက်သုံးဆယ်ကျော်အရွယ်မှာပဲ သေဆုံး သွားခဲ့ပါတယ်”

“ဪ . . . သနားပါတယ်နော်”

“လုလုကို အခုလိုရှင်းပြနေတာဟာ လုလုက တစ်ဆင့် သူတို့ သိကြစေချင်လို့ပါ။ မေမေဟာ သူ့ဘဝအတွက် တစ်ကွက် ကျော်သွားတဲ့ ယောက်ျားကို မမျှော်လင့်ပါဘူး။ သူ့ကို ပစ်သွားတဲ့ ခင်ပွန်းမို့လဲ မတွေ့ချင်ပဲ စိတ်နာဆဲပါပဲ လုလုရဲ့”

“အေးပေါ့ကွယ် . . . ဟိုတုန်းက ဘာပဲဖြစ်ခဲ့ဖြစ်ခဲ့ ဘာကြီးဟာ ခုတော့ သိပ်ကိုသဘောထားကောင်းနေရှာတယ်။ အရွယ်က ဆုံးမလာတယ် ထင်ပါရဲ့နော်”

“အင်းလေ . . . ဖေဖေဆိုတဲ့ ဦးသိန်းထိုက် ပြန်လာပြီး သီတာ့အပေါ်မှာ ဆက်ဆံတာကို ကြည့်မယ်။ သူ့မှာယူတဲ့အတိုင်း ခင်မပီသရင်တော့ သီတာပြန်ရဲ့ပဲ”

“ဟင်”

“ဟုတ်တယ်။ မေမေကလဲ ဒီအတိုင်းပဲ မှာထားတယ် လုလုရဲ့”

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

“ကဲပါ သီတာရယ် အေတွေ ပွနေရတာနဲ့ပဲ ဆာတာတွေ တောင် မေ့ကုန်ပြီလား၊ ထမင်းစားရအောင်သီတာ ထည့်လိုက်မယ် နော်”

ဆေးရုံရှိ စီရိုလေးထဲတွင်လည်း ဟောလစ်၊ မိုင်လိုဒ်၊ အဖေ ဖျော်စရာ အစုံနှင့် မုန့်မျိုးစုံ။ ပန်းသီးကလည်း စား၍ပင်မကုန်။

ဒါတွေအားလုံး ကိုကျော်သူ၏ အစီအမံချည်းသာ ဖြစ်ခဲ့ သည်း ဝေါ်သက်ဦး တစ်ဦးတည်း၏ စေတနာအတိုင်းသာ ဆိုပါလျှင် ပဲပြုတ်ကြော် တစ်ခွက်ပင်ပါမည်ထင်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ယခုလို ချမ်းသာအေးငြိမ်းစွာ နေခွင့်ရခြင်းမှာ ကိုကျော်သူ၏ စောင့်ရှောက်မှုစေတနာ တစ်ခုတည်းသာပါဟု ခင်သီတာ အသိအမှတ်မပြု၍မရတော့။

ကိုတာရာနှင့်ပတ်သက်၍ သံသယအလွှာများ ကွာကွာ သင့်သလောက် ကွာကျခဲ့ပါပြီ ဆိုသော်လည်း . . .

ဘာဖြစ်နေမှန်းမသိ၊ ကိုတာရာနှင့် ပတ်သက်လာလျှင် ရင်မှာတစ်ခုခုခံစားကျန်ရစ်ရသည်။ ခံစားမှုများကုန်ဆုံးသွားသည် တိုင် အတွေးလှိုင်းငြိမ်လေးများက မပြီးပြေနိုင်။ ရင်မှာကြာမြင့်စွာ ရိုက်ခတ်နေတတ်သည်။

ကိုကျော်သူနှင့်ပတ်သက်၍ဖြင့် သည်သို့မဟုတ်ပါချေ။ သူ့ကိုပထမကျေးဇူးတင်သည်။ ဆရာဝန်ပြပေး ကုသကျေး မွေး၍ . . .

ဒုတိယ အစ်ကိုထင်၍ ချစ်ခင်အားကိုးစိတ်ဝင်ခဲ့မိသည်။ အစ်ကိုမဟုတ်ပါ။

တစ်မိန်းတစ်ရာ ဆိုပြန်တော့လည်း ဆုံးရှုံးမှုတစ်ရပ်ကို ကြုံတွေ့လိုက်သလို ရင်မှာခံစားရခြင်းမရှိမိ။

ယခုလို သူ့စွမ်းဆောင်ချက်များ အားလုံးပေါ်တွင် ကျေးဇူး တင်မိရုံမတပါး ခံစားရသည်ဆိုသောဝေဒနာ ခင်သီတာ၏ ရင်မှာ ခေါ်ပါချေ။

ကိုကျော်သူဆိုသောသူနှင့် ဤမျှလောက်သော သာမန် စိတ်ထားမျိုးသာ ခင်သီတာတွင် ရှိနေပါလျက်နှင့် . . .

ကိုတာရာနှင့်ပတ်သက်လာလျှင် ဘာကြောင့်များတစ်ခုခု ခံစားကျန်ရစ်ရပါလိမ့်။

“စားလေ သီတာဘာတွေငေးပြီး ကွေးနေတာလဲ၊ စား မကောင်းဘူးလားဟင်”

“ဪ . . . ကောင်းပါတယ်လုလု၊ ဟိုလေ လုလုကိုမေးချင် ရောရှိလို့ တွေးရင်းငေးသွားရတာပါ”

“မေးလေသီတာ ဘာလဲဟင်”

တွေးနေမိခြင်းအကြောင်းရင်းက တခြားပါ။

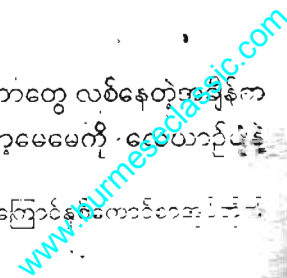
မေးစရာရှိသည်ဆိုခြင်းက တစ်မျိုးပါ။

သို့ပါသော်လည်း . . .

လုလု၏ အမေးအောက်တွင် သတိဝင်လာသော ခင်သီတာ နှာ ရောချလိုက်သည်။

“ဘာမေးမှာလဲဟင် သီတာ”

“သီတာ သိပ်ဖျားပြီးသတိတွေဘာတွေ လစ်နေတဲ့အချိန်က လူတစ်ယောက်ကိုလွတ်ပြီးတော့ သီတာ့မေမေကို လေယာဉ်ပေါ်

ခေါ်ခိုင်းတယ်ဆို”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ အရင်ရောက်နှင့်နေတဲ့ သီတာ့ညီမလေး ကြည်ပြာနဲ့ တိုင်ပင်ပြီးတော့ပါ”

“အဲဒါ ဘယ်သူကခေါ်ခိုင်းတာလဲ”

“အစ်ကိုလေး ကိုကျော်သူပဲပေါ့”

“ဒေါ်သက်ဦးက သဘောတူလို့လား”

“ဒီတုန်းက သူ့လဲ လန့်သွားတယ်၊ ဘာကြီး ပြန်မလာခင် ခင်သီတာများ တစ်ခုခုဖြစ်သွားရင် သူ့လဲ တာဝန်မကင်း ဖြစ်နေဦးမယ်ဆိုပြီး သူ့ပါ သဘောတူခေါ်ယူတာပါ”

“ဪ... ဪ”

“အစ်ကိုလေး၊ ကိုကျော်သူဟာ ဘာကြီးမှာခွဲတဲ့အတိုင်း သီတာ့ကို တကယ်စောင့်ရှောက်ရှာပါတယ် နော်”

“နေပါဦး လှလှရဲ့၊ သီတာမရှင်းလို့”

“အင်း... ဘာများလဲ”

“သီတာဟာ ဦးသိန်းထိုက်ရဲ့ သမီးပါလို့ အခုဆိုအားလုံးက သိသွားကြပြီနော်”

“အင်းပေါ့ သိကြပြီ”

“အရင်တုန်းကရော”

“ဟင့် အင်း... ဘယ်သူမှမသိကြဘူး၊ ကိုတာရာ ဖွင့်ပြောမှ သိကြတာ”

“ဟင်... ကိုတာရာက ဘာတွေဖွင့်ပြောလဲ”

“သီတာ သိပ်ဖျားလာတော့ သီတာ့ကို ဆေးရုံ သို့မဟုတ်

ဆေးခန်းမှာတင်ပြီး ကုကြပါ။ တစ်ခုခုဖြစ်သွားရင် ခင်ဗျားတို့ နယ်ဘူး၊ ဒါ... ဦးသိန်းထိုက်ရဲ့ သမီးပဲလို့ သူက အဖြတ်လာ သိတာ”

“ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် သိတာ”

“ဒီတော့ ဒေါ်သက်ဦးက သီတာ့ကို သေစေချင်အောင် သွားမှာပဲ”

“ဟင့်အင်း... သူက သီတာသေမှာတောင် နှုတ်ကြောက်ပါ သိသိ... ”

ခင်သီတာရောက်လာခါစ၊ ဘဝမေ့နေဆဲ ကာလကပင် ညီလင်ရွှင်ပျသော မျက်နှာနှင့် ဆက်ဆံခြင်းမရှိသော ဒေါ်သက်ဦး၏ ကြောက်ရွံ့မှုကို ပြန်လည်ပုံဖော်ကြည့်မိသည်။

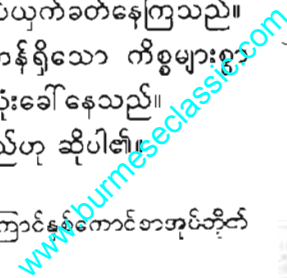
“ငါဟာ ဖေဖေသမီးပါလို့ မသိခင်ထဲက ဒီမိန်းမကြီးက ကြည်မလင်ဖြစ်နေတာ ဘာကြောင့်များပါလိမ့်ကွယ်”

လွန်းနေပါလိမ့်ဦးမည်။
 ပြီးတော့လည်း မတွေ့ရသလိုလို၊ တွေ့ချင်သလိုလိုနှင့် ရင်မို
 ခြင်းကလည်း အားငယ်စိတ်များကြောင့်ပါ။
 နောက်တစ်ခုက ဒေါ်သက်ဦးနှင့် အတူ ခင်သီတာ
 မကြိုလိုပါ။ သူကလည်း သူ့ခင်ပွန်းကို ကြိုဆိုချင်ရာပေလိမ့်မည်။
 သူနှင့် သူ့ခင်ပွန်းကြားသို့ အတင်းဖြတ်တိုး၍ ဝင်ရောက်
 ဘာလေသူ ခင်သီတာကို ပါစေချင်မည်မထင်။
 “လိုက်ခဲ့ပါနော် သီတာ၊ ဖေဖေက သီတာဆိုတဲ့သမီးချော
 သားကို တွေ့လိုက်ရင် သိပ်ကိုဝမ်းသာသွားမှာပါ”
 ခင်သီတာ ဖြည်းညင်းစွာ ခေါင်းခါရမ်းမိပါသည်။
 မလိုက်လိုတော့ပါ။ လိုက်လည်းလိုက်သင့်မည် မထင်ပါ။
 “မနက်ကမှ ဆေးတိုက်ကဆင်းလာတဲ့သီတာဟာ အိမ်မှာပဲ
 နားယူနေဦးမှ ကောင်းမယ်ထင်ပါတယ်”
 “သီတာ မလိုက်ချင်လို့ပါ”
 “လုလုလဲ ကျန်ခဲ့မှာပဲ၊ သီတာ နေခဲ့ပါရစေတော့နော်”
 “ကိုယ်ကတော့ သီတာနဲ့ပါ တစ်ခါထဲအတူ သွားကြိုချင်တာ”
 “သီတာ့ကို ခွင့်လွှတ်ပါ ကိုကျော်သူ”
 “ဒါဖြင့်လဲ ကောင်းပါပြီတဲ့ဗျာ”
 ဖေဖေကို ကြိုဆိုရေးအတွက် ရှုပ်ယှက်ခတ်နေကြသည်။
 မရောက်လာမီကပင် ကြိုနှင့်ဟန်ရှိသော ကိစ္စများစွာ
 တွက်လည်း တယ်လီဖုန်းက တစ်ချိန်လုံးခေါ်နေသည်။
 ညနေဦးတွင် လေယာဉ်ဆိုက်မည်ဟု ဆိုပါ၏။

● အခန်း (၁၅)

“သီတာ နေကောင်းရဲ့လားကွယ်”
 “ကောင်းပါတယ် ကိုကျော်သူ”
 “နေကောင်းပါတယ်ဆိုရင်တော့ လေယာဉ်ကွင်း လိုက်
 ပါလားဟင်”
 ရွန်းဝေသော အပြုံးများဖြင့်၊ ရွှင်ရွှင်သောသော ပြောတတ်
 သော စကားလုံးများဖြင့် ခင်သီတာနားသို့ ကပ်လာရင်း ကိုကျော်သူ
 မေးလာသည်။
 ခင်သီတာ စဉ်းစားရပါမည်။
 သူတို့အားလုံး ဦးသိန်းထိုက်ကို သွား၍ ကြိုဆိုကြပါမည်
 ကိုယ့်ဖခင်ဆိုသော်လည်း မမြင်ဘူးသောဖခင်မို့ မိမိအတွက်

နွေလယ် နှစ်နာရီလောက်တွင် ကိုတာရာ ရောက်လာသည်။ ခင်သီတာ ဧည့်ခန်းမှာ ထိုင်နေသည်ကို သူ့မြင်သော်လည်း နှုတ်မဆက်ပါပဲလျက် ခေါ်သက်ဦးသို့သာ...

"ကားတွေ အဆင်သင့်ဖြစ်နေပါပြီ၊ နှစ် နာရီသွားကြမယ် ဆိုလို့ပါ"

"အေး... အေး၊ တို့လဲ အဆင်သင့်ပဲ သွားကြရုံပေါ့ ဟဲ့... ငါ့လက်ကိုင်အိတ်ပေးစမ်း လုလု"

ခေါ်သက်ဦး ကျောခိုင်းသွားလေမှ...

"မသီတာ နေကောင်းတယ်နော်"

"ဟုတ်ကဲ့ ကိုတာရာ"

သူက ဘာမှဆက်မပြောတော့ပါပဲ ပြန်လှည့်ထွက်သွားသည်။

ခင်သီတာကို ကျောမခိုင်းမီ သူပြုံးလိုက်သော အပြုံးတောက်ပလွန်းလှသည်။

သည်လိုအပြုံးမျိုး ကိုတာရာ၏ မျက်နှာတွင် သည်တစ်ကြိမ်သာ ခင်သီတာ မြင်ဖူးမိသည်။

အေးငြိမ်းရွှင်လှန်းသော အသည်းနှလုံးမှလာသည့် လှိုက်ထဲခြင်း အပြုံးပါလား။

"ဪ... ဖေဖေရောက်လာတော့မယ်ဆိုလို့ သူ့ငါ့အတွက် အားတက်ဝမ်းသာနေရှာတာများလား ရှင်ရယ်"

သူတို့ သုံးယောက်နှင့် စက်ရုံမှအရေးပါအရာရောက်သူလား မိတ်ဆွေများလားမသိ ကားနှစ်စင်းနှင့် ထွက်သွားကြတော့သည်။

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ကိုကျော်သူတို့သားတမိ၏ မာစီဒီးကားနောက်မှ ကိုတာရာ မိသွားသောကားက မော်စကိုခပ်ဖြစ်သည်။ ကြမ်းတမ်းသော စက်လည်ပတ်ခြင်းအသံက ဆူညံစွာကျန်ရစ်သည်။

အကယ်၍ ခင်သီတာ၏ နှလုံးသည်သာ စက်တစ်ခုဖြစ်ခဲ့ပါလျှင် ဤအသံထက်... ဤအလျင်ထက် ပိုမိုကျယ်လောင်မြန်ဆန်နေ ပေလိမ့်မည်သာ။

"ဖေဖေ လာတော့မယ်"

"ငါ့အပေဆိုသူနဲ့ တွေ့ရတော့မယ်"

ဟူသော ခံစားမှုသစ်က ခင်သီတာ၏ နှလုံးသားကို ပြင်းပျော့လှ လှုပ်ရှားနေစေသည်။

မမြင်ဘူးသော ဖခင်ဆိုသူနှင့်တွေ့ရမည်ကို ကြောက်ရွံ့ခြင်း၊ အားငယ်ခြင်းနှင့် ဝမ်းနည်းခြင်းများ ခံစားနေရသလို...

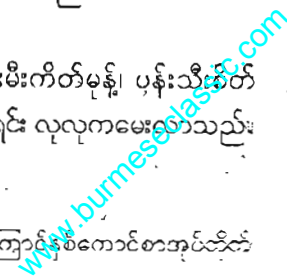
လက်ရှိအကျဉ်းအကြပ်မှ ဆွဲထုတ်မြှင့်တင်ပေးနိုင်မည့်သူ ရောက်ရှိလာတော့မည်ဟူ၍လည်း...

မျှော်လင့်ခြင်း၊ အားကိုးခြင်း၊ ဝမ်းမြောက်ခြင်း စသော ဆန့်ကျင်ဖက် ခံစားမှုနှစ်ခုကို တစ်ချိန်တည်း၊ တစ်ပြိုင်တည်း ခံစားနေရသော ခင်သီတာ၏ နှလုံးသားနုလေးမှာ ဘယ်သို့ ရိရာမည်ကို စာနာကြည့်တတ်ပါလျှင် သိသာမည်ထင်ပါသည်။

"သီတာ... ခမ်းသာနေပြီလား"

နွေလယ်စာ အိုဗာတင်းနှင့် ရှားမီးကိတ်မုန့်၊ ပုန်းသီးစိတ်ကုန်းပါသော လင်ပန်းကလေးကို လာချပေးရင်း လုလုကမေးလာသည်။
"အင်းပေါ့"

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

“သီတာ နေရောကောင်းရဲ့လား”

“ကောင်းပါတယ်”

“ကောင်းတယ်သာဆိုတယ်၊ သီတာ့ ကြည့်ရတာ ပိုင်တိုင်း တိုင်နဲ့”

သည်တော့မှ ခင်သီတာ ပြုံးလိုက်မိသည်။ ခင်သီတာ ခင်မှ ဆန့်ကျင်ဘက် ခံစားမှုနှစ်ခုအကြောင်းကို လုလုအား ရှင်းမနေတော့ပါ။

ခင်သီတာပြုံးလားသည်အတွက်လည်း သူ့ပါဝမ်းသာမှု ရော၍ပြုံးရှာသည်။

“ဘာကြီးရောက်လာရင် သီတာ့အတွက် အားလုံးအဆင်ပြေသွားမှာပါ”

“ဖြစ်ပါစေ”

“ဖြစ်ရမှာပေါ့၊ အမှန်က သီတာ သွားကြိုဖို့တောင် ကောင်းတယ်”

“သီတာလဲ မနက်ကမှ ဆေးရုံကဆင်းရတယ်လေ ခဏကြာရင် တွေ့ရတော့မှာပဲ”

အမှန်က သီတာ နေကောင်းလှပါပြီ။ ဆေးရုံက ဆင်းလာ မျက်နှာတွင် သွေးရောင်လေးများလွှမ်းလျက် နည်းနည်းတောင် ပေါင်ချိန်တက်လာသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ အစ်ကိုလေး ကိုကျော်သူက သီတာ့ကို လိုက်ကြိုစေချင်တာ၊ အဘွားကြီးကြောင့်”

“အင်းပေါ့လေ... ဒေါ်သက်ဦးဘက်က ဘယ်လို ရှိမယ်

သီတာ သီတာ နားလည်ပါတယ်”

“ဘာကြီးက ဒီအိမ်မှာ ဩဇာရှိလွန်းလို့၊ မဟုတ်မို့”

“ဒီအိမ်မှာ နေရမှာတောင် မဟုတ်ဘူး”

“သီတာ သိပါတယ်”

“ဒီအိမ်က အစေခံတွေအားလုံးကအစ အစ်ကိုလေးနဲ့

ဘာကြီး မျက်နှာကြောင့် နေကြတာ၊ ဒေါ်သက်ဦးကြီး ဩဇာသာဆို ပြေးကြတာကြာပြီ”

“အင်း”

“ဒီမှာ တွေ့လား၊ လုလုဝတ်ထားတဲ့ လုံချည်လေး ဘယ်လောက်လှလဲ၊ အစ်ကိုလေး ဝယ်ပေးတာ”

“ဟုတ်လား”

“စောဖောင် ပြန်မလာလို့ လုလုဝမ်းနည်း အားငယ်နေမှာ နဲ့လို့ဆိုပြီး သနားလို့ ဝယ်ပေးတာ၊ နင့်အန်တီကြီး မသိစေနဲ့တဲ့”

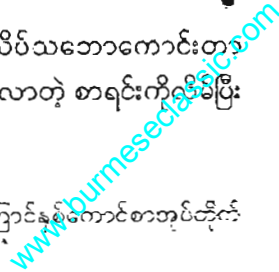
သူပြသော တူတယ်လုံချည်နီညိုနောင် အဆင်စိပ်စိပ်လေးကို ကြည့်ရင်း ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ရပါသည်။

“တို့သွားနေတုန်း သီတာ့ကို နေ့လယ်စာ ကျွေးရင် ရေခဲ သေတ္တာထဲက ပန်းသီးပါ ခွဲစိပ်ကျွေးလိုက်နော်ဆိုပြီး နောက်ဖေးမှာ သာပြောသွားတယ်”

“ကိုကျော်သူကလား”

“ဟုတ်တယ်၊ အစ်ကိုလေးက သိပ်သဘောကောင်းတာ သီတာရယ်၊ သီတာရဲ့ ဆေးခန်းက ကုန်ကျလာတဲ့ စာရင်းကိုလဲမိပြီး

လျှော့ပြတယ်”

“အင်း . . .”

ကိုတာရာ၏ အကြံပေးချက်ကြောင့် မလိုအပ်ပါပဲလျှင် ဆေးခန်းတွင် အချိန်ဖြုန်းနေမိသော မိမိ၏အဖြစ်ကို အားနာလ သလို ရှိလာရသည်။

“ဒါနဲ့ လုလုကို မေးရဦးမယ်၊ စပ်စုတယ်တော့ မထင် နော်”

“မထင်ပါဘူး၊ မေးပါ”

“ကိုစောမောင် ပြန်မလာသေးဘူးနော်”

“အင်းလေ. . . ဒါကြောင့် လုလုလဲ ဆွေးနေရတာပေါ့”

“သူ ဘယ်သွားနေတာလဲ”

“မသိဘူး”

“ဟင်. . .”

“သိတာကို သူ စာမှားပြီးပေးတဲ့နေ့ကစပြီးပဲ၊ သူဒီခြံ ပျောက်သွားတယ်လေ”

“ကြာပြီပဲ. . . သိတာရောက်စထဲကနော်”

“ဟုတ်တယ် လုလုလဲ သူတစ်နေ့လာနိုး၊ တစ်နေ့လာနိုး စောင့်နေတာကြာပြီ”

လွမ်းရိပ်လေးများ လုလု၏မျက်ဝန်းမှာ ကျရောက် စာသည်။

“သူ ဒီလိုပဲ သွားနေကျလား”

“ခါတိုင်း စက်ရုံကိစ္စနဲ့ ခိုင်းရင်တော့ သွားတတ်ပါတယ် ဒါပေမယ့် ဒီလောက်ကြာအောင် တစ်ခါမှ မသွားဘူးပါဘူး”

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

“ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ သွားရင် အလွန်ဆုံး တစ်ညအိပ်၊ နှစ်ညအိပ် သူ ဘာများ ဖြစ်နေလဲ မသိဘူးနော်”

လွမ်းရိပ်တွင် စိုးရိမ်စိတ်များပါ ရောနှောလာသည့်အခါ လုလု၏မျက်ဝန်းမှာ မျက်ရည်ကြည်လေးများပါ သီဝေလာ တော့သည်။

ဟိုနှစ်ကောင် ဂျစ်ကားနဲ့ ထွက်ပြေးသွားလို့ ငါ လိုက်ရှာရပယ်။

နင်. . . အစ်ကိုလေးကို သတိထားနေနော်။

နင်ကို အမြဲချစ်တဲ့ စောမောင်

ဆိုသော စာရွက်တိုလေးမှ မသေမသပ်သော စာလုံးများနှင့် အမြန်ရေးခြစ်ထားခဲ့ပုံရသော ကိုစောမောင်၏ စာကိုပါ ခင်သိတာ ပြန်လည်မြင်ယောင်လာမိသည်။

“ကိုစောမောင်ကို ဘယ်သူက ခိုင်းလိုက်တာလဲဟင် လုလု”

“အဲဒါလဲ လုလုမသိဘူး”

“ခါတိုင်း ခိုင်းနေကျက ဘယ်သူလဲ၊ သူ့အထက်က တာဝန်ရှိသူကရော ဘယ်သူလဲဟင်”

“အဲဒါကတော့ အားလုံးပဲ”

“ဪ. . . လုလုရယ်”

“ဟိုနှစ်ကောင်ဂျစ်ကားနဲ့ ထွက်ပြေးသွားလို့. . .”

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ဆိုသော စာမှာ ခင်သီတာ သိန်းထိုက်ရတနာ လာစဉ်က ဝင်ရောက် ဒုက္ခပေးခဲ့သောသူ နှစ်ယောက်သို့များ ရည်ညွှန်းလေ သလား။

သည်သို့လျှင် ကြိုတင်ကြံစည်ကြမည့် လှစ်ကားနှင့် လူနှစ်ယောက်၏အကြံအစည်ကို ပိုမိုကြိုတင်၍ သိရှိလေသူများ ဤခြံကျယ်ကြီးအတွင်းမှာ ရှိနေလေသည်လား။

“သီတာ”

မိမိ၏အန္တရာယ်နှင့် ဆက်စပ်၍ တွေးနေမိသော ခင်သီတာ၏ လျှို့ဝှက် ခက်ခဲသော အတွေးအာရုံကို လုလု၏ ခေါ်သံက ပြတ်လပ်သွားစေသည်။

“ဟုတ်တယ်နော်... သူ့ကို တစ်ယောက်ယောက်က ခိုင်းလို့သာ သူ့သွားရတာပဲ။ ကြည့်ရတာ အန္တရာယ်လမ်း သို့မဟုတ် လျှို့ဝှက်လမ်းတစ်ခုခုဆီကို သွားခိုင်းထားသလိုပဲနော်။ သူ့စာအုပ် ဆိုရင်တော့”

လုလု၏အတွေးက မှန်ကန်ခြင်း မျဉ်းပြောင့် လမ်းပေါ်တွင် တည်မတ်စွာ ဖြတ်သွားနေမည်ဟု ခင်သီတာ ယုံကြည်လာမိသည်။

“သူက ဒီခြံရဲ့အစောင့် ပြီးတော့ ဒီခြံထဲမှာပဲ နေခွင့်ရ နေထိုင် လူယုံလဲဖြစ်တယ်။ သူ့တန်းလျား အခန်းငယ်လေးက အစ်ကိုလေး ကိုတာရာရဲ့ ကုန်းမြင့် အိမ်အောက်ဘက်မှာလေ။ နီးနီးလေး။”

“ဟုတ်လား။ သီတာ အဲဒီဘက်ကို မရောက်ဘူးသေးဘူး”

“သူတို့နှစ်အိမ်က လှမ်းခေါ်ရင်တောင် ကြားရတယ်။ ညဘက်ဆိုလဲ လူလွတ်နှစ်ယောက်ဆိုတော့ စကားပြောနေကျ”

“ဪ...”

“အစ်ကိုလေး ကိုကျော်သူကတော့ ဘာဘကြီးမှာခဲ့လို့သာ ငြိမ်နေတာ။ မဟုတ်ရင် ညဆိုလည်ပြီ။ ပါတီတိုင်း သူတက်တယ်။ ညဉ့်နက်မှ ပြန်လာတတ်တာ”

“ဪ... ဪ”

“အင်းလေ... ဒါပေမယ့် စောမောင်ကိုတော့ ဒီအိမ်ကလဲ ခိုင်း။ ဘာဘကြီးနဲ့ အစ်ကိုလေးတာရာကလဲ ခိုင်းနေကြတာပါပဲ။ ပြီးတော့ စက်ရုံရဲ့ စာရင်းကိုင်ကြီး ‘ဦးအောင်ခွန်း’ ကဆို ပိုတောင် ခိုင်းသေးတယ်”

“ဦးအောင်ခွန်း”

ပထမဆုံး စတင် ကြားဖူးလိုက်ရတာ နာမည်သစ်တစ်ခု။

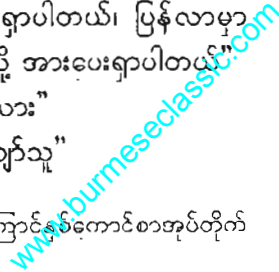
“ဒီစက်ရုံမှာဆိုရင် ဘာဘကြီးပြီး အစ်ကိုလေးကိုတာရာ၊ အစ်ကိုလေးပြီးရင် အဲဒီ ဦးအောင်ခွန်းကြီးက အာဏာအရှိဆုံးပဲ။ အားလုံးထဲမှာ စောမောင်ကို အခိုင်းဆုံးက သူပဲ”

လုလု၏ ခံစားမှုများတွင်းသို့ ဒေါသများပါ ဝင်ရောက်လာ ခဲ့ဟန် ရှိသည်။ ဦးအောင်ခွန်းဆိုသူကို သူ မကျေမချမ်း ဖြစ်နေပုံ ရသည်။

“စောမောင်တစ်ယောက် တစ်ခုခုများ ဖြစ်နေပြီလားလို့ စိတ်ပူမိတိုင်း အစ်ကိုလေးက ဖျောင်းဖျော့ပါတယ်။ ပြန်လာမှာ ပေါ့ဟာတဲ့။ လိုတာရှိရင် ငါ့ကို ပြောပေါ့လို့ အားပေးရှာပါတယ်”

“အစ်ကိုလေးဆိုတာ ကိုတာရာလား”

“မဟုတ်ဘူး အစ်ကိုလေး ကိုကျော်သူ”

ကိုစောမောင်၏ စာတွင်းမှ အစ်ကိုလေးဆိုသော ရည်ညွှန်းခံရသူသည် ကိုကျော်သူများလေလား။

ငါ ဒီရန်ကုန်မြေကို ရောက်တဲ့နေ့က ငါ့ကို အသေသတ်ခဲ့ကြတာ ကိုစောမောင် အပါအဝင် ဦးအောင်ဒွန်းဆိုသူများလား။

ကိုကျော်သူဟာ ငါ့အပေါ် တကယ်ကောင်းသူ စေတနာထားသူလား။

ကိုတာရာဟာ ငါ့အပေါ် ကြင်နာစိတ်နဲ့ အန္တရာယ်ထိကာကွယ်ပေးသူလား။

သူတို့နှစ်ယောက်လုံး လူကောင်းတွေလား။

သူတို့ထဲက တစ်ယောက်ယောက်ဟာ လူကောင်းလား။

အို... သူတို့နှစ်ယောက်လုံး ဟန်ဆောင်ခြင်း ဝတ်ရုံကြီးတွေခြုံထားကြတဲ့ လူဆိုးတွေလားကွယ်။

“ဟင်း... ဒါတွေ စဉ်းစား မနေတော့ပါဘူးလေ”

“ဖေဖေလာတော့မယ်”

“ငါ့အဖေ ရောက်လာရင် အရာတွေအားလုံး ပြေရွှင်ကာကွယ်ပေးမှာပါ”

“ဟုတ်ပါ့မလား”

“ဒေါ်သက်ဦး စကားများ နားယောင် သွားလေမလား”

“အို... ဟုတ်မှာပါ”

“သူ့ကိုယ်တိုင် ငါ့ကိုမှာယူခေါ်ခဲ့တာပဲ၊ ငါ့အပေါ်မှာ ကောင်းရှာမှာပါလေ”

“အို... ဦးသိန်းထိုက်ဆိုတဲ့ သိတော့ဖေဖေဆိုသူရယ်”

“သမီးကိုတွေ့ရင် ရင်သွေးဆိုတဲ့ စိတ်နဲ့ မေမေ့လိုပဲကြီးဗား ဘဲ အကြင်နာ မေတ္တာတွေ သမီးအပေါ်မှာ သွန်းလောင်းဆွတ်ဖျန်းပေးနိုင်ပါစေသားရှင်...”

အသံကို ကြားလိုက်ရသည်။ ပြောင်လက်နေသော ရှုမိုနပ်နှင့်
သက္ကလပ်တောင်ဘိ အညှိရောင်နှင့် လှမ်းဝင်လာသည့် ခြေထောက်ပိုင်း
တို့ စတင်မြင်ရသည်။

“ဒီမှာလေ... ဖေဖေ သမီး ခင်သီတာ”

ဖာခန်းဆီးကို မ,လှစ်၍ ကိုကျော်သူက ပြလိုက်သည်။

ခင်သီတာ၏ ရင်မှာ စောစောဆီက ခံစားနေရခြင်းများ
သက် အဆပေါင်းများစွာ ခံစားလိုက်ရသည်။

“သမီး”

‘ဖခင်’ ဟူသော ယောက်ျား တစ်ယောက်ထံမှ ပထမဆုံး
ကြားလိုက်ရသော အသံသည် ခင်သီတာ၏ ရင်ကို ဖွင့်ခွဲလျက်
အသည်းနှလုံး၏ နက်ရှိုင်းသော အတွင်းပိုင်းမှာ ရပ်တန့် တည်ကိန်း
သွားသည်။

“သမီး... ခင်သီတာ”

ပခုံးပေါ်သို့ညင်သာ အကြင်နာလက်နှင့် ဆုပ်ကိုင်လာ
လေမှ ဖြည်းညှင်းစွာ မော့ကြည့်လိုက်မိသည်။

“အို... ”

“ဟိုကလူချောလေ၊ ငါ့သမီးက ညီးအဖေရပ်နဲ့ ချုပ်စွပ်”

ဟူသော မေမေ၏စကားကို ကြားယောင်လာမိသည်။

အိုမင်းခြင်းနှင့် နုပျိုခြင်း...

သက်ရင့် အမျိုးသားနှင့် သက်နု အမျိုးသမီးငယ်...

ဤသည်တို့သာ ကွာခြားသည်။ ကြေးမုံပြင်တွင် ထွက်ရ

ခြင်နေရသော မိမိ၏ မျက်နှာနှင့် တူလှချေပါလား။

● အခန်း (၁၉)

ငြိမ့်ခနဲ ရပ်လာသော မာစီးဒီးကား၏ ဘီးသည် မိမိ၏
အသည်းနှလုံးပေါ်သို့များ ဖြတ်ကြိတ် သွားလေသလားဟု ခင်သီတာ
ထင်လိုက်မိသည်။

မကြည့်ဝံ့ပါ။

ဖေဖေဆိုသူကို ရင်မဆိုင်ရဲသလိုပါ။

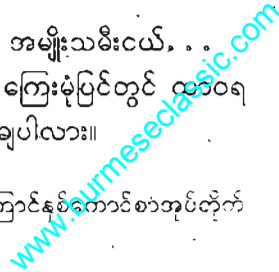
ဒေါ်သက်ဦး၏ အညှိုးမျက်နှာကိုလည်း မမြင်ချင်ပါ။

ဧည့်ခန်း၏ ဇာခန်းဆီးနောက်တွင် ခေါင်းငုံ့လျှင်
ခင်သီတာ ရပ်နေမိသည်။

နှုတ်ဆက်သံ၊ ရယ်မောပြောဆိုသံ၊ ဂိုဒေါင်ဖက်သို့ ကား
ပြန်ထွက်သွားသံများ ကြားအပြီးတွင်...

“သူ ဘယ်မှာလဲ”

အောင်မြင်ကြည်လွင်သော လူကြီးလူကောင်းတစ်ယောက်

“သမီး... ဖေဖေကို နှုတ်ဆက်ဦးလေ”

တည်ကြည်ရင့်ကျက်သောမျက်နှာနှင့် ပြုံး၍ပြောလိုက်သော ဖေဖေမျက်နှာ။ အို... ကျက်သရေရှိလိုက်ပါဘိတော့။

မေမေကြည့်လေ့ရှိသော မျက်ဝန်းအတိုင်းပါပဲလား။

မေမေနှင့်ညီမျှသော ဖခင်မေတ္တာမျိုးဖြင့် မိမိကို ကြည့်နေထိလားဟုသော အသိများဖြင့်...။

ဖေဖေဆန္ဒအတိုင်း နှုတ်ဆက်ချင်ပါသည်။ ပြောချင်ဆိုချင်လှပါသည်။ ‘ဆယ်ရှစ်နှစ်’ ဗာ ကွဲကွာနေရသည့်ကာလတာတိုတစ်ခါတည်းနှင့် ပြောကြားပစ်လိုက်ချင်ပါသော်လည်း...။

နှုတ်ခမ်းလေးများ တဆတ်ဆတ်တုန်ရီနေသော ခင်သီတာထံမှ ဘာစကားသံမျှ ထွက်မလာ။

မျက်ဝန်းအစုံမှသာ မျက်ရည်ဥများ တစ်ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့် လိမ့်ဆင်းလာတော့သည်။

“အိုး... သီတာက ဝမ်းသာရမှာ ဘာလို့ငိုနေတာလဲ”

ကိုကျော်သူက ဝင်ပြောသည်။

“သမီးရင်ထဲမှာ ဝမ်းသာခြင်းနဲ့ ဝမ်းနည်းခြင်းတွေ ရောထွေးခံစားနေရတယ်ဆိုတာ ဖေဖေနားလည်ပါတယ်ကွယ်”

“ရှင်”

“သမီးဟာ ဖေဖေနဲ့တူတဲ့ သမီးပါပဲလား၊ ပြီးတော့ ခင်သီတာဆိုတဲ့ နာမည်လေးကိုလဲ ဖေဖေကိုယ်တိုင် ပေးခဲ့တာကဲပါလေ...။ ဝမ်းနည်းစိတ်ကိုထိန်းချုပ်လိုက်ပါ သမီးလေးနော်”

“ဖေ... ဖေဖေ”

အသည်းနှလုံးတွင်းမှ တိုက်ရိုက်လွင့်စင်ကျလာသော အမဆုံး စကားလုံးပါ။

“လာ... ထိုင်သမီး ထိုင်ဦး၊ ငါ့သမီး သိပ်စိတ်လှုပ်ရှားနေတယ်”

ခင်သီတာ၏လက်များကို ဦးသိန်းထိုက်ကိုယ်တိုင် ဆွဲယူပြီး ခြေထောက်တွင် ထိုင်စေသည်။

ကိုကျော်သူလည်း အတူပါရှိလာပြီး ပြုံးရွှင်စွာရှိနေသည်။ ခင်သီတာအတွက် သူ့အမှန်ပင်ဝမ်းသာနေဟန်ရှိပါ၏။ အားပေးအားတစ်ခုခု ဝင်၍ပြောကြားတော့မည်ဟူသော သူ့သဏ္ဍာန်ကို လွင်နေဆဲမှာ...။

“ခုံး... ခုံး... ခုံး...”

ဆိုသောအသံကို ကြားလိုက်ကြရသည်။ ဒေါ်သက်ဦး သူခါးထက်သို့ ခြေဆောင်နင်းလျက် တက်သွားသံပါတည်း။

“သား...”

“ဟုတ်ကဲ့... ဖေဖေ”

“ဟိုက ဆုကျေ(စ်) နှစ်လုံးယူပြီး အပေါ်လိုက်သွား”

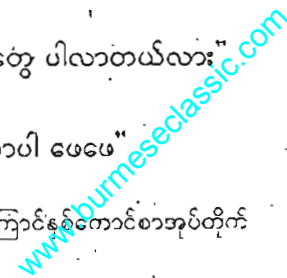
“ဟုတ်ကဲ့”

“အထဲကပါလာတာတွေ မင်းအမေကိုဖွင့်ပြလိုက်၊ ရော့... ဒီမှာ သေတ္တာဖွင့်ဖို့သော့”

“မေမေဖို့ ဂျပန်ပြည်က ပစ္စည်းတွေ ပါလာတယ်လား”

“အေး”

“ဒါဆို အဘွားကြီးအိုကေသွားမှာပါ ဖေဖေ”

“အေးပေါ့... သားရယ်၊ ညိုယူကြရမှာပေါ့”

“သီတာဟာ သားတို့အိမ်စလှာထဲက ပြဿနာတွေ ပြီး... တစ်ချိန်လုံးလဲ နေမကောင်းရှာဘူး”

“တာရာ နည်းနည်းပြောထားတယ်”

“သီတာကိုသာ အားပေးလိုက်ပါနော် ဖေဖေ၊ သူ့အတွေးကြီးကို သွားချောထားလိုက်မယ်”

“အေး... အေး”

ဦးသိန်းထိုက်က ပြုံးလိုက်ရင်း ခေါင်းညိတ်ပြသည့် ကိုကျော်သူ အပေါ်ထပ်သို့ ဖျတ်လတ်စွာ ပြေးတက်သွားပါ၏။

ဦးသိန်းထိုက်နှင့် ကိုကျော်သူတို့၏ဆက်ဆံရေးမှာ တကယ်တမ်း အဖအရင်းလိုပဲလား။

ဪ... ဆယ်နှစ်သားအရွယ်ထဲက အတူတူ နေထိုင်ခဲ့ကြရ၍ သံယောဇဉ်ကြီးမျှင်များ ကြီးမားခိုင်ကျည်နေကြ ထင်ပါ၏။

“သမီး”

ဒုတိယအကြိမ် ချိုမြအေးငြိမ်းလှသော ဖခင်၏မေတ္တာသံက အသည်းထဲသို့ စိမ့်ဝင်လာပြန်သည်။

“မသီတာ”

“ရှင်... ဖေ... ဖေဖေ”

ကြည်နူးချမ်းမြေ့ရလွန်းခြင်း အဟုန့်ဖြင့် တုန်ဟည်းသွား အောင် ရင်ထဲမှ အော်ခေါ်လိုက်မိခြင်း ဖြစ်ပါသော်လည်း ပွင့်ထွက်လာသော ခင်သီတာ၏အသံက ကြားသာရုံလေးသာ

... သွင်းတုန်ရီစွာ ထွက်လာခဲ့သည်။

“ဖေဖေက သမီးကို ငယ်ငယ်တုန်းက အေးလွန်းလို့ သီတာ’ လို့မှည့်ခဲ့တာ၊ သမီးမေမေက ရိုးပါတယ်ဆိုပြီး ရှေ့က ခင်တစ်လုံးထည့်ဦးမယ်ဆိုလို့၊ ဖေဖေကတော့ ဖေဖေ သမီးကို သီတာ’ လို့ပဲ ခေါ်မယ်နော်”

ကြည်လင်ပြတ်သားသော၊ ဩဇာတိက္ကမ ရှိသော အသံရှင် မိမိ မေတ္တာသံများ ပါရှိလာသည့်အခါ အချိုမြဆုံးသော အလင်္ကာ သားကို နားဆင်လိုက်ရသည်သို့ပါ။

ခင်သီတာမှာ ဆွံ့အနေသူတစ်ယောက်ပမာ ဖခင်၏ ကိုယ့်ကို ကြည်ညိုမြတ်နိုးခြင်းများဖြင့် ငေးစိုက်ကြည့်နေမိသည်။

အကျလှလှ မျက်ရည်များကလည်း မျက်ဝန်းနှင့်အပြည့်ပါ။

“ငါ့သမီး ဒီအိမ်ကို ရောက်လာပြီးနောက် ခံစားရတာတွေ မပေ့ကို ပြောပြစမ်းပါဦးကွဲ့”

“သမီး... သမီးဖျားတယ်”

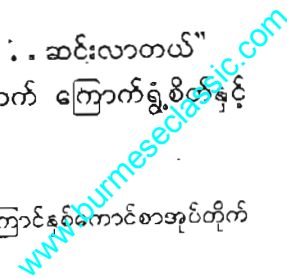
“အင်း... ပြောပါဦး”

“ပြီး... ပြီးတော့မေ့နေတယ်”

ဦးသိန်းထိုက်က တုန်ရီနေသော နှုတ်ခမ်းလေးများနှင့် နည်း အားယူ၍ ပြောနေရှာသော သမီးငယ်၏အဖြစ်ကို ကြင်နာစွာ ကြည့်နေဆဲပါ။

“ဒီ... ဒီနေ့မှ ဆေးရုံက ဆင်း... ဆင်းလာတယ်”

စာမရသော ခလေးငယ်တယောက် ကြောက်ရွံ့စိတ်နှင့် အဖွင့်ထစ်ငေါ့စွာ ဖြေဆိုနေမိသလိုပါ။

ခင်သီတာ၏အဖြေများက မရေမရာ၊ အစီအစဉ်ကမကွဲ
ဘာမှမသိရသေးသူအဖို့ အဓိပ္ပာယ်ဆက်စပ်ရန်မလွယ်။

ဦးသိန်းထိုက်က ထိုင်ရာမှ ထလိုက်သည်။ ဧည့်ခန်းထောင့်
စက်ရုံခြံဝင်းတွင်းသာသုံးသော အင်တာနယ်(လ်) တယ်လီဖုန်း
လက်နှင့် ကိုင်လှည့်လိုက်ပြီးနောက်...

“ကိုအောင်ဌန်းလား”

“... ..”

“တာရာ ရှိသလား”

“... ..”

“ခဏ ခေါ်ပေးပါ”

“... ..”

“စာရင်းတွေတော့ နှက်ဖြန် ရုံးချိန်ကျမှပဲ ကျွန်တော်
စစ်ဆေးမယ်”

“... ..”

ကိုတာရာနှင့် ပြောဆိုမည့် ဖခင်၏စကားသံကို စိတ်ဝင်
စွာဖြင့် ခင်သီတာ ငေးမောနေမိသည်။

“တာရာလား”

“... ..”

“မင်း ဘာလုပ်နေလဲ”

“... ..”

“အေး... ထားခဲ့ရတယ်၊ မင်း အခုပဲ လာခဲ့စမ်း”

တယ်လီဖုန်းချပြီး ပြုံး၍ပြန်လှည့်လာသော ဦးသိန်းထိုက်

“ဖေဖေ အဝတ် ခဏ လဲလိုက်ဦးမယ်နော် သမီး”

ဟုတ်ပါရဲ့ ဖေဖေကိုယ်ပေါ်မှာ သက္ကလပ် ညိုရောင်
နောက်တိုင်းဝတ်စုံနဲ့ပါပဲလား။ ကုတ်အင်္ကျီ၊ ဘောင်းဘီ၊ နက္ကတိုင်
အိုက်နေရာမှာပဲ။

ဖေဖေအပေါ်ထပ်သို့ တက်သွားသည်။

“ငါ... ငါပြောတဲ့ စကားတွေဟာ မရေမရာနဲ့မို့ ဖေဖေ
တို့များ စိတ်ပျက်သွားပြီလား”

“အို... ဟုတ်မှာ မဟုတ်ပါဘူးလေ၊ ဖေဖေ မျက်လုံး
ညွှန်က ငါ့ကို အကြင်နာကြည့်နဲ့ပါ။ စကားတွေထဲမှာလဲ မေတ္တာသံ
ပါတယ်”

အရိပ်တစ်ခုထိုးကျလာ၍ အခန်းဝသို့ လှမ်းကြည့်ပုံသည်။

“ကိုတာရာ ပါလား”

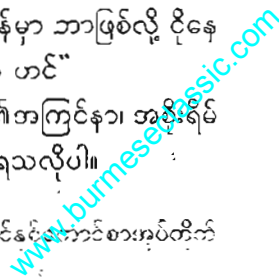
မျက်ရည်တွေနှင့် ခင်သီတာကို သူက အံ့ဩတွေဝေစွာဖြင့်
ကြင်နာမျက်ဝန်းများနှင့်ပင် အဝေးမှ မျှော်ကြည့်နေသည်။

အခန်းတွင်းသို့ သူ ဝင်လော။ အခန်းဝမှ မျှော်ကြည့်နေသည်။

တစ်ချက်ငုံ့ပြီး တစ်ချက်ကြည့်လိုက်မိသည်တွင်လည်း
ကြည့် နေဆဲပါပဲလား။

“မသီတာရယ် ဝမ်းသာရမယ့် အချိန်မှာ ဘာဖြစ်လို့ ငိုနေ
တာလဲ၊ ဘာတွေများ ပြဿနာဖြစ်ကြလို့လဲ ဟင်”

ဟူသော အသည်းနှလုံးတွင်းမှ သူ၏အကြင်နာ၊ အစိုးရိမ်
နှုန်းများကို အဝေးမှ ခင်သီတာကြားနေရသလိုပါ။

မျက်ဝန်းချင်း ထပ်မံမဆုံဖြစ်အောင် ခင်သီတာတည်ငြိမ်စေ
ငုံ့နေလိုက်မိသည်။

ခဏမျှ ကြာသွားပြီးနောက်

“လာ... တာရာ”

ရှပ်အင်္ကျီလက်တိုနှင့်၊ ပုဆိုးနှင့် ပေါ့ပါးစွာ ဦးသိန်းထိုက်
အပေါ်ထပ်မှ ပြန်လည်ဆင်းသက်လာသည်။ ဒေါ်သက်ဦး ကိုလည်း
တစ်ခုခုနှစ်သိမ့်ခဲ့လေမည် ထင်ပါသည်။

ခင်သီတာ၏ရှေ့မှ၊ ဖေဖေ၏ဘေးတွင် ရိုကျိုးစွာဖြင့်

ကိုတာရာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

“ငါ့ သမီး မသီတာက သိပ်စိတ်လှုပ်ရှားနေတယ်ကွ...
ဘာမှလဲ မေးလို့မရဘူး”

“အဖြစ်မှန်အားလုံး ဦးလေးကို ဖွင့်ပြောပြလိုက်ပါလားဗျာ”

“ခွင့်... ခွင့်လွှတ်ပါဖေဖေ”

“ဖေဖေ နားလည်တယ် သမီး”

“သမီး... သမီးရင်ထဲမှာ ပြောချင်တာတွေ အများကြီး
ဖေဖေကိုလဲ သိပ်... သိပ်ပြီး စကားတွေပြောချင်ပါတယ်”

“မငိုနဲ့လေ၊ သမီးလေး မသိတာ”

“သမီး သိပ်ပြီး ဝမ်းနည်းတယ်”

“ဟင်... ”

“ပြီးတော့ သိပ်လဲ ဝမ်းသာတယ်”

“အို... ”

“သမီးတစ်သက်မှာ ဒီခံစားမှုမျိုးမကြုံဖူးလို့ သမီးဘာ

လည်အောင် မပြောနိုင်တာပါ။ သမီးကို ခွင့်လွှတ်ပါ ဖေဖေနော်”

“တိတ်... တိတ်... မငိုနဲ့ သမီး ငါ့သမီးလေးရဲ့ ခံစား

မှုအားလုံးကို ဖေဖေ နားလည်တယ်၊ ခွင့်လွှတ်တယ်”

“ဖေဖေရယ်”

“ဖခင်ကို တွေ့ချင်စိတ်နဲ့ မျှော်လင့်တကြီး ရောက်လာတယ်

တွေ့ရဘူး၊ ဒီနေ့ကျတော့လဲ မြန်းစားကြီး တွေ့လိုက်ရပြန်တယ်

သမီးမှာ စကားပြောနိုင်လောက်တဲ့ အင်အား မရှိရဘူးဆိုတာ

ဖေဖေသိလို့ သနားလို့ တာရာကို ခေါ်လိုက်တာ”

ဦးသိန်းထိုက်ရော၊ ခင်သီတာပါ ကိုတာရာကို ကြည့်လိုက်မိ

ပြသော်လည်း ကိုတာရာက လျော့ကျသွားသော ခင်သီတာ၏

စိတ်ရည်တန်းလေးများကို၊ ငွေရည်စက်များ ကျဆုံးသွားသလို နှမြော

သမိတ်များနှင့် ငေးကြည့်နေသလိုပါ။

“ကဲ... တာရာ”

“ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့ ဦးလေး”

“ငါ့သမီး မသီတာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး မင်းသိသမျှ ငါ့ကိုပြောပြ

နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဦးလေး၊ အားလုံးလောက်နီးနီးပဲ ကျွန်တော်

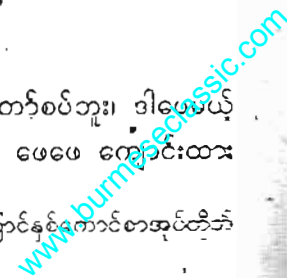
သိပါတယ်”

“အေး... ဟုတ်ပြီ၊ ဒီမှာ သမီး”

“ရှင်... ”

“တာရာဟာ ဖေဖေနဲ့ ဘာမှမတော်စပ်ဘူး၊ ဒါဖေဖေယ့်

သေလေးထဲက သူ့ကို တွေ့ဆုံရတာ၊ ဖေဖေ ကျောင်းထား

ပေးလို့ သူ့ဘွဲ့ရခဲ့တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဖေဖေ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ကျေးဇူးအသိတတ်ဆုံးလူကို ပြန်
ဆိုရင် ဒီကောင်ကိုပဲ ပြရမှာပဲ”

ဒီစက်ရုံခြံဝင်းကြီး တစ်ခုလုံးထဲမှာ ဖေဖေ အယုံကြည်ရဆုံး
အားအထားရဆုံးလူဟာလဲ တာရာပါပဲ”

ခင်သီတာ ကိုတာရာသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်မိသည်။

“ကဲ... ကျွန်တော် မပြောလား၊ ဦးလေးလာရင် သီတာ
ကျွန်တော်ကို ယုံကြည်သွားမှာပါလို့”

ဟူသော ဝင့်ကြားသည့် အကြည့်များနှင့်ပြုံးလျက်ပြန်ကြည့်
နေသင့်သော ကိုတာရာမှာ... .

ခေါင်းငုံ့လျက်၊ မျက်လွှာချလျက်နှင့် ပါလား။

“ကဲ... တာရာ... ပြောစမ်းပါဦး”

“မခင်သီတာ ရောက်လာမယ်လို့ ကြေးနန်းရပြီး သွားကြ
ရမယ့်နေ့က ကိုကျော်သူနဲ့လူလူ သွားကြပါတယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ ငါပဲမှာခဲ့တာ”

“သူတို့ဟာ... ရောက်သင့်တဲ့ အချိန်ထက်၊ အများကြီး
နောက်ကျနေတာနဲ့ ကျွန်တော်လဲ စိတ်ပူပြီး လမ်းထိပ်ထဲ
လိုက်အသွား မှာ... .”

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

● အခန်း (၁၉)

ရပ်ကွက်မှလူများ အကုန်အညီနှင့် သူ့ကိုယ်တိုင် ကယ်ယူ၍
လမ်းပေါ်သို့ တင်နေချိန်တွင် ရောက်မလာဖြစ်ဘူးအထင်နှင့်
ပြန်လာသော ကိုကျော်သူ၏ကား ရောက်လာပုံ... .

ယင်းကားနှင့် ချမ်းသာဆေးတိုက်ပို့ရခြင်း အကြောင်းများ
နှင့် ခင်သီတာ ဘဝဓမ္မနေစဉ်အချိန်က အဖြစ်အပျက်များ၊
မိုးမိ၍အပြင်း ဖျားခြင်း၊ ချမ်းသာဆေးတိုက်သို့ ပြန်ပို့ရခြင်းများနှင့်
ဒေါ်တင့်တင့် တို့ကို မှာယူရသည့် အကြောင်းများ အပြင်... .

စိတ်ကျန်းမာရေးဆရာဝန်၏ကုသမှုကြောင့် ပြန်လည်
သတိရလာပုံများမှစ၍ ယနေ့အထိ အကြောင်းများ အားလုံးကို
ဆိုတာရာက သူ့သဘာဝအတိုင်း တည်ငြိမ်အေးဆေး ပြတ်သားစွာ
ခွင်းပြရာသည်။

သို့စကားများထဲတွင် ဒေါ်သက်ဦးအလွန်အမင်း မကြည်

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ဖြူသည် အကြောင်းများ . . .

• ကိုကျော်သူ လွန်ကဲစွာ ဝရစိုက်လွန်းသည့် အကြောင်းများ နှင့် . . .

သူတို့ယ်တိုင် ယနေ့မှ ဆေးရုံက ဆင်းလာပါဟု အကြံပေး နဲ့သည့် အကြောင်းများကို ထည့်သွင်းပြောကြားခြင်း မရှိပါ။

ကိုစောမောင်၏ စာလွှာနှင့် ကိုစောမောင်တစ်ယောက် ထံသို့ ယနေ့တိုင် ပျောက်ဆုံးနေသည့် အကြောင်းများကိုမူ သူတို့ယ်တိုင် မသိ၍လားမသိ၊ ကိုတာရာက ပြောမပြပါ။

“ဒါနဲ့ သမီး မေမေ ပြန်သွားပြီလား။”

ကိုတာရာ၏ ရှည်လျားသော ရှင်းပြချက်များ အဆုံးတွင် ပထမဆုံး မေးလိုက်သော ဖေဖေ၏ မေးခွန်းပါ။ ခင်သီတာ ခေါင်းညိတ်၍သာ ပြလိုက်ရပါသည်။

ဪ . . . အနှစ်နှစ်ဆယ်နီးပါးမျှ ကာလက ချစ်ခဲ့ဖူးသော မိန်းမသားတစ်ဦးကို ဖေဖေသံယောဇဉ်ရှိရာပါသေးလား။

“အေးလေ . . . နောက်တော့မှပဲ သူ့အေးငြိမ်းနိုင်မှုအတွက် ဖေဖေတို့ တစ်ခုခုစီစဉ်ပေးကြတာပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဖေဖေ”

“သူကတော့ ဖေဖေကို စိတ်နာနေမှာပဲ”

“ဖေဖေ အပြစ်တွေပါလေ”

“ဖေဖေကို စိတ်နာလို့ မဟုတ်ပါဘူး ဖေဖေ၊ သမီးကို ခေါ်ယူတဲ့အတွက် ဖေဖေကို မေမေက ကျေးဇူးတောင် တင်နေ ပါသေးတယ်”

“ဟုတ်လား”

“ဒါပေမယ့် ဒေါ်သက်ဦးက ဖေဖေပြန်မလာခင် မေမေ ပြန်သွားပါလို့ လုလုကတစ်ဆင့် ပြောခိုင်းလို့ ဒီနေ့မနက်ရထားနဲ့ပဲ ပြန်သွားပါတယ်။ လင်းစရိတ်ပေးလိုက် ပြန်ပါစေဆိုပေမယ့် မေမေက ယူမသွားပါဘူး”

“ဟင်”

ကိုယ့်မိခင်အတွက် နာကျည်းချက်ဖြင့် မိထွေးဖြစ်သူ၏ အတင်းကို တွေ့တွေ့ချင်းပင် ပြောပြလိုက်မိတော့သည်။

ဦးသိန်းထိုက်၏ မျက်နှာပြင်ပေါ်တွင် တင်းမာမှုလေးတစ်ခု ပြတ်သန်းသွားသော်လည်း သူ့ဇနီးဒေါ်သက်ဦးနှင့် ပတ်သက်၍ ဘာမှတ်ချက်မှ မပေးပါပေ။

ထိုစဉ် လှေကားမှ ကိုကျော်သူပြေးဆင်းလာသည်။ သူ့လက် တွင်း၌ လှပသော ရောင်စုံစက္ကူအိတ်ထူကြီးတစ်လုံးကို ပွေ့ကိုင် ဆင်းလာသည်။

“ဖေဖေ . . . ကျွန်တော်”

သူ့မျက်နှာတွင် မလုံလံသော အပြုံးတစ်ခုကို ဆင်မြန်း လျက်နှင့် . . .

“မေမေတော့ ကြည်သွားပါပြီ၊ ကားအားလား ဖေဖေ”

“ငါသိပါတယ်ကွာ သွားစမ်းပါ၊ မင်းအမေ ကျေနပ်ရင် သူ့ပစ္စည်းထဲက အကုန်ပဲယူသွားသွား”

ကိုကျော်သူသို့ ဖေဖေကပြုံး၍ ပြောလိုက်သည်။ ကျွန်ပြန် လက်ဆောင်ကို တစ်နေရာရာသို့ အမြန်သွားပို့မည်ထင်ပါ၏။

ကိုတော်သူက အားလုံးကို နှုတ်ဆက်ပြီး မာမီးဒီးကို ကိုယ်တိုင်မောင်းလျက် ထွက်ခွာသွားလေမှ လက်ရှိစကားဝိုင်းကို ပြန်၍စသည်။

“နေစမ်းပါဦး တာရာရဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့... ဦးလေး”

“မသိတာဟာ ငါ့သမီးပါလို့ သူတို့သားအမိ ဘယ်တုန်းက သိသွားတာလဲ”

ကိုတာရာက လက်ပါးနှစ်ဖက်ကိုယှက်ထိပြီး ဒူးပေါ်သို့ ထောက်လျက် အောက်သို့ငုံ့နေရင်း စဉ်းစားသလို လုပ်နေပြီးမှ...

“ကျွန်တော်ထင်တာတော့ သူ့ရောက်မလာခင်ထဲက သိနေကြတယ် ထင်တာပဲ”

“ဘာ”

“ကျွန်တော့် ဉာဏ်မှီသလောက်တွေးထင်တာကို တင်ပြ ကြည့်တာပါ ဦးလေး”

ဤနှစ်ယောက်၏ စကားဝိုင်းများသို့ ခင်သီတာဝင်လိုက်သည်။

“ကိုတာရာ ပြောတာမှန်ပါလိမ့်မယ် ဖေဖေ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုတော့ သမီးဒီးအိမ်ကို ရောက်လာတဲ့နေ့ကစပြီး ဒေါ်သက်ဦးဟာ တစ်ခါမှ မကြည်သာပါဘူး”

“ဟုတ်လား... တခြား ဧည့်သည်သာဆိုရင် သူ့အနေနဲ့ ဘာမကြည်သာစရာရှိသလဲ”

ဦးသိန်းထိုက်က နက်နဲစွာ စဉ်းစားသလိုရှိနေပြီးမှ...

“ဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး မင်းဘယ်လိုထင်သလဲ တာရာ”

“တစ်ခုခုတော့ အမှားအယွင်းရှိနေတာ သေချာစိစစ် ဦးလေး”

“ဘာအထောက်အထားလဲ”

“မခင်သီတာကို တစ်ဖက်လှည့်နဲ့ ဒေါ်ထုတ်သွားကြတယ် ဆိုတဲ့ လူနှစ်ယောက်မှာ မခင်သီတာပို့လိုက်တဲ့ ဓာတ်ပုံတစ်ပုံ ပြနိုင် ကြပါတယ်”

“ဟေ... ”

ဦးသိန်းထိုက်၏ မျက်နှာ များစွာပြောင်းလဲသွားသည်။ အန္တရာယ်တစ်စုံတစ်ခုနှင့် ရင်ဆိုင်လိုက်ရသည်သို့ပါ။

“ဒါဖြင့် သမီးဓာတ်ပုံတစ်ပုံပဲ အိမ်မှာ ရှိနေတယ်လား”

“မဟုတ်ပါဘူး ဦးလေး၊ အခု နှစ်ပုံလုံးပဲ ရှိနေပါတယ်”

“အို... ဘယ်လိုလဲကွ”

“အခြေအနေကတော့ နဲ့နဲ့ရှုပ်ထွေးမယ်ထင်ပါတယ်၊ ကျွန်တော် အကြံပေးပါရစေ ဦးလေး”

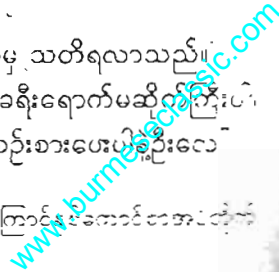
“ပြော... တာရာ”

“ဦးလေး ခရီးပမ်းလာပါတယ် ခင်ဗျာ... ဦးလေးရော ခင်သီတာပါ သက်တောင့်သက်သာ နေစေချင်ပါသေးတယ်”

ကောင်းမြတ် သင့်တော်လွန်းသော အကြံဉာဏ်မို့ ဦးသိန်းထိုက်က ခေါင်းညိတ်ပြုရှာသည်။

ခင်သီတာကလည်း သည်တော့မှ သတိရလာသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်... ဖေဖေလဲ ခရီးရောက်မဆိုလို့ကြီးပဲ ပေးပါဦး...။ သမီးအတွက် ဘာမှ မစဉ်းစားပေးပါနဲ့ဦးလေး”

“ဒီလိုလဲ ဘယ်ဟုတ်မလဲကွယ်”

“ဟုတ်ပါတယ် ဖေဖေ... ဖေဖေ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်လာဖို့ တယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သမီးအနေနဲ့ ဖေဖေ ရောက်လာတာ အားနဲ့ လှပါပြီ”

“ဟုတ်ပါတယ် ဦးလေး... အခြေအနေအရပ်ရပ်ကို သိရုံနဲ့ သာ ဦးလေးကြားနာပါ”

“အင်း...”

“စဉ်းစား ဝေဖန်ဆုံးဖြတ်တဲ့ အပိုင်းကိုတော့ နက်ဖြန် သို့မဟုတ် နောက်ရက်တွေမှ ဆက်ပြီး ဆွေးနွေးကြတာပေါ့ ခင်ဗျာ”

“ဒီအတိုင်းဆို ငါ့သမီးအတွက် လုံခြုံရေးတော့ လုံပြီ တာရာ”

ကိုဟာရာက သက်ပြင်းလေးချရင်း ခေါင်းညိတ်ပြလိုက် သည်။

“သမီး မသိတာနဲ့ လုံခြုံရေးကိစ္စဆိုတာကလဲ တစ်ပိုင်း ပြီးတော့ သူ့ကို ဒီအိမ်မှာ မသက်နဲ့အတူထားလိုကလဲ မဖြစ်သေးဘူး”

“သမီးအတွက်နဲ့ ဖေဖေမှာ သိပ်ပြီးများ တာဝန်ကြီး နေရင်...”

“နေစမ်း သမီး”

ဦးသိန်းထိုက်က လက်ဝါးကာ၍ တားလိုက်ပြီးမှ...

“သမီးရောက်လာရင် ဒီပြဿနာတွေ ရင်ဆိုင်ရမယ်ဆိုတာ ဖေဖေသိပြီးသား၊ ဖေဖေသာ ရှိနေမယ်ဆိုရင်လဲ ခုလောက်ဆို နေသားတကျ ဖြစ်ပြီးနေပါပြီ”

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

“ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျာ... မခင်သီတာ အနေနဲ့ ဘာကိုမှ မတွေးပါနဲ့ စိတ်မညစ်ညူးပါနဲ့လေ၊ ဦးလေးကြည့်စီစဉ်ရေးပါ သိနိမယ်”

ယခင်က ‘မသီတာ’ ဟုခေါ်ခဲ့ရာမှ ဖေဖေ ရှေ့တွင် ‘ခင်သီတာ’ ဖြစ်လာရုံမက ခင်သီတာသို့ တစ်ချက်မျှဝင့်မကြည့်ပဲ ပြောနေသည်။ သူ့စေတနာ စုကားသည် အရာအရောက်ဆုံးကို အဘိုးချုံး၍ ပြောလိုက်ခြင်းသာ ဖြစ်ပါ၏။

“တာရာ... ငါပြောချင်တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဦးလေး”

“ဒီညတော့ သမီး ဒီမှာပဲ နေပါစေတော့”

“ဟုတ်ကဲ့”

“မင်းအိမ်ကိုသာ ဒီညထဲက စောမောင်ခေါ်ပြီး ရှင်းခိုင်း သားစမ်း”

“ကိုစောမောင်တော့ မရှိဘူး ကျွန်တော် ရှင်းထားပါမယ် ဦးလေး၊ ဘာအတွက်ပါလဲ”

“အဲဒီအိမ်မှာ သမီးကို ထားရလိမ့်မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဦးလေး”

“မင်းအတွက်တော့ ငါနေရာကောင်းကောင်းတစ်ခု စီစဉ် ပေးပါမယ်”

“မလိုပါဘူး ဦးလေး... ကျွန်တော့်အတွက် ကုတင် တစ်လုံး ချစရာနဲ့ စာရေးစရာစားပွဲတစ်လုံးရှိရင် ပြီးတာပဲပါ။ ကျွန်တော် ကိုစောမောင်တို့ တန်းလျားမှာပဲ ပြောင်းနေပါမယ်”

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

“မကောင်းသေးပါဘူးကွာ”

“ကောင်းပါတယ် ဦးလေး၊ မခင်သီတာအတွက်လဲ မိန်းမ
ဖော် တစ်ယောက်ယောက်ခေါ်ပြီး ကျွန်တော့်အိမ်မှာ နေစေမယ်
ဆိုရင် အားလုံးအဆင်ပြေသွားပါလိမ့်မယ်”

“အေး . . . ကောင်းပြီလေ၊ နက်ဖြန်ကို ငါ့သမီးလေးအတွက်
အားလုံးစီစဉ်ပြီးမှ ငါ့လုပ်ငန်းကိစ္စတွေကို ကိုင်မယ်လို့ ကိုအောင်ခွန်
ကိုပါ ပြောလိုက်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဦးလေး”

“ကောင်းပြီ တာရာ၊ မင်းပြန်နိုင်ပြီ”

“မခင်သီတာ နေဖို့အတွက် ကျွန်တော့်အိမ်ကို အသန့်ပြု
ဆုံး ရှင်းလင်းထားပါမယ် ခင်ဗျာ”

“သီတာ”

“ဪ . . . ကိုကျော်သူ”

သည်ရောက်မှ ချုပ်ရသော အဝတ်များနှင့် ဟိုပင်တွင်
ညှန်နေ၍ မေမေလာစဉ်က ယူခဲ့သော အဝတ်အစားများကို
ညှိသိုနေစဉ် အခန်းဝမှ ကိုကျော်သူက ခန်းဆီးကို မပြီးခေါ်လိုက်
သည်။

ခါတိုင်းလို ရဲရဲတင်းတင်း အခန်းအတွင်းသို့ ဝင်မလာပါ။

“ဟိုအိမ်ကို ပြောင်းနေမလို့ဆို”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဒီမှာ ဘာဖြစ်လို့တဲ့လဲ”

● အခန်း (၂၀)

“မသိပါဘူး ကိုကျော်သူ၊ ဖေဖေက ဟိုမှာသွားနေရမယ် ဆိုလို့ပါ”

“ကိုယ်သိပါတယ်၊ ဒါ... ကိုတာရာရဲ့ အကြံဉာဏ်ပါ”
“ရှင်”

“ဒီအိမ်မှာ နေလဲဖြစ်နေသားပဲ သိတာရဲ့၊ အခန်းက အပေး ထပ်ရဲ့ သီးသန့်ပဲ၊ ပြီးတော့ ဖေဖေကိုယ်တိုင်လဲ ပြန်လာနေပြီ၊ သီတာဒီမှာပဲ ဆက်နေသင့်တာပေါ့”

“သီတာအတွက် ကိုယ်ပိုင်ဆန္ဒဆိုတာ မရှိပါဘူးရှင်၊ ဒီအိမ် ရှင်တွေ ထားသလို နေရမှာပါ”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ သီတာကို ကိုယ်အပြစ် မတင်လိုပါဘူး ကိုတာရာက သူ့ဖယ်ပေးပြီး သူက စောမောင်ရဲ့ ဘေးခန်းမှာ သွားနေမယ်၊ ဒါမှ သီတာနဲ့လဲ အနေနီးသွားမယ်”

“အို... ”

“ကိုတာရာ... သီတာကို စိတ်ဝင်စားနေတယ် ဆိုတာ ယောက်ျားချင်းဆိုတော့ ကိုယ်က ပိုသိတာပေါ့၊ သီတာရဲ့”

“သီတာ မသိလိုပါဘူး ကိုကျော်သူ၊ ဖေဖေ နည်းနည်း အားသွားရင် ဖေဖေကို ပြောလိုက်တော့မယ်”

“ဘာပြောမှာလဲ”

“သီတာ... ဟိုပင်ကိုပဲ ပြန်တော့မလို့”

“ဟင်... ”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ သီတာ သိပ်စိတ်ညစ်တယ်၊ ဒီအဆောင် အယောင်တွေကိုလဲ သီတာမမက်မောတာ အမှန်ပါရှင်၊ ကိုကျော်သူ

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

မေ မုန်းတီးနေရလောက်အောင်လဲ သီတာမှာ ဘာလောဘမှ မသိပါဘူးဆိုတာယုံပါ၊ ဖေဖေက မှာလို့ မေမေကလွတ်လို့ လာခဲ့ရတဲ့ ဘာပါဆိုတာ ထည့်ပြောချင်ပါတယ်”

“ကိုယ် သီတာကို နားလည်ပါတယ်၊ မေမေအတွက်လဲ လွတ်ပါလို့ ပြောပါရစေ”

“ရပါတယ်လေ”

“မေမေအနေနဲ့ သူ့ရင်ထဲမှာ မကျေနပ်တာရှိချင်လဲ နေမှာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် သီတာကို ဘာမှမပြောစေရပါဘူးလို့ ကတိပေးပါတယ်၊ မေမေက ကိုယ့်ကို သိပ်ချစ်တာပါ၊ ကိုယ်ဘာပြောပြောရပါတယ်၊ မေမေအတွက် သီတာ စိတ်မညစ် စေပါဘူး၊ ဒီအိမ်မှာပဲ နေပါလားကွယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကိုကျော်သူ၊ ဒါပေမယ့် ဖေဖေရဲ့ နည်းနည်းပါ”

“အဲဒါ... ဟိုလူရဲ့ ဆန္ဒပါ”

“သီတာရှေ့မှာတင် ဖေဖေစီစဉ်လိုက်တာပါ”

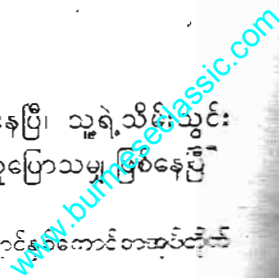
အမှန်အတိုင်းဖြစ်သော စကားကို ပြောလိုက်မိခြင်းကပင် သီတာရာအတွက် ကာကွယ်ပေးလိုက်သလိုများ ဖြစ်သွားလေ သလား။

“မဟုတ်သေးဘူး သီတာ”

“ဘာကိုလဲ ရှင်”

“သူဟာဖေဖေပေါ်မှာ ဩဇာရှိနေပြီ၊ သူ့ရဲ့သိမ်မွေ့သွင်း ဖေဖေကိုယ်တိုင်က ယုံကြည်နေပြီ၊ သူပြောသမျှ ဖြစ်နေပြီ”

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

“အဲဒါတွေက သီတာနဲ့မှ မဆိုင်ပဲရှင်”

“သီတာ သိအောင်ပြောပြတာပါ။ သူပဲ စောမောင်
ခိုင်းလိုက်ပြီး ဘယ်သူမှ မရှိတော့တဲ့ သုံးခန်းကွဲမှာ သူတစ်ယောက်
တစ်ခန်းနေမယ်။ သီတာ့ကို သူနဲ့အနီးဆုံး အိမ်ပေါ်မှာထား
အဲဒါက ပြဿနာတစ်ခု စဖို့အတွက် သူတီထွင်တာပါ။ ကိုယ်
တာကို ယုံစမ်းပါ”

ခင်သီတာမှာ ဝန်းဝိုင်းသောမျက်လုံးအစုံဖြင့် ကိုကျော်သူ
လှမ်း၍ ကြည့်လိုက်မိသည်။

“စေတနာ မျက်ဝန်းလေလား”

ကြားဝင်လာသော၊ မလိုတမာ အဖျက်မျက်နှာလေလေ
ခင်သီတာမသိ၊ မခွဲခြားတတ်နိုင်ပါ။

“ကိုယ်ပြောတာ နားထောင်ပါ သီတာ”

“ရှင်...”

“ဖေဖေပြန်လာရင်ပြောပါ။ သီတာဒီမှာပဲနေပါရစေလို့”

ခင်သီတာက တည်ငြိမ်နေသော မျက်ဝန်းလေး
ခေါင်းရမ်းပြလိုက်သည်။

“သီတာ မပြောရဲဘူး ကိုကျော်သူ”

“ဒါဖြင့် သီတာ့မှာ ဒီဆန္ဒရှိနေပါတယ်လို့ ကိုယ်ပြော
ရမလား”

ကောင်းနိုးနိုးလားဟု စဉ်းစားပြီးမှ...

“အို... ငါ့အဖေကိုယ်တိုင် စီစဉ်တဲ့ကိစ္စကို ငါမပြော
သင့်ဘူး။ ပြီးတော့ ဖေဖေလာ ငါ့အပေါ်မှာ တကယ့်ဖခင်စိတ်ဝင်

နာနေရာတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးပါ။ ဟုတ်ပါတယ် ကိုတာရာ ပြောသမျှ
သိလုပ်နေလောက်အောင်လဲ ညှိဖျင်းမှာ မဟုတ်ပါဘူးလေ။
ဘာ့ ငါနဲ့ ဒေါ်သက်ဦးနဲ့လဲ သီးခြားစီ နေသင့်ကြတယ်”

ယင်းအတွေးများ အပြီးတွင်...

“သီတာ့အပေါ် ထားတဲ့စေတနာအတွက် ကိုကျော်သူကို
အားပေးတင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် နေပါစေတော့၊ ဘာမှမပြောပါနဲ့။
ပေးနေခိုင်းတဲ့ဆီမှာပဲ သွားနေတော့မယ်”

ခင်သီတာ သူ့ကိုလှည့်မကြည့်တော့ပါပဲနှင့်၊ သေတ္တာကို
ပစ်လိုက်သည်။ သယ်ဆောင်သွားရန်အသင့်ဖြစ်အောင်ပါ။

အိမ်ပြောင်းရသော ခင်သီတာမှာ အပိုပစ္စည်း တစ်စုံတစ်ရာ
မပါရှိပါချေ။

“ကောင်းပြီလေ၊ ကိုယ်ကြိုသတိပေးပါရက်နဲ့ တစ်ခုခု
မလာ ရင်တော့လဲ ဝမ်းနည်းစရာ မကောင်းတော့ဘူးပေါ့”

“ရှင်...”

“လုလုကို ကြည့်လေ၊ သူ့ခမြာ တင့်တိုဖြစ်နေရပြီ”

“ဟင်... ဘာ... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

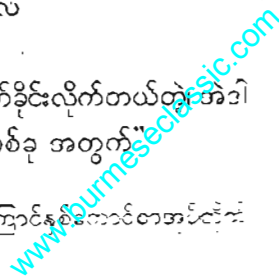
“ကိုစောမောင် ပြန်မလာလို့”

“ဟင်... အဲ... အဲဒါ ကိုတာရာနဲ့ သက်ဆိုင်တယ်လား”

“ကိုစောမောင်က သူ့တပည့်ပဲလေ”

“အို...”

“သူ့လူနှစ်ယောက်နောက်ကို လိုက်ခိုင်းလိုက်တယ်တဲ့ အဲဒါ
အချိန်မဆိုင်ဘူး၊ သူ့ရဲ့လျှို့ဝှက်တဲ့ကိစ္စတစ်ခု အတွက်”

“ရှင်...”

“လူလူက စောမောင် ရေးထားခဲ့တဲ့ စာလေး ကိုယ် ပြတယ်”

“ဟုတ်... ဟုတ်လား”

“လူလူကိုလဲ ကိုယ်ကပဲ တစ်ဘက်က နှစ်သိမ့်နေရတယ်၊ စောမောင်ကိစ္စကိုလဲ ဖေဖေနည်းနည်း အားသွားပြောပြရဦးမယ်”

ကိုစောမောင်၏ ပျောက်ဆုံးမှုမှာ ကိုတာရာ၏ ခိုင်းစေခံပါဟု ကိုကျော်သူက တပ်အပ် စွပ်စွဲနေပါပေါ့လား။

“ဒါပဲလေ... ဝီတာ... ကိုယ်ဟာ သိတာအပေါ် စေတနာရှိတဲ့ ‘အစ်ကို’ တစ်ယောက်ပါဆိုတာကိုတော့ သိဖူးယုံကြည်စေချင်ပါတယ်”

ခင်သီတာ၏ သက်ပြင်းရှိုက်သံသည် အခန်းနံရံမှ ပဲ့တင်ပြန်လာလောက်အောင်ပင် ကျယ်လောင်သွားချေသည်တကား။

● အခန်း (၂၁)

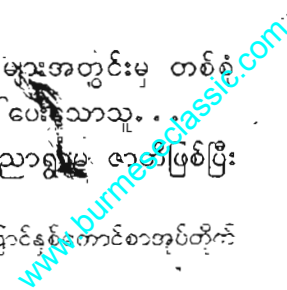
‘ဒေါ်ကြည်မြ’ ဆိုသည့်အတိုင်း သူ့အသွင်က ကြည်လင်သေးမြခြင်း ရှိလှသည်။

ရိုးသားသော၊ သစ္စာရှိသော သွင်ပြင်က သူ့ကိုမြင်ရုံနှင့်ပင် ခင်သီတာအတွက် အသက်ငါးဆယ်ခန့် အမျိုးသမီးကြီး။

ခင်သီတာအတွက် အဖော်အဖြစ် ဖေဖေ ခေါ်ထားပေးထားသော ဒေါ်ကြည်မြ။

သို့ပါသော်လည်း... လူလူ၏ သံသယ သားကောင်များအတွင်းမှ တစ်စုံတစ်ယောက် ဖြစ်သော ဦးအောင်ဒွန်း ခေါ်ပေးရသောသူ...

ဦးအောင်ဒွန်းတို့၏ အထက်အညာရွယ်မှ ဇာတ်ဖြစ်ပြီး

* အားကိုးရာမဲ့ မုဆိုးမုကြီးတစ်ဦး ဖြစ်သည်ဟု ဆိုပါ၏။

ချက်ပြုတ်ခြင်းနှင့် အိမ်တွင်းမှုကိစ္စများကို သန့်ရှင်းသေသနာစွာ စီရိယရှိစွာဖြင့်၊ ထာဝရ အလုပ်လုပ်ပေးနေတတ်သော အမိုးသမီးကြီးပါ။

ဦးအောင်ခွန်းမှတစ်ဆင့် လာသည်ဆိုသော အကြောင်းအရာတစ်ခုခုလွဲလျှင် ဒေါ်ကြည်မြအတွက် အားလုံးကျေနပ်စရာချည်းဖြစ်နေပါ၏။ နဂိုတည်းက ဤအိမ်ဤခြံနှင့် အဆက်အသွယ်ရှိခဲ့ဖူးသူ ဟုလည်းဆိုပါ၏။

နှစ်ထပ်တိုက်ငယ် အနီရောင်လေး၏ အပေါ်ထပ်တွင် ခင်သီတာနှင့် ဒေါ်ကြည်မြတို့ နေကြရသည်။ ညဘက်တွင် အပေါ်ထပ်တံခါး လုံခြုံအောင် ပိတ်ထားပြီး စိတ်ချရသည်ဆိုသော ခြံတွင်းအလုပ်သမား နှစ်ယောက်ကို အောက်ထပ်မှာ စောင့်အိပ်စေသည်။

ဒေါ်ကြည်မြက ချက်ပြုတ်၊ လျှော်ဖွပ်၊ သန့်ရှင်းရေးလုပ်သည်။ ခင်သီတာနှင့် သူ နှစ်ယောက်တည်း စားရန်အတွက်သာ ဖြစ်ပါ၏။ ဟင်းလျာက စုံလင် ကောင်းမွန်သည်ချည်း။

“ပင်တိုင်စုံ မင်းသမီးလေး”

ဆိုသော ထီးနန်း၊ ကြွင်းခေတ်က ဘုရင့်သမီးတစ်ယောက် နေထိုင်ရပုံမှာ သည်လိုမျိုးများလားဟု ခင်သီတာတွေးရင်း ရယ်ချင်စိတ်ပင် ပေါ်လာမိသည်။

အလုပ်များလွန်းသော ဖေဖေကိုယ်တိုင် ဘာမှ မစီစဉ်ပေးနိုင်သော်လည်း ငြိမ်းအေးစွာ နေထိုင်ရခြင်းနှင့် ဒေါ်သက်ဦး၏

အမုန်းအညှိုး မျက်ဝန်းများနှင့် ကြည့်တတ်သော အရပ်ဝန်းကျင်မှ သွတ်ထွက်လာသည့် အဖြစ်ကိုပင် ကျေနပ်လှပါပြီ။

“ဒီစာအုပ်တွေက ရှုပ်နေသလားဟင်”

အိပ်ခန်း၏ ကုတင်ဘေး စာအုပ်စင်တွင် တင်ထားသော

စာအုပ်များကို ညွှန်ပြရင်း ဒေါ်ကြည်မြက မေးလာသည်။

“မောင်တာရာက ပြောနေလို့”

“ဟင်... ဘာပြောတာလဲ”

“သီတာအမြင်ရှုပ်နေရင် ဒီစာအုပ်တွေကို သူ့သူငယ်ချင်း တစ်ယောက် အိမ်မှာ သွားထား ပေးရမလား၊ မေးပေးပါတဲ့”

“အို မလိုပါဘူး၊ ရပါတယ်”

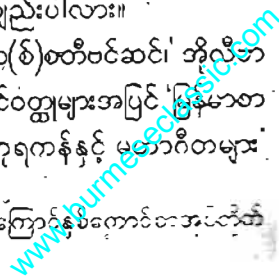
“သူနေတဲ့ အခန်းက ဒြဲတွေရှိတယ်၊ မိုးလဲယိုလို့ စာအုပ်တွေ မျက်စိကုန်မှာ စိုးလို့တဲ့”

“အင်းပါ... ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ဒီမှာပဲ ထားလိုက်ပါလို့ ပြောလိုက်ပါ ဒေါ်ဒေါ်မြ”

“အေးကွယ်... ဒါဖြင့်လဲ သူ့စာအုပ်ကလေးတွေ ဖုန်ခါပေးလိုက်ဦးမယ်”

ဒေါ်ကြည်မြ ချလာသော စာအုပ်များကို ကြည့်မိသည်။ အင်္ဂလိပ်စာပေနှင့် ဂန္ထဝင်စာအုပ်များ၊ ခေတ်ပေါ်အင်္ဂလိပ်ဝတ္ထုစာအုပ်များ၊ မြန်မာ့ ဂန္ထဝင်စာအုပ်များချည်းပါလား။

‘ရိုတ်စပီးယား’၊ ‘ရောဘတ်လူးဝ(စ်)စတီဗင်ဆင်’၊ ‘အိုလီဗာ တွစ်(စ်) တို့၏ နာမည်ကြီး အင်္ဂလိပ်ဂန္ထဝင်ဝတ္ထုများအပြင် ‘မြန်မာစာညွှန်ပေါင်းကျမ်း’၊ ‘စွယ်စုံကျမ်းများ’၊ ‘ရတုရကန်နှင့် မဟာဂီတများ’

အပြင် ပထမဆုံး မြန်မာဝတ္ထု 'မောင်ရင်မောင် ငယ်မ' မှ အသိမှတ်စရာများကို ဖြတ်ညှပ်ထားသည့် စာတို အပိုင်းအစများက အသိရှိသည်။

“ဒါ ကိုတာရာရဲ့ စာအုပ်တွေချည်းပဲလား”

“ဟုတ်တယ် ဒီကောင်လေးက စာကြမ်းပိုးလေး၊ အလုပ်အားတာနဲ့ သူ စာအုပ် ကောက်ကိုင်တာပဲ”

“ဟုတ်လား”

“ခုလို ငယ်သေးတဲ့ အချိန်မှာ စာတွေ ဖတ်ထားမယ်ဆိုမဟာဝိဇ္ဇာဆိုလား နားမလည်ပါဘူး၊ အဲဒါလဲ ရအောင်ဖြေပယ်တဲ့”

“ဪ... ဪ”

“ပြီးတော့ ဘာတဲ့ သူပြောတာ ရှိပါသေးတယ်၊ ဘာပဲအတွေ့အကြုံနဲ့ ရင်းပြီး ကုန်ကြမ်းတွေ ရှာပြီးရင်...”

“ဘာလုပ်မှာတဲ့လဲ”

“စာရေးဆရာ လုပ်မလို့တဲ့”

“အို... စာရေးဆရာဆိုတာ ဝတ်တစ်လှည့်၊ ဖြတ်တစ်လှည့် အလုပ်ပဲ သူမို့လုပ်ချင်တယ်၊ ကိုယ့်မှာလဲ ပညာရှိတယ်၊ ဒီမှာလဲ လခ ရရဲ့သားနဲ့”

“ဒါက သူ့ဝါသနာကို”

ဒေါ်ကြည်မြသည် ကိုတာရာ၏လူ ဖြစ်ဟန်တူသည်။ အမွှန်းသူ့ကို တင်လွန်းလှသည်။

“မောင်တာရာက သိပ်သဘောကောင်းတာ။ ပြီးတော့ သိပ်လဲကြီးစားတယ်။ ဒီကောင်လေး တစ်နေ့ဖြစ်ထွန်းမယ်ကြည့်နေ”

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ကိုတာရာအတွက်၊ အပိုင် တွက်ကိန်းချ၍ ပြောနေသော ဒေါ်ကြည်မြကို ခင်သီတာ ပြုံး၍ ကြည့်လိုက်မိသည်။

အဝတ်စုတ်နှင့် ဖုန်သုတ်ပြီးသား စာအုပ်များကိုလည်း ခင်သီတာ ယူကြည့်နေမိသည်။

ကိုယ်ပိုင်စာကြည့်တိုက်

စာအုပ်အမှတ်

ဟူသော ရာဘာ တံဆိပ်တုံးနှင့်ခပ်နှိပ်ပြီး နံပါတ်များ ဘပ်ထားသည်။ စာအုပ်တိုင်းတွင် 'တာရာ' ဟူသော လက်မှတ်နှင့် ခန့်စွဲကို ခေးထိုးထားပါ၏။

“ဟိုဆရာနဲ့တော့ ကွာပါပေ”

“ဘယ်ဆရာလဲ”

“သူဌေးသားတော်လေ”

“ကိုကျော်သူ့ကို ပြောတာလား”

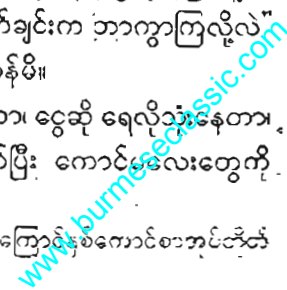
“အင်းပေါ့”

“ဘာတွေ ကွာလို့လဲ”

“ပညာပဲကြည့်လေ့ ဒီကအလုပ် လုပ်ရင်းဘွဲ့ရနေပြီ၊ သူက ဆယ်တန်းတောင် မအောင်ဘူး၊ အသက်ချင်းက ဘာကွာကြလို့လဲ” ခင်သီတာ ဘာမှဝင်၍ မဝေဖန်မိ။

“သူမအေက သိပ်အလိုလိုက်တာ၊ ငွေဆို ရေလိုသွားနေတာ၊ အဝတ်အစား အကောင်းဆုံးတွေ ဝတ်ပြီး ကောင်မလေးတွေကို”

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

သွားပို့၊ ကားနဲ့တင်ခေါ်၊ ရုပ်ရှင်ပြ၊ သွားလည်၊ လက်ဆောင်တွေ
ဝါ သူ့အလုပ်လေ

ဖေဖေပြန်ရောက်သည့်နေ့က၊ အထုပ်တစ်ထုပ်နှင့် မလုံမလုံ
ပြုရင်းဆင်းလာသော ကိုကျော်သူ၏သဏ္ဍာန်ကို ပြန်၍မြင်လာမိသည်

“အင်းပေါ့လေ သူလဲ သူဌေးသားကို ပျော်သလိုနေမှာပေါ့
ငါနဲ့ဘာဆိုင်တာမှတ်လို့-ငါ့ကို ကြည်ကြည်ဖြူဖြူ ဆက်ဆံတာ
ကျော့လှတင်ရဦးမယ်၊ သူ့အနေနဲ့ ငါ့ကို လက်ခံချင်စရာ အကြောင်း
မန့်ပါဘူးလေ၊ သူ့အမေလို မဟုတ်လို့ တော်သေးတယ်”

“သီတာ... ”

“ရှင်... ဒေါ်ဒေါ်မြ”

“သီတာဟာ ဦးသိန်းထိုက်ရဲ့သမီး အရင်းခေါက်ခေါက်
မို့လို့နော်၊ ဟင်း... မဟုတ်ရင်လား၊ ဒီလို ချောချောလှလှလေး
များဆို ပိုးကြေး ပန်းကြေးပေးလိုက်မယ့် အမျိုး...”

“အို... ဒေါ်ဒေါ်မြကလဲ”

“ဟုတ်တယ်သီတာ တကယ်ပြောတာ၊ ခုတော့ သူ့စိတ်
ထဲက ကြိုက်ချင် ချစ်ချင်ဦး၊ ဦးသိန်းထိုက်တစ်ယောက်လုံးရှိနေတော့
သူ အနားတောင် ကပ်ရဲမှာမဟုတ်ပါဘူး”

“သူက... ကိုကျော်သူက ဖေဖေကို ကြောက်ရတယ်လား”

“ဦးသိန်းထိုက်က စည်းကမ်း နည်းစမ်းနဲ့နေတဲ့သူဆိုတော့
သူ မလွန်ဆန်ရဲဘူးပေါ့”

“သူနဲ့ ဖေဖေနဲ့လဲ-ပြေလည်ကြပုံရပါတယ်”

“ဟုတ်တယ် ဦးသိန်းထိုက်ကလဲ ချစ်ရှာပါတယ်၊ သူကလဲ

နဲ့သေရှာပါတယ်၊ ဒါကြောင့်ပြောလာပေါ့၊ သူ သီတာနား မကပ်ရဲ
ပါဘူးလို့”

ဖေဖေက ဒါကြောင့်များ ငါ့ကို သီးခြားခွဲထားတာလား။

“... ဒေါ်သက်ဦးနဲ့ အတူနေလို့ မဖြစ်ဘာလဲ ပါမှာပါလေ။

သိန်းထိုက်ရတနာ တိုက်ကြီး၏ အတွင်းရေး အတွေးများကို
ချန်လှုပ်လိုက်ပြီး . . .

“ဒါနဲ့ ဒေါ်ဒေါ်မြရေ”

“ဘာလဲ သီတာ”

“ဟို ကိုစောမောင်ဆိုတဲ့လူ ပြန်လာရင် ကိုတာရာ ဘယ်မှာ
သွားနေမလဲ”

“ဟိုဘက်ခန်းတွေက အားနေသားပဲ”

“ဪ... ဟုတ်သားပဲ”

မေးချင်သော အကြောင်းအရာ ဒါမဟုတ်ပါ။ မေးစရာ၏
ဒီဒါနန်းမျှသာဖြစ်၏။

“အဲဒီ ကိုစောမောင်ဆိုတာက ဘယ်သွားနေတာလဲ ဟင်”

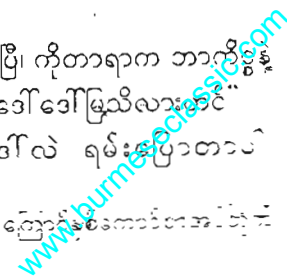
“မပြောတတ်ပါဘူး၊ မောင်တာရာ ခိုင်းစရာရှိလို့ လွတ်
လိက်မှာပေါ့”

“ဟင်...”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“သူ့ရည်းစားလုလုက မျှော်လှပြီ၊ ကိုတာရာက ဘာကိုစွန့်
ဘယ်ကိုခိုင်းလိုက်တယ်ဆိုတာကိုရော ဒေါ်ဒေါ်မြသိလားဟင်”

“မသိပါဘူးကွယ် ဒေါ်ဒေါ်လဲ ရမ်းပြောတာပဲ”

ဦးအောင်ခွန်းများ တောလွတ်လိုက်သလားလဲမသိ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး၊ လုလုအတွက် သူ့ကိုပြန်လာစေချင်လို့ပါ။ ဒီမှာ ဒေါ်ဒေါ်မြ”

“အင်း . . .”

“ကိုစောမောင်ကို ဘယ်သူခိုင်းလိုက်တာလဲ၊ ဘယ်တော့ ပြန်လာမလဲဆိုတာ မေးပေးစမ်းပါနော်”

“ကောင်းပြီ၊ မေးပေးပါမယ်”

“သီတာ မေးခိုင်းတယ်လို့တော့ မပြောပါနဲ့နော်”

“မသိစေချင်ရင် မပြောပါဘူး”

“ဟို . . . ဒီလိုပါ”

“အင်း”

“ဒီကိစ္စက သီတာနဲ့မဆိုင်ပါဘူး၊ လုလုကို သနားလို့ လုလုကိုယ်စား မေးပေးရတာပါ။”

“အေးပါ၊ ဒေါ်ဒေါ်နားလည်ပါပြီ၊ ဟုတ်မှာပေါ့၊ ဒေါ်ဒေါ် မရောက်ခင်က သီတာနဲ့ လုလုက အတူနေကြရတော့ အတိုနှစ်ယောက်လိုပဲ သံယောဇဉ်ဖြစ်နေမှာပေါ့နော်”

“အင်းပေါ့၊ ဒေါ်ဒေါ်မြရဲ့”

ခင်သီတာ၏စကားကို ဒေါ်ကြည်မြ ယုံစားသွားရှာသည်။ ဒေါ်ကြည်မြ၏ စာအုပ် ဖုန်သုတ်လုပ်ငန်း ပြီးဆုံးကုန်

တွင် . . .

“မကြည်မြ . . . မကြည်မြ . . .”

“သွား . . . သွား . . . ဒေါ်ဒေါ်မြ ဒါလေးပြန်စီရုံး၊ သီတာ

“လုပ်လိုက်ပါမယ်”

“ဘာမှာစရာရှိလို့လဲ မသိဘူး၊ ကိုအောင်ခွန်း ဒေါ်သံပဲ”

သီတာ စာအုပ်မခွဲဖြစ်တော့။ ဒေါ်ကြည်မြ ဆင်းသွား

ဦးနောက် ခဏလောက်အကြာတွင် လှေကား တစ်ဆစ်ချိုးမှ ဆင်းကြည့်မိသည်။

အသက်ငါးဆယ် ဝန်းကျင်အရွယ်ပါပဲ။ ပိန်ပိန် ပုပု၊ မျက်နှာ

ညှပ်ညှပ်နှင့် တင်းမာသောနှုတ်ခမ်း၊ ကျဉ်းမြောင်းသော မျက်ဝန်းများ

အပြုံးနှင့်ဝေးသော မျက်နှာမျိုးနှင့် ဦးအောင်ခွန်း။

“ဆရာဦးသိန်းထိုက်တော့ ဝန်ကြီးရဲ့ ပီအေအိမ် သွားနေတာ

နောက်ကျမှ ရောက်ချင် ရောက်လိမ့်မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဒီနေ့ စာရင်းအင်းအားလုံး ပိတ်ပြီးပါပြီလို့ မောင်တာရာ ခေါ်ပြီးပြီလို့ ပြောနော်၊ ဆရာ စစ်ချင်လဲ စစ်လိမ့်မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . ပြောလိုက်ပါမယ်”

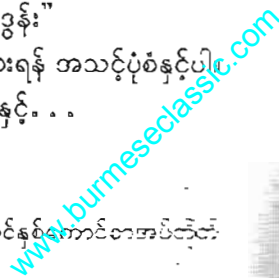
“ဆရာက စာရင်းတွေ ဒီအိမ်မှာပဲထားဆိုလို့ လာထား ကျုပ်တော့ ကိစ္စရှိလို့ ဒီညမြို့ထဲမှာပဲ သွားအိပ်မယ်၊ မနက်

မလုပ်ချိန်အမိ ပြန်ရောက်မယ်၊ မောင်တာရာဆီမှာလဲ အထွက်ပြုတဲ့ ဆတ်မှတ်ထိုးပြီးပြီလို့ . . . အသေအချာ ပြောလိုက်ပါနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . စိတ်ချပါ ကိုအောင်ခွန်း”

ဦးအောင်ခွန်းဆိုသူက အပြင်သို့သွားရန် အသင့်ပုံစံနှင့်ပါပဲ ဆင်းသစ်၊ တိုက်ပုံအင်္ကျီနှင့် ထီးတစ်ချောင်းနှင့် . . .

“ဟင် . . .”

သူက ကျောခိုင်းနေရာမှ တိုက်ပြင်သို့ ပြန်ထွက်ရန် ဖြတ်ခွင့်
လှည့်လိုက်သည်နှင့် ခိုးကြည့်နေမိသော ခင်သီတာနှင့် ဆုံတွေ့
သွားရသည်။

သူ့ထံမှ အာမေဇိတ်သံ ထွက်လာပြီးမှ သူပြန်၍ အိမ်ကြွေဆည်
လိုက်ကာ...

“မကြည်မြ ခဏ”

ဆိုပြီး ဒေါ်ကြည်မြကို အပြင်သို့ သူခေါ်ထုတ်သွားသည်။
ခင်သီတာ၏ ကွယ်ရာတွင် ပြောကြမည့်စကားက ခင်သီတာ
အကြောင်းအရာများသာ ဖြစ်လိမ့်မည် ထင်ပါသည်။

သံသယစိတ်နှင့် ကြည့်မိ၍လား မသိပါ။ ဦးအောင်ခွန်း
ဆိုသူ၏ မျက်နှာခပ်တင်းတင်းကြီးကို ဘဝင်မကျမိသလိုပါ။

ဦးအောင်ခွန်းသို့ တွေးနေရင်း ကိုတာရာ၏ စာအုပ်
များကိုပြန်၍ တရိတသေ စိကာစဉ်ကာ ပြန်လည် တင်ထား
ပါသည်။

“နေပါစေ သီတာ၊ ထားလိုက်... ထားလိုက်”

ဒေါ်ကြည်မြက အရေးတကြီးပုံစံနှင့် တားမြစ်လိုက်သည်။
ခင်သီတာက တဲ့တိုးကြီးပင် မေးချပစ်လိုက်သည်။

“ခုန ဦးအောင်ခွန်းဆိုတဲ့ လူကြီးက ဒေါ်ဒေါ်မြကို အပြင်
ခေါ်ထုတ်ပြီး ဘာတွေပြောတာလဲဟင်”

“သီတာ အကြောင်းပြောတာ”

“ဟင်... သီတာအကြောင်း ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“အို... ဘာတွေပြောကြတာလဲ”

“ဦးသိန်းထိုက် သမီးလေးက အချောလေးပဲတဲ့”

“ပြီးတော့ရော”

“သူ့ကို သိပ်ဂရုစိုက်နော်တဲ့ သူ့အဖေက သူ့သမီးလေး
သူ့ကို ရှေ့တန်းတင်ပြီး ဆောင်ရွက်နေတယ်တဲ့”

“အို... ”

“ဒါကြောင့် သူ့သိပ်ချစ်တဲ့ သမီးလေးကို ခင်ဘုား သိပ်ဂရု
စိုက်ရင် ခင်ဗျားအတွက် ကောင်းမှာပါတဲ့”

“အင်း... အင်း”

“ကိုယ့်တာဝန်တော့ မပေါ့လျော့ပါစေနဲ့တဲ့၊ ခင်ဘုား
စိုက်ကွက်ရင် ခေါ်ပေးရတဲ့ ကျွန်တော်လဲ မကောင်းဖြစ်နေပါ
သိတဲ့”

“ပြီးတော့ရော”

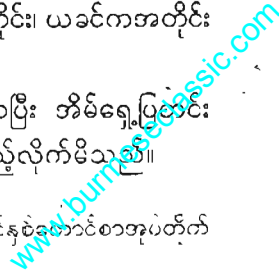
“ဒါပဲ”

ဒေါ်ကြည်မြ၏ မျက်နှာကို သီတာ စိုက်ကြည့်နေမိသည်။

“ဒါပဲ” နောက်ဘာစကားသံမှ ထွက်မလာတော့။ ဒါပဲနှင့်
အသက်သွားသော ဒေါ်ကြည်မြထံမှ ဒါပဲ ပင် ဖြစ်ပါလိမ့်မည်”

သူ့မျက်နှာတွင် ဟန်ဆောင် သိုဝှက်ထားသော အရာဟူ၍
အစ်ရွေစာမျှ ရှာမတွေ့ပါ။ စောစောကအတိုင်း၊ ယခင်ကအတိုင်း
ပင်... ”

ခင်သီတာသည် အပြင်သို့ ထွက်လာပြီး အိမ်ရှေ့ပြတင်း
ပိတ်၍ လက်ထောက်ရင်း မျှော်ငေး ကြည့်လိုက်မိသည်။

ကုယ်ပြန်လွန်းသော မြေပေါ်တွင်၊ များပြားလွန်း-
အဆောက်အအုံကြီးငယ်အသွယ်သွယ်တို့နှင့် ကိုက်ပေါင်းသိမ်း
ချိန်၍ ထုတ်လုပ်နေသော နိုင်လွန်စက်ရုံကြီး... .

ဤစက်ရုံကြီးကို ပိုင်ဆိုင်ရသည်အထိ မမျှော်မှန်း
မယူရဲပါ။ မလုပ်ကိုင်ဝံ့ပါ။

ဖေဖေ၏ စေတနာသည် ဦးအောင်ဦးနန်း၏စကားအ
သာဆိုလျှင် လွန်ကဲလွန်းနေသည်ပင် ဘင်မိပါသည်။

“အို”

စဉ်းစားရင်း အမှတ်တမဲ့ သည်ဘက်သို့ လှည့်သည့်
သူ့တန်းလျားမှနေ၍ မိမိရပ်နေရာသို့ မော့မျှော်ကြည့်နေ-
ကိုတာရာ... .

အမြင်ချင်း ဆုံပြီးသည်နှင့် သူကစတင်မျက်နှာလှုပ်
သည်။ ပြီးတော့ အထဲသို့ ဝင်သွားရှာပါ၏။

“ဪ... ကိုတာရာဆိုတဲ့ အသိရခက်နေသော သူက

● အခန်း (၂၂)

“သမီး မေမေဆီကို ဒီနေ့ပဲ သမီးပို့တဲ့အနေနဲ့ သမီးရဲ့
အမည်နဲ့ ဖေဖေငွေသုံးထောင် ပို့လိုက်တယ်”

“အို... ဟုတ်လား”

ခင်သီတာ ဝမ်းသာသွားမိသည်။ ဤအိမ်၊ ဤစည်းစိမ်နှင့်
အနာမည်ရှိလုံးလုံးနှင့် မိမိအပေါ်တွင်လည်း တူပြိုင်မေတ္တာ ထားနိုင်
ပြန်လျက်နှင့် အတူတကွ ဘယ်နည်းနှင့်မှ မနေနိုင်ရမည့် အဖြစ်ပါ

ဪ... ဟေ့ဟေ့ဆီက ဝမ်းသာစိတ် သဲသောင်ပြင်လေး
သို့၊ ဝမ်းနည်းမှု ဒီလှိုင်းများက ပြေးလာအုပ်မိုးသွားရပြန်
ပြန်ပါ... .

"ငါ့သမီး ဘာလုပ်ချင်သလဲဟင်"

"ဘာကိုပါလဲ ဖေဖေ"

"ဒီရန်ကုန်မှာ နေချင်သလား၊ ဟိုပင်ကို ပြန်ချင်သလား"

"ဖေဖေသဘောပါ"

"သမီးမေမေက ဘာမှာလိုက်လဲ"

"သမီးဖေဖေ စီစဉ်ပေးတဲ့အတိုင်း နာခံပါတဲ့ ဖေဖေ"

ဖေဖေက ညှို့မိုင်းသော မျက်ဝန်းများနှင့်၊ နှုတ်ခမ်းက

ယောင်သန်းရင်း ခေါင်းညိတ်ပြုရှာသည်။

"သမီးကရော၊ ဖေဖေ စီစဉ်ပေးတဲ့အတိုင်း နာခံမှာလား"

"ဘာမဆို နာခံပါ့မယ်ဖေဖေ"

ယင်းကတိစကားသည် ခင်သီတာ၏ ဘဝအတွက်

အဆိုးရွားဆုံးအခြေအနေဖြစ်လာနိုင်မည့် ကတိစကားတစ်လုံး

အသွား ရပါကြောင်း ထိုအချိန်က ခင်သီတာ မသိရှိမိခဲ့ပါ။

"ဖေဖေနဲ့ မသက်ဦးဟာ စည်းစိမ်ချမ်းသာတွေနဲ့ ပြည့်စုံကြ

မယ့် ရောဂါကိုယ်စီနဲ့"

"ဖေဖေမှာ ဘာရောဂါများ ရှိလို့ပါလဲ ဖေဖေ"

စိုးရိမ်စိတ် နှင့် မေးမိသည်။

"ဆီးရောဂါပေါ့ကွယ်၊ ကျောက်ကပ်မကောင်းဘူး၊ အင်္ဂလန်

နိုင်ငံမှာသွားပြီး ခွဲစိတ်ကုသထားခဲ့ဖူးတယ်၊ ကျောက်ကပ် တစ်လုံး

ကပ်ထားရတယ်"

"အို... ဖေဖေရယ်"

"မသက်ဦးမှာလဲ အမြဲဒွန်တွဲတတ်တဲ့ သွေးတိုးနဲ့ နှလုံး

ဤအတွေးများ မဆုံးမီ နောက်ဘက်ဆီမှ... .

"သမီး... မသီတာ"

"ရှင်... ဟုတ်ကဲ့... ဖေဖေ"

"ဒီမှာနေရတာ ပျော်ရဲ့လား"

"ပျော်ပါတယ်ဖေဖေ... မေမေ့ကို အောက်မေ့စရာ

တစ်ခုပါပဲ"

ဖေဖေက တွေ့ငေးရင်း ခေါင်းညိတ်ပြုရှာသည်။

"မေမေ့ဆီငွေပို့လိုက်တဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်လှပါတယ်"

ဟိုတုန်းကတော့ သမီးပါ ဝိုင်းကူဈေးရောင်းရတော့တော်သေးတာ

ပေါ့"

"အေးပေါ့ကွယ်"

"ခုတော့ သမီးအတွက် စိတ်အေးသွားရပြီ ဆိုပေမဲ့ မေမေ

မိဘများက အတင်းပေးစားကြတဲ့ နောက်အိမ်ထောင်နဲ့ ရခဲ့

မန်းတက္ကသိုလ်က သမီးကြည်ပြာအတွက်က ရှိပါသေးတယ် ဖေဖေ

ဒါကြောင့် ဖေဖေပို့လိုက်တဲ့ ငွေတွေဟာ မေမေ့ အတွက်

အဖိုးတန်မှာပါ ဖေဖေ"

"အင်း... မိန်းမတွေ အများကြီးနဲ့ ပွေခွဲတဲ့ ဖေဖေ

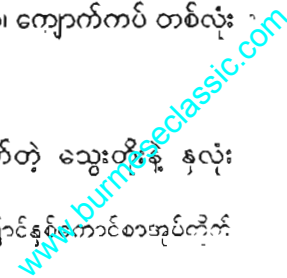
တင့်တင့်နဲ့မှ ခလေးရဖူးတော့ သူ့ကို ဖေဖေ သံယောဇဉ်ရှိတယ်"

ခင်သီတာမှာ ဖခင်ကြီး၏ ကျက်သရေ ပေါင်းဆီ

မျက်နှာကိုငေးကြည့်နေမိသည်။

"သမီး"

"ရှင်... ဖေဖေ"

ရောဂါ ရှိနေတယ်၊ အမြဲ ဆရာဝန်နဲ့ ကုသနေရဆဲပဲ”

“ဪ... ”

“ဒီတော့ ဖေဖေ ဆိုလိုချင်တာက ဖေဖေတို့ ဇနီးမောင်နှံမှာ ရုတ်တရက် ကွယ်လွန်သွားနိုင်တဲ့ ရောဂါတွေ ရှိနေကြတယ်”

“ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့ ဖေဖေ”

“သူကလဲ သူ့အရင်သေရင် သူ့သား ဘာမှ မရမှာစိုးတယ် သူ့သားနာမည်နဲ့ အားလုံးလိုလို ပြောင်းပေးစေချင်တယ်”

ခင်သီတာ ဆက်လက်၍သာ နားထောင်နေပါသည်။

“ဖေဖေကလဲ ဒီအတိုင်းပဲ၊ ဖေဖေကိုယ်တိုင် ကြိုးကြိုးစားစား ရှာဖွေထားရတဲ့ ဒီစည်းစိမ် ဥစ္စာတွေကို ဖေဖေနဲ့ တစ်ဦးတည်းသောသမီးလေး မသိတာအတွက်ပဲ ထားရင် ခဲ့ချင်တယ်”

“ဖေဖေရယ်”

ရင်ထဲမှ မြည်တမ်းရင်း အတိုင်းမသိ၊ အဆုံးမရှိသော ဖခင်၏ စေတနာများကြောင့် ရင်ထဲမှ လှိုက်တက်လာမိသည့် မျက်ရည်များ လျှစ်လျာရပါပြီ။

“ဒီတော့ ဖေဖေ အနေနဲ့ မသက်ဦးနဲ့ ညှိရလိမ့်မယ်”

တွေးတွေးဆဆနှင့်၊ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် ပြောနေသော ဖခင်ကြီးကို မျက်ရည်ပြည့် မျက်ဝန်းများနှင့် မှုန်ဝါးစွာ မြင်နေရပါ၏။

“ဖေဖေ မတရားမလုပ်ပါဘူး၊ သူ့ငွေရင်းနဲ့ စခဲ့ရတဲ့အတွက် သူ့သားကို ထက်ဝက်တိတိ ပေးပါ့မယ်”

“ဒါဆိုရင် မသက်ဦးပါလားတဲ့ ငွေရဲ့ အဆတစ်ရာ မထ

ရကြပါလိမ့်မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဖေဖေ”

“ဒီတော့ တစ်ဝက်ခွဲယူရမှာ ဖေဖေက မောင်ကျော်သူကို နဲ့ မပေးချင်ဘူး”

“ဟင်... ”

“ဒီကောင်ဟာ ဖေဖေကို ပထွေးရယ်လို့ ဘယ်တော့မှ မလုပ်ရှာဘူး၊ ချစ်အောင် နေတတ်တယ်၊ ဖေဖေကလဲ အပေါ်မှာ သံယောဇဉ်ရှိတယ်”

“ဝါ... ဒါနဲ့များ ဘာဖြစ်လို့ မပေးချင်ရတာလဲ ဖေဖေ... ”

“ဖေဖေ ကိုယ်တိုင် အသွေးအသားနဲ့ မရင်းရရံတမယ် အဘန် အပင်ပန်းခဲပြီး တည်ထားဖြစ်မြောက်လာခဲ့တဲ့ စက်ရုံကြီး ဆင့်လက် အပ်လိုက်တာနဲ့ တစ်နှစ်မကြာဘူး ကုန်မှာပဲ”

“ရှင်... ”

“ဘာအလုပ်မှ လက်ကြောတင်းအောင် မလုပ်ချင်တဲ့ ဆိုပဲ”

ခင်သီတာ ဝင်မပြောသာ၍ ငြိမ်နေရပါ၏။

“သူ့မအေကလဲ အဖမဲ့သားဆိုပြီး သိပ်အလိုလိုက်ထား လေ။ ဖေဖေ အသိနဲ့တစ်မျိုး၊ မသိအောင်တစ်မျိုး ငွေတွေ ကြိတ်ပေးနေတာ ဖေဖေသိတာပေါ့”

“ဒါပေမယ့် တော်သေးတယ်၊ ဒီကောင် စာမေးပွဲမအောင် မလွဲပြီး မပျက်စီးသေးလို့”

www.burmeseclassic.com

“ဟုတ်ကဲ့”

“သူ ကားတစ်စင်း၊ သူငယ်ချင်းတစ်သိုက်နဲ့လည်စားမင်း အဝတ်အစား လှလှ ဝတ်ဖယ်၊ ရည်းစား များများထားအံ့ ဒါသူ့ အလုပ်ပဲ”

ကိုကျော်သူ ရည်းစားများကြောင်း ဖေဖေပါသိခင်သီတာ ပြုံးလိုက်မိပါသည်။

“ဒီတော့ကွယ်... ဖေဖေပြောချင်တာက ငါ့သမီးနာမည် ဒီခက်ရုံကြီးကို ဖေဖေ လွှဲအပ်ပေးချင်တယ်”

“အို... ဖေဖေရယ်... သမီး... သမီး ဒီလောကြီးမားတဲ့လုပ်ငန်းကြီးကို ဘာမှနားလည်မှာလဲ မဟုတ်ပါဘူး ပြီးတော့ သမီးအတွက် ဒီလောက်အထိလဲ မလိုအပ်ဘူး ထင်ပါတယ်”

“ခုချက်ခြင်းလဲ အုပ်ချုပ်ရမှာမှ မဟုတ်သေးဘဲ သမီးဖေဖေကလဲ ရက်ပိုင်း လပိုင်းအတွင်းမှာ သေသွားမှာလဲ မဟုတ်ပါဘူး”

“ဖေဖေ အသက်ရှည်ပါစေလို့ပဲ သမီးဆုတောင်းပါတယ်”

“အေးပါ... ရှည်ဦးမှာပါ။ ခုလို ဖေဖေနဲ့အတူနေလုပ်ငန်းတွေပြသွားမယ်၊ တာရာနဲ့ ကိုအောင်ဦးကိုလဲ သင်ပြခိုင်းစေ”
“ရှင်...”

“ငါ့သမီးရဲ့ အရည်အသွေးကို ဖေဖေအကဲခတ်နိုင်ဖို့ ရှိပါတယ်၊ ဖြစ်ရမှာပေါ့ မသိတာ”

“သမီးအတွက်နဲ့လဲ ဒေါ်သက်ဦးနဲ့ ဖေဖေနဲ့ ပြဿနာမတက်ကြစေချင်ပါဘူး ဖေဖေရယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သမီးဘက်က

လျော့တွက်ပေးပါ”

“ကောင်းပါပြီ သမီး၊ ဒါကြောင့် မသက်ဦးနဲ့ ညှိယူမယ်လို့ ပြောတာပေါ့”

ခင်သီတာ ငြိမ်ငေးနေမိသည်။

“သမီး”

“ရှင်...”

“ငါ့သမီး ဆန္ဒကရော”

“ဖေဖေ ဆန္ဒအတိုင်း ဖြစ်ရပါစေမယ်”

ထပ်မံ ကတိပေးမိပြန်သည်။

“သမီး လုပ်ချင်တာကို လွတ်လွတ်လပ်လပ် လုပ်စမ်းပါလို့ ခုနေ ဖေဖေက ခွင့်ပေးလိုက်ရင် ငါ့သမီးဘာလုပ်မလဲဟင်”

ဖခင်၏ မျက်နှာကို မရဲတရဲမော့ကြည့်မိသည်။ ကိုယ့်ဆန္ဒကို ပြောသင့်ပုံမလား။

“ရဲရဲပြောစမ်းပါသမီး၊ သမီးရင်ထဲမှာ တခြားဆန္ဒတစ်ခု ရှိနေပါသေးတယ်၊ သမီး ဟိုပင်ကိုပြန်ချင်တာလား”

“မပြန်ချင်ပါဘူး ဖေဖေ”

“ဒါဖြင့် ဘာလုပ်ချင်သလဲ”

“ဖေဖေခွင့်ပြုမယ်ဆိုရင် နောင်နှစ်ခါ ကျောင်းပြန်ဖွင့်ရင် ကောလိပ်ကျောင်းကို သမီးတက်ချင်ပါတယ်”

ဖေဖေက လှိုက်လှဲစွာ ပြုံးလိုက်သည်။

“ဖြစ်ရမှာပေါ့ သမီးမသိတာရယ်၊ ငါ့သမီးကျောင်းတက်ဖို့ ကားတစ်စင်း ဖေဖေ သပ်သပ်ဝယ်ပေးမယ် ဟုတ်လား”

“အမယ်လေး ဖေဖေရယ်၊ သမီးဝမ်းသာရတာတွေ ပြောမပြု
တတ်အောင်ပါပဲ”

“ငါ့သမီးက အခုမှ ဆယ်နှစ်နှစ်ရှိသေးတာ၊ ကျောင်းတက်၊
ဂရက်ဂျူရိတ်မြင်း အသက်ကလဲကြီးတော့ စက်ရုံကို ပိုပြီးအုပ်ချုပ်
နိုင်တာပေါ့”

“ကျောင်းတက်ရင်းလဲ စက်ရုံလုပ်ငန်းဆိုတာကို နားလည်
လာအောင် သမီးကြိုးစားသင်ယူပါမယ် ဖေဖေ . . .”

“ကောင်းတာပေါ့ သမီး”

“သမီးရမယ့်အတွက် မဟုတ်ပါဘူး၊ ဖေဖေ့ကို ကူညီခွင့်
ရချင်တာပါပဲ”

ဖေဖေသည် ကြည်နူးချမ်းမြေ့စွာပြုံးလိုက်ရင်း ထိုင်ရာမှ
ထလိုက်သည်။ ခင်သီတာ၏ ပုခုံးကိုပုတ်ပြီး . . .

“ဖေဖေ သမီးလိမ္မာလေး မသီတာ”

“ဖေဖေရယ်”

“ဖေဖေ . . . စက်မှုလက်မှု ဝန်ကြီးရုံး သွားရဦးမယ် . . .
သွားမယ်နော် သမီး”

“ဪ . . . ဖေဖေ”

“သမီး”

“မေမေသင်ထားလို့ ညတိုင်း ဖေဖေဆိုတာကို မှန်းပြီး
ရှိခိုးခဲ့ပါတယ်၊ ဒီရောက်တော့လဲ တစ်အိမ်စီနေရတော့ ညဘက်
ဘုရားရှိခိုးပြီးချိန်မှာ မတွေ့ရပါဘူး”

“ဖေဖေ့ကို တွေ့ချင်လို့လား”

“မဟုတ်ပါဘူးဖေဖေ၊ ကန်တော့ချင်လို့ပါ”

“ဟင်”

“ဖခင်ဆိုတာရဲ့ခြေအစုံကို ဦးခိုက်ပြီး ရှိခိုးချင်တာ ဆယ်နှစ်
ကျော်ခဲ့ပါပြီ ဖေဖေရယ်၊ ဒါကြောင့် သမီးကန်တော့ပါရစေ
နော် . . .”

မတ်တက်ရပ်နေသော ဖခင်ကြီး၏ရှေ့မှ ပွဲပွဲလေးထိုင်လျက်
အေးမြတ်ရှိကျိုးစွာ ရှိခိုးလိုက်မိသည်။

အမှန်ပင် ခင်သီတာ၏ ဆံယဉ်စများဖြာဝေနေသော နဖူး
ဆံဖျားလေးနှင့် ဦးသိန်းထိုက်၏ ခြေဖျားများ ထိထိုက်သွားရသည်။

“သမီးလေး မသီတာ၊ လိုရာဆန္ဒပြည့်ဝပါစေကွယ်”

“ဖေဖေ အသံတွေ တုန်လို့ပါလား”

“အို . . . ဖေဖေပြုံးနေပေမဲ့ ဖေဖေမျက်လုံးတွေမှာ
မျက်ရည်တွေ ဝဲလို့ပါလား”

“ဖေဖေတစ်သက်မှာ ဒီလိုကြည်နူးကျေနပ်မှုမျိုးကို တစ်ခါမှ
ခဲစားရဘူးသေး ပါဘူးကွယ်၊ သမီးလေး မသီတာရယ်”

ကြည်နူးခြင်း မျက်ဝန်းအတွင်းမှ မျက်ရည်ကြည်များ ဝေသီ
ထွက်၊ ထွက်ခွာသွားရှာသော ဖခင်ကြီးကို မျက်စိအောက်မှ ပျောက်
ဆုံးသွားသည်အထိ၊ ခင်သီတာ လိုက်လံငေးကြည့်နေမိပါတော့သည်။

သူတို့လူစု ပြဿနာတစ်ခုကြောင့် ဖေဖေကို စောင့်ဆိုင်းနေကြပါသည် ဆိုပါ၍။ ကိုယ်ဝင်ပါလျှင် ဖေဖေကြိုက်မည် စိုး၍ပါ။

“လုလုပြဿနာဆိုလို့ သီတာလဲ ဆင်းလာပြီး နားထောင်ခင်ပါတယ်။ ဖေဖေကြိုက်မှာ စိုးလို့ပါ ဒေါ်ဒေါ်မြ”

ဟုအကြောင်းပြပြီး တစေ့တစောင်း အပေါ်ဖုပင် ချောင်းခြောင်း နေမိသည်။ သိချင်လှသော်လည်း မဆင်းရဲပါ။

မကြာမီ ဖေဖေရောက်ရှိလာသည်။

အလုပ်များလွန်း၊ ပြဿနာစုံလွန်းသော ဖေဖေမှာ မနိုင်မနင်း ဆောင်ရွက်နေပုံရပါ၏။ ဖေဖေသွင်ပြင်က ပင်ပန်းနွမ်းနယ်လွန်းနေပါသည်။

● အခန်း (၂၃)

အောက်ထပ်တွင် လူစုံရှိနေကြသည်။

ခင်သီတာ ယခုနေရသောအိမ်မှာ ယခင်နေရသော ဖေဖေတို့ တိုက်ကြီးလို ကြီးမားကျယ်ပြန့်ခြင်း မရှိရုံမက နိမ့်လှသဖြင့် အပေါ်ထပ်နှင့်အောက်ထပ်ဆီမှ အသံဗလံများကို ကြားနေရတတ်သည်။

လုလု၊ ဒေါ်ကြည်မြ၊ ဦးအောင်ဇွန်းနှင့် သူ ကိုတာရာတို့ ဖြစ်ကြပါ၏။

ဒေါ်ကြည်မြက အောက်ထပ်သို့ ဆင်းလာရန် ပြောပါ၏။ ခင်သီတာမှာ လုလုကို နှုတ်ဆက်ပြီး အပေါ်ထပ်၌သာ နေလိုက်သည်။

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

“သမီးရော မကြည်မြ”

“ရှိပါတယ် အပေါ်မှာ”

“ထမင်းစားပြီးကြပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ပြီးပါပြီရှင့်”

“သမီးစားချင်တာ ချက်ပါ။ သူ ကိုယ်ရော စိတ်ရော ချမ်းသာအောင် ဆောင်ရွက်ပေးလိုက်ပါ”

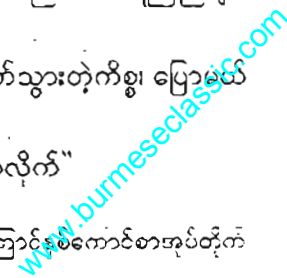
“စိတ်ချပါရှင့်”

ဖခင်ကြီး၏ စေတနာစကားများသည် စမ်းရေကြည်များစီးဆင်းလာသည့်အလားပါ။

“ကဲ... မင်းတို့ စောမောင် ထွက်သွားတဲ့ကိစ္စ၊ ပြောမယ်ဆိုတာ ပြောကြစမ်း”

“လုလု ပြောလိုက်လေ... ဝန်ခံလိုက်”

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ဦးအောင်ခွန်း၏ အသံ...
လူလူစကားစပြောသည်။ သူ့ အသံကတိုးနေသည်။ ခံစား
ချိန်ဝမ်းများကို ဖြတ်သန်းလာရ၍ ထင်သည်။ အသံများက တုန်ခါ
နေပါ၏။

ခင်သီတာ ရှင်းစွာမကြားရတော့။
ပြောကြဆိုကြပြီး ခဏမျှအကြာတွင်...
“သီတာ”

“ဟင်... ဒေါ်ဒေါ်မြ”
“လာတဲ့... ဦးသိန်းထိုက်က”
“ဟင်... ဖေဖေက ခေါ်ခိုင်းတယ်”

“ဟုတ်တယ်... သူ ဖေဖေမကြိုက်မှာစိုးလို့၊ မသင်းရဲနဲ့
ဘူး ဆိုလို့ ခေါ်ခိုင်းလိုက်တာ”

ခင်သီတာ ဝမ်းသာသွားရသည်။

“ပြီးတော့ ပြောနေကြဟာတွေကလဲ သီတာ့အကြောင်း
တွေပဲ”

“ဟင်... သီတာ့ အကြောင်းတွေ”
“ကဲပါ... လာ”

သီတာတို့ ဆင်းလာသည့်အခါတွင်၊ ဖေဖေဘေး ကုလား
ထိုင်မှ ကိုတာရာက ထပေးသည်။ ခြေရင်းပိုင်း ဒေါ်ကြည်မြဘေးမှာ
သူ့ဝင်ထိုင်သည်။

“သမီးရောက်တဲ့ညက အကြောင်းတွေပြောနေကြတာ”
“ဟင်”

ဖေဖေက ပြုံးရွှင်စွာပြောသည်။ သူ့ဘေးတွင် ဝင်ထိုင်သော
ခင်သီတာကိုသာ ငေးကြည့်နေရှာသော ဦးသိန်းထိုက်ထို့ သားအဖကို
အားလုံးကဝိုင်းကြည့်နေကြပါ၏။

“သမီးရောက်လာတဲ့ညက ဂျစ်ကားနဲ့ ခေါ်လာခဲ့တဲ့
လူနှစ်ယောက်ဟာ သမီးကို ပြန်ပေးဆွဲမလို့တဲ့”

“အို”

“သမီးဟာ ဦးသိန်းထိုက်တို့အိမ်ရဲ့ အရေးပါတဲ့ ဧည့်သည်
တစ်ယောက်မို့ တောင်းသလောက်နဲ့ ရွေးရမှာပဲဆိုပြီး ခေါ်လာကြ
တာတဲ့”

“သမီးကို ပြန်ပေးဆွဲတာ”

“ဟုတ်တယ်လေ”

“ဒါဆိုရင် သမီးကိုခေါ်သွားမှပေါ့”

“ခုလဲ ခေါ်လာတာပဲ မဟုတ်လား”

“ခေါ်လာပေမဲ့ ကားပျက်တယ်ဆိုပြီး လမ်းထိပ်မှာရပ်လိုက်
ပါတယ်၊ ပြီးတော့ ဖောင်ထဲမှာ အဲဒီလမ်းပဲ... လမ်းထဲကို ဝင်သွား
ဆိုပြီး လွတ်လိုက်ပါတယ်”

“ဟုတ်လား သမီး”

“ဟုတ်ပါတယ် ဖေဖေ... ပြီးတော့... အဲ... အဲဒီကား
နဲ့ပဲ လိုက်လာပြီး သမီးကို တိုက်သတ်တာပဲ”

“ဟုတ်ပါ့မလား... သမီးကို သတ်လို့သူတို့ ဘာမှာလဲ
သမီးကိုပြန်ဖမ်းနိုင်မှ၊ ပြန်ပေးဆွဲလို့ရမှာပေါ့”

“မခင်သီတာပြောတာ ဖြစ်နိုင်ပါတယ် ဦးလေးထိုက်”

“ဟင်”

အားလုံးက ကိုတာရာကို ဝိုင်းကြည့်နေလိုက်ကြသည်။
ဦးအောင်ခွန်းက...

“ဟေ့... မောင်တာရာ ရှင်းနေတဲ့ပြဿနာပဲကွ၊ ဟိုမှာလဲ
လုလုက ဝန်ခံနေပြီ၊ စောမောင်စာလဲ ရနေပြီပဲ”

လုလု၏လက်ထဲတွင် စာတစ်ရွက်ကိုင်လျက်...

“လုလု”

ဖေဖေ၏ အောင်မြင်ကျယ်လောင်သော အသံက
ဟိန်းထွက်လာသည်။

ဖေဖေသည် ခင်သီတာနှင့် ကိုတာရာကို အကြွင်းမဲ့ယုံကြည်
ပြီးသူမို့၊ ယခုအမှုကို ပြန်လည်စစ်ဆေးဦးမည် ပုံသဏ္ဍာန်မျိုးပါ...

ဖေဖေကို ကြောက်ရွံ့စွာ ကြည့်နေသော လုလုတို့
ဖေဖေကပင်...

“စောစောက ဝန်ခံထားတဲ့ ငါ့ ဘားတွေပြန်ပြောစမ်း”

“ကိုတာရာလာပေးထားတဲ့ ခင်သီတာရဲ့ ဓာတ်ပုံတစ်ပုံကို
ရအောင်ခိုးပေးပါတဲ့”

“အင်း”

“ပထမတော့ ဓာတ်ပုံကို ပြန်ကူးယူမလို့တဲ့၊ ဒါပေမယ့်
အစ်ကိုလေး ကိုကျော်သူကို လုလုကပြောကြည့်ပါတယ်”

“လုလုပါလိုက်ကြိုရမယ်ဆိုတော့ ဇိနန်းကလေးချင်း
ရှာတတ်ပါတယ်၊ ဒီတစ်ပုံပဲ ယူသွားရအောင်ပါဆိုတော့ အစ်ကိုလေး
က လွယ်လွယ်ပဲ သဘောတူပါတယ်”

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

“ဒီကောင်က ဘာမဆိုလွယ်တယ်လေ”

“ဒီ... ဒီတော့... ဓာတ်ပုံတစ်ပုံကို စောမောင်လက်ထဲ
အပ်လိုက် မိပါတယ်”

“ဒီလိုဆို သမီးဓာတ်ပုံနှစ်ပုံ ပို့မိတဲ့အတွက် ဖြစ်ရတဲ့ ကိစ္စ
အတွဲပဲပေါ့နော်”

“သမီးမှာ ဘာအပြစ်မှမရှိဘူး”

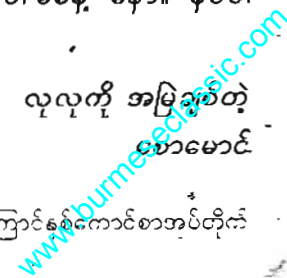
ဦးသိန်းထိုက်က ပြတ်သားစွာ မှတ်ချက်ချပြီး၊ လုလု၏လက်
စာရွက်ကို ခင်သီတာ၏ လက်သို့ပေးအပ် ဖတ်စေသည်။

လုလု...

ငါနဲ့ ပူးပေါင်းမိတ် လူနှစ်ယောက် အနက်
နှစ်ယောက်ကို တခြားအမှုနဲ့ ရဲကမိသွားပြီ။ ခင်သီတာ့ ကိစ္စပါ
ဆက်ပေါ်လာတော့မယ်။ ဒါကြောင့် သိန်းထိုက် ရတနာကို
ငါပြန်မလာ ဝံ့တော့ဘူး။ တို့နှစ်ယောက် ချမ်းချမ်းသာသာ
နေနိုင်အောင် သိန်းဆောင်တို့နဲ့ ပေါင်းတာပါ။ ဒါပေမယ့်
အောင်မြင်လို့ နင်နဲ့ ဝေးရတဲ့အတွက် ငါစိတ်မကောင်းပါဘူး။
အင်နဲ့နီးရအောင် တစ်နည်းနည်းနဲ့ ငါပြန် ကြိုးစားပါမယ်။
အိုကိစ္စကိုလဲ နင့်ဆီကစပြီး လုံးဝမပေါ်စေနဲ့ နော်။ နင်ပါ
အတွဲရောက်သွားမှာ။

လုလုကို အမြဲချစ်တဲ့
စောမောင်

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ခင်သီတာ စာကိုဖတ်ပြီး လုလုလက်သို့ လှမ်း
လိုက်သည်။

အသားဖြူသော လုလု၏ မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး သွေး
လွင်၍ နီမြန်းနေသည်။ သူ့ရင်၌ ကြီးစွာသော ခံစားမှုကြီး တစ်
ဖြစ်သွန်းလာသော အင်္ဂါရပ်များဖြစ်ကြောင်း ခင်သီတာသိလို
စိတ်သည်။

မျက်ရည်ဝဲနေသော သူ့အကြည့်များက ခင်သီတာ
ဘောင်းပန်နေသလိုပါ။

“စောမောင်က အခုနောက်လာမယ်ဆိုတဲ့ ခင်သီတာ
ငါတို့ပြန်ပေးဆွဲမယ်လို့ လုလုကို ပြောသလား။”

“ဟုတ်... ပြောပါတယ်ရှင်”

“မင်းပါ သဘောတူတယ်ပေါ့ ဟုတ်လား။”

ဖေဖေက လုလုသို့ တင်းမာစွာ မေးလိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ် ဦးလေး၊ သီတာရထားပေါ်က ဆင်းလာ
လုလုတွေ့ပေမဲ့ တမင် တခြားဘက်ကို အစ်ကိုလေး ကို ခေါ်သွား
ပါတယ်။ ဒါကြောင့် ဓာတ်ပုံပြနိုင်တဲ့ ကိုသိန်းဆောင်ရယ်၊ ဖိုးသီ
ဆိုတဲ့ လူနှစ်ယောက်နောက်ကို သီတာပါသွားတာပါ။”

ဦးသိန်းထိုက်က ဒေါသနှင့် လုလုကို ကြည့်လိုက်သည်။

“သူတို့ အစီအစဉ်ထဲမှာ ခင်သီတာကို သတ်ဖို့ဆိုတာ မရှိ
မပါပါဘူးရှင်... ပြန်ပေးဆွဲမှ ငွေရမယ်လို့ ကိုစောမောင်
တဲ့အတိုင်း လုပ်ကြမှာပါ။”

“သမီးက ဘယ်လိုထင်သလဲ”

“မပြောတတ်တော့ပါဘူး ဖေဖေရယ်၊ သမီးပြေးတဲ့ဘက်
ကားကြီးက အတင်းတိုးဝင် လာတာပါပဲ။ သမီးကလဲ မပြေးရင်း
ဘက်ထဲ ကျသွားခဲ့ရတာပါပဲ”

“ကားကောင်းသွားလို့ ပြန်လိုက်ဖမ်းတာလဲ ဖြစ်နိုင်တာပဲ”

ဦးအောင်ခွန်း၏ စကားကို ကိုတာရာက ချေပသည်။

“ပြန်ဖမ်းချင်ရင် ဒီလမ်းထဲသွားလို့ လွတ်လိုက်ပါမလား”

လေးခွန်းရဲ့ သူတို့ကား တကယ်ပျက်စားဆီရင် ခင်သီတာ
ပျက်သွားနိုင်တာပေါ့။ ကားပျက်ရင် တစ်ခြားနည်းနဲ့ တစ်ခြားလမ်း
ခေါ်သွားကြမှာပေါ့။”

“ပြောတတ်ဘူး မောင်တာရာရေ၊ ဒီပြဿနာ ငါနဲ့လဲ
ဆိုင်ဘူး၊ လုလုဆိုတဲ့ နာမည်နဲ့ စက်ရုံကတစ်ဆင့် ရောက်လာတဲ့စာ
စောမောင်လဲ ပျောက်နေတာနဲ့ မသင်္ကာလာလို့”

“ဦးလေးခွန်း ဖွင့်တာလား”

“မဟုတ်ရပါခင်ဗျာ၊ ဦးသိန်းထိုက်ရဲ့လက်ကို တစ်ခါထဲ
မလိုက်တာပါ။”

“ဟုတ်တယ် တာရာ၊ စာက တကယ် မဖွင့်ရသေးဘူး၊
ဆွဲမြို့၊ စာတိုက် တံဆိပ်တုံးနဲ့ ငါ့ကိုယ်တိုင် ဖောက်ပြီးမှ ဒီမှာ
လာရင် ခေါ်ရှင်းကြတာပါ။”

ကိုတာရာ သံသယရင်းပါစေရန် ပြောသော်လည်း
ကိုတာရာက လုလုသို့ ကြည့်ပြီး...

“မလုလု”

“ဟင်”

“ဒီကိစ္စတွေ အားလုံးကို ကိုစောမောင်က လွဲပြီး တစ်ခုခု ခင်ဗျားကို ခိုင်းတဲ့လူ မရှိဘူးလား”

“ဟင်... အို... မရှိပါဘူး”

“ဒါ တစ်ယောက်ယောက်က ခိုင်းနေတာတော့ မဟုတ်ဘူးနော်၊ မလုလုအနေနဲ့ တစ်ခါထဲ အားလုံးကိုပွင့်ပြောနေပါတယ်”

“တကယ်တော့ ပေးချင်တဲ့အပြစ် ပေးကြပါ၊ လူတွေ စောမောင်နဲ့ ကြုံကြတာပါ၊ စောမောင်ကလဲ လူကောင်းပါပဲ၊ သိန်းဆောင်တို့လို လူဆိုးတွေနဲ့ ပေါင်းမိလို့ ဒီအိမ်က အကြောင်းပြောမိလို့ ဖြစ်သွားရတာပါ”

“ဒါဖြင့် ကိုစောမောင်လဲမရှိတော့ ဒီအမှုအားလုံး ခင်ဗျားပေါ် ပုံကျလာမှာနော်”

“ကျွန်မ သိပါတယ် ကျွန်မကို ပေးချင်တဲ့အပြစ် ပေးကြပါ၊ ကျွန်မတို့ကို ဘယ်သူကမှ ခိုင်းတာမဟုတ်ပါဘူး”

မျက်ရည်များသွယ်ကျလာရင်း၊ အားလုံးကို ရင်မဆို့ဘဲ သလို ငုံ့၍ပြောနေသော လုလုကို အားလုံးကဝိုင်းကြည့်နေကြသလို ပြီးတော့ အံ့ကိုခဲလျက် လုလုကပင်...

“နောက်... နောက်ပြီး သိတာရောက်လာတော့လဲ ဒါဒုက္ခပေးဖို့ မရည်ရွယ်ကြတော့ပါဘူးရှင်။ သိတာကို ကျွန်မညီမတွေ တစ်ယောက်လို မြင်မြင်ချင်းသနားပြီးပြုစုပေးပါတယ်”

“ဒါတော့ တကယ်ပါပဲဖေဖေ၊ လုလုဟာ သမီးအတိတ်ကနေစဉ်ကရော၊ ဖျားပြီး ဆေးရုံတက်စဉ်ကပါ တကယ်စေတနာ

အာပါတယ်”

“ကောင်းပြီလေ၊ လုလုကေ (စ်) ကိုတော့ ရဲလဲ တိုင်မနေဘူးပါဘူး၊ သူ့ကို အလုပ်ကထုတ်ဖို့နဲ့ မထုတ်ဘို့ပဲ မသက်ဦးနဲ့ ပင်ပင်ရမယ်၊ သူတို့ခေါ်ထားတာကိုး”

“အခု စောမောင်ဆီက စာလာတဲ့ကိစ္စကို၊ အစ်ကိုလေးနဲ့ ကြီးတောင် မသိကြသေးပါဘူးရှင်၊ သိကြရင် လုလုဒီမှာ ခိုနေရတော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး”

လုလုက မျက်နှာကို လက်ဝါးနှင့်အုပ်ရင်းငိုသည်။

“အခုရှိတဲ့လူတွေဟာ ကျွန်တော့်လူယုံတွေပါ၊ တာရာအနေနဲ့ သံသယတွေကို ချေဖျက်လိုက်ပါတော့၊ မသက်ဦးတို့သားလေး ဒီလိုအကြံအစည်မျိုး ကြံဝံ့ကြမှာ မဟုတ်ပါဘူးဆိုတာ လေးယုံကြည်ပါတယ်၊ ပြောရဲပါတယ်”

ကိုတာရာသည် ထက်မြက်လင်းလက်သော မျက်ဝန်းအစုံ ဦးသိန်းထိုက်ကို ကြည့်နေသည်။ ဘာမှဖြင့် မပြောရှာ။

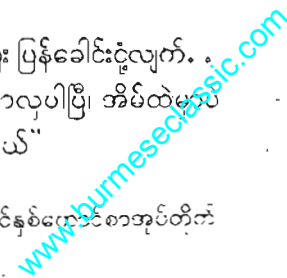
“လုလု တစ်ဆက်ထဲတောင်းပန်ပါရစေရှင်”

လုလုသည် ပြုံးစေ့စေ့ မဝံ့မရဲနင်း၊ အဆွဲအပြောခံနိုင်သော အစားအစားမျိုးထဲကမဟုတ်။ သူ့တာဝန်ကို မခိုမကပ်ဘဲ လုပ်တတ်ပြောရဲ ဆိုရဲရှိသော အစားအစားမျိုးထဲကပင် ဖြစ်သည်။

“ပြောစမ်း... ဘာလဲ”

ဦးသိန်းထိုက်သို့ တစ်ချက်ဝင့်ကြည့်ပြီး ပြန်ခေါင်းငုံ့လျက်...

“ရဲလက်မအပ်ဘူးဆိုတာလဲ ဝမ်းသာလှပါပြီ၊ အိမ်ထဲမှာပဲ ခိုအပြစ်ပေးကြပါရှင်၊ လုလု ခံယူပါမယ်”

ခင်သီတာမှာ လုလုကို သနားလွန်းရပါပြီ။

“လုလုကို ဒီအိမ်ကတော့ အလုပ်ထုတ်မပစ်ပါနဲ့”

“ဟင်”

“လခလဲ ဖြတ်ချင်ဖြတ်ပါ။ လုလုမှာ ဘယ်မှာမှ သွား

စရာမရှိလို့ ဒီမှာပဲ ဆက်နေပါရစေလို့ တောင်းပန်ပါတယ်”

ဦးလေးရယ်”

“ကောင်းပြီလော့ မင်းကိစ္စကို ငါစဉ်းစားပြီးမှ အဆုံးအဖြတ်

ပေးမယ်၊ လုလု ပြန်နိုင်ပြီ”

လုလုက မျက်ရည်များသုတ်လျက်နှင့် ငုံ့ငုံ့လေး ထပြန်သွား

ရှာသည်။

“သနားပါတယ် ဖေဖေရယ်၊ သူ့ကို ဆက်ထားလို့မပြု

ဘူးလား”

ဦးသိန်းထိုက်က အဖြေမပေးသေး။

ကိုတာရာက ခင်သီတာသို့ စောစောက မျက်ဝန်းမိုး

ကြည့်ပြန်သည်။

“ကျွန်တော်ပြန်လို့ရမလား၊ ကျွန်တော့်စာရင်းတွေ မသွား

ရသေးဘူး”

“ရပြီ ကိုအောင်ခွန်း၊ သွားတော့”

ဦးအောင်ခွန်း ထွက်သွားပြီးသောအခါ . . .

“ကဲ . . . တာရာ”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . ဦးလေး”

“ပြီးတာတွေလဲ ပြီးပြီ၊ မင်းရဲ့သံသယတွေ ဖြေဖျောက်လို့

အား၊ ကိုအောင်ခွန်းဟာ တကယ်ရိုးသားတဲ့သူပါ”

ကိုတာရာ၏ နှလုံးသားတွင်းမှ သံသယမျှင်လေးများကို

ညှိညှိထိုက်က တစ်စချင်းဆွဲထုတ်ယူပစ်နေသည်။

“မင်းက အင်မတန်တွေးတဲ့ကောင်မို့ပါ။ လုလုဝန်ခံသွား

တာတွေဟာ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဦးလေးကိုယ်တိုင်က ပြီးပြေပြီ ဆိုရင်တော့လဲ

ကိစ္စက နိဂုံးချုပ်ပြီပေါ့၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာတော့

မင်းလှသေးပါဘူး”

“ဒါ ဝတ္ထုဇာတ်လမ်း မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ စာရေးဆရာ

မို့ချင်တိုင်း ဇာတ်ကွက်ဆင် တွေးမနေပါနဲ့၊ ကဲ မင်းလဲ ပြန်နိုင်ပြီ”

“ကောင်းပါပြီ ဦးလေး”

ကိုတာရာသည် သူနှင့်မဆီမဆိုင်ပါတဲ့နှင့်အကြိတ်အခဲလေး

ကို သယ်ဆောင်ရင်း ပြန်သွားရသည်ဟု ခင်သီတာ ထင်လိုက်

ပါသည်။

“ဖေဖေ ပြန်ရောက်လာပြီပဲ၊ ဘယ်သူမှ ဘာမှ လုပ်စုံ

တာမှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ သမီးမကြောက်နဲ့နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ . . . ဖေဖေ”

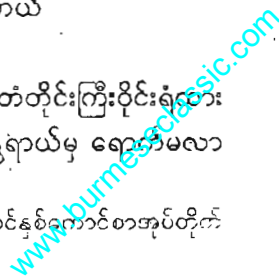
“ဖေဖေမရှိတုံး ဖြစ်ရုံတဲကိစ္စအတွက်၊ သမီးလေး မသိတာ

မို့ ဖေဖေသိပ်သနားသွားတာတစ်ခုပဲ ရှိပါတယ်”

“ရပါတယ် ဖေဖေ”

“သမီး ဘဝအတွက် ဖေဖေဟာ တံတိုင်းကြီးဝိုင်းရံထား

မယ်လို့သာ မှတ်ယူပါ။ ငါ့သမီးဆီ ဘာအန္တရာယ်မှ ရောက်မလာ

စေရဘူး ကဲ... ဖေဖေသွားစရာတွေ ရှိသေးတယ်၊ သွားတော့
မယ်နော်”

တို့ဘာမောင်၏ စာကိုကိုင်ပြီး ဖေဖေလည်းထွက်သွားပါပြီ။
ခင်သီတာရောက်ခါစက ကိုစောမောင် မှားပေးခဲ့သည့် စာ
လတ်နေတာ ဖြစ်ကတတ်ဆန်း။

ယခုတော့ လှလှပပ သေသေသပ်သပ်။

“ဪ... ဟိုတုံးက အပြေးအလွှား ရေးသွားရလို့
ထင်ပါရဲ့”

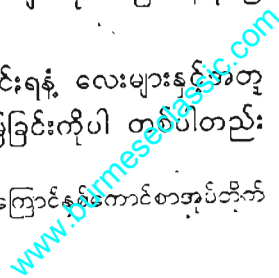
● အခန်း (၂၄)

မုတ်သုန်၏ တာဝန် ကုန်လေပြီ။
မိုးစက်ကလေးများကို မမြင်ရတော့။ မိုးရနံ့လေးများပင်
ပြယ်ပါပြီ။

တစ်နှစ်တာခွဲခွာခြင်းအတွက် နှုတ်ဆက်ရင်းဖြင့်
သူထွက်သွား ခဲ့သည်မှာပင် ကြာခဲ့ပါပြီ။

ဤမြေပေါ်မှာ စိုးမိုးမင်းမူး၊ နေရာယူတတ်သော မိုးပွင့်
မိုးစက်လေးများကိုယ်စား မြူနှင်းမှုန်လေးများကိုပင် မြင်နေရပါပြီ
ကော။

ဪ... သင်းယုံသည် နှင်းရနံ့ လေးများနှင့်အတူ
ဆောင်းဦးလေပြည်ညှင်းသည် အေးမြခြင်းကိုပါ တစ်ပါတည်း

ဘယ်သူဆောင်ကျဉ်းခဲ့ပါ၏။

ဤသိန်းထိုက်ရတနာ ခြံကြီးအတွင်းမှာ ခင်သီတာအတွက် ကြာလေ နေသားတကျရှိရလေပါ။

ဝက်ရုံ၏ လုပ်ပတ်မှု ဖေဖေ၏လုပ်ငန်းများ၊ အလုပ်သမား များ၏ ရခိုင်ခွင့်ကိစ္စများမှအစ၊ အမြတ်တော်ကြေးပေးဆောင်ရွက် အထိ အားလုံးအဆင်ပြေပြေပါ။

ဖေဖေ၏ စေတနာကို တုန့်ပြန်ကြသော ဝက်ရုံလုပ်သား ထု၏ လုပ်အားက အစ အားလုံး အားလုံး အဆင်ပြေပါလေသည်။ ခင်သီတာအတွက်လည်း ပြဿနာတက်စရာ ဤခြံကြီး အတွင်းမှာ တစ်ဦးတစ်ယောက်သော်မျှ မရှိပါ။

ဒေါ်သက်ဦးက စ၍ပါ။
ကိုစောမောင်၏ ပြဿနာသည်လည်း ပြီးဆုံးမီးငြိမ်းသွားခဲ့ ရပါပြီ။ လုလုကိုလည်း အလုပ်မဖြုတ်ဖြစ်။ အခု လုလုပင်လျှင် သူ့ချစ်သူ ကိုစောမောင်ကို မေ့လျော့သွားလေပြီလား မသိ။ ယခင်နှင့် မတူတော့။ သူ့ကိုယ်သူ လှပအောင်၊ ထာဝရ ပြင်ဆင်ထားသည်ကို မြင်တွေ့ရပါ၏။

ယခု မူတမျိုးပြောင်းသွားသည်။
ခင်သီတာ၏ အိမ်တွင် ရေခဲသေတ္တာမှအစ၊ အိမ်ထောင် ပရိဘောဂ၊ စားသောက်ဖွယ်ရာ အစုံအလင် ထားပေးပါ သော်လည်း...

ယခင်လို အိမ်တွင် ချက်ပြုတ်မစားရ။
နံနက်စာ ထမင်းနှင့် ညစာ ထမင်းကို အိမ်ကြီးပေါ်မှာပင်

သွားစားရသည်။

ခင်သီတာတို့ သားအဖနှင့်...
ဒေါ်သက်ဦးတို့ သားအမိ အတူတူ။
မိသားစုဝိုင်းပမာ စားရသည်ကို အစပိုင်းက မျှိုမကျ မရွံ့မရဲနှင့် ဝလေသလား၊ မဝလေသလားပင်မသိ။ မျက်လွှာချွန် အမြန်ပြီးအောင် စားပစ်လိုက်မိသည်။

ယခုမူ သည်သို့ မဟုတ်တော့။
“လုလု... သီတာက ငါးမြင်းမိုက်သားမကြိုက်ဘူး၊ အသားတုံး ကောင်းကောင်းလေး သွားထည့်လိုက်စမ်း။”

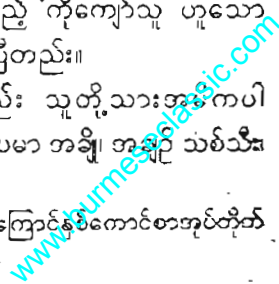
ဤစေတနာစကားကို စေတနာရှင် ဖခင်ကြီးက ပြောကြား ခြင်းလုံးဝမဟုတ်ပါ။
ဒေါ်သက်ဦးမှ... ဒေါ်သက်ဦး ပါးစပ်က ပြောကြားခြင်း ဝစ်စစ်သာ ဖြစ်ပါ၏။

“ညနေစာ ဘာစားချင်လဲ၊ အစ်ကို မြို့ထဲသွားရင်း မော်တယ်က ဟင်းတစ်ခုခုဝင်ဝယ်ခဲ့မယ်လေ”

“ရပါတယ် အစ်ကို၊ သီတာ စားကောင်းပါတယ်”
ဖေဖေ၏ စည်းလုံးစေချင်မှုကြောင့် မိသားစုဝိုင်းလေးပမာ ဖြစ်ခဲ့ရပါသည်။

ခင်သီတာ အရင်ခေါ်ဝေါ်ခဲ့သည့် ‘ကိုကျော်သူ’ ဟူသော ခနဲရာတွင် ‘အစ်ကို’ ဟူ၍ ဖြစ်လာရပါပြီတည်း။

ထမင်းစားပြီး ပြန်လျှင်လည်း သူတို့သားအဖကပါ ပြန်ပသွားစေချင်သေး။ မိသားစုဝိုင်းလေးပမာ အချို့ အချို့ သစ်သီး

လက်ဖက် စသည်တို့ စားသုံးရင်း စကားစမြည် ပြောနေ
စေချင်သေးကြောင်း ခင်သီတာ သိပါသော်လည်း ကြာရှည်ကြီးဖြင့်
မနေဖြစ်ပါ။ အလိုက်သိစွာ ပြန်လာသည်ချည်းပါ။

“ဧရာ... ညီမဖို့ အစ်ကို ဝယ်လာတာ”
အဝတ်အစားများ၊ ယာဒလေပေါင်ဒါနှင့် အလှပြင်ပစ္စည်း

တစ်ဦး

“အို... မဟုတ်ဘာ၊ မယူပါဘူး အစ်ကို”
“အမယ်လေး... သူက အလကား အသားဝင်ယူပြီး ညီမ
ကို မျက်နှာလုပ်နေတာပါ။ နေ့လယ်က အန်တီသက် ဗိုလ်ချုပ်ဈေး
သွားလို့ သိတာအတွက် ဝယ်လာတာတွေပါ”

“အို... နေ... နေပါစေရင်”
ဒေါ်သက်ဦး၏ ပြုံးရွှင်နေသော မျက်နှာကို ကြည့်ပြီး
ခင်သီတာ အံ့ဩစွာ ငြင်းလိုက်မိပါသည်။

“ယူသွားလေ မသီတာ... သူတို့ ငါ့သမီးကို တကယ့်
စေတနာနဲ့ ပေးကြတာပါ”

ဖေဖေက လှမ်းပြောလိုက်သည်။ ဖေဖေ မျက်နှာပြင်ဝယ်
ခိုင်အေးစရာ ကောင်းလွန်းလှသော အပြုံးမျိုးကို မြင်တွေ့ရပါ၍...

“ဪ... ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့... သီတာ ယူပါမယ်ရှင်၊
အားနာလို့ ငြင်းမိတာပါ။ အန်တီသက်နဲ့ အစ်ကို ကို ကျေးဇူးတင်
ပါတယ်”

“မလုံပါဘူးကွယ်... လိုတာရှိရင်လဲ အန်တီသက်ကို
ပြောနော်”

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

“ဟုတ်ကဲ့ပါရှင်”

“ညီကလဲ နေပါဦးကွ”

“ပြန်တော့မယ် အစ်ကို... ဖေဖေ... သမီး ပြန်ပါရစေ
ခံတော့နော်”

“ကောင်းပြီ သမီးလေး၊ သွား... သွားတော့”

ဖေဖေက ချောကလက် ခံတောင့် ထဲမှာ စတုရန်းပုံ
ခချောကလက်ကလေး တစ်တောင့်ကို ဖဲ့စားရင်း ပြုံး၍ ပြောလိုက်
သည်။

“ဪ... ဖေဖေ သိပ်ကျေနပ်နေတာပဲ”

“ဟိုသားအဖကို ဘယ်လိုများစည်းရုံးယူလိုက်ပါလိမ့်... ”

“ဦးသိန်းထိုက်ဟာ သိပ်တော်တဲ့ လူ... ” လို့ ဒါကြောင့်
လူတွေက ချီးမွမ်းကြတာပဲကို။

“ဒေါ်သက်ဦးနဲ့ ကိုကျော်သူတို့ဟာ ဖေဖေ ရှေ့မှာတင်
ဟန်ဆောင်နေကြတာ မဟုတ်ဘူး။ ဖေဖေ မရှိတဲ့အခါမှာလဲ သူတို့
မျက်နှာတွေမှာ စေတနာပါတဲ့ အပြုံးတွေ မြင်နေရပါတယ်လေ”

“ဪ... ငါကလဲ ဖေဖေသမီးပဲဆိုပြီး ဘာတစ်ခုမှ
မထောင်လွှားပဲ ကျေးဇူးတမ်း၊ ထားသလို နေရတာကို သူတို့လဲ
နားလည်သွားပြီ ထင်ပါရဲ့။

ခင်သီတာမှာ စိန်ဘရားသား တံဆိပ်ပါသော စက္ကူအိတ်
ကြီးကို ပွေ့ပိုက်ရင်း အပြန်လမ်းတွင် စဉ်းစားလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါ၏။

ဖေဖေဟာ ငါ့ရောက်လာမှ စိတ်ချမ်းသာရာတယ်တဲ့။

ခုဆို မေမေဆီလဲ တစ်လ ငွေသုံးရာ မှန်မှန်ပို့နေရပြီ။

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

မေမေနဲ့ကြည်ပြာကို ခွဲပြီးနေရတာက လွဲရင် ငါ့ဘဝ

အားလုံး အဆင်ပြေနေရပါပြီလေ။

“ဪ... ဖေဖေရဲ့ မေတ္တာရိပ်ဟာ သမီးသီတာ အတွက် ခိန့်ခမ်း သီတာရေစင်လို အေးမြလှပါတိရှင်...”

● အခန်း (၂၅)

တန်ဆောင်မုန်းလ၏ ညဉ့်ဦးယံကလေး ဖြစ်ပါ၏။

ခင်သီတာ၏ အိမ်ကလေးဝန်းကျင်မှာ မာလီနှင့် စနစ်တကျ

နက်ပျိုးထားသော ပန်းခင်းလေးများဖြင့် လှပဝေဆာနေပါပြီ။

ဖေဖေနှင့်ဒေါ်သက်ဦးတို့ သားအမိ ရင်းနှီးသောမိတ်ဆွေ

အဖေ ဧည့်ခံပွဲသို့ သွားနေကြသည်။ ခင်သီတာကို ခေါ်သော်လည်း

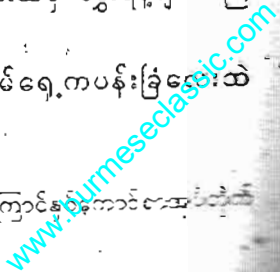
ခင်သီတာ၏ ငြင်းဆန်မှုကို ဖေဖေကလက်ခံ၍ ကျန်နေရခြင်းပါ။

လရောင်အောက်မှ စပယ်ရုံလေးဆီမှ မွေးရန်များသည်

လေနှင့်အတူ လိုက်ပါလာတတ်သည်။

“ဒေါ်ဒေါ်မြ... သီတာ အိမ်ရှေ့ကပန်းခြံဖေးဆီ

ထွက်ထိုင် နေလိုက်ဦးမယ်နော်”

“သွားနေ... သွားနေ အနွေးထည်လေး ဝတ်သွား
ဒေါ်ဒေါ်မြတော့ ဒီအင်္ကျီလေး ပြီးအောင် ချုပ်လိုက်ဦးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

အဖြူရောင် သိုးမွေးစွယ်တာလေးကို ထပ်ဝတ်ပြီး
ခြင်ယ်လေးအတွင်း ဆင်းလာမိသည်။

ပွင့်လှဆဲ စပယ်ငုံလေး သုံးလေးဖူးကိုခူးချွေပြီး ဆံထုံးထေး
ပေါ်သို့ စိုက်ထိုးလိုက်မိသည်။ အစီအစဉ်တကျ မဟုတ်ဘဲ
မွေးမြူရုံသာ။

စပယ်ရုံဘေးမှ ခုံတန်းလျားလေးမှာ ထိုင်ရင်း
တန်ဆောင်မုန်း၏ လသည်။ စပယ်ရုံဘေးမှ အဖြူရောင်လေးနဲ့
မသီတာ၏ ဝန်းကျင်တစ်ဝိုက်မှာ ဖြူပျူပျူလေး လင်းနေပါ၏။

လဆန်းသော ညမှာ စပယ်သင်းသော ရနံ့လေးနှင့် အေး
ကြည်နူးလွန်းနေမိသော ခင်သီတာ၏ ဘေးဆီသို့ အရိပ်မဲတင်
ထိုးကျလာသည်။

“အို...”

အရိပ်ရုံကို ခင်သီတာ အလွန်တကြား မော့ကြည့်ရင်း
နှုတ်ကပါ အသံပြုလိုက်မိသည်။

“ခွင့်လွှတ်ပါ မသီတာ၊ ကျွန်တော်ပါ”

“ဪ... ကိုတာရာ”

“လန့်များသွားလားဗျာ”

“အင်းပေါ့... ရုတ်တရက်ဆိုတော့”

“ခွင့်လွှတ်ပါဗျာ၊ မသီတာ ထွက်လာပြီး ဒီမှာထိုင်နေတာ

“သွားပြီနော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ကျွန်တော် စောင့်ကြည့်နေပါသေးတယ်၊ ပြီးမှ မသီတာနဲ့
အားပြောချင်လွန်းတဲ့ စိတ်တွေ ရင်မှာ ဝေလာတာနဲ့ ကျွန်တော်
ထုတ်လာခဲ့မိတာပါ။ မသီတာ ခွင့်မပြုရင် ကျွန်တော် ပြန်ပါ့မယ်”

အမှန်ဝန်ခံရပါလျှင် အထီးကျန် ဆန်နေသော ဘဝမျိုးတွင်
အဖော်လိုတတ်သည် မဟုတ်ပါလား။

ပြီးတော့ ခင်သီတာ ကိုယ်တိုင်ကလည်း ကိုတာရာနှင့်
ကြာမြင့်စွာ စကားပြောနေချင် မိပါသည်။

သို့ပါသော်လည်း မိန်းကလေးဆိုသော သင်္ကေတ သဘော
အရားကိုက ရင်ထဲရှိသမျှ ပြောချ၍ ရတတ်နိုင်သည့် လူသား
အနွယ်မှ မဟုတ်ပါဘဲလား။ ဒီတော့... .

“ရပါတယ်လေ... ထိုင်ပါ”

ခုံတန်းလျား၏ တစ်ဖက်စွန်းသို့ ကပ်ပေးလိုက်ပါသည်။
ကိုတာရာကလည်း တစ်ဖက်စွန်း၏ လက်တန်းနှင့် ထိကပ်စွာ
ထိုင်ရာပါသော်လည်း အကွာအဝေးက လက်တစ်ကမ်းစာမျှ မရှိပါ။

ခင်သီတာက ဆက်လက် ခူးချွေထားသော လက်တွင်းမှ
စပယ်ငုံလေးများကို ငုံ့ရှိုက်နမ်းနေမိသည်။ သူ့ကိုကြည့်နေသော
ကိုတာရာကို ဘေးတိုက် အနေအထားနှင့် မြင်နေရပါ၏။

“မသီတာ”

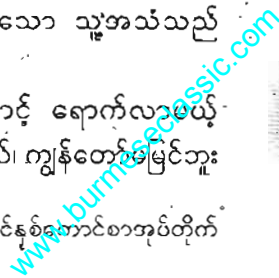
“ရှင်...”

“မသီတာ ဒီမှာ နေသွားကျလာပြီနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ သူတို့အားလုံးကလည်း သိတာကို လက်ခံလိုတာ
 နေပါပြီ”
 “မသိတာ”
 “ဟုတ်ကဲ့”
 “ကျွန်တော်ကြိုပြီးတောင်းပန်ချင်တာကတော့၊ ကျွန်တော်
 ပြောချင်တာလေးတွေကို အခုလို အခွင့်အရေးလေးရတုန်း ပြောခဲ့
 ပြပါလို့”
 “ရပါတယ်၊ ပြောပါ”
 “ပြီးတော့လဲ သည်းခံပြီး နားထောင်ပါလို့ ပြောပါရစေ”
 “စကားပလ္လင်တွေ ခံလှချီလား”
 “ခံရပါတယ် မသိတာ၊ ကျွန်တော်ပြောမယ့် အကြောင်း
 မသိတာအတွက် နားမခံသာစရာ အကြောင်းမို့ပါ”
 “ဘာများမို့လဲရှင်”
 “ကျွန်တော့်အကြောင်းမို့ပါ”
 “ဟင်...”
 “အိုလေ... ကျွန်တော့်အကြောင်းဆိုတာထက် ကျွန်တော်
 ရင်ထဲကလှံကျလာရတဲ့၊ ဝေဒနာလေးအကြောင်းပါဆိုရင် ပိုပြီးတိတိ
 ပါလိမ့်မယ်ဗျာ”
 ခင်သီတာ သူ့ကိုကြည့်မိပါသော်လည်း၊ သူကနေ
 မျက်နှာစာ သို့သာ ကြည့်ရင်း...
 “အို... ဒါလဲ မဟုတ်သေးဘူး”
 “ဟင်...”

“ဝေဒနာတွေချည်းသာဆိုရင် ကျွန်တော် ထိန်းချုပ်
 နိုင်စွမ်း ရှိပါလိမ့်မယ်ဗျာ... ခုတော့”
 ခုချိန်ထိ သူ၏ရည်ရွယ် ဦးတည်သွားနေသော စကားဆုံးရာ
 ရပ်ကို ခင်သီတာမမှန်းဆနိုင်မိသေး၍ သူ့ကို ငေးငေးလေး
 ကြည့်နေစဉ်မှာ...
 “ခုတော့ ရင်ထဲက ပွင့်ကျလာမယ့် စကားတွေဟာ ဝေဒနာ
 ဆုတ်ဘူး ထင်ပါရဲ့ မသိတာရယ်”
 “ရှင်...”
 “ကျွန်တော့် နှလုံးသားနဲ့ အပြည့်ပါ၊ ပြည့်ရုံမကလို့
 ကျလာ ရတာပါ၊ ကျွန်တော် ထိန်းသိမ်းနိုင်စွမ်း မရှိတော့ပါဘူး၊
 ကျွန်တော် မသိတာကို မေတ္တာရှိတယ်၊ သိပ်ချစ်တယ်”
 “အို...”
 “ဒါပေမယ့် မသိတာရယ်၊ ရင်မှ လှံကျလာတဲ့ မေတ္တာ
 ကို စကားလုံးလေးတွေ အဖြစ်နဲ့ သိကုံးတင်ပြရုံလေးပါ”
 “ကျွန်တော့်ဟာ မသိတာရဲ့ တုန့်ပြန်မှုမေတ္တာကို
 တောင်းခံလိုပါဘူးခင်ဗျာ”
 “မသိတာ့ဆီက မေတ္တာကို ကျွန်တော်မရယူရက်ဘူး”
 သူ ခင်သီတာကို မကြည့်၊ ခေါင်းငုံ့ထားသည်။ ကြမ်းတမ်း
 သာ ခံစားမှု ရပ်ဝန်းဆီမှ ရိုက်ခတ်လာသော သူ့အသံသည်
 ခင်သီတာကို လှုပ်လှုပ်လှုပ်လှုပ်နေပါသည်။
 “တစ်စုံတစ်ခုသော သံသယကြောင့် ရောက်လာမယ့်
 သံသယသည်နောက်ကို ကျွန်တော်လိုက်ခဲ့ပါတယ်၊ ကျွန်တော်မမြင်ဘူး”

သေးတဲ့ အလှမျိုးနဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရယ်လို့ မသိပါဘဲ ကျွန်တော်ဟာ ချောက်ထဲက ဆယ်ယူခဲ့ပါတယ်”

“ဒီအတွက် သီတာနဲ့ ဖေဖေက ကိုတာရာကို သိပ်ကြေးငွေတင်နေကြတာပါရှင်”

“ကျွန်တော့်အတွက်တော့ ကြေးငွေဆိုတာ မလိုအပ်ပါဘူး ဒါပေမယ့် ထားပါတော့လေ၊ ကျွန်တော် ဆက်ပြောပါရစေဦးလား သေတာရယ်”

“ပြော... ပြောပါ”

“ချမ်းသာဆေးကုခန်းကို ရောက်တဲ့အထိ ကျွန်တော်ရင်ခွင်ထဲမှာ မေ့မြောရင်း လိုက်ပါလာရှာတဲ့ မသီတာရဲ့ အဖေမျက်နှာလေး ကို တစ်ချိန်လုံး ငဲ့ကြည့်နေမိခဲ့တဲ့ အချိန်ကတည်းက ကျွန်တော် မသီတာ့ ပေါ်မှာ ချစ်သွားမိခဲ့တာပါ”

“အို... ”

“ကျွန်တော့်ဘဝအတွက် ပထမဆုံး ရင်ခွင်ထဲ ရောက်သည့်အထိ ထိတွေ့ခဲ့ဖူးတဲ့ မိန်းကလေးဟာ မသီတာပါဗျာ”

သည်တစ်ခါ ခင်သီတာမျက်နှာလွှဲရပါပြီ။ သူက ခင်သီတာ၏ အရှက်တွေနဲ့ ဝေနေတဲ့ မျက်နှာလေးကို ကြည့်ရင်း...

“အဲဒီအချိန်ကစပြီး ခုချိန်ထိ တစ်စက္ကန့်ပြီးတိုင်း၊ ပြီးတိုင်း မသီတာကို ကျွန်တော်ပို ပိုပြီး ချစ်လာခဲ့ပါတယ်”

“ဒီအတိုင်းပဲ ကျွန်တော့်ရင်ထဲက နှလုံးခုန်နေသလို ကျွန်တော့်ရဲ့ အချစ်ဦး မသီတာကိုပဲ ကျွန်တော်ဟာ ပိုလို့ တိုးတိုး ချစ်နေမယ်ဆိုတာလဲ မသီတာ ယုံပါ တကယ်ယုံပါ အချစ်ရယ်”

သူ့ ရင်လှိုင်းခတ်သံ ဝေဒနာက ကူးစက်မြန်သော ရောဂါ ခင်သည်။

ခင်သီတာ၏ ရင်များပဲ တုန်ခါလာရပါပြီ။

“မိုးပေါ်ကို မော့ကြည့်လိုက်စမ်းပါ မသီတာ”

သူ့စကားအတိုင်း ခင်သီတာ ယောင်ရမ်း၍ မိုးပေါ်သို့ မော့ကြည့်လိုက်မိသည်။

တိမ်မည်းရိပ်များစင်ကြယ်နေပါ၍ ငွေလမင်းသည် သူ့မျက်နှာအား ရှိသမျှသော အေးမြခြင်း ရောင်ခြည်များကို ပေးစွမ်းနိုင်နေလေသည်။

အဆုံးအစ ရှာမရသေးသော မဟုတ်ရောင် ကောင်းကင်ပြင်ကြီးမှာ ကြယ်ငယ်ပေါင်း ကုဋေကုဋေဖြင့် ပြန့်ပြန့်လင်းလက်နေပါ၏။

“မသီတာရဲ့ အသိုင်းအဝိုင်းနဲ့ ကြယ်ဝပြည့်စုံမှုက ကောင်းကင်ပြင်ကြီးလို ကျယ်ပြောပါတယ်”

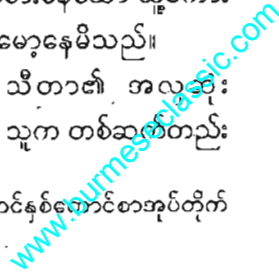
“မသီတာကတော့ ငွေလမင်းပေါ့”

“ရှင်”

“ကျွန်တော်ကတော့ တာရာဆိုတဲ့အတိုင်း ကြယ်ငယ်လေးတစ်လုံးပါပဲ မသီတာရယ်”

ကောင်းကင်ပြင်ကြီးနှင့်ယှဉ်၍ တင်စားနေသော သူ့စကားကို ကြားနာရင်း ခင်သီတာမှာ မော့မြဲ မော့နေမိသည်။

လရောင် ဆမ်းထားသော ခင်သီတာ၏ အလှအပိုင်းကို လွှာလေးကို ကိုတာရာက ငေးကြည့်ရင်းမှ သူက တစ်ဆင့်တည်း

ပြောနေသည်။

“ကျွန်တော့်အမေဟာ ကျွန်တော့်ဘဝနဲ့ ထိုက်တန်နာမည်ကို ချည်ပေးသွားပါတယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကြယ်ငယ်တစ်လုံးဆိုတာ ဘာမှ အမေရောက်ဘူး၊ ဘယ်သူကမှလဲ အရေးထားပြီး ဒီနေရာမှာ ဒီကြယ်ငယ်လေး ရှိပါလားလို့လဲ စောင့်ကြည့် မနေပါဘူး။”

“ကြယ်ငယ်ဆိုတာ အခြေမခိုင်တဲ့ မှီတွယ်ရာမဲ့တဲ့ ဘဝပြီးတော့လဲ တာရာဆိုတာ ကြွေလွယ်တဲ့ အမျိုးအစားသာဖြစ်ပါတယ်။”

“ဒီကောင်းကင်ပြင်ကြီးမှာ ထာဝရ မမှီတွယ်နိုင်ပါဘူး ငွေလမင်းနားကိုလဲ ဘယ်သောအခါမှ ကပ်ခွင့်မရနိုင်တဲ့ အပြစ်ပါလားဆိုတဲ့ အသိတွေ ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ ရှိပါတယ် မသိတာရယ်။”

“ကျွန်တော် မသိတာကို သိပ်ချစ်တယ်၊ ဒါပေမယ့် မသိတာဆိုတဲ့ သမုဒ္ဒရာကို ပိုင်ဆိုင်တဲ့ အလှနတ်ဖုရားက သမုဒ္ဒရာရဲ့ ဟိုမှာဘက်ကမ်းမှာ ရှိနေပါတယ်”

“ကျွန်တော်က ငှက်ငယ်ပါ၊ အတောင်ငယ် အားကိုးဒီသမုဒ္ဒရာကြီးကို ဖြတ်သန်းရင်း မောဟိုက်ရင်ကွဲပြီး ပင်လယ်ကျရမယ့် အဖြစ်ဆိုတာလဲ ကိုယ့်ဘဝကိုယ်သိပါရဲ့”

“အို... ကိုတာရာကလဲ”

“စိတ်ညစ်သွားပြီလား မသိတာရယ်”

“စိတ်တော့ မညစ်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့်”

“ဒါပေမယ့် ဘာဖြစ်လဲ ဟင်”

“သိတာကို သမုဒ္ဒရာနဲ့ချီပြီး တင်စားတာရယ်၊ ကောင်းတယ်”

ပေါ်က ငွေလမင်းနဲ့ နှိုင်းယှဉ် တင်စားနေတာတွေ ကတော့ သွန်လွန်းနေပြီထင်ပါတယ်ရှင်”

“မလွန်ပါဘူးဗျာ... ဒီကမ္ဘာကကြည့်ရင် ဒါတွေဟာ အကြီးမား အမွန်မြတ်ဆုံးမို့ နှိုင်းယှဉ်တင်ပြရတာပါ၊ ကမ္ဘာပေါ်မှာ ဒီထက်မြင့်မြတ်ကြီးကျယ်တဲ့အရာ ရှိရင်လဲ ကျွန်တော် တင်စားမိဦးမှာပါပဲ၊ အဲဒါတွေဟာ မြောက်ပင်မူမဟုတ်ပါဘူး ဆိုတာတော့ ဆုံးပါမသိတာရယ်... မြတ်နိုးလွန်းလို့ပါဗျာ”

“သိတာဟာအဖဲ့ဘဝနဲ့ ကြီးပြင်းခဲ့ရတဲ့ သာမန်တော့နယ် သူ တစ်ယောက်ပါဆိုတာ ကိုတာရာအသိပါလေ”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် မသိတာ လျှောက်ရမယ့် ရှေ့လမ်းခရီးမှာ သိန်းပေါင်းများစွာ ချမ်းသာတဲ့ သူဌေးမလေးအဖြစ် ချဲ့...”

“အို... ဒါလဲ... မဖြစ်သေးပါဘူး၊ ဖေဖေစီစဉ်တုန်းပါ”

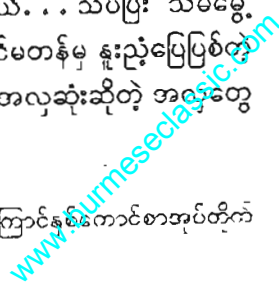
“မသိတာ... ကျွန်တော့်ရဲ့ မသိတာရယ်”

“ခင်သီတာ သက်ပြင်းချရပါပြီ။”

“အမြတ်နိုးဆုံးမို့ လားမသိဘူး၊ ကျွန်တော့် အမြင်မှာတော့ သေသီတာဟာ အမြင့်မြတ်ဆုံးတွေချည်းဘဲ”

“ရှင်”

“မသိတာဟာ သိပ်ချမ်းသာတယ်... သိပ်ပြီး သိမ်မွေ့ သည်ကျေးတယ်၊ အိန္ဒြေကြီးမြင့်တယ်၊ အင်မတန်မှ နူးညံ့ပြေပြစ်တဲ့ စိတ်ထားရှိတယ်၊ ပြီးတော့ သိပ်လှတယ်၊ အလှဆုံးဆိုတဲ့ အသွင်တွေ နဲ့ လှလွန်းတဲ့ မသိတာရယ်”

“အို”

“ဒါတွေကြောင့် တာရာဆိုတာနဲ့ မထိုက်တန်ပါဘူး။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ကလဲ မြတ်နိုးမှု လွန်ကဲလွန်းတဲ့ စိတ်တွေ မသိတာရဲ့မေတ္တာကို မတောင်းခံရက်ပါဘူးလို့ ထပ်ပြီးတင်ပြပါရအောင်”

“အို... ကိုတာရာရယ်”

ရင်ထဲက မြည်တမ်းမိခြင်းပါ။

“ကျွန်တော့် ရင်နဲ့မဆန့်အောင်ခံစားနေရတဲ့ မြတ်နိုးမှု မေတ္တာ ဝေဒနာလေးတွေ ဟာ... ဒီညမှာမှ ပွင့်ကျလာခဲ့ရတဲ့ ဖွင့်ပြမိရတဲ့ ကျနော် မိုက်မှားမှုရဲ့ အတွက်ကိုတော့ မသိတာ ခွင့်လွှတ်နိုင်ပါစေ”

“ဟင်”

“ပြီးတော့... အားလုံးကိုလဲ မေ့ပစ်လိုက်ပါဗျာ၊ မသိတာလဲမေ့သွားမယ်ပဲ ထင်ပါရဲ့လေ”

သူ့မျက်ဝန်းဆီမှ ငွေရောင်လေးများ လင်းလက်လာသည်။ မျက်ရည်ကြည်များနှင့် လရောင်တို့၊ ထိတွေ့မှုမှ ရောင်ပြန်ဟပ်ခြင်းပါ။

ခင်သီတာ၏ရင်မှာ နာကျင်လာသလို၊ ဝေဒနာလှိုင်းများ ရိုက်ခတ်လာသည်။

“မသိတာ”

“ရှင်... ကိုတာရာ”

သူ့ဖြည်းညှင်းစွာ မတ်တတ်ရပ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ ကြာမြင့်စွာပင် လရောင်အောက်စပယ်ရုံဘေးမှ၊ ခင်သီတာ၏

ကြောင်နစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ငေးကြည့်နေရှာသည်။

“ကျွန်တော်သွားပါရစေတော့”

ငုံ့ငိုက်ရင်း လှမ်းထွက်သွားသော ကိုတာရာကို လိုက်လံ ကြည့်နေမိသည်။

သူ ကွယ်သွားလေတော့၊ မြေပြင်မှ မြက်ခင်းစိမ်းပေါ်သို့ စိက်ငေးကြည့်နေမိသည်။

မြက်ခင်းပြင်ပေါ်မှာ ငွေရည်စက်လေးများ လက်နေသည်။

ရေစက်လေးတွေလား... .

ကိုတာရာထံမှ ကြွရစ်ခဲ့သော မျက်ရည်စက်လေးများ လေလားကွယ်။

ကိုတာရာပေးထားခဲ့သော သို့မဟုတ် ကိုတာရာထံမှ ကူးစက်ကျန်ရစ်သော သူရင်မှ ဝေဒနာ ဖျိုးပွားလေးများသည် ခင်သီတာ၏ နှလုံးသားထဲသို့ စတင်ဝင်ရောက်ကာ ဒုက္ခပေးပါလေပြီ... .

“ငါဟာ လမင်း... သူကကြယ်တာရာမို့ ထိတွေ့ဆုံစည်းလို့ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မရပါဘူးတဲ့”

“သမုဒ္ဒရာရဲ့ ဟိုမှာဘက်မှာ ငါကရှိနေသတဲ့၊ မရောက်နိုင်မှန်းသိရက်နဲ့ သူကတော့ မိုက်မိစွာ ကူးလာမိတဲ့ ငှက်ငယ်တဲ့”

“အို... တင်စားတတ်လွန်းတဲ့ ကိုတာရာရယ်”

“ငါနဲ့... ဆုံရတဲ့ညက၊ ငါကသူ့ရစ်ခွင်ထဲမှာ ဆိုပါလား”

“ဒီထဲက သိပ်ချစ်ခဲ့ရပါတယ်တဲ့”

“သိပ်ပြီး မြတ်နိုးလွန်းရပါတယ်တဲ့”

ကြောင်နစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

“အဲဒီလိုချစ်လွန်း၊ မြတ်နိုးလွန်းလို့ ငါရဲ့မေတ္တာကို မတောင်းခံလိုပါဘူး၊ မတောင်းခံရက်ပါဘူးဆိုပါလား။”

“သူ့ရင်မှ မေတ္တာတွေ၊ ဝေဒနာတွေက လှုံ့ပြည့်ပွင့်လာလို့ ဖွင့်ပြန်လေးပါတဲ့...”

“သူ့မိက်မှားမှုကို ခွင့်လွှတ်ပါ...”

“ပြီးတော့ မေ့ပစ်လိုက်ပါ...”

“မေ့လဲ မေ့သွားမှာပါ...”

“ဆိုတဲ့... အို... ကိုတာရာရယ်...”

“တကယ်တော့ ကိုတာရာ သိတာ့ကိုလာပြီး တင်ပြတာ မဟုတ်ပါဘူး။”

“သိတာ့ရင်ကိုပါ ဝေဒနာတွေပေးဝေ ကူးစက်သွားစေတာပါ။”

“ကိုတာရာပြောသလို၊ သိတာနဲ့ ကိုတာရာတို့ ဘဝတကယ်ပဲ ဝေးကွာ ခြားနားလွန်းနေသလားဟင်”

“ကမ္ဘာပေါ်မှာ အကြီးမားဆုံးအင်အားဆိုတာ မေတ္တာတရားနဲ့ ယှဉ်ရင် သူ့ကဒုတိယဆို...”

“အဲဒီလို အင်အားတွေနဲ့ ကြိုးစားတွန်းလှန်လို့ မရနိုင်လောက်အောင်အထိတော့ မခြားနားလွန်းပါဘူး ထင်ပါရဲ့ရှင်”

“သိတာကလဲ မြင်စကတည်းက ကိုတာရာကို စိတ်ဝင်စားနေမိခဲ့သူပါ။”

“ဒါပေမယ့် ကိုတာရာ ဘေးတစ်ဝိုက်မှာ သံသယ ဖြစ်စေတွေနဲ့ ကာဆီးထားသလို မြင်နေခဲ့ရလို့ မယုံတစ်ဝက်ယုံတစ်ဝက်နဲ့

“ဒါပေမယ့်...”

“ဖေဖေပြန်လာပြီး ပြောပြတာတွေရယ်၊ အနေကြာလို့ ကိုတာရာရဲ့ လုပ်ဆောင်ချက်တွေကို မြင်နေရတာတွေရယ် ကြောင့်...”

“ကိုတာရာ ကိုယ်ပေါ်မှာ ရစ်သိုင်းနေတဲ့ သံသယ အလွှာတွေ ကွာကျကုန်လို့၊ ဖြူစင်တဲ့ ကိုတာရာရဲ့ နှလုံးသားကို သိတာမြင်ရပါပြီ”

“အို... ကိုတာရာဆိုတဲ့ သီတာစိတ်ဝင်စားလွန်းသူရယ်”

“မတောင်းခံပါဘူးဆိုတဲ့ အရာကို... ပေးချင်စောင်မှ ဘယ်လိုများလုပ်ပြီးပေးလို့ ရမှာလဲ ရှင်ရယ်”

ပြီးတော့ ဖေဖေက ဆွေးနွေးစရာကိစ္စတစ်ခုရှိပါသည်။ အရေးကြီးပါသည်။

ဟူသော ဖေဖေ၏ မှာကြားချက်များကို ပြောအပြီးတွင် . . .

“သူ့မြေပေါ်ကို ငါ့ခြေရာ တစ်ကွက်မချဘူးလို့ ပြောလိုက် ခါ ကိစ္စရှိရင် ငါ့ဆီလာခဲ့ပေါ့။ အဲဒီအရေးကြီးတယ်ဆိုတဲ့ ကိစ္စဟာလဲ ငါ့သမီးအတွက်ကလွဲလို့ ဘာမှမဖြစ်စေရဘူး။”

ဆိုတဲ့ မေမေရဲ့ ဒေါသ နှောသောအပြောကို လျှော့လျှော့ ပေါ့ပေါ့လေးသာ ဖေဖေကို ပြန်ပြောမိတဲ့အခါ . . .

“ကောင်းပြီလေ၊ ညနေ ဖေဖေ သူ့ဆီ သွားလိုက်မယ်။ ပြောမှာကလဲ သမီး မသိတာရဲ့အကြောင်းပါပဲ”

ဖေဖေက သည်မျှသာပြောပြီး သူ့စက်ရုံအတွင်းမှ ခမ်းနား သွန်းသော အလုပ်စားပွဲတွင် ပြန်လည်၍ အလုပ်ရှုပ်နေသဖြင့် နုတ်ဆက်ပြီး ခင်သီတာ ပြန်လာခဲ့ရပါတော့သည်။

“သီတာ့ မေမေရော”

“မလိုက်ဘူးတဲ့ ဒေါ်ဒေါ်မြရေ”

“ဒါဖြင့် ဘယ်နဲ့ လုပ်မှာလဲ၊ ဆရာက အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စ နှိလို့ မှာခိုင်းတာဆို”

“ညနေကျမှ ဖေဖေကိုယ်တိုင် သွားတွေ့မယ်တဲ့”

“ဆရာလဲ ခုတလော အလုပ်တွေသိပ်များပုံရတယ်၊ သနား မိတယ်”

“အမှန်ပဲ ဒေါ်ဒေါ်မြရယ်၊ ကြီးပွားချမ်းသာလေ့ ကူရော ခိတ်ရော ပင်ပန်းရလေပါလား၊ ဖေဖေကို ကြည့်ပြီး နေရစားရ

● အခန်း (၂၆)

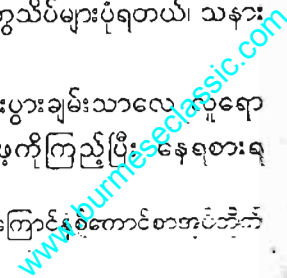
မေမေကလဲ မာန အကြီးသား။

ခင်သီတာအနေနှင့် ကိစ္စရှိ၍ ခဏလာခဲ့ပါရန် မှာကြားခဲ့၍ မေမေ ရန်ကုန်သို့ ရောက်ရှိနေပါပြီ။

အမှန်က ဖေဖေ မှာခိုင်းခြင်းပါ။ သူ့အနေနှင့် မှာလွှာ လာမည်မဟုတ်ကြောင်း သိ၍ပါ။

ယခုပင် မေမေတည်းခိုနေသော ကမာရွတ်အိမ်၊ ခင်သီတာ ပြန်လာသည်။

ခင်သီတာတစ်ယောက်တည်း တစ်ထီးတစ်နန်း စံမြန်းနေ ရသောအိမ်သို့ မေမေ့ကို ညနေလာခဲ့ပါရန်၊ ကားလွတ်ပေးပါမည် ညနေစာကို သည်မှာပင်စားပါ။

တာတောင် မျိုမကျသလိုပဲ”

“အမလေး... သီတုကိုတော့ သိပ်သဒ္ဓါရာတာဝါ အာစားစား၊ ဘာသုံးသုံးပဲ၊ ဩက်... ဒေါ်ဒေါ်မြတောင် သီတု မေမေ ပါလာမယ်ထင်ပြီး စားစရာတွေ လုပ်ထားသေးတယ်”

“အေးလေ ညနေကျ သူတို့ချင်းပဲ ပြောကြပါစေပေါ့”

“အရေးကြီး အလုပ်များရတဲ့ အထဲမှာ မောင်တာရာကလဲ တမောင့်”

“ဟင်... သူ အာဖြစ်လို့လဲ”

“အလုပ်ထွက်ခွင့် တောင်းနေတယ်လေ”

“ဟာ...”

“သူ မရှိရင်လဲ ဖြစ်တယ်၊ ဒါပေမယ့် လူသစ်နဲ့ စပြီး အလုပ်မလုပ်ချင်ဘူးတဲ့၊ ပြီးတော့ ဆရာက မောင်တာရာကို သိပ်ဖြည့် ယုံကြည် စိတ်ချရာတာ၊ သူကလဲ သစ္စာသိပ်ရှိရာ တယ်လေ”

“ဒါ... ဒါနဲ့ ဘာလို့ထွက်မှာတဲ့လဲဟင်”

“အဲဒါကို ဆရာကလဲ မေးနေတာပဲ”

“ဒီတော့ သူက ဘာပြောလဲဟင်၊ ဒေါ်ဒေါ်မြ”

“မေးလို့ကို မရဘူး”

“ဟင်...”

“မင်း ဘာကြောင့်ထွက်ချင်တာလဲလို့ မေးတာကို မေးလို့မရဘူး၊ မပြောဘူး၊ ဒီတော့ ဆရာက...”

“အင်း... အင်း... ဘာပြောလဲ”

“မင်းဘက်က ပြစ်ရာ အကြောင်းအရာ ခိုင်လုံအောင်

ပြန်ခိုင်တဲ့ ငါထွက်ခွင့်မပြုနိုင်ဘူး၊ ဒီအတိုင်းပဲ ဆက်လုပ်လို့ပြော ဆိုက်တယ်၊ ပြတ်ရော”

“အဲဒါတွေ ဒေါ်ဒေါ်မြရှေ့မှာ ပြောကြ၊ ဆိုကြတာလား ဟင်...”

“ဘယ်ဟုတ်ရမှာလဲ၊ မောင်တာရာ ပြန်ပြောပြတာ”

“သူက ဒေါ်ဒေါ်မြကိုရော၊ သူ့ဘာကြောင့် အလုပ်ထွက် ချင်ရတယ်ဆိုတာ ပြောမပြဘူးလား၊ ဒေါ်ဒေါ်မြကရော မေးမကြည့် ဘူးလားဟင်”

ဆန္ဒစောလွန်းစိတ်ဖြင့် ဆက်တိုက်မေးလိုက်မိသည်။

ဒေါ်ကြည်မြသည်သာ သတိထားမိပါလျှင်...

“သီတာတစ်ယောက် မောင်တာရာ အကြောင်းကို အမော ဘကော မေးရလောက်အောင် စိတ်ဝင်စားလှချည်လား”

ဟုတွေးနိုင်မိပြီလို့မည်။ ယခု ဒေါ်ကြည်မြ ကတော့

ခပ်ပေါ့ပေါ့ ခပ်ပြုံးပြုံးလေးပင်။

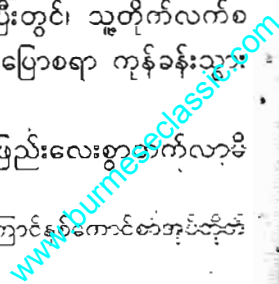
“ဘယ်နေလို့မိမလဲ၊ မေးတာပေါ့”

“ဒီတော့ သူက ဘာပြောလဲဟင်”

“ကျွန်တော့် အကြောင်းနဲ့ ကျွန်တော်ပါ ဒေါ်ဒေါ်မြရယ်တဲ့၊ မေးပါနဲ့တဲ့၊ ကဲ...”

ဒေါ်ကြည်မြက စကားပြောအပြီးတွင်၊ သူတိုက်လက်စ ခေတ်များကို မီးပူဆက်တိုက်နေသည်။ ပြောစရာ ကုန်ခန်းသွား သည့်အနေမျိုး။

ခင်သီတာမှာ အပေါ်ထပ်သို့၊ ဖြည်းလေးစွာတက်လာမိ

သည်။ မေမေထံမှ ပြန်လာကာစမို့ သစ်လွင်နေသော အဝတ်အစားများကိုပင် လဲလှယ်ရန် သတိမထားမိအား။

ဝရန်တာဖက်ထွက်ပြီး ကိုတာရာ၏ အခန်းလေးကို ချွေကြည့်လိုက်မိသည်။ သော့ပိတ်ထားခဲ့ပါ။

သူ့အခန်းတံခါး သော့ပိတ်ထားသည်သို့ပင်၊ သူ့ရင်ထဲမှ မြတ်နိုးမှုမေတ္တာ ရတနာများကို ခင်သီတာသို့ တစ်ခါသာ ဖွင့်လှစ်ပြသလိုက်ပြီး ပြန်လည်ပိတ်ဆည်း သော့ခတ်ပစ်လိုက်တဲ့ ကိုတာရာရယ်...

“ကိုတာရာ ဒီခြံကဘာလို့ ထွက်သွားချင်တယ်ဆိုတာ သိတာ သိပါတယ်လေ”

“မသွားပါနဲ့လို့ တားလှည့်ပါလား မသီတာရယ် လို့ဆိုတဲ့...”

စကားလမ်းလေးများ ခင်းထားပေးမယ်ဆိုရင်လေ အဲဒီလမ်းဝထိပ်က ပိတ်ဆီးပြီး သီတာပြောမှာပါ။ ခု...ခုတော့ ရှင်ရယ်...။

● အခန်း (၂၇)

“သီတာရေ...”

“ဟော... လူလူ”

“သီတာကို၊ သီတာ့ ဖေဖေ ဦးသိန်းထိုက်က ခေါ်ခိုင်းခိုက်လို့”

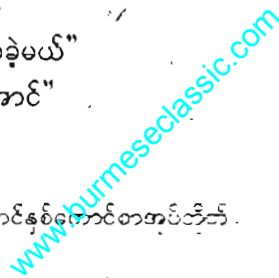
“ဟုတ်လား၊ ဖေဖေ ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”

“ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး၊ စကားပြောစရာရှိလို့နဲ့ တူပါတယ်၊ ခင်ကိုလေးတို့ သားအမိလဲ မရှိကြဘူးလေ”

“အင်း... အင်း... သီတာ လာခဲ့မယ်”

“လာလေ... အတူတူသွားရအောင်”

“ဒါဖြင့် ခဏစောင့်...”

မသေမသပ်ဖြစ်နေသော ဘလောက်(စ်)အင်္ကျီကို လဲလှယ်
ပြီး ခေါင်းဖြီး ရပါသေးသည်။ သပ်ယပ်ခြင်းဖြင့် ဖခင်ကြီး
လေးစားစေရသည့်သဘောပါ။

ပြီး အတူလာခဲ့ကြသော လုလုကို ခင်သီတာ ယခု
အကဲခတ်မိသည်။

“ဆံပင်တွေ တစ်ခေါင်းလုံး ကောက်ထားလို့ ပါလား”

တရုတ်မများလို့ ဆံပင်တွေ နာနေအောင် အတိုကောက်
ထားသည်။ အိမ်နေရင်း ဖြစ်ပါလျက်နှင့် လုလုက သနပ်ခါး ဖွေး
နှုတ်ခမ်းနီရဲရဲနှင့်၊ သူ့အမူအယာကလည်း ယခင်ကထက် တက်ကြွ
နေပုံရသည်။

“လုလုက ပိုလှလာတယ်”

“အဟဲ ဟဲ... သီတာ့ကို မုန့်ကျွေးရမယ်”

“တကယ်ကျွေးရမှာနော်”

“တကယ်ကျွေးမှာ... ဘာစားမလဲပြော”

“အလကား စ.တာပါ။ ဖေဖေ အပေါ်ထပ်မှာလား”

“ဟုတ်တယ်... တက်သွားတော့နော်”

လုလုသို့ ခေါင်းညိတ်ပြမိသည်။ သူက နောက်ဖေးခန်း
ဝင်သွားပါ၏။ တစ်အိမ်လုံး တိတ်ဆိတ်နေကြသည်။

“လာ... သမီး”

အပေါ်ထပ်ရှိ နှစ်ယောက်ထိုင် ဆိုဖာပေါ်တွင် ဖေဖေ
ပြေလျော့စွာ ထိုင်ရင်း ခင်သီတာ့ကို စောင့်နေပုံရပါ၏။

ခင်သီတာက မျက်နှာချင်းဆိုင်တွင် ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး...

“ဖေဖေ၊ သမီးကို ခေါ်ခိုင်းတယ်ဆိုလို့ပါ”

“ဟုတ်တယ် သမီး”

“ပြောပါဖေဖေ”

နေ့ညနေက တင့်တင့်ဆီကို ဖေဖေရောက်ခဲ့ပြီးပြီ”

“ဟုတ်လား ဖေဖေ”

သူ့တစ်သက်နီးပါးမျှ ကွဲကွာနေသော ဖေဖေနှင့် မေမေ
နီးလည်ဆုံတွေ့ကြသည် ဆိုခြင်းအတွက် ခင်သီတာ ပင်လျှင်
မိလိုက်ခွန်လာမိသည်။ ဖေဖေက တော်တော်နှင့် ဘာစကားမှ
မကပ်သေးပါရှ်... .

“မေမေ ဘယ်တော့ပြန်မှာတဲ့လဲ ဟင်... ဖေဖေ”

“မပြန်သေးဘူး သမီး”

“သမီးကို ပြောတော့ ကိစ္စပြီးရင် ချက်ချင်း ပြန်မှာတဲ့”

“အေး... ပြီးစရာကိစ္စက နည်းနည်းတော့ ကြာလိမ့်ဦး”

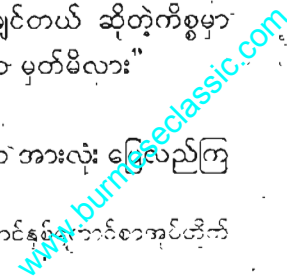
သီတာ့က ကိစ္စဆိုတာဟာလဲ သမီးအပေါ်မှာ မူတည်နေပါတယ်”

ဖေဖေကို အံ့ဩစွာ ကြည့်လိုက်မိပါသည်။ ဖေဖေသည်
ညီကြည် လေးနက်စွာ ပြောကြားနေပါ၏။ အမွေခွဲမည် ဆိုသည့်
စကားလေး။ ဘာများပါလိမ့်။ ဟုတ်ပါသည်။ ခင်သီတာ ထင်သည့်
အတိုင်းပါပင်။

“သမီးကို ဖေဖေက အမွေခွဲပေးချင်တယ် ဆိုတဲ့ကိစ္စမှာ
သက်ဦးနဲ့ ညီရမယ်လို့ ဖေဖေပြောခဲ့ဖူးတာ မှတ်မိလား”

“ဟုတ်ကဲ့ မှတ်မိပါတယ် ဖေဖေ”

“အေး... အဲဒါ ညှိပြီးပြီ၊ ဒီဘက်က အားလုံး ဖြေလည်ကြ

ပါပြီ။

“ဟုတ်လား၊ ဖေဖေ၊ ပြေလည်သွားပြီလား။”

“အင်း... ဒါကြောင့် သမီးရဲ့မေမေကို မှာယူပြီး ထောင်ပြောပြတော့ သူကလဲ ကျေနပ်ပါတယ်တဲ့၊ ရှင့်လက်ကို ရှင့်သမီး ပြန်အပ်ပြီးပြီမို့ သူ့လို မေတ္တာမျိုး ထားပြီးသာ သင့်တော်သလို စီစဉ်ပါတဲ့၊ သူ့အနေနဲ့ ကန့်ကွက်စရာ ဘာမှ မရှိပါဘူးတဲ့”

ခင်သီတာမှာ အဖြေထွက်သာနိုင်မည့် နောက်ထပ် စကားများကို စောင့်စားရင်း နားမလည်နိုင်စွာ ဖခင်ကြီးကို ထေးကြည့်နေမိပါသည်။

“သမီးရဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက် တစ်ခုပဲ လိုတော့တယ်လေ”

“ရှင်...”

“အားလုံးတော့ ပြေလည်ကြပြီ၊ ငါ့သမီးသာ ဖေဖေစကားကို နားထောင်နိုင်ပါစေလို့ ဆုတောင်းရင်း ဖေဖေ ပြောရမှာပဲ”

“ဘာ... ဘာများမို့လဲ ဖေဖေရယ်”

“သမီး မသိတာ... ‘မောင်ကျော်သူ့’ ကို လက်ထပ်လို့ ပါလို့ ဖေဖေပြောပါရစေ”

“အို... ဖေဖေ”

မမျှော်လင့်၊ မထင်မှတ်မိလွန်းသော စကားမို့ ခင်သီတာ အလန့်တကြားလို အော်လိုက်မိသည်။

ဦးသိန်းထိုက်က စီးကရက်ကို ဖွာရှိုက်ရင်း၊ ပြတင်းဘက်သို့ မျက်နှာလှည့်ထားသည်။ ခင်သီတာမှာ ငြိမ်သက်စွာ ခေါင်းငုံ့ထားပါသော်လည်း နှလုံးသားကမူ လှုပ်ရှားလွန်းရလှလေစွ။

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

“ပထမတော့ မသက်ဦးနဲ့ ဖေဖေနဲ့ ကြိတ်ပြီး ညှိနေကြတာပဲ”

ဖေဖေက စကားကို ဖြတ်လိုက်၊ ဆက်လိုက်ဖြင့် စစ်ယောက်တည်း ပြောနေသည်။ ခင်သီတာ အနေနှင့်လည်း အားယောင်နေရုံမှ လွဲ၍ ဝင်ပြောစရာအကြောင်းမရှိပါ။

“မကျေလည်ကြသေးခင်မှာ၊ သူ့အမေက တစ်ဆင့် မောင်ကျော်သူက ပူဆာ တောင်းဆိုလာတယ်။ သူ သိတာကို အာရုံရှိနေပါတယ်၊ လက်ထပ်ဖို့ ဖေဖေဆီမှာ ခွင့်တောင်းပေးပါတဲ့”
ခင်သီတာ ပိုမို၍ ငုံ့သွားရပါပြီ။

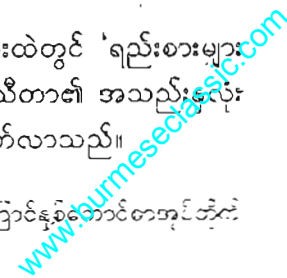
“ဒီတော့မှ ဖေဖေနဲ့ ‘မသက်ဦး’လဲ အကြံရသွားကြတယ်။ ဖေဖေက ဖေဖေသမီးကို စေတနာရှိသလို ပေးချင်သလို သူကလဲ သူ့သားကို စေတနာရှိမှာပဲ ပေးချင်မှာပဲ”

“မောင်ကျော်သူ ဘောင်းဆိုလာမှ၊ ဖေဖေတို့နှစ်ယောက်လုံး ချစ်သားပါလားဆိုပြီး တွေးမိကြတယ်”

“ဒီကောင်ဟာ မထည်ငြိမ်ဘူး၊ ရည်းစားများတယ်၊ အကြီးကြီးစားစား၊ အလုပ်မလုပ်ချင်ဘူး၊ အဲဒါက လွဲလို့တော့ ဖေဖေအပေါ်မှာ ပထွေးဆိုတဲ့စိတ်ထား ဘယ်တော့မှ မရှိပဲ ဖေဖေရဲ့ နည်းကမ်းကို လိုက်နာနိုင်တဲ့ အချက်ကိုတော့ ဖေဖေချီးမွမ်းလို့ ဆုံးဘူး”

ကိုကျော်သူ၏ ညှပ်ဖျင်းမှုအားလုံးထဲတွင် ‘ရည်းစားများတယ်’ ဆိုသော စကားတစ်လုံးသည် ခင်သီတာ၏ အသည်းနှလုံးထဲတွင်းသို့ နာကျင်စွာထိုးဖောက်ဝင်ရောက်လာသည်။

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ယင်းအကြောင်းကို ဖေဖေကများ သိလေရောသလား
“ယောက်ျားလေး ဆိုတာ ဒီလိုပဲ သမီး၊ ဒီကောင်
သူငွေသား၊ မာစီးဒီးကားစီးပြီး ကျွေးနိုင်၊ ပေးနိုင်တော့ ကောင်မလေး
တွေကိုက လိုက်နေကြတာ၊ သမီးရှင်တွေကိုက အိမ်ကိုဖိတ်ပြီး
လက်ခံနေကြတာ”

ကြိုက်၍သက်ပြင်းချစ်ပါသည်။

“ယောက်ျားလေးထဲမှာ တာရာလို တည်ငြိမ်တဲ့ကောင်မလေး
ကတော့ မရှိသလောက်ရှားတာ”

အမှတ်မထင် ဖျပ်ခနဲ ဖေဖေ မျက်နှာကို မော့ကြည့်လိုက်
မိပါသည်။ ကိုတာရာ၏ ခံစားမှုဝေဒနာဆိုသော အကြောင်းအရာ
ဖေဖေဘာမျှသိပုံမရပါ။ နှိုင်းယှဉ်ပြခြင်းဖြင့် ချီးမွမ်းရုံသာ ဖြစ်
လိမ့်မည်။

“တစ်ခြားလူ မကြည့်နဲ့၊ ဖေဖေကိုကြည့်”

“ဟင်”

“သမီးတို့သားအမိကို ပစ်ထားပြီး ရလိုက်တဲ့ မိန်းမတွေ
အလုပ်တွေလဲ ပေါင်းစုံလို့ လုပ်လိုက်တာ၊ ဘယ်နေရာ
အတည်တကျမရှိခဲ့ဘူး”

“အဲ... ဒါပေမယ့် မသက်ဦးလိုပစ္စည်းရှိပြီး ထိန်းသိမ်း
တတ်တဲ့မိန်းမကို ရသွားတော့လဲ ဖေဖေဘဝဟာ တည်ငြိမ်လာ
ခဲ့တာပါပဲ”

“မောင်ကျော်သူဟာ ဖေဖေလောက် မဆိုးသေးပါဘူး”

“သမီးက လိမ္မာတော့ ထိန်းနိုင်မှာပါ၊ ပြီးတော့ သူရည်းစား

များတာ၊ ဘယ်သူ့ကိုမှ လက်ထက်ပါရစေလို့ ခွင့်မတောင်းဘူး
သေးဘူး”

“မသက်ဦးကလဲ ပြောတယ်၊ သူ့သားဟာ ခင်သီတာကို
တကယ်မေတ္တာရှိရတာပါတဲ့၊ ခင်သီတာက အိမ်ကြီးလွန်း
တော့ သူ့ကိုယ်တိုင်မပြောရဲဘဲ မိဘကတစ်ဆင့် လက်ထပ်ခွင့်အထိ
တောင်းခံလာတာကို ကျွန်မတော့ ဝမ်းသာမိတယ်တဲ့”

“ဖေဖေတို့ သားအဖကပါ ကျေနပ်မယ်ဆိုရင် အားလုံးပြေ
သည်ပါပြီတဲ့၊ သူကလဲ ခင်သီတာနဲ့ဆိုရင် သေး ဘူတယ်တဲ့”

“ဪ... ဒါ... ဒါဖြင့် မေမေ့ကိုမှာတာ”

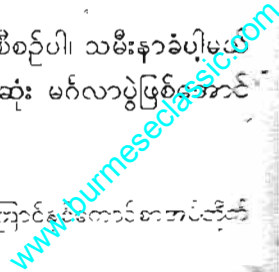
“အေးပေါ့၊ ဖေဖေသဘောတစ်ခုနဲ့ စီစဉ်လို့ဘယ်ဖြစ်မလဲ
သမီး၊ သူ့ကိုတင်ပြတော့ ဖေဖေစောစောကပြောသလို သူလဲ
ကျေနပ်ပါတယ်တဲ့”

“မေမေကလဲ ကျေနပ်တယ်တဲ့လား”

“သိပ်အဆင်ပြေမယ့် ကိစ္စပဲတဲ့၊ သမီးလဲ ညနေကျ
အားတွေလိုက်ဦးလေ၊ ကား လွှတ်လို့ကုန်မယ်၊ သမီး မေမေကလဲ
သမီးကို မောင်ကျော်သူနဲ့ လက်ထပ်ဖြစ်ဖို့ နားချပါလိမ့်မယ်”

“ဖေဖေပြောသလို မောင်ကျော်သူကို သမီးတစ်ယောက်ထဲ
ချိန်မှာ ထိန်းနေရမှာမှမဟုတ်ပါ၊ ဖေဖေရော အူအမေရော
ကြဲသေးတာပဲ”

“ပြီးတော့ ဖေဖေတို့ကြိုက်သလိုစီစဉ်ပါ၊ သမီးနာခံပါမယ်
ဆိုရင်၊ သမီးမေမေ မပြန်ခင် အခမ်းနားဆုံး မင်္ဂလာပွဲဖြစ်အောင်
စီစဉ်လိုက်မယ်”

“ပြီးတော့... ဖေဖေနဲ့ မသက်ဦးက သမီးနဲ့
မောင်ကျော်သူ အတွက် လက်မှတ်ထိုးပေးမယ်လေ၊ အမွေအားထု
သမီးတို့ နှစ်ယောက်နာမည်နဲ့ တစ်ယောက်တစ်ဝက်စီ ဆိုင်ပြ
ရမယ်ပေါ့”

ခင်သီတာမှာ လှုပ်ရှားရလွန်းသောစိတ်ကို ထိန်းချုပ်ရင်း
ငေးဝိုင်းနေမိသည်။

“သမီး... မသီတာ”

“ရှင်... ဖေဖေ”

“သမီး ဖေဖေကို တစ်ခါထဲ အဖြေပေးထားခဲ့နိုင်မလား”
ဝေသီလာသော မျက်ရည်ကြည်များဖြင့် ဖခင်ကြီးကို ခို
စွာကြည့်လိုက်ပြီးမှ...

“သမီး... သမီး မေမေနဲ့တွေ့ပါရစေဦး”

ခံစားမှုသစ်ကြောင့်၊ လှုပ်ရှားနေရှာသည်ဟု ခွင့်လွှတ်ရင်း
ပြုံးရွှင်စွာဖြင့် ဦးသိန်းထိုက်က...

“သမီးက ဖေဖေပြောတာမယုံလို့ သမီးမေမေကို သွား
ဦးမလို့လား”

“ဟင်... မ... မဟုတ်ပါဘူး ဖေဖေ”

“ဖေဖေ အလကားပြောတာပါ၊ သမီး မေမေနဲ့သွားတွေ့ဦး
သမီးကိုယ်တိုင် ဆုံးဖြတ်ဦး ဇလနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဖေဖေ”

“ဖေဖေကတော့၊ ဖေဖေစီစဉ်ပေးသမျှ နာခံပါမယ်ဆိုတ
ငါ့သမီးရဲ့ စကားကို ယုံစားပြီး သမီးပြန်ကြားလာမယ့် အဖြေထိ

မိယုမယ်၊ ဟုတ်လားသမီး၊ ကဲ... ကဲ... ငါ့သမီး စိတ်ကျဉ်းကျပ်
နေပြီ ပြန်တော့”

ဖခင်သို့ပင် မနှုတ်ဆက်ရဲတော့ပါပဲနုဦး၊ ဝဲလာသော
မျက်ရည်များကို၊ အနိုင်နိုင် ထိန်းရင်း ကိုယ့်အိမ်လေးရှိရာသို့ ပြန်လာ
ခဲ့ရပါသည်။

ကိုတာရာ အခန်းလေးက သော့ခတ်ထားပြီ။

* * * * *

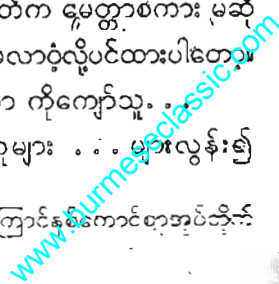
ညနေပိုင်းတွင် မေမေဆီသို့ ရောက်ခဲ့ရသည်။ ဖေဖေပြော
သည့်အတိုင်းပင် မေမေကိုယ်တိုင်က တိုက်တွန်းသည်။

အသင့်တော်ဆုံး ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု မေမေကပါယူဆကြောင်း
တင်ပြသည်။

အကယ်၍ ဤခမ်းနားသော မင်္ဂလာပွဲသာ ဖြစ်မြောက်
မည်ဆိုပါလျှင် ဖေဖေ၏ဖိတ်ကြားသွားချက်အရ မေမေကိုယ်တိုင်ပင်
မင်္ဂလာပွဲသို့ တက်ရောက်လာမည်ဆိုပါလား။

မိမ့်ဖစုံနှင့် ခန်းနား တင့်တယ်လွန်းသော မင်္ဂလာပွဲတွင်
‘အသည်း’ ပျောက်ဆုံးနေရမည်အဖြစ်မျိုးကို ခင်သီတာမလိုလားမိ။
ယခုအချိန်ထိ ကိုကျော်သူ၏ နှုတ်က မေတ္တာစကား မဆို
လာသေး။ ဖေဖေပြောသလို တစ်အိမ်စီမို့ မလာဝံ့လို့ပင်ထားပါတော့။

ရည်းစားများလွန်းသည် ဆိုသော ကိုကျော်သူ... များလွန်း၍
အသည်းတွေခွဲဝေပေးခဲ့ရဖူးသူများ... များလွန်း၍

သူ့ရင်ထဲတွင် ချစ်တတ်သည်ဆိုသော မေတ္တာအသည်းလေးမှ
အကြွင်းအကျန် ရှိနိုင်ပါဦးမလား။

ခမ်းနားမှုများ၊ ကြွယ်ဝခြင်းများ၊ အဆောင်အယောင်များ
စသော ပူလောင်စရာ ဖန်ပြပစ္စည်းများက တစ်ဘက်. . .

သိမ်ငယ် မှေးမှိန်သော်လည်း အေးမြသော မေတ္တာတရား
ဆိုသည် ကတစ်ဘက်. . .

ခက်သည်က လက်ခံခွင့်၊ ပေးဆက်ခွင့်မရနိုင်သော 'မြတ်နိုး
မှု မေတ္တာ' ဆိုသည်ကို ခင်သိတော့အနေနှင့် ဘယ်လိုများ ချွန်လင့်
၍ ရရှိနိုင်ပါမည်လဲလေ. . .

● အခန်း (၂၈)

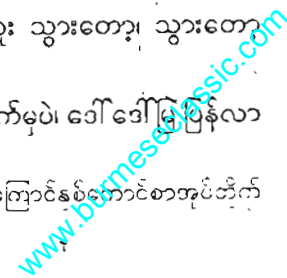
ဒေါ်ကြည်မြ ထွက်သွားပြီးလေမှ၊ နားများ နားညှိလား
ဆီသော အသိဖြင့်. . .

“ဒေါ်ဒေါ်မြ. . . ဒေါ်ဒေါ်မြ”

ဒေါ်ကြည်မြ ပြန်ဝင်လာသည်။ ‘ခင်သိတာ၏ စကားကို
နားခံစောင့်မျှော်နေပါ၏။ ခင်သိတော့စိတ်များ၊ ယောက်ယက်ခတ်နေ
သလို လူလည်းမတည်ငြိမ်နိုင်။ ဒေါ်ကြည်မြ အနီးသို့ ပြေးကပ်
လှိုက်ပြီးမှ. . .

“ဟို. . . ဘာမှ မဟုတ်တော့ဘူး သွားတော့၊ သွားတော့
သိတာမှာတဲ့အတိုင်း ပြောနော်”

“စိတ်ချပါ၊ ပြီးတော့ သူပြန်ရောက်မှပဲ၊ ဒေါ်ဒေါ်မြ ပြန်လာ

ပါမယ်”

ဝေး၍ဝေး၍သွားသော ဒေါ်ကြည်မြကို ပြန်ခေါ်လိုစိတ် ဝင်လာပြန်သည်။ မရတော့၊ မမိတော့... .

“အို... သွားပါစေတော့၊ ဒါမှ... ဒါမှပဲ”

ခင်သီတာ ဆက်မတွေးရဲတော့... .

ခုလောက်ဆို ဒေါ်ကြည်မြတစ်ယောက် ‘ကိုတာရာ’၏အခန်း သို့ ရောက်လောက်ပါပြီ။ ခင်သီတာမှာကြားလိုက်သော... .

“ခင်သီတာက မောင်တာရာကို ခေါ်ခိုင်းလိုက်တယ်။ သူ့အဖေခိုင်းလိုက်တဲ့ ကိစ္စ အရေးကြီးတာပြောစရာ ရှိလို့တဲ့”

ဟုပြောပြီး ကိုတာရာကို သူ့လွတ်လိုက်လေမည်။ ပြီးတော့ ဒေါ်ကြည်မြက ကိုတာရာ၏ အခန်းလေးတွင် သူပြန်လာသည် အထိ ထိုင်စောင့် နေပါလိမ့်မည်။ ဒေါ်ကြည်မြသည် စပ်စုဝေဖန်တတ်သူ မဟုတ်၊ စကားရှုပ်ခြင်းလည်းမရှိ၍ ယုံကြည်စွာ လွတ်လိုက်မိခြင်းပါ။

“မသီတာ ခေါ်ခိုင်းတယ်ဆိုလို့”

“ဟုတ်... ဟုတ်ပါတယ်”

“ဘာခိုင်းစရာ ရှိလို့လဲဟင်”

ဟံခါးဝမှ မတ်တတ်ရပ်လျက်၊ မေးနေသော သူ့ကို ကျော ခိုင်းလိုက်ရသည်။

အဲကိုကြိတ်၍ ကိုယ့်စိတ်ကို တင်းလိုက်ပြီး တည်ငြိမ်အောင် မနည်း ကြိုးစားပစ်လိုက်သည်။

“ဧည့်ခန်းမှာ လာထိုင်ပါ”

နှစ်ယောက်လုံး ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်မိကြသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်

ကြောင့်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

တစ်ခုလုံးမှာလည်း တိတ်ဆိတ်လျက်ပါ။

“ဦးလေးက ဘာပြောခိုင်းလို့လဲဟင်၊ အရေးကြီးတယ်ဆို”

“ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့”

“ပြောပါ သီတာ”

“ပြောခိုင်းတာတော့ မဟုတ်ဘူး”

“ဗျာ”

ခင်သီတာက သူ၏မျက်ဝန်းခိုင်မှ၊ ချစ်နိမိတ်လေးများကို ကိုတာရာ မမြင်သာပါစေရန် မျက်လွှာခွထားလိုက်ပြီးမှ... .

“ဖေဖေက သီတာ့ကို ပြောတာပါ”

“ဪ... ဟုတ်ကဲ့”

ခင်သီတာ၏ နှုတ်ခမ်းလေးများ ဆတ်ဆတ်ဘုန်လာသည်။

ခင်ထဲတွင်ဖြင့် မုန်တိုင်းတစ်ခု မွေနေသည်နယ်... .

ခေါ်မိပြီမို့၊ အပြေပြစ်ဆုံးသော ဖွဲ့ကွယ်မှုများဖြင့် ဝေဒနာကို မရေမရာ ကြေညာရပါတော့မည်သာ။

“ဖေဖေက သီတာ့ကို၊ ကိုကျော်သူနဲ့ သ... သဘောတူ တယ်တဲ့၊ လက်ထပ်ပါတဲ့”

“ခင်ဗျာ”

“အ... အဲ သူနဲ့လက်ထပ်ရင် သင့်တော်ပါ့မလားလို့ ကိုတာရာ့ကို မိတ်ဆွေတစ်ယောက် အနေနဲ့ ခေါ်... ခေါ်ပြီး တိုင်ပင်တာပါ”

သာမန်အနေအထားမှ၊ ကြားသာရုံလေး တိုးညှင်းသွား သော ခင်သီတာ၏ စကားအဆုံးတွင် ကိုတာရာက ခင်သီတာကို

ကြောင့်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ကြောက်စရာတစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရသလို အလွန်တကြား ကြည့်နေသည်။

“ဧိတ်ဆွေတစ်ယောက်အနေနဲ့ ခေါ်ပြီးတိုင်ပင်တာပါ”

ဟူသောစကားကို ယစ်ငေါ့စွာ ပြောမိသော်လည်း လှစေ့ မြေဖြစ်သွား၍ ခင်သီတာ၏ ကြီးမားသော သိက္ခာတံတိုင်းကြီးကို ပွတ်တိုက်မိရုံလေး ထိပါးမည်ထင်ပါသည်။ ပွန်းပဲ့ကျ မသွားတန်ရာပါ။

“ဦးလေး . . . ဦးလေးထိုက်ဟာ ကိုကျော်သူ ဘာလဲဆိုတာ သိရဲ့သားနဲ့များဗျာ”

သူ့အသံလှိုင်းများလည်း တုန်ခါလွန်းလှသည်။ တစ်ယောက် မျက်နှာ တစ်ယောက် မကြည့်ရဲကြ၊ မကြည့်ရက်ကြ။

“အဲ . . . အဲဒါ သီတာ ဘာအဖြေပေးသင့်သလဲရှင်”

“မသီတာရယ်”

သောက မုန်တိုင်းသည် ဤနှစ်ဦး၏ နှလုံးသားပေါ်သို့ လူးလာခတ်နေသည်။

“ကျွန်တော် ဘာပြောရမလဲ၊ ဘယ်လိုပြောရမလဲဗျာ”

“ကို . . . ကိုတာရာရဲ့ ထင်မြင်ချက်ကို သိပါရစေ”

“ဦးလေးက သူနဲ့မှ ဘာလို့သဘောတူရတာတဲ့လဲ ဘယ်လိုပြောလဲဟင်”

“ပြောတာတွေကတော့ အများကြီးပါပဲလေ၊ အဓိကကတော့ နှစ်ချက်ထဲပါ”

“ပြောပါဦး မသီတာရယ်”

“ပထမက အမွေခွဲရေးကိစ္စ ပြေလည်မယ်တဲ့”

“အင်း”

“ဒုတိယက ကြာရင် ကိုကျော်သူဟာ တည်ငြိမ်သွားမှာ”

“ဟေ့”

“ဪ”

“ဒါကြောင့် ဖေဖေစကားကို နားထောင်ပါတဲ့”

“မသီတာမေမေလဲ ရောက်နေတယ်ဆို၊ သူကရော ဟင်”

“ခေမေကလဲ ဖေဖေသဘောပါပဲတဲ့”

“အို . . . ဒါဖြင့် မသီတာကရောဗျာ”

“သီတာ ပြေရမယ့်သူ မဟုတ်ပါဘူး၊ အမေးရှင်ပါ၊

ကိုတာရာ့ကို မေးနေတာပါ”

သူ သိပ်စိတ်လှုပ်ရှားသွားပုံရသည်။ “လက်ဝါးနှစ်ဖက်ကို

ပူးယုတ်လျက် နဖူးပြင်နှင့်ငုံ့ပြီး ထိကပ်ထားသည်။

ပုံစံကိုသာ ဝိုးတဝါးမြင်ရသည်။ သူ့မျက်နှာ မည်သို့ရှိ

သည်ကို ခင်သီတာမတွေ့ရ။ ခင်သီတာ၏မျက်ဝန်းမှ မျက်ရည်များ ကိုလည်း မကျယ်ပြန့်လာစေရန် ထိန်းထားရပါ၏။

“အင်းပေါ့လေ အပြင်က ကြည့်ရင်တော့ အရာအားလုံး

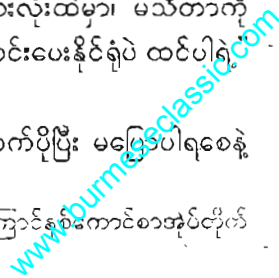
ဟာ ပြီးပြေချောမောလွန်းလှပါတယ်၊ ဒါ . . . ဒါပေမယ့် . . .”

“ကိုကျော်သူရဲ့ ချစ်သူများ အားလုံးထဲမှာ၊ မသီတာကို

အချစ်ဆုံးဖြစ်ပါစေလို့ ကျွန်တော် ဆုတောင်းပေးနိုင်ရုံပဲ ထင်ပါရဲ့”

“အို . . .”

“ကျွန်တော် . . . ကျွန်တော် ဒီထက်ပိုပြီး မဖြေပဲပါရစေနဲ့”

လားဗျာ”

“သီတာသီချင်တဲ့အဖြေကတော့ ဒါမဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် မပြောနိုင်ဘူးဆိုလဲ ရပါတယ်ရှင်၊ သီတာဘဝနဲ့ သီတာပဲ ရှိပါစေတာ ကိုတာရာရယ်”

“မသီတာ... မသီတာရယ်၊ သမုဒ္ဒရာရဲ့ ဟိုဖက်ကမ်းက မသီတာ ကြားသာအောင် လှမ်းအော်ပြောနိုင်တဲ့ အင်အားတွေ ကျွန်တော်ရင်မှာ မရှိတော့ပါဘူးဗျာ”

“ဟင်း...”

“အို... ကျွန်တော် မှားမိပြန်ပြီ၊ ကျွန်တော် တမင် မသီတာကို ရှောင်နေတာပါ”

“မသီတာရယ်၊ အို... ကျွန်တော်ပြောခဲ့မယ် မသီတာ ကိုကျော်သူကို လက်ထပ်ရင် အကောင်းဆုံးပဲ... ဒါပဲ”

“ရှင်”

“အို”

စကားကို မာန်နှင့်ပြောသော်လည်း၊ အသံများက တွန်ခိုက် လွန်းလှသည်။ တည်ငြိမ်လွန်းလှပါသည် ဆိုသော ကိုတာရာ လှုပ် ရှားလှချည်လား။

သူ ဝုန်းဆိုထ၍ ထွက်မသွားမီ၊ မြင်လိုက်ရသော သူ့မျက်နှာ မှာဖြင့်...

မျက်ရည်တွေ အပြည့်နဲ့ပါ။

မိန်းမသား မသီတာကမှ၊ သူ့ရှေ့တွင် ထိန်းထားနိုင်စွမ်း ရှိစေးသည်။

“သမုဒ္ဒရာခြားပါသည်”

ဆိုသော စကားသည်၊ ယခုအချိန်မှစ၍ မှန်ကန်ပါတော့မည် ဆိုသော အသံများကြောင့်...

သမုဒ္ဒရာတစ်ပြင်လုံးမှ လှိုင်းလုံးများ ခင်သီတာ၏ ရင်သို့ ခင်ဆောင့်တော့သည်။

မျက်နှာကို လက်ဝါးဖြင့် အုပ်ကာရင်း၊ တစ်ယောက်တည်း နေသော ခင်သီတာ ရင်ဖွင့်ကာ သည်းထန်စွာငိုမိပါသတည်း။

...နှင့်၏သားဖြစ်သည်။ ပထွေးဆိုသော်လည်း တစ်ဦးတည်းသော
...သားမို့ ဖခင်ရင်းပမာ ရှိခဲ့ရာမှ . . .

'သတို့သမီး'၏ ဖခင်နေရာတွင်၊ ဦးသိန်းထိုက် နောက်ရှိ
...သားသည့် အဖြစ်ပါ။

အထက်တန်းလွှာ အဝန်းအဝိုင်းမို့၊ ချီးမွမ်းသူနည်း၍
...ခဲ့သူ၊ သတင်းဖြန့်ဝေသူ၊ ဝေဖန်သူ၊ တီးတိုး အတင်းပြောသူ
...သော များကြသည်။

နံနက်ပိုင်းတွင် လက်ထပ်မင်္ဂလာ အခမ်းအနားကို
...ရင်းနီးဆုံး သူများကိုသာ ဖိတ်ကြားသည်။

ညနေနောင်းမှသည်၊ ညဉ့်ဦးပိုင်းအထိ မင်းပရိသတ်
...ပိုင်းစုံစွာကို "ဂါးဒင်ပါတီ"ဟူသော ဥယျာဉ်ပွဲအဖြစ်နှင့် ရောင်စုံမီး
...ထွန်းညှိ ထားသော သိန်းထိုက်ရတနာ ခြံကြီးအတွင်းမှာပင် . . .

ခမ်းနားသိုက်မြိုက်၊ စည်ကားလွန်းစွာ ကျင်းပခဲ့ပါသတည်း။
မေမေ ဒေါ်တင့်တင့်နှင့် ကြည်ပြာမှာ သတို့သမီးနှင့်

သတို့သား ပြီးလျှင် ဒုတိယအကြည့်ခံရသူများ ဖြစ်သည်။ ဤပွဲတွင်
...ဖေနှင့်မေမေတို့၏ ဇာတ်ကြောင်းပါ ပြောစရာပိုလာခဲ့ကြဟန်
...ပါ၏။

"သုံးဆောင်ကြပါနော်"

"ဟာ . . . နောက်ကျလှချည်လား"

"ဟော . . . ပြန်တော့မယ်လား"

"ခုလို ကြွရောက်ချီးမြှင့်တာကို၊ ကျေးဇူးအထူးတင်ပါတယ်"
ဟူသော အပြောများကို တစ်ချိန်လုံး ဖေဖေနှင့် ဒေါ်သက်ဦး

● အခန်း (၂၉)

ရန်ကုန်မြို့ရှိ အကြီးကျယ်အခမ်းနားဆုံးသော မင်္ဂလာ
ထဲတွင် တစ်ခုအပါအဝင်ဖြစ်သော . . .

မောင်ကျော်သူ

နှင့်

မခင်သီတာ

တို့၏

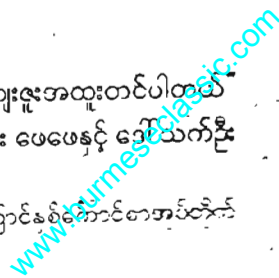
ထိမ်းမြားမင်္ဂလာ ပါတည်း။

အနေဝေး၍ မသိကြသေးသော အသိုင်းအဝိုင်းတွင်
အဆန်းတကျယ် ဖြစ်သွားရသည့် ကိစ္စ ရှိနေသည်။

ကိုကျော်သူသာလျှင် သိန်းထိုက်ရတနာ နိုင်လွန်စေ

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

တို့က လိုက်လံပြောဆို နှုတ်ဆက်နေကြရရာပါသည်။

မေမေနှင့် ကြည်ပြာက တေးဂီ တီးဝိုင်းဘေးတွင် ထိုင်ကြရုံသာ...

“သီတာက သိပ်ကိုလှတာပဲ၊ အစ်ကို ကို ကံကောင်းတယ်၊ အားလုံးက ပြောနေကြပြီဗျ”

“အို... အစ်ကိုကလဲ ငြိမ်ငြိမ်နေဝမ်းပါ၊ ဟိုမှာ လူတွေ အများကြီးနဲ့”

“အေးလေ... ဧည့်သည်တွေကလဲ ကုန် မကုန်နိုင်ဘဲ စားသောက်ပြီးတဲ့ လူတွေကလဲ ပြန်ကြဖို့ကောင်းနေပြီ”

ခင်သီတာ ခေါင်းငုံ့ထားရပါသည်။ ထိုင်မသိမ်းနှင့်၊ ဝထုထဘီနှင့်၊ ဘီးဆံထုံးနှင့် တစ်ကိုယ်လုံး စိန်များ ဖုံးထား၍ ခင်သီတာ အနေခက်ရသည့်အထဲ...

ကိုကျော်သူက အိန္ဒြေမရ၊ ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင်၊ မြူးမြူးကြွကြွ ဖြစ်နေရုံမက...

ခင်သီတာဘက်သို့ လှည့်လှည့်လာပြီး စကားပြောနေပုံမှာ ခင်သီတာ အနေခက်လွန်းလှရပါပြီ...

ဒီအထဲ ပြန်မည့်ဧည့်သည်တွေကို လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ရသည်မှာ လက်ပြုတ်ကျမတတ်ပါ။

စိတ်ရော လူရော မောလှပါပြီ။

သည်သို့ဖြင့် ခမ်းနားလွန်း၊ သိုက်မြိုက် စည်ကားလွန်း လက်ဖွဲ့များစွာ ရလွန်းသော “ကိုကျော်သူနှင့် မခင်သီတာတို့ လက်ထပ်မင်္ဂလာပွဲ” မှာ အောင်မြင်စွာ ပြီးဆုံးခဲ့ရပါပြီတည်း။

● အခန်း (၃၀)

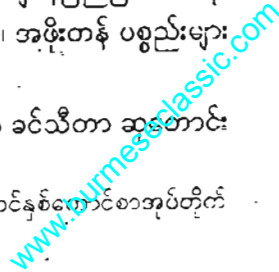
လုလုက ခင်သီတာကို၊ အရင်လို ရင်းရင်းနှီးနှီး ရောရော ခင် မဆက်ဆံတော့။

ဒေါ်သက်ဦးများ တားမြစ်ထား၍ လားမသီး ခပ်နှောင်နှောင် နေသည်။

ခင်သီတာမှာ ယခင်တိုက်လေးပေါ်မှ ပထမ နေခဲ့ရသော အိမ်ကြီးပေါ်သို့ ပြန်လည်ပြောင်းရွှေ့ နေခဲ့ရပါပြီ။

အပေါ်ထပ်တွင် သီးသန့်ခန်းဖွဲ့ပြီး၊ ဂျပန်ပြည်ဖြစ် အိပ်ရာခန်းများဖြင့် ခင်သီတာတို့၏ အိပ်ခန်းမှာ၊ အဖိုးတန် ပစ္စည်းများဖြင့် လှပလွန်းလှသည်။

ဤအိမ်ကြီးမှာ ပြန်၍ နေရပါစေဟု ခင်သီတာ ဆွဲတောင်း

ခွဲမိပါသည်။

ယခင်အိမ်မှာ ဆိုလျှင် တစ်ခါတစ်ရံ 'သူ့'ကို မြင်ရပေမည်။ ယခုဖြင့် အမှန်ပင်။

"သမုဒ္ဒရာ ခြားသွားခဲ့ပါပြီ"

ခင်သီတာ ကိုယ်တိုင်လည်း၊ ခင်ပွန်းသည် ကိုကျော်သူ ပေါ်တွင်ပြုစု၊ ဂရုစိုက် တာဝန်ကျေခြင်းများဖြင့် သူ့ကို လုံးဝမေ့နိုင်အောင် ကြိုးစားရရုံသာ ရှိပါတော့မည်။

"သီတာ... ချစ်ရေ"

"ဟော... ကိုကိုပြန်လာပြီ"

ကိုကျော်သူက ခင်သီတာ့ကို ဖက်လျက် တစ်ပတ်လှည့် လိုက်သည်။

"အို... အဲဒီလို အကြမ်းမလုပ်ရဘူးလို့ ဆရာဝန် ပြောထားသားနဲ့"

"ဟာ... ဟုတ်ပါရဲ့၊ မူးသွားလားဟင်"

"နည်းနည်းတော့ မူးသွားတာပေါ့"

"ဥုံ့... ဥုံ့ ပျောက်စေဗျာ"

ဥုံ့ မန်းသူ၏လက်က လုပ်လေ့လုပ်ထရှိ ကြသော် ခေါင်းကို သပ်မချ၊ ခင်သီတာ၏ ဝမ်းပြင်ကို သပ်နေ၍...

"ကိုကိုကလဲ၊ ဘာမှန်းလဲမသိဘူး"

"သီတာမူးရင်၊ ဟောဒီထဲက သားသားလေးလဲ မူးသွားမှာပေါ့"

"သားမဖြစ်ပါ၊ သမီးလေးဖြစ်နေတော့ ဘယ့်နဲ့လုပ်မလဲလို့"

"သမီးလေးဖြစ်လဲ ချစ်ရမှာပဲပေါ့ဗျာ၊ သီတာနဲ့တူအောင် နှေးနှေး၊ ဒါမှ လှလှလေးဖြစ်မှာ"

"ဟင့်အင်း၊ ကိုကိုနဲ့တူအောင် မွေးမယ်၊ သမီးဦးဆိုတာ မေ့တူမှ ကောင်းစားမှာတဲ့"

ရင်ထဲတွင် လေးလမျှသာ ရှိသေးသော ဘာမှန်းမသိရ သေးသည့် ကလေးအတွက်၊ ကောင်းစားစေချင်သောစိတ် ယခုပင် ခင်သီတာ၏ရင်မှာ ဝင်လာမိပါသည်။ မိခင်စိတ်၊ မိဘတို့၏ 'မေတ္တာ ခေါင်း'ကိုက အင်အားကြီးမားလှပါလား။

ကိုကျော်သူက ဝတ်ထားသော ဘောင်းဘီနှင့် အင်္ကျီကို ချွတ်ပြီး ကုတင်ပေါ်ပစ်တင်လိုက်သည်။

ဘောင်းဘီနှင့်ပင် ဘေစင်ကြော့ခွက်တွင် မျက်နှာသစ် သည်။ မျက်နှာအမြန်သုတ်ပြီး ဘီရိုဖွင့်လိုက်ပါ၍...

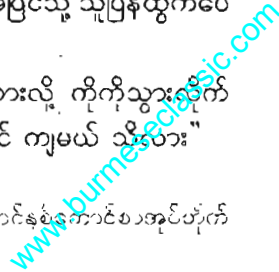
"သီတာ ဘာလုပ်ပေးရမလဲ ကိုကို"

"အဝတ် ခပ်သစ်သစ်တစ်စုံ ထုတ်ပေးစမ်းပါ သီတာ" သူက အရေးတကြီး ခေါင်းဖီးရင်း ပြောလိုက်ပါ၏။

ကိုကျော်သူမှာ ခင်သီတာ၏အနားတွင် တစ်နာရီပြည့်အောင် ငြိမ်သက် အေးချမ်းစွာ ကပ်၍မနေတတ်။ အိပ်ချိန်မှလွဲလျှင် ယခင် အတိုင်းပင်။ သူ လူပျိုဘဝက အတိုင်းပင်။ သွားလိုက်၊ လာလိုက်။

ယခုလည်း အပြင်ကပြန်လာပြီး၊ အပြင်သို့ သူပြန်ထွက်ပေ မည်။

"သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်နဲ့ ချိန်းထားလို့ ကိုကိုသွားလိုက် မယ်နော်၊ အပြန်နည်းနည်း နောက်ကျချင် ကျမယ် သို့သော်"

“အင်းပါ”

“ထမင်းစားထားနှင့် နော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“မြို့ထဲက ကိုကို ဘာဝယ်ခဲ့ရမလဲ၊ ဘာစားချင်လဲ ဟင်”

“နေပါစေ၊ အိမ်မှာလဲ စားစရာအပြည့်ရှိသားနဲ့”

“ဒါဖြင့် ကိုကို သွားလိုက်ဦးမယ် နော်”

ခင်သီတာ ထုတ်ပေးသော၊ အင်းလေးလုံချည် အသစ်နှင့် ရုပ်အင်္ကျီဖြူကို သူဝတ်ပြီး ခင်သီတာ၏ နဖူးပြင်သို့ ဖျတ်ခမ်းတစ်ချက်မွှေးပြီး ပြေးဆင်းသွားတော့သည်။

ယောက္ခမကြီး ဒေါ်သက်ဦးက သင်သည်။ ပညာတွေ ပေးသည်။ ကိုယ့်ယောက်ျား ကိုယ့်နားတွင် နေနည်း နိဿည်းများ

ခင်သီတာ မပြောချင်ပါ။ ခင်သီတာ့ အပေါ်တွင်လည်း တွေ့ဆုံ ကြုံကြလေတိုင်း ယခုလို အပြေးလေး အမွှေးလေးများဖြင့် ကိုကျော်သူက ကျေနပ်အောင်လုပ်တတ်သည်။

နက်ရှိုင်းသော နှလုံးသားတွင်းမှ ထွက်ပေါ်လာတတ်သည့် အေးမြ ငြိမ်းချမ်းသော မေတ္တာမျိုးပု ဟုတ်ပါရဲ့လားဖြင့်မသိ။

ခင်သီတာ့အနေနှင့်လည်း၊ အပြစ်မဲ့သော ခင်ပွန်းကို ရိုသေလေးစား၍ သံယောဇဉ် တွယ်ငြိမိသည်မှလွဲ၍၊ ရင်ထဲတွင် နှစ်နှစ်နဲ့နဲ့ လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ ခံစားရခြင်းမရှိပါဟု ထင်မိသည်။

“ကိုကိုရယ် သီတာ့ကို ခွဲမသွားပါနဲ့”

“သီတာလဲ လိုက်ခဲ့ချင်တယ်”

ဆိုသော အပြောမျိုးကို ဒေါ်သက်ဦးက ပြောစေချင်သလို

ပြောချင်ပါ။ ပြောမထွက်ပါ။

“မခေါ်ချင် ထားခဲ့လေ”

ဆိုသော သဘောမျိုးဖြင့်ပင် ယခုလို ကျန်ခဲ့သည်ချည်းပါ။

အောက်ထပ်တွင် ဒေါ်သက်ဦး ဆူနေသည်။ လူလူနှင့်

တတ်သက်၍ပါ။ နေ့လယ်ကထွက်သွားပြီး ယခုတိုင်ပြန်မလာ၍ဟု

ပြောနေသံ ကြားရသည်။

ကိုယ်နှင့်မဆိုင်သည့်ကိစ္စမို့၊ ခင်သီတာ ဘယ်သောအခါမှ

ခင်မပါ ပါ။

‘သီတာ’ ဆိုသော အမည်နှင့်လိုက်ဖက်အောင် ရေလိုအေး

သော ချွေးမလေး ဟူသော တင်စားမှုဖြင့် သူ့အသိုက်အဝန်းတွင်းမှာ

ဒေါ်သက်ဦးက တင်စားရာသည်။

ခင်သီတာနှင့် ဒေါ်သက်ဦးတို့ ကြားမှာ ပြဿနာဟူ၍

မြဲတစ်ရွေစာမျှ မရှိပါ။

ကိုကျော်သူနှင့် ခင်သီတာသည်လည်း ကြင်စဦး ဇနီးမောင်နံ

ထုံးစံအတိုင်း ရန်ဖြစ်လိုက်ကြ၊ ဆူလိုက်ကြ၊ ပြောလိုက်ကြ၊ ပြန်တည့်

သွားလိုက်ကြဟူသော ပုံစံမျိုးမရှိ။

‘ချစ်လှချည်ရဲ့’ ဟူ၍လည်း မရှိပါ။

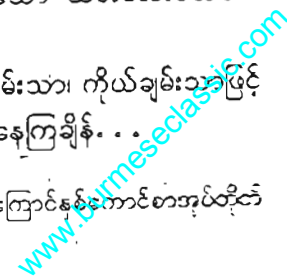
ကိုကျော်သူနှင့် အစဉ် အဆင်ပြေ၍ ဒေါ်သက်ဦး၏

ကျေနပ် နှစ်သိမ့်မှုကို ရယူနေခြင်းခံရသော သမီးလေးမသီတာ

အတွက် . . .

ဖေဖေ ဦးသိန်းထိုက်မှာ စိတ်ချမ်းသာ၊ ကိုယ်ချမ်းသာဖြင့်

မိသားစုအားလုံး ပျော်ပြုံးကြည်နူးစွာ ရှိနေကြချိန် . . .

ခင်သီတာရင်တွင် ပန်းအိဖြူ ဖြစ်လာမည့် ချစ်သမီးလေး
ကိုယ်ဝန်ငါးလရအိန်မှာ...

● အခန်း (၃၁)

“သီတာ ကော်ဖီသောက်မလား၊ မိုင်လို၊ အိုဇာတင်း
သောက်မလားဟင်”

“ဟာ... နေပါစေ လုလုရယ်၊ သီတာဖာသာ ဆင်းဖျော်
သောက်မှာပေါ့”

“မဆင်းရဘူးတဲ့ ရှင့်၊ ကြီးကြီး မှာထားလို့”

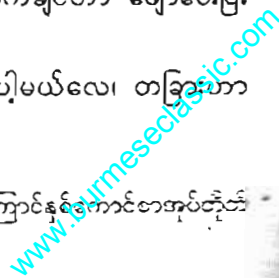
“ဟင်... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အတက်အဆင်းများရင်၊ ကိုယ်ဝန်ပျက်ကျတတ်တယ် တဲ့”

“ဟင်... ဟုတ်လား”

“အဲဒါကြောင့် သွားမေး၊ သောက်ချင်တာ ဖျော်ပေးပြီး
တက်ပို့လိုက်တဲ့”

“ဒါဖြင့်လဲ ကော်ဖီပဲ သောက်ပါ့မယ်လေ၊ တခြားဘာ
တွေက အိလို့ အန်ချင်တယ်”

“ကောင်းပြီ၊ မုန့်လဲအစုံယူခဲ့မယ်၊ အစ်ကိုလေးက သီတာ
စားဖို့ မုန့်တွေအစုံ ဒီနေ့ဝယ်လာခဲ့တယ်”

“ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ သီတာက အရင်နဲ့မတူဘူး၊ နှစ်ယောက်စာ
စားရမှတဲ့၊ ဗိုက်ထဲက သူ့ကလေးအတွက်ပါတဲ့”

ကိုကျော်သူ ကိုယ်တိုင်လည်း၊ ရင်သွေးအတွက် ဖိတ်ဝင်စား
လာပါလားဟူသော အသိဖြင့် ပီတိဖြစ်မိသည်။

ငါ့သံယောဇဉ်ပြီးရင် သား သို့မဟုတ် သမီး သံယောဇဉ်
လေးတွေဟာ သူ့အတွက် နောင်ကြီးတွေ ဖြစ်လာမှာပါလေ...။

သူ့အမေ မသွားစေချင်တဲ့ အပြင်ဆိုတာလဲ သူ့သွား
အားတော့မယ် မထင်ပါဘူး။

ယင်အတွေးများဖြင့် လှေကားမှ လင်ပန်းကြီးကို သယ်ဆောင်
ရင်းတက်လာမည့် လုလုကို ခင်သီတာ စောင့်မျှော်နေမိသည်။

“မဟုတ်ဘူး... မဟုတ်ဘူး”

“ဘာမဟုတ်တာလဲ”

မီးဖိုမှ အထွက်၊ အိမ်မတက်ဆီမှ လုလု၏ အော်သံနှင့်
လူ တစ်ယောက်၏ အသံကို ကြားလိုက်ရသည်။

“အား... အမလေး”

“ဒုန်း... ဝှမ်း... ခလွမ်း”

ဆိုသော အော်ဟစ်သံ၊ ကျကွဲသံများကြောင့် ခင်သီတာမှာ
အလန့်တကြားနှင့် လှေကားတစ်ဆစ်ချိုးထိ ပြေးကြည့်မိသည်။

“ဟင်... ”

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

မြင်ရသည့် မြင်ကွင်းက မလှပလွန်း။
ကော်ဖီနှင့် မုန့်များ၊ ပန်းကန်များက ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင်

ပိတ်စင် ကွဲရှလျက်...။

လုလုက မျက်နှာကို လှက်နှင့်အုပ်ရင်း အော်နေသည်။
သူ့ရှေ့ တည့်တည့်တွင်...။

“ကိုတာရာ”

ခင်သီတာမှာ ဆန်းကျယ်လွန်းသော မြင်ကွင်းကြောင့်
အသက်မရှူမိပဲ အလန့်လန့်အဖြန့်ဖြန့် ကြည့်နေမိဆဲ...။

ကိုကျော်သူရောက်လာသည်။

သူ့လက်ထဲတွင် သေနတ်တစ်လက်နှင့်...။

“ခင်ဗျား ထွက်သွားပါ ကိုတာရာ”

“မထွက်ဘူး... တမင်လာစောင့်နေတာ၊ ဦးလေး
သိန်းထိုက် ဘယ်မှာလဲ”

“ဒီအိမ်က ကိုစွ... ခင်ဗျားအလုပ် ဘာရှိလဲ”

“ရှိတယ်... ရှိတယ်”

ကိုကျော်သူက တည်ငြိမ်အောင် ကြိုးစားနေနိုင်သလောက်
ကိုတာရာက ကြိုးအော်နေသည်။ သူ သိပ်လှုပ်ရှား နေသည်။
ဘာတွေဖြစ်နေကြပါလိမ့်...။

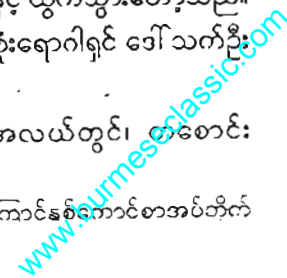
“ခင်ဗျားကို ကောင်းကောင်းပြောလို့မရရင်၊ ကျုပ်တကယ်
မစ်လိုက်မှာနော်... ကိုတာရာ”

“ကျုပ်ကလဲ” ခင်ဗျားတို့ကို အပြတ်ရှင်းဖို့ လာခဲ့တာပဲ
...။

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

“ဟိုက်... အမလေး”
 ခင်သီတာပင် အလန့်တကြားအော်လိုက်မိသည်။
 တိုက်ခိုက်မှုကို ကိုတာရာက စသည်။ သေနတ်နှင့် ချိန်ထား
 သော လက်ကို ခြေနှင့် ကန်လိုက်ပြီး အတင်းလူချင်းပင်လုံး
 ပူးသတ်သည်။ သေနတ်ကတော့ ကိုကျော်သူ့လက်ထဲမှာပင်။
 လူလုမှာ အကြောသေသွားသူလို တောင့်တောင့်ကြီး
 ရပ်ကြည့်နေသည်။
 ခင်သီတာမှာလည်း ကြောင်ငေးလျက်...
 လုံးသတ်ပွဲက စက္ကန့်ပိုင်းမျှသာ ကြာသည်။ အားဆိုင်
 မမျှသော ယောက်ျားချင်း ထိုးသတ်သည့်ပွဲပွဲ အင်အားကြီးသော
 ကိုတာရာ၏လက်သို့ သေနတ်က ရောက်သွားတော့သည်။
 “ဟာ... မ... မလုပ်ပါနဲ့... မလုပ်ပါနဲ့ဗျာ”
 လက်ကလေးကာ၍ တောင်းပန်ရင်း၊ နောက်သို့ ဆုတ်သွား
 သော ကိုကျော်သူ၏ နောက်ဆုံးအချိန်ကို ယခုအချိန်ထိ ခင်သီတာ
 မြင်ယောင်နေမိဆဲပါ။
 “ဒိုင်း... ဒိုင်း...”
 ဆိုသော သေနတ်သံနှစ်ချက် ဆင့်ထွက်လာသည်။
 အနီးကပ် ပစ်ကွင်းဖြင့်၊ ကိုတာရာက ကိုကျော်သူ၏ရင်ဝဿီ
 နှစ်ချက်ဆင့် ပစ်ချလိုက်သည်။
 အရက်စက်ဆုံး မြင်ကွင်းပါတည်း။
 ရင်ဝဿီလက်နှင့် ဖိထားသော ကိုကျော်သူ၏ရင်
 သွေးများက ဒလဟော ယိုစီးကျလာသည်။

ကိုကျော်သူမှာ ခေါင်းလေးငိုက်ရင်း၊ ဖြည်းဖြည်းစွာ ညွတ်နေ
 တာသွားပါတော့သည်။
 “လုလု... အဲဒီပန်းကန်တွေ၊ စားစရာတွေကို အစအန
 ကျန်အောင် သိမ်းလိုက်”
 “ပြီးရင် ခင်ဗျား နှုတ်ပိတ်နေ၊ ဒီအိမ်က ထွက်သွားတော့
 ခါပဲ”
 ခင်သီတာမှာ မူးမေ့သွားမတတ်၊ မိုက်ခနဲ ဖြစ်သွားသော်
 လည်း မနည်းထိန်း၍ လှေကားရင်းသို့ ဆင်းခဲ့ရသည်။
 “အမယ်လေး... အမယ်လေး... ဘယ်လိုဖြစ်ကြတာလဲ”
 ပန်းခြံထဲမှပြေးတက်လာသော ဒေါ်သက်ဦးက၊ ရင်ဆိုင်သော
 လေသံနှင့် မေးရင်း သူ့သားလေးနားသို့ ပြေးရင်း လဲကျသွား
 ခဲ့သည်။
 လူလုမှာ ကွဲရှနေသော ပစ္စည်းများကို အမြန်ဆုံး ကြိုးယူ
 သိမ်းနေသည်။
 “ဟုတ်တယ်... ကျွန်တော်... ဒေါ်ဒေါ်သားကို
 သတ်လိုက်တယ်”
 “အမယ်လေး... အမယ်လေးတော်... ”
 “ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ရဲကို ဖုန်းဆက်ပြီး အဖမ်းခံပါမယ်”
 ကိုတာရာက သေနတ်ကိုင်လျက်နှင့် ထွက်သွားတော့သည်။
 မေ့လဲသွားသော သွေးတိုးနှင့်နှလုံးရောဂါရှင် ဒေါ်သက်ဦး
 နှင့်...
 သွေးများအိုင်ထွန်းနေသည့် အလယ်တွင်၊ တစ်စောင်း

လဲလျောင်းရင်း သေဆုံးနေသည့် ခင်ပွန်းသည် ကိုကျော်သွတ်
နှစ်ယောက်၏အလယ်တွင်...

ကိုယ်ဝန်သည် ခင်သီတာမှာ အားလုံးကို မေ့လျော့
သွားခါနီး၊ မူးမိုက်ပြာဝေလာဆဲမှာ...

သေနတ်သံကြောင့်၊ အော်သံများကြောင့် ပြေးလာကြ
များ၏ သဏ္ဍာန်ကို ဝိုးတဝါးမြင်တွေ့လိုက်ရပြီး နောက်တွင် ဘာကို
မမြင်ရတော့၊ မကြားရတော့၊ မသိရတော့အောင် မေ့မြောသွားခဲ့
ပါပြီတည်း။

ကြည့်ပြီး ကြိုးကိုင်ပဲ့ပြင်ပါလို့ 'မေမေက အပြီးအပ်ပြီးသား ဆိုနေမှ'

ဒါဖြင့် မောင်မောင်၊ မပူရတော့ဘူးနော်"

"အင်းပေါ့လို့"

"အိဖြူလဲ မပူနဲ့ဦးနော်"

"ဘာဖြစ်လို့"

"လက်မှ မထပ်ရသေးဘဲ"

"မောင်မောင်နော်၊ အထုမခံရတာ ကြာလို့လား"

"ထုရဲ ထုပါလား၊ ဘူတာမှာ လူတွေအများကြီး"

"အောင်မယ်... ကဲ... ကဲ"

"ဟ... ဟ... ကြည့်စမ်း၊ တကယ်ထုတယ်"

သံဇကောရှေ့တွင် ရပ်နေရင်းက ကျရောက်လာသော သံသီးချက်များကို "ပြည့်ပြီးအောင်" က ရယ်မောရင်း လှမ်း၍ ဆုပ်ထားလိုက်ရသည်။

"ပန်းအိဖြူဆိုတာ လက်ရဲဇက်ရဲထဲက၊ သွားမစမ်းနဲ့၊ မရဘူး" ဆိုသော ဘွဲ့ကို ယူထားသည့် မြန်မာစာအိမ်က၏ ဘွဲ့သိုလ် ကျောင်းတော်သူ... .

ပြည့်ပြီးအောင်မှာ ရှက်ရှက်နှင့် ပန်းအိဖြူ၏ လက်ကလေး ဆုပ်ကိုင်ဆွဲလျက်နှင့်ပင် နေရာလွတ်နေသည့် တိုင်ပတ်လည်မှ နိဗ္ဗိတင်းလေးဆီသို့ ဆွဲခေါ်လာရသည်။ နီးကပ်စွာ ထိုင်မိကြသည်။ သွန်းသော ပန်းအိဖြူ၏ ပျက်နာလေးကိုသာ ကြည့်နေမိသည်။ ထပ်၍ မနောက်ရဲ တော့... .

● အခန်း (၃၅)

"ရထားကလဲ၊ စောင့်ရတာ ကြာသလိုပဲ"

"အိဖြူ စိတ်စောနေလို့ပါ"

"ဟုတ်တယ်၊ မေမေ့ကို တွေ့ချင်လှပြီ"

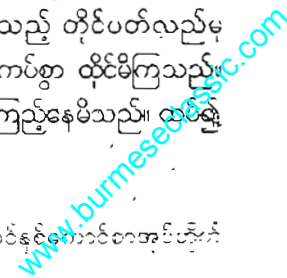
"ဒေါ်ခင်သီတာ ဆိုတဲ့ အိဖြူရဲ့ မေမေက၊ မောင်မောင်ကို ကြည့် ပါ့မလား အိဖြူရယ်"

"ပိုပြန်ပြီ၊ သူဘက်မှာ အန်တီကြည်ပြာရှိနေသားနဲ့"

"ဒါပေမယ့် ဒီကအဒေါ်၊ ဟိုကအမေပဲ"

"ဖခင်မဲ့ ဘဝနဲ့ မွေးဖွားလာခဲ့ရတဲ့ အိဖြူကို မေမေက"

သိပ်ချစ်တယ်၊ သိပ်ဂရုစိုက်ခဲ့တယ်၊ ဒါပေမယ့် အိဖြူ ရန်ကုန် တက္ကသိုလ် ရောက်လာချိန်ကစပြီး၊ အန်တီကြည်ပြာပဲ အိဖြူ

“မောင်မောင်”

“ဗျာ”

“အမှန်က အိဖြူပြန်ဖို့ မေမေက သူ့ချက်ခြင်း လိုက်ဖက်ဖွယ်ဆိုတဲ့ ကြေးနန်းပို့လိုက်တာ၊ ဘာများလုပ်လို့လဲ မသိဘူး”

“တွေ့ရတော့မှာပဲ အိဖြူရယ်”

“မေမေမှာ အဖော်ပါမှာ မဟုတ်ဘူး၊ တစ်ယောက်တည်း လာရမှာ၊ သနားပါတယ်”

“အိဖြူ မေမေက သိပ်မအိုသေးပါဘူး၊ လေးဆယ်တော်တော် မပြည့်သေးဘူးဆို၊ မာတ်ပုံထဲမှာ တွေ့ရတာလဲ အိဖြူလိုလှတုန်း”

“အင်း... မေမေဟာ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ် လှလှပပသေးတာ မုဆိုးမ ဖြစ်ရရှာတယ်၊ မေမေလဲ ရန်ကုန်မလာတာ ကြာလှပြီ”

“ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ ခုလို တစ်ယောက်တဲလားတဲ့ခရီးစဉ်မှာ ရန်ကုန်မှာ ဖြစ်ပျက်သွားခဲ့ဖူးတဲ့ ကိစ္စတွေကိုများ စဉ်းစားလာမိမိ သိဘူးနော်”

ပန်းအိဖြူ၏အတွေးအတိုင်းပင်၊ ဇာတ်လမ်း၏အတိုင်းပင် အဆုံးတိုင် ‘ဒေါ်ခင်သီတာ’ တွေးလာခဲ့ပါသည်။

ထိုအချိန်တွင် ပန်းအိဖြူ၏ချစ်သူ ပြည့်ဖြိုးအောင် သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် လာရောက်နှုတ်ဆက်သည်။ ပန်းအိဖြူ ပြုံးပြုံး တိုင်လေးမှာ မှီလျက်၊ သူလည်း သူ့ခင်လိုပင် တိုတောင်းသော သူ့ဘဝ ချစ်ခင်လမ်းလေးအကြောင်းကို တွေးနေမိသည်။

* * * * *

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

မိတ်ဆွေ အပေါင်းအသင်း xxx ဖြစ်သွားကြတာတွေ xxx မိတ်အနေ ပြောင်းရင်း xxx ချစ်သွားကြတာတွေ xxx

တွေ့ဟာ တကယ်တော့ မဆန်းပေ xxx ကုံကော်ပွင့်ရာ xxx ငှက်ပွင့်ရာ xxx စိန်ပန်းပွင့်ရာ xxx

တက္ကသိုလ် ကျောင်းတော်မှာလေ xxx ဗျာပေလို့ကလဲ့ xxx မေတစ်ယောက်ထဲ xxx မပျော်နိုင် xxx ပေ။

“အင်းပေါ့ဗျ၊ တစ်ယောက်ထဲဆိုတော့ ဘယ်ပျော်နိုင်ပါ့”

“ဘာ... ဘာ”

အသံလာရာသို့ အလန့်တကြားယင် ပန်းအိဖြူ လှည့်ကြည့် ကိုမိသည်။

ကဲန်နွန်စပိုရှပ်နှင့်၊ ဖလဲအပြာနုနှင့်၊ နှစ်ရာကျော်တန် နှစ်ခွဲဖြင့် ညှပ်ဖိနပ်နှင့်၊ ဖိုတိုစန်း မျက်မှန်နှင့် ဆံပင်ရှည်ရှည်နှင့် ငယ်တစ်ယောက်။

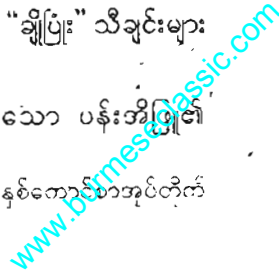
နေရာက အင်းလျားဆောင်ရွှေ၊ တက္ကသိုလ် လှေလှော် သင်းဝင်း၊ လူရှင်းသောသရက်ပင်ရိပ် အောက်မှာ။

‘ပလပ်စတစ်လေးခင်းပြီး လူရှင်းသော နေရာတွင် လာကျက်သော ပန်းအိဖြူ။

စာအုပ်များကို ရှာဖွေထုတ်နေရင်းက “ချိုပြုံး” သီချင်းများ တိုးတိုးလေး ငြီးလိုက်မိချိန်။

သူက သရက်ပင်မြစ်တွင် ထိုင်နေသော ပန်းအိဖြူ၏

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

အထက်စီးက လက်ပိုက်၍ ပင်စည်ကို မှီလျက်. . .

ပန်းအိဖြူ ဖျတ်ခနဲ ထလိုက်သည်။ ဘလောက် (စ) အခါးထောက်လိုက်ပြီး . . .

“နေပါဦး. . . ခုန ဘာပြောလိုက်တယ်”

“ဪ. . . သီချင်းအတိုင်းပေါ့ဗျာ၊ တစ်ယောက်ထဲတော့ ဘယ်ပျော်နိုင်ပါ့မလဲလို့ ပြောတာပါ”

“ကျွန်မ မပျော်ရင် ရှင့်အမေခေါ်ပြီး ဖျော်ဖြေခိုင်းရမှာလား”

“ကျွန်တော့် အမေက မအားဘူးဗျ၊ အားနေတာက ကျွန်တော်”

“ဘာ”

“ဟုတ်တယ် ကျွန်တော်က အားနေတာ၊ ပြီးတော့ ဝစ်တာလဲ တီးတတ်တယ်၊ စန္ဒရားလဲရတော့ အခု အော်ဝဲစ်စင်သစ်ကံလာ တောင် တီးနိုင်ပြီ၊ သီချင်းလဲ ဆိုတတ်ပါတယ်”

“ဒါ ဘာစကားတွေလဲ”

“ဪ. . . ကျွန်တော် ဖျော်ဖြေတတ်တဲ့ အကြောင်းတွေ တင်ပြရတာပါ”

သူကလက်ပိုက်လျက်၊ ပင်စည်ကိုမှီလျက်၊ ပြုံးလျက် မထီလေးစားပုံစံမျိုး. . .

“ဒီမှာ ရှင်ဘယ်ကလဲ. . . လာစမ်းလို့များ ရမယ်လို့လား. . .”

ပန်းအိဖြူက လွယ်အိတ်ကိုင်ကောက်လိုက်ပြီး၊ စလွယ်သီလွယ်ပစ်လိုက်သည်။ လွယ်အိတ်အတွင်းမှ နို့ကဲထုတ်ပြီး. . .

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

“ချောက်”

ဆိုသောအသံအဆုံးတွင်၊ ပန်းအိဖြူ၏ လက်၌ အော်တိုက်တစ် ဓားတစ်ချောင်း၏ အသွားက. . . ဖျတ်ခနဲ လက်သွားသည်။

“ဟဲ. . . ဟဲ မလုပ်ပါနဲ့ဗျာ. . . ကျွန်တော်က သူများကိုသာ အားနဲ့ခွဲနေတာ၊ ကျွန်တော့်ကျတော့ကြောက်တတ်တယ်ဗျ”

“ရှင်လာကြောင်မနေနဲ့နော်. . . ပြီးတော့. . . ဓားနဲ့ခွဲအောင် ရှင်ကခါးပိုက်နို့ကလား”

“အဟဲ. . . ဟဲ”

သူက တကယ်လှိုက်လှဲစွာ ရယ်လိုက်သည်။

“ရှင်ဟာ ဝိဇ္ဇာသိပ္ပံ တက္ကသိုလ်နယ်မြေရဲ့ မျက်နှာစိမ်းပဲ၊ ရှင့်ကိုတစ်ခါမှ မမြင်ဖူးဘူး၊ လာမစမ်းနဲ့နော်. . . မရဘူး။ အခု ကျွန်မနားက သွားမလား. . . မသွားဘူးလားပြော”

“နေပါဦးဗျာ. . . ပန်းအိဖြူဆိုတဲ့ မြန်မာစာ ကျောင်းသူလေးကို တောင်ငူဆောင်မှာလာရှာနေတာ ကြာပါပြီ”

“ဟင်”

ကိုယ့်နာမည်သိနေပြီဆိုတော့၊ ပန်းအိဖြူ လန့်သွားမိသည်။ “ဒီနေ့တော့၊ ဒီဘက်မှာ စာသွားကျက်တယ်ဆိုတဲ့ သတင်းရတာနဲ့”

“မလိုဘူး. . . မလိုဘူး. . . ခုထွက်သွားပါ”

“ဒါ. . . ပန်းအိဖြူပိုင်တဲ့ သရက်ပင်ကြီးလား. . . ဟင် သူက မထီလေးစားနဲ့ ပင်စည်ကို ကိုင်စွတ်ရင်း”

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ပြောလိုက်သည်။

“ဟင်... က”

“ဟာ...”

သရက်ပင်စည်ပေါ်မှ သူ့လက်ပေါ်သို့ ဓားနှင့်စိုက်ထိုးချလိုက်သည်။ သူက ဖျတ်လတ်စွာ သူ့လက်ကိုရုပ်သိမ်း ရှောင်ဖယ်လိုက်ရင်း...

“ဒေါသကြီးလှချည်လားဗျ”

“ရှင် ရှင်... သွားနော်”

အမှန်ပင် တစ်ခုခုလုပ်တော့မည့် ပုံစံနှင့်၊ ပန်းအိဖြူကို သူထမထိတထိ ရိတ်တိကြည့်ပြီးထွက်သွားသည်။

ဒေါသကြီးသော စနေသမီး ပန်းအိဖြူမှာ၊ သူ့ကိုဒီလိုလာ၍ ‘ကြောင်’ သွားသည်ကို နည်းနည်းလေးမခံနိုင်... ကျောခိုင်းသွားသော သူ့အရပ်ရှည်ရှည်... ကျောပြင်ကျယ်ကျယ် ကြီးဆီသို့...

“က”

ခြေညှပ်ဖိနပ်ကလေးတစ်ဖက်ကိုချွတ်ပြီး လှမ်းပစ်ပေါက်လိုက်သည်။

သူ့တင်ပါးဘောင်းဘီပေါ်သို့ ထိသွားသည်။ သူ့လှည့်ကြည့်သည်။ ဖိနပ်ကိုပါ ငုံ့ကြည့်ပြီး...

“ဘယ်လိုလဲ မိန်းကလေးရဲ့”

ပြောပြီးနောက်တွင် သူ့ခြေလှမ်းကပိုမို၍ သွက်လက်သွားတော့သည်။

ပန်းအိဖြူမှာ ဓားကိုပိတ်၊ ဖိနပ်ကိုပြန်ကောက်ရသည်။

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ထိုနေ့က စာမကျက်ဖြစ်တော့။

* * * * *

“ B, Com, B.L. ဘွဲ့နှစ်ခုပိုင်ရင် အန်တီကြည်ပြာမှာ 5 to 8 ဟူသော ငါးရာမှ ရှစ်ရာစားအရာရှိကြီး ဖြစ်နေပါပြီ။ သူ့ခင်ပွန်းက သူထက်တစ်ဆင့်နိမ့်သော 450 to 700 ဟူသော အရာရှိ၊ အလုပ်ကတော့ သီးခြားဌာနနဲ့ အသက်ကြီးမှ အိမ်ထောင်ကျကြ၍ ခလေးတွေက ငယ်လှသေးသည်။ ယခုမှ ခြောက်နှစ်တစ်ယောက်နှင့် သုံးနှစ်တစ်ယောက်...”

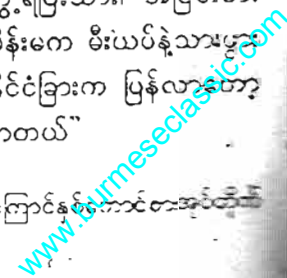
အန်တီကြည်ပြာ ခင်ပွန်းကအေး၍၊ သဘောထားပြည့်ဝသည်။ ကလေးများက ချစ်စရာကောင်းလှသည်။ အိမ်တွင် အိပ်ဖော်လည်းရှိ၍ ပန်းအိဖြူအတွက် အနေအထိုင်အဆင်ပြေလှပါသည်။ ကမာရွတ်၊ လှည်းတန်းမှာပင် နေကြပါ၍ ပန်းအိဖြူအတွက် ကျောင်းတက်ရသည်မှာလည်း အဆင်ပြေလှပါသည်။

“ M.D ကြီးက သဘောကောင်းတယ်”

“သူနဲ့လုပ်ရတာ သိပ်အဆင်ပြေတာပဲ၊ အလုပ်ကြိုးစားတဲ့ အန်တီကြည်ပြာကိုလဲ သူကအားထားတယ်”

“ M.D ကြီးက... ‘သူရ’ ဘွဲ့ရပြီးသား၊ အငြိမ်းတား ဗိုလ်မှူးကြီး၊ ဝင်ဒါဗီယာမှာနေတာ၊ သူ့မိန်းမက မီးယပ်နဲ့သာမန်အလုပ်ရဲ့ O.G ဘွဲ့ရ ဆရာဝန်မကြီး... နိုင်ငံခြားက ပြန်လာတော့ ဘောက်(စ) ဝက်ဂွန်ပက်ဆက်ကား ပါလာတယ်”

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ဟူသော စကားများက ကြားနေကျဖြစ်သည်။ အန်တီ ကြည်ပြာသည်... သူ၏ ဌာနမှ 'ဦးဆောင်ညွှန်ကြားရေးမှူး' ဟု အလွန်လေးစားသူဖြစ်ပါ၏။ အဘွားကြီးက၊ အဘိုးကြီးကဟု၍ လည်း ကိုယ့်အထက်အဖျာရှိကို ခေါ်ဝေါ်လေ့ရှိကြသည့်အတိုင်း ခေါ်ဝေါ် တတ်သည်။

"အားလုံးတော့အဆင်သင့်ဖြစ်ပြီ အန်တီကြည်ပြာရေ"

"ဟော... အကော်ပဲ၊ လာကြပြီ"

မန္တလေးမုန့်တီလုပ်စားသည်။ အန်တီကြည်ပြာ 'အဘိုးကြီး' က မန္တလေးသား၊ မုန့်တီသိပ်ကြိုက်သည်။ အန်တီကြည်ပြာလက်ရာကို စားချင်လှသည်ဆို၍ သူတို့မိသားစုအတွက် သက်သက်ချက် ကျွေးရသောပွဲ...

"ပန်းဘိဖြူရေ လာဦးသမီး..."

ကြည်ပြာ တူမလေးနဲ့ တစ်ခါမှ မဆုံကြဖူးသေးဘူးနော် ပြန်ဆင်နေရာမှ ထွက်လာရသည်။

"ပန်းဘိဖြူ ဒါ... အန်တီကြည်ပြာတို့ရဲ့ Managing

Director၊ ဒါက 'ဒေါက်တာ' ဒေါ်တင်စမ်းအေး၊ ဟောဒါကတော့ မတို့ရဲ့သားကြီး 'ပြည့်ဖြိုးအောင်'၊ သူက အမ်စီဝမ်းက ဖိုင်နယ်(လ်) ပတ်တူး"

"ဟောတော့"

ပန်းဘိဖြူ မျက်လုံးပြူးရပါပြီ။

"သမီးနဲ့သာ မဆုံတာ၊ ပြည့်ဖြိုးအောင်က အိမ်ရောက်တာ သုံးလေးခေါက်ရှိပြီ"

"မြတ်စွာဘုရား" ပန်းဘိဖြူ နှုတ်ခမ်းတွေများ၊ ဖြူဖျော့သွားလေပြီလား... စိတ်ထဲမှသာ ရေခွတ်နေရသည်။

"သူ... သူ... ငါ့ ဖိနပ်နဲ့ပေါက်လိုက်မိတဲ့သူပါလား"

"ပန်းဘိဖြူကို ခုလို တွေ့ဆုံခွင့်ရတာ ဝမ်းသာပါတယ် နိုင်တာ"

'ခုလိုတွေ့ဆုံခွင့်ရတာ' ဆိုသော စကားကို ထည့်ပြောရင်း သူက အဓိပ္ပာယ်များစွာနှင့် ဖြူးလိုက်သည်။

"ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့ရင့်"

သည်တစ်ခါ 'ကျွတ်' ရသက ပန်းဘိဖြူ၊

မျက်နှာပျက်နေသည့် ပန်းဘိဖြူကို သူက ခွင့်လွှတ်ကျေနပ် သောအပြုံးနှင့် တစ်ချိန်လုံးကြည့်နေသည်။

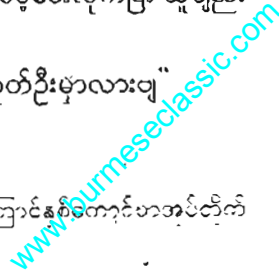
အဘိုးကြီးဆိုသော 'အငြိမ်းစားငိုလ်မှုကြီး သူရ ဦးအောင်မင်း' က ခပ်ဖောင်းအေးပင်ရှိနေသော်လည်း၊ ဒေါက်တာ ဒေါ်တင်စမ်းအေး က ပန်းဘိဖြူ သို့သာ အကဲခတ် နေပုံရသည်။ သူ့မျက်ဝန်းမှာ မနစ်ပျို၊ မကျေနပ်သော အရိပ်လက္ခဏာများ မမြင်ရပါ။

"မာဇီတို့ပြီးရင် သွားထိုင်ကြလော့ သားကထပ်ယူဦးမှာ"

အဘိုးကြီး၊ အဘွားကြီးကို တမင်ပင့်ပေးလိုက်ပြီး သူချည်း ကျန်လေမှ... "

"မုန့်ကျွေးပြီးရင် ဖိနပ်နဲ့ပေါက်ထုတ်ဦးမှာလားဗျ"

"အိ"

“ပန်းအိဖြူရဲ့ အယ်(လ်)ဘမ် (မ်) ကို ကျွန်တော်က ဒီအိမ်မှာ ကြည့်သွားဖူးပါတယ်။ သိပ်လှလို့ လိုက်ရှာတာ၊ ဓားတွေ ရော၊ ဖိနပ်တွေရောင်လာလို့ မနည်းပြေးခဲ့ရတယ်လေ... အဟဲ”

“ဒီ... ဒီအတွက် အိဖြူ တောင်းပန်ပါတယ်ရှင်”

အမှန်ပင်ရိုင်းပြလွန်းသော မိမိ၏အပြုအမူကြောင့် ဒေါက်တာလောင်း ပြည့်ဖြိုးအောင်ကို မှန်းအိဖြူ အားနာလွန်းရပါပြီ ပြီးတော့ အန်တီကြည်ပြာ၏ မျက်နှာကိုလည်း ထောက်ရပါဦးမည်။

“အိဖြူလဲ မဆီလို့ပါ။ ရုတ်တရက်ကြီးဆိုတော့ စိတ်ဆိုးသွား မိလို့ပါ”

“ရပါတယ်... ရပါတယ်”

“အိဖြူရဲ့ရိုင်းပြမှုအတွက် ခွင့်လွှတ်ပါလို့ ထပ်ပြီးတောင်းပန် ပါတယ်ရှင်”

“ပို၍ရပါတယ်”

လွင်လွန်းသောသူအပြုံးနှင့် ရော၍ ပန်းအိဖြူ ပြုံးရပါပြီ။

“ဓာတ်ပုံထဲမှာ သိပ်လှလွန်းလို့ လိုက်ရှာတာ အပြင်မှာ တွေ့ရတော့ ဓာတ်ပုံထဲမှာထက် ပိုပြီးလှနေတဲ့ ပန်းအိဖြူရယ်”

ပန်းအိဖြူမှာ ထမင်းစားခန်း၌ သူ့ရှေ့တွင်ငြိမ်သက်စွာ ရပ်နေမိသည်။ ကုန်သွားသော မုန့်များကို ကြည့်ပြီး နောက် တစ်ပန်းကန်စာကို ကိုယ်တိုင်ပြင်ပေးလိုက်မိသည်။

အမ်(မ်)ဒီသားမို့၊ ဆရာဝန်မကြီးရဲ့ ရင်သွေးမို့၊ ဆေးကျောင်း သားမို့ဆိုသော ဂုဏ်ခြပ်ကြီးများကြောင့် မဟုတ်ပါ။

ဒေါသဖြစ်ဖြစ်နှင့် ဆင်မခြင် ဖိနပ်နှင့်ပစ်ပေါက်မိသော

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

မိမိ၏ ရိုင်းပြလွန်းမှုကို ခွင့်လွှတ်နိုင်သောသူတစ်ယောက်အဖြစ်နှင့် ပြည့်ဖြိုးအောင်ပေါ်တွင် လေးစားခင်မင်စိတ်ဝင်မိရပါပြီ။

သည့်နောက်တွင်ဖြင့်... .

ကောက်ရကွခြင်း၊ ခက်ခဲခြင်း၊ စွန့်စားရခြင်းများ ကင်းသော

မေတ္တာလမ်း ဖြောင့်ဖြောင့်ဖြူဖြူလေးမှာ အကြင်နာပန်းရနံ့လေးများ ခွေးမြရင်း ကြည်နူးမှု လေပြည်ညှင်းလေးအော်က်မှာ... .

‘မောင်မောင်နှင့်အိဖြူ တို့နှစ်ယောက် လက်တွဲ၍လျှောက်ခဲ့ ကြပါပြီ။ ထာဝရမခွဲ၊ လက်တွဲခွင့်ကိုလည်း လူကြီးများက ပေးထားခဲ့ ပြီးပါလေပြီ။’

‘ဪ... အိဖြူ ချစ်ရလွန်းပါတဲ့ မောင်မောင်ရယ်၊ အိဖြူရဲ့

မေမေလို ချစ်ရသူအပေါင်းနဲ့ စောစီးစွာခွဲခွာလိုက်ရတဲ့ ချစ်ကံခေမ လေး မဖြစ်ပါရစေနဲ့။’

“မောင်မောင်နဲ့ သက်ဆုံးတိုင် လက်တွဲနိုင်ခွင့် ရပါစေလို့ အိဖြူလေ အမြဲပဲဆုတောင်းနေရသူရယ်ပါရင်”

“ဟော... အိဖြူရေ၊ ရထားဝင်တော့မယ်တဲ့”

“ဟာ... မေမေနဲ့ တွေ့ရတော့မယ်”

ဟူသော ဝမ်းသာစိတ်က ပန်းအိဖြူ၏ ရင်ကို လိုက်ရန်သာ စေသည်။

ထုံးနနွင်းရောင်၊ မန္တလေး-ရန်ကုန် အစုန်ရထားတွဲသစ်ကြီး

က လျော့ကနဲဖြင့် ဟောဟဲသံပေးရင်း ရန်ကုန်ဘူတာကြီးတွင်းသို့ ဝင်လာခဲ့ပါပြီ။

ရိုးရိုးတန်းမှပင်ဆင်းလာခဲ့သော ဒေါ်ခင်သီတာ။

အသက်လေးဆယ်ပြည့်ခါနီး၍ နံနဲဝလာသည်မှ လွဲလျှင် ရင့်ကျက်တည်ငြိမ်ခြင်းများဖြင့် လှပနေဆဲ ဒေါ်ခင်သီတာ။

“မေမေ၊ မေမေရယ်”

“သမီးလေး ပန်းအိဖြူ”

သုံးဆင့်ဖြတ်ဆံပင်လေး ဖြာဖြာဝေနေသည့်ရှေ့မှ မျက်နှာ လှလှဖြူဖြူနုနုနှင့် သမီးလေးကိုကြည့်လိုက်မိသည်။

ထာဝရလွမ်းရသောစိတ်က သမီးလေးကို တွေ့ရပြန်တော့ လည်း မပြေသေးသလိုပါ။ သမီးငယ်၏ပါးလေးကိုပွတ်ကိုင်ရင်း မျက်ရည်များရစ်ဝိုင်းလာရှာသည်။

အဝါကောက်တောက်နှင့် အနက်ပွင့်ပါသောဘလောက် (စ)နှင့် အနက်ရောင်လုံချည်၏ အောက်ဘက်နားတွင် ဇာအနက် အလယ်မှဖြတ်ဆက်၍ ဝတ်ထားသောသမီး၏ဘေးမှ တက်ထရက် ဘောင်းဘီဖြူနှင့်လူငယ်ကို ကြည့်လိုက်ပြီး . . .

“သူက ဘယ်သူလဲသမီး”

“အန်တီကြည်ပြာတို့ . . . အမိ-ဒီရဲ့သားပါမေမေ၊ ကိုပြည့်ဖြိုးအောင် တဲ့ ဆေးတက္ကသိုလ်ကပါ”

“ဪ . . . ဪ”

တည်ငြိမ်စော့မျက်ဝန်းများဖြင့် ပြည့်ဖြိုးအောင်ကို ကြည့်လိုက်ပြီး ဒေါ်ခင်သီတာ ဖြည်းညှင်းစွာခေါင်းညှိလိုက်

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

သည်။ လူငယ်နှစ်ဦး၏ ချစ်ရည်ရွှန်းနေသော မျက်ဝန်းအစုံကို ဒေါ်ခင်သီတာ သတိထားမိပါသည်။ နားလည်နိုင်စွမ်း ရှိခဲ့ပါသည်။

နောက် ဘူတာထဲမှ ထွက်ခဲ့ကြသည်။

အလာတုန်းကလို ပန်းအိဖြူ မောင်မောင်နှင့်တွဲ၍ ရှေ့မှာ ဆိုင်ရဲတော့။

မေမေနှင့်အတူပင် နောက်ခန်းမှာ ထိုင်လိုက်ရသည်။

ပြည့်ဖြိုးအောင်၏ ဇောက်(ဝ)ဝက်ဝွန် ပက်ဆက်သည် ငြိမ်နေအောင်၊ ဘူတာရုံရှေ့မှထွက်လာပြီး သမ္မတရုံကြီးကို ဦးတည် လိုက်သည်။ သမ္မတဟိုဘယ်ကြီးကိုပါ မှော့ကြည့်လိုက်မိသည်။

“ဪ . . . အနစ်နှစ်ဆယ်ကြာတဲ့ ရန်ကုန်မြို့ဟာ

အတော့်ကိုပဲ ပြောင်းလဲနေပါပေါ့လားကွယ်”

ဘွဲ့ရတော့မည့် သမီးလေးက၊ ဆရာဝန်လောင်း သူ့ချစ်သူ နှင့်အတူ ယှဉ်တွဲ၍ လာကြိုရှာသည်။ ကြည်ပြာတို့ ကျေနပ်ပြီးသား ထင်ပါရဲ့။ ကောင်လေးကလဲ ယှဉ်ကျေးသိမ်မွေ့လှပါတယ်။ ငါ့သမီးလေးဟာ ငါ့လိုမဖြစ်ပဲ၊ အရာရာမှာကံကောင်းသူလေး ဖြစ်ပါစေကွယ် . . .

လွန်ခဲ့သည့် အနစ်နှစ်ဆယ်က ရန်ကုန်မြို့သို့ ရောက်လာခဲ့ ရသည့် မိမိ၏အဖြစ်ကို ဒေါ်ခင်သီတာ ပြန်လည်၍မြင်ယောင် လာမိသည်။

ဪ . . . ကိုတာရာ . . . ကိုတာရာ . . .

သွားနေချိန်တွင် ဖခင်၏ရင်ဝတည့်တည့်သို့ နှစ်ချက်ဆင့်ပြီး သနတ်နှင့် ရက်စက်စွာ ပစ်သတ်ခဲ့သည်ဆိုသော ဦးတာရာ။

“အေး... ဒါကြောင့် ငါ့သမီးဆီ မေမေ အချိန်မီ ချိတ်လာတာပေါ့။ သူနဲ့ ဘယ်လိုဆက်သွယ်မိတာလဲ၊ သူက ခု ဘယ်မှာ နေသလဲ”

“ဆက်သွယ်မိတာကတော့ လွယ်ပါတယ် မေမေ၊ စာရေး ဆရာတွေရဲ့ အတ္ထုပ္ပတ္တိနဲ့ စာပေ စာတန်းကို ပြုစုရမယ်ဆိုထဲက လိုပဲ တစ်ဆင့် တစ်ဆင့် ရှာကြရတာပါ။ ဇူမေမှာ ယူတဲ့ သမီးရဲ့ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်က ဦးတာရာနဲ့တစ်လမ်းထဲနေတယ်။ (၄၈)လမ်းမှာ တိုက်ခန်းတစ်ခန်းနဲ့ သူတစ်ယောက်ထဲနေတယ်”

“အင်း...”

“အဲဒါ သမီးသူငယ်ချင်း ‘စန်းဌေး’ဆိုတဲ့ ကောင်လေးက နေထိုင်ရာမှာ သူ့ဆီခေါ်သွားပြီး မိတ်ဆက်ပေး၊ လိုတာမေးခိုင်းတာပါပဲ”

“သူ သမီးအကြောင်းတွေ မမေးဘူးလား”

“ဟင့်အင်း... ဘာမှ မမေးဘူးမေမေ၊ မြန်မာစာ အဓိက အကြောင်းသူ ပန်းအိဖြူပါဆိုပြီး မိတ်ဆက်ပေးတာကလွဲရင် သူ သမီး အကြောင်းဘာမှ မသိဘူး”

“အင်း... မသိလို့သာ၊ သူဘယ်သူဘယ်ဝါဆိုတာ အတိ အကျ ပြောနေတာပေါ့၊ မဟုတ်ရင် သူ့အဖေကို ငါသတ်ထားတာ လားဆိုတဲ့စိတ်နဲ့ ရင်ဆိုင်ရဲမှာတောင် မဟုတ်ဘူး”

“အင်းပေါ့နော်၊ ဒါနဲ့ သမီးရဲ့ဘွားဘွား ဒေါ်သက်ဦးဖေရာ နဲ့...”

● အခန်း (၃၃)

ဒေါ်ခင်သီတာမှာ ဖြစ်ပျက်ခဲ့ရပုံအလုံးစုံကို ပြောပြအပြီး တွင်...

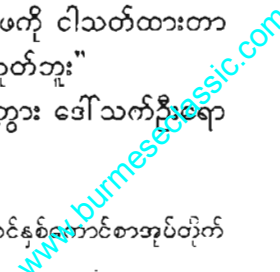
“မငိုနဲ့ သမီးရယ်၊ မငိုပါနဲ့တော့”

“သမီးမှာဖြင့် သူ့ကို လေးစားလိုက်ရတာ ကြည်ညိုလိုက် ရတာ၊ ကြည့်စမ်းပါဦး၊ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်မှ တွေ့တတ်ပလေတယ်။ သမီးရဲ့ဖေဖေကိုသတ်တဲ့ လူသတ်သမားဆိုတာ ဦးတာရာ ဆိုတဲ့ ဒီလူယုတ်မာကြီးပါလား”

ပန်းအိဖြူ၏ရင်ထဲတွင်၊ မမြင်လိုက်ရသော ဖခင်၏ နောက်ဆုံးဖြစ်ရပ်လေးကို မြင်ယောင်ရင်း ကြိတ်မနိုင်ခဲမရ ရင်ထဲမှ လှိုင်းထလာရင်း အကြိတ်၍ပြောမိသည်။

“ဟာ... မ... မလုပ်ပါနဲ့၊ မလုပ်ပါနဲ့ဗျာ”

ဟု လက်ကလေးကာ၍ တောင်းပန်ရင်း နောက်သို့

“အဲဒီနေ့က သူ့သား အလောင်းဘေးမှာ သတိမေ့လျော့လဲသွားပြီးထဲက ပြန်မထူနိုင်ဘူးဆိုပါတော့လေ၊ ဆေးရုံပို့ပြီး သုံးရက်အကြာမှာ ဆုံးသွားတယ်၊ ဒင်းဟာ လူနှစ်ယောက်ရဲ့ အသက်ပေးသတ်တဲ့လူပဲ သမီး”

“ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ် မေမေ၊ သမီးဖေဖေနဲ့ ဘွားဘွားအသက်ကို သတ်ရုံမက မေမေဘဝကိုလဲ သတ်ပစ်တဲ့လူ”

“ဟုတ်တယ် သမီး၊ ဟုတ်တယ်”

“ပြီးတော့ သမီးမှာလဲ မမွေးဖွားခင်ထဲက ဖခင်ရဲ့မေ့မော့ဆိုတာ မရရှိခဲ့ရဘူး၊ အဖမဲ့သမီးအဖြစ်နဲ့ တစ်ဘဝစာလုံးမျက်မှောင်ဝယ်ခဲ့ရတာ...”

“ဒင်းကြောင့်ပေါ့ သမီးရယ်”

“မေမေ...”

“ဟင်...”

“သမီး လက်စားချေမယ် မေမေ၊ သူ့ကို သမီး ပြန်သတ်ပစ်မယ်”

“အို... သမီးရယ် မဟုတ်တာကွယ်”

ပန်းအိဖြူမှာ မိခင်၏ရင်ခွင်မှာမှီကပ်၍ ငိုရိုက်နေရှာသည့် နောက်ထပ် ဘာစကားမှ မပြောတော့။

“မေမေ့ကိုက ကံဆိုးတာပါလေ၊ ပစ္စည်းလေးနည်းနည်းပါသွားပြီး၊ ဟိုပင်မြို့က မေမေရဲ့မေမေ ဒေါ်တင့်တင့်ဆိုမှာ သမီးပြန်ပြီး မွေးဖွားခဲ့ရတယ်”

“မေမေ ပြန်မလာနိုင်ခင်မှာ ဖေဖေဦးသိန်းထိုက် အဖမ်း

သိုက်ရတယ်၊ ပြီးတော့ နိုင်လွန်စက်ရုံကြီးကို ပြည်သူပိုင်အသိမ်းလိုက်ရတယ်”

“အို...”

“မေမေရဲ့ ဖေဖေ ကျေးဇူးရှင် ဖေဖေဟာလဲ ထောင်ထဲမှာပဲ သေသွားတယ်လို့ သတင်းရခဲ့တယ်၊ မေမေနဲ့ မတွေ့ရတော့ဘူး”

“သနားပါတယ်နော်၊ ဘိုးဘိုးသာရှိရင်လဲ သမီးကိုချစ်မှာပဲနော် မေမေ”

“သိပ်ချစ်မှာပေါ့ကွယ်”

“ဘွားဘွားဒေါ်သက်ဦးကလဲ ချစ်မှာပဲ၊ ဖေဖေကလဲ မေမေ့လိုပဲ နေမှာပဲ၊ အို... သမီးကို ချစ်မယ့် သူတွေကို သူ့သတ်ပစ်ခဲ့တယ်နော်”

“ဒီမှာ သမီး၊ မေမေပြောမယ်”

“ပြောပါ မေမေ”

“ဒီပြင် စာရေးဆရာတစ်ယောက်ကို ပြောင်းပြီးတင်လို့ မရဘူးလား”

“အချိန်မရှိတော့ဘူး ထင်တယ်”

“ဒါဖြင့်လဲ မတတ်နိုင်တော့ဘူးပေါ့လေ၊ ဒီမှာသမီးလေးနန်းအိဖြူ”

“မေမေ”

“မေမေ တစ်ခုပဲမှာချင်တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ကိုတာရာနဲ့ လုံးဝ မဆက်သွယ်နဲ့တော့”

“ရှင်...”

“အာယာတတွေ၊ ကလဲ့စားတွေလဲ ထားမနေပါနဲ့တော့ သမီး၊ ချေလိုက်တော့... ချေလိုက်တော့”

စိတ်ကြီးသော သမီးလေး၊ တစ်ခုခုမှားယွင်းမှာ စိုးရွံ့သာ မှာရသည်။ ဒေါ်ခင်သီတာ၏ ရင်ထဲတွင်ဖြင့် မချေဖျက်နိုင်... မိမိကိုယ်ထက် အဖမဲ့သမီးလေး၏အဖြစ်ကို အသက်ထက် ဆုံး ရင်နာ၍ ဆုံးနိုင်တော့မည် မဟုတ်သည့် ဖြစ်ရပ်ပါလား။

“သူ... သူ... ဘာဖြစ်လို့ ဖေဖေလိုပြန်ပြီး မသေရတာလဲဟင် မေမေရယ်”

“ပထမတော့ သေဒဏ်ချတာ၊ အယူခံမှာ သေနတ်ထဲ ကိုကျော်သူ သေနတ်မို့ ကြိုတင်ကြံရွယ်မှုမရှိဘူးဆိုပြီး တစ်သင်္ဘော တစ်ကျွန်း ပြောင်းပစ်လိုက်တယ်”

“ဟင်...”

“ထောင်ထဲမှာ သူဆယ့်လေးနှစ်လောက် နေရမှာပေါ့ သူ့နာမည်နဲ့ ကြော်ငြာတွေ တွေ့တာတော့ သုံးလေးနှစ် ရှိပြီ”

“ဟုတ်တယ်”

“ဟုတ်တယ် သူလုံးချင်း စာအုပ် (၂၀) ကျော် ရေးပြီးပြီ”

“နေစမ်းပါဦး ဒီအကြောင်းတွေ၊ ကြည်ပြာ သိသား သမီးကို ဘာမှမပြောဘူးလား”

“ဒီလို မေမေ... မေမေဆီသာ၊ သမီးက အကြောင်း စာရေးတာ၊ သမီး ဒီလိုစာတမ်းပြုစုနေတယ် စာရေးဆရာခက်ဝေခက်

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

သွားတယ်ဆိုတာကလွဲပြီး ပြောမပြမိဘူး”

“ဪ”

“အန်တီ ကြည်ပြာကလဲ၊ သိတဲ့အတိုင်း သိပ်အလုပ်များ တော့ သမီးလဲ အနှောင့်အယှက်ပေးသလို ဖြစ်မှာစိုးလို့... ငြီးတော့ ကျောင်းစာကိစ္စလဲဖြစ်လို့ သူ့ကို ဘာမှမပြောပြမိဘူး”

“အင်း... မပြောနဲ့တော့ သမီး၊ ကြည်ပြာမသိစေနဲ့ တော့”

“သမီး... သူ့အပေါ်မှာ ဘယ်လိုတုန့်ပြန်မှုမျိုးမှ မစီစဉ် ပါနဲ့ဦး ကြားလား သမီး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ မေမေ”

“မေမေကိုယ်တိုင်လဲ သူနဲ့တွေ့သင့် မတွေ့သင့် စဉ်းစား နေလို့ပါ”

“ဟင်...”

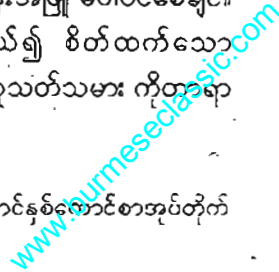
“မေမေ တစ်ခွန်းထဲ မေးချင်တယ်၊ သိချင်တယ်၊ ဒီလောက် ရက်စက်ယုတ်မာတဲ့ လူသတ်မှုမျိုးကို ဘာကြောင့်များ လုပ်ရက် ရတာလဲ”

“မေမေနဲ့ သမီးနဲ့ သူ့ဆီသွားကြမလား”

“နေပါဦးလေ... စဉ်းစားကြသေးတာပေါ့”

ဒေါ်ခင်သီတာက ယခုကိစ္စကို ပန်းအိဖြူ မပါဝင်စေချင်။ သူနဲ့သာ ရင်ဆိုင်ပစ်ချင်သည်။ ငယ်ရွယ်၍ စိတ်ထက်သော သမီးလေးနှင့် သူ့ဖခင်ကို သတ်ထားသော လူသတ်သမား ကိုတာရာ တို့ မဆိုစည်းစေချင်တော့...

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

“ကိုတာရာရယ်... သီတာ မေးချင်လှပါတယ်”

“ကိုကျော်သူကို ဘာကြောင့် သတ်ရတာလဲ”

“ဒေါ်သက်ဦးကို ဘာကြောင့် သေစေရတာလဲ”

“သီတာ့ကိုရော မုဆိုးမအဖြစ်နဲ့ ဘာကြောင့်များ ဘဝဆုံးစေရတာလဲ”

ပြီးတော့...

“ပန်းအိဖြူ”

“အပြစ်မဲ့ မွေးဖွားလာမယ့် သမီးလေးကို အဖမဲ့ဘဝနဲ့ ဘာကြောင့် ဖြစ်စေရတာလဲ”

“ကိုတာရာ... ”

“ရှင့်ရင်ထဲမှာ မိသားတစ်စုလုံး၊ ဘဝတုံးအောင် လုပ်ရက်တဲ့ ယုတ်မာ ရက်စက်လွန်းတဲ့ အသည်းနှလုံးမျိုး ရှိနေလိမ့်မယ်လို့... သီတာ မထင်မိခဲ့ဘူး”

“နည်းနည်းလေးမှ မထင်ရက်ခဲ့ဘူး”

အခုတော့ ရက်စက်လွန်းတဲ့ ရှင့်ကို သီတာ တွေ့ဖြစ်အောင် လာတွေ့မယ် ကိုတာရာရေ...

● အခန်း (၃၄)

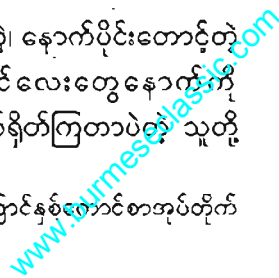
“မမသီတာက ဘယ်လိုသဘောရသလဲ”

“ဪ... ကြည်ပြာရယ် နင်ကျေနပ်တယ်ဆိုရင် ပြီးတာပဲ၊ ပန်းအိဖြူကို နှင့်အပ်ထားတာပဲ၊ ပြီးတော့လဲ မောင်ပြည့် ပြီးအောင် အနေနဲ့ ပြည့်စုံသင့်တာထက်တောင် လွန်ကဲနေတဲ့ အမျိုးသားလေးပဲ”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒီနေ့ခေတ်က တစ်မျိုးဖြစ်သွားပြန်ပြီ၊ ကြည်ပြာတို့ မမသီတာတို့ ခေတ်ကလို မိန်းကလေးနောက်ကို ယောက်ျားလေး လိုက်တာချည်း မဟုတ်တော့ဘူး”

“ဟင်... ”

“ပြည့်ဖြိုးအောင်တို့လို စာတော်တဲ့၊ နောက်ပိုင်းတောင့်တဲ့ ကားကောင်းကောင်းစီးနိုင်တဲ့ ကောင်လေးတွေနောက်ကို ကောင်မလေးတွေက အပြိုင်အဆိုင် လိုက်ရှိတ်ကြတာပဲတဲ့ သူတို့

စကားတွေကြားတာတောင် အသည်းယားမိတယ်”

“ဘုရားရေ”

“ကိုပြည့်ဖြိုးအောင် ရှိပါသလားလို့ ကောင်မလေးတွေဆိုတယ်လီပန်းတွေ လာလိုက်တာ တဝှမ်းဝှမ်းပဲလို့ သူ့အမေက ငြီးငွေ့ရတယ်”

“ဒုက္ခပါပဲဟယ်... နေစမ်းပါဦး၊ သမီးနဲ့ရော ဘယ်လိုတွေကြတာတဲ့လဲ”

“မိန်းကလေးကလိုက် စရိတ်တယ်ဆိုတဲ့ မကြားပုံ မနာသာ အဖြစ်မျိုးထဲမှာ ကြည်ပြာတို့သမီး မပါပါဘူး မမသိတာ”

“အင်း... တော်ပါသေးရဲ့”

“အဘိုးကြီးကခိုင်းလို့ ပြည့်ဖြိုးအောင်က အိမ်လာရင် ပန်းအိဖြူရဲ့ ဓာတ်ပုံတွေ တွေ့သွားတယ်၊ သူ့ဟာသူလိုက်ရှာပြီး သူ့ကစကြိုက်တာပါ၊ ပန်းအိဖြူကလဲ သိပ်လှတယ်မဟုတ်လား”

“သူတို့မိဘတွေဘက်ကရော”

“သူ့သားကို ဆတ်စလူးမလေးတွေနဲ့ တွေ့ပြီး အမိဖမ်းခံရတာမျိုး မဖြစ်စေချင်တာ တစ်ခုပါပဲတဲ့၊ ဒေါ်ကြည်ပြာ တူမနဲ့ စိတ်အေးရပါပြီတဲ့၊ သူ့သားချစ်ရင် ပြီးတာပါပဲတဲ့၊ အဘိုးကြီးကတော့ အားလုံး ကျေနပ်မယ့်ပုံပဲ”

“ဒါဆိုရင်လဲ ပြီးတာပါပဲလေ၊ သမီးလေးကကောင်းပါစေလို့သာ ဆုတောင်းပါတယ်၊ ပြီးတော့ သမီးရဲ့ ချစ်သူဟာ သမီးကို ထာဝရ ချစ်မြတ်နိုးသူသာ ဖြစ်ပါစေလို့ ဆိုတဲ့ ဆုပါ ပန်းအိဖြူအတွက် ငါဆုတောင်းရပါတယ် ကြည်ပြာရယ်”

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ညီအစ်မနှစ်ယောက် နောက်ဘေးခန်းတွင် တိုးတိုးညင်ညင် ပြောဆိုနေကြစဉ်... . .

အိမ်ရှေ့ဧည့်ခန်းတွင်... . .

ပြည့်ဖြိုးအောင်နှင့် ပန်းအိဖြူ... . .

“အဘွားကြီးက မောင်မောင်ကို ကြည်တယ်တဲ့လား ဟင် အိဖြူ”

“ကေ လန်နေလို့တဲ့... . .”

“ဟာ... . . ဆံပင်ရှည်တာနဲ့ တစ်ခွက်ပြားတာနဲ့ တစ်ခြားစီပဲ အိဖြူရယ်၊ နယ်ကျောင်းက ဆရာခန့် ကြည့်မရတာ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်”

“အလကားနောက်တာပါ မေမေက အာပြောလဲသိလား”

“သိတယ်”

“ဟွန်း... . . ဘယ်လိုလုပ် သိရမှာလဲ”

“မောင်မောင် ကြားတယ်၊ အဲဒီကောင်လေးတို့ ငါ့သမီး သိပ်ချစ်လိုက်တဲ့”

“သွားစမ်းပါ အကောင်းပြောမလို့”

“အဟဲ့... . . ကဲ... . . ပြော... . . ပြော”

“မောင်မောင်ဟာ အားလုံး ပြီးပြည့်စုံနေသူမို့ သမီးအတွက် ဝမ်းသာပါတယ်တဲ့”

“ဟုတ်ပြီ”

“သူ တစ်ခုပဲ ဆုတောင်းပါတယ်တဲ့”

“ဘာတဲ့လဲဗျာ”

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

“မောင်မောင်ဟာ အိဖြူကို ရာသက်ပန် ရာနှုန်းပြည့် ချစ်မြတ်နိုးနိုင်ပါစေတဲ့”

“အမလေးဗျာ ရာနှုန်းပြည့် မကပါဘူး၊ ဒီထက်သာတဲ့ အချစ်နဲ့ တစ်ရာတစ်နဲ့ ချစ်တာပါ”

“ဘာ”

“ချစ်ရာနှုန်း (၁၀၀) နဲ့ ချစ်တာပါ အိဖြူရယ်”

“ပိုပြီ”

“မပိုပါဘူး အိဖြူ၊ မောင်မောင်ရင်ထဲမှာ ရာနှုန်းပြည့်ဆိုတဲ့ အချစ်ထက် အစွန်းထွက်နေတဲ့ ချစ်ရာနှုန်း (၁၀၀) နဲ့ချစ်တယ် ဆိုတာ တကယ်ပါပဲ”

“နေပါဦး ဒီနာမည် ကြားဖူးသလိုလိုပါပဲ”

“မောင်မောင်ရင်ထဲမှာ တကယ်ဖြစ်လာတာကို ပြောတာပါ အိဖြူ၊ မောင်မောင်တော့ ဘယ်ကမှ မကြားဖူးပါဘူး”

“မောင်မောင်ဟာ အိဖြူရဲ့ အချစ်ဦးပါကွယ်၊ ဒါကြောင့် သိပ်ချစ်ရပါတယ်၊ မေမေပြောသလို အိဖြူကိုလဲ ထာဝရ ချစ်နိုင် ပါစေ... လို့ အိဖြူလေ ဆုတောင်းရပါတယ် မောင်မောင်ရယ်”

“ချစ်ပါတယ် အိဖြူရယ် သိပ်... သိပ်...”

ပြည့်ဖြိုးအောင်၏ စကား ရှေ့ဆက်၍ မရတော့၊ နှစ်ယောက်ထိုင် ကုလားထိုင်စုံတွင် ပူးတွဲထိုင်နေရာမှ လူချင်းခွာ လိုက်ရသည်။

ဒေါ်ခင်သီတာနှင့် ဒေါ်ကြည်ဖြာတို့ အပြင်သို့ ထွက်လာ ကြ၍ပါ။

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

“ဟင်... မေမေ ဘယ်လဲ”

“မြို့ထဲခဏ သမီး”

“မေမေတစ်ယောက်ထဲလား”

“အန်တီကြည်ဖြာ သုံးဘီး လိုက်ခေါ် ပေးလိုက်မယ်လေ”

“မေမေတစ်ယောက်ထဲသွားလို့ ဖြစ်ပါမလား သမီးလိုက်ခဲ့ ရမလား”

သူတစ်သက်စာမျှ ရန်ကုန်မြို့နှင့် ကင်းကွာနေခဲ့ရသော မိခင်ကြီးကို ပန်းတိဖြူ စိတ်မချ။ ချစ်သူကလည်း ရောက်နေ၍ မထားရစ်ခဲ့ရက်။ ချစ်သူမျက်နှာကို ပြန်ကြည့်နေမိစဉ်... “အန်တီကြည်ဖြာလဲ တနင်္ဂနွေနေ့မို့ အားနေတာပဲ လိုက်ခဲ့ မယ် ပြောပါတယ်”

“တမင် ဘယ်သူမှ မခေါ်တာသမီး၊ မေမေ မန္တလေး ဆရာအတတ်သင်သိပ္ပံမှာတက်တုန်းက သိပ်ချစ်ခဲ့တဲ့ သူငယ်ချင်း ဆရာမတစ်ယောက် ဆီသွားမလို့၊ သမီးတို့ ကြည်ဖြာတို့ပါတော့ စကားပြောရတာ မဖြောင့်ဘူး”

“ဒါဖြင့် မေမေကြာမှာလား”

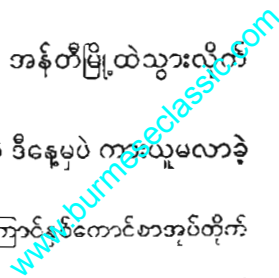
“အင်း... နည်းနည်းတော့ ကြာမှာပေါ့၊ အပြန်သူလိုက်ပို့ ခိုင်းမယ်၊ ဘာမှ ပူမနေကြနဲ့နော်”

“ဟုတ်တဲ့ မေမေ”

“ကဲ... မောင်ပြည့်ဖြိုးအောင်၊ အန်တီမြို့ထဲသွားလို့က ဦးမယ်၊ အေးအေးနေဦးပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်ကလဲ ဒီနေ့မှပဲ ကားယူမလာခဲ့

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

မိဘူး၊ ပါလာရင် လိုက်ပို့လို့ရတာပေါ့”

“ရပါတယ် သားရယ်... အန်တီတစ်ယောက်ထဲ သွားခွင့် လို့ပါ”

“တစ်ယောက်ထဲ”

ဟုတ်ပါသည်။ သူ့ကို တစ်ယောက်ထဲ သွား၍ ရင်ဆိုင် လိုက်ပါတော့မည်။

ကမာရွတ်၊ လှည်းတန်းမှ (၃၈)လမ်းသို့ သုံးဘီးတစ်စင်း စင်းလုံး ငှား၍ လာခဲ့သည်။ ရှစ်ကျပ် ပေးရပါ၏။ အရင်ကြားခဲ့ဖူး သော “မီတာနှင့်” ဆိုသည့်ခေတ် ကုန်နေပြန်ပေါ့လား။

ကားပေါ်မှာ လိုက်ပါလာရင်း လက်ကိုင် အိတ်တွင်းမှစာ အုပ် တစ်အုပ်ကို ထုတ်ယူလိုက်သည်။

ခက်ဝေ (ကျွန်းနုမြေ)

၏

သမုဒ္ဒရာ ခြားသည်သို့

ဟူသော လုံးချင်း အချစ်ဝတ္ထု စာအုပ်တစ်အုပ်။ ဤအမည် ကိုသတင်းစာမှ ကြော်ငြာများတွင် တွေ့မိသော်လည်း ခက်ဝေ၏ ဝတ္ထုများကို တစ်ခါမှဖတ်၍မကြည့်မိ။ ဖတ်ချင်စိတ်လည်း မရှိပါ။ ဖတ်ရန်လည်း အချိန်ကမအား။ မေတ္တာဘွဲ့ဆိုသော စာများကို လျစ်လျူရှုခဲ့သည်မှာ ကြာပါပြီ။

စာအုပ်ကို လှန်ကြည့်လိုက်သည်။ ထိပ်ပိုင်း ပုံနှိပ်သူ၊ ထုတ်

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ဝေသူ၊ စောင်ရေး၊ ခွင့်ပြုချက် ဝသော နေရာများမှ... .

ထုတ်ဝေသူ။

ဦးတာရား

သမုဒ္ဒရာစာပေ

အမှတ်( ) ၃၈ လမ်း။

အပေါ်ဆုံးထပ်(၁)

ရန်ကုန်မြို့။

ဟူသော လိပ်စာအတိုင်း သုံးဘီးစာအုပ်ကို ပြောညွှန်ရသည်။

မိခင်ကြီး ဒေါ်တင့်တင့် သေဆုံးမိကား သမီးလေး ပန်းအိဖြူ ကိုထားရစ်ခဲ့ကာ မန္တလေးဆရာအတတ်သင်မှာ အလယ်တန်းပြ ဆရာမ သင်တန်းတက်ရောက်ခဲ့ဖူးသည်ကို ပန်းအိဖြူမှတ်မိသော် လည်း သိထားနေသည်။

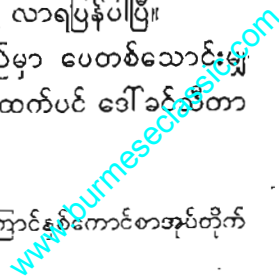
အခုယုံ၍ ကျန်ရစ်ခဲ့သဖြင့် တော်ပါသေးသည်။

ဒေါ်ခင်သီတာ သွားနေသည်က ကိုတာရာထံသို့ပါ... .

ကန်ရေပြင်လို ငြိမ်သက်နေပြီဖြစ်သော နှလုံးသားပေါ်သို့ နာကျည်းစရာ ခဲတစ်လုံးကျရောက်လာသည့်အခါ နှလုံးသားရင်ပြင် မှာ ဂယက်ဝိုင်းများစွာ ဖြစ်ထွန်းကျယ်ပြန့် လာရပြန်ပါပြီ။

သုံးထပ်လှေခါးကို တက်ရသည်မှာ ပေတစ်သောင်းမျှ လောက်မြင့်သော တောင်ကိုတက်ရသည်ထက်ပင် ဒေါ်ခင်သီတာ အဖို့ ခက်ခဲပင်ပန်းလှရပါချေသည်။

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

“သူ့ကို ရင်ဆိုင်တွေ့ရတော့မည်”
ဟူသောအသိနှင့် မောဟိုက်သာမှုများက နှလုံးသားကို ကိုင်၍ လှုပ်ခါနေသလိုပါ။

ကိုယ့်ရင်ကို ကိုယ့်လက်နှင့်ဖိရင်း၊ အံ့ကိုကြိတ်ခဲလိုက်ရသည်။ လက်ဝဲဘက်၏ အခန်းတံခါးကို ခပ်ပြင်းပြင်းပင်ခေါက်ပစ်လိုက်တော့သည်။

တံခါးကပွင့်လာသည်။ မိမိ၏မြို့အုပ်သို့သိပ်ထားခဲ့ရသော အသည်းနှလုံးကိုပါ ဖွင့်လိုက်သည် သို့ပါ။

တံခါးဖွင့်သူက ကိုတာရာမဟုတ်... .

“ဝါ... . ဝါ... . ကိုတာရာ အိမ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျာ၊ ကြွပါ”

အထဲသို့ လှမ်းဝင်လိုက်မိသည်။ သပ်ယပ်စွာ ဆေးသုတ်ထားပြီး သစ်လွင်သော ပရိဘောဂများနှင့် ပေအဝက်အခန်းငယ်လေးတစ်ခု။

“သူ... . သူ ရှိသလား”

“ဆရာလားခင်ဗျာ”

“ဟုတ်တယ်”

“မရှိဘူးခင်ဗျ”

“ဟင်”

“အစ်မကြီးက ဘာကိုစွဲရှိလို့လဲ ခင်ဗျ”

“မင်းက သူနဲ့ ဘာတော်သလဲ”

“ကျွန်တော်က သူ့တပည့်ပါခင်ဗျာ၊ ဒီအိမ်မှာ သူနဲ့

နှစ်ယောက်ထဲနေကြတာပါ။ မှာစရာရှိရင် မှာခဲ့ပါ”

“အေး... . အေး... . ကျေးဇူးပြုပြီး ရေတစ်ခွက်လောက် ပေးစမ်းပါကွယ်”

တုန်လှုပ်နေသော ရင်ကိုဖိရင်း ရေတောင်းရသည်။ အသက်အစိတ်ခန့် လူရွယ်လေးက ရေခဲသေတ္တာတွင်းမှ ရေခဲရေပုလင်းနှင့် ဖန်ခွက်ကို ထုတ်ယူလာသည်။ ဓားပွဲရှေ့တွင်ချ၍ သွန်းလောင်းထည့်ပေးလိုက်သည်။

“ကျေးဇူးပါပဲကွယ်... . မှာခဲ့လို့တော့မဖြစ်ဘူး၊ သူနဲ့တွေ့မှ ပြောလိုပြီးမယ့် ကိစ္စပဲ၊ သူ့ဘယ်အချိန်လောက်မှပြန်ရောက်မှာလဲ”

“ဟာ... . ဆရာက ဒီမှာကို မြို့ဘာခင်ဗျာ ခန့်ထွက်သွားပါတယ်”

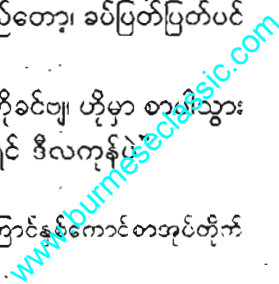
“ဟင်”

“စာရေးဖို့ ကုန်ကြမ်းရှာ သွားတာဆိုပါတော့ ဒီနေ့ ခေတ်စာဖတ်ပရိသတ်က ညာလို့မရဘူးလေ၊ ကိုယ်တိုင် ကွင်းဆင်းနိုင်မှ ပြီးတော့လဲ ဆရာက သူ့စာဖတ် ပရိသတ်အတွက် သိပ်စေတနာထားတာ၊ ငွေကုန်ခဲ့ပြီး ခရီးထွက်လေ့ရှိတယ်”

“ဟုတ်ပါပြီ... . ဟုတ်ပါပြီ... . အခု ဘယ်သွားနေလဲ၊ ဘယ်တော့ပြန်လာမှာလဲ”

သူ့ဆရာကိုခွန်းလွန်း၍ စိတ်မရည်တော့၊ ခပ်ပြတ်ပြတ်ပင် မေးလိုက်မိသည်။

“မောင်းမကန်ပင်လယ်ကမ်းခြေကိုခင်ဗျာ၊ ဟိုမှာ စာပါးသွားရေးတယ်ဆိုတော့ အစောဆုံးပြန်လာနိုင်ရင် ဒီလကုန်ပဲ”

“အို”

ယခုမှ သြဂုတ်လဆန်း၊ ဆယ့်နှစ်ရက်သာ ရှိသေးသည်။
လကုန်ဖို့ အရက်နှစ်ဆယ် နီးပါးလိုပါသေးလား။

သည်အချိန်လောက်ထိ မိမိရန်ကုန်တွင်နေခဲ့ရင်။ သမီးတို့
တက္ကသိုလ်နှင့် ယခု အ-ထ-က ကျောင်းပိတ်ရက်များက မကိုယ်
ညီတော့။ ခွင့်လည်း သည်လောက်ကြာအောင် ယူမလာခဲ့။ နေပြည်
လည်းမဖြစ်၊ သမီးလေး စာမေးပွဲက စက်တင်ဘာလဆန်းတွင်မှ
စစ်မည်။

“ဪ...သည်တိုင်းဆိုလျှင်လည်း သူနဲ့လွဲရဦးမှာပါလား... ”

“အစ်မကြီး”

“ဪ...ဟင်”

“အရေးကြီးရင် စာဖြစ်ဖြစ် ရေးခဲ့ပါလား... ကျွန်တော်
ပို့ပေးနိုင်ပါတယ်”

“နေ... နေပါစေတော့ကွယ်”

“ဟာ... ပြန်တော့မယ်လား”

“အေးလေ... သူနဲ့မှ ဆုံခွင့်မရတော့ပဲ”

ဒေါ်ခင်သီတာ ဖြည်းလေးစွာထလိုက်သည်။ သူနှင့် အပြတ်
ရှင်းမည်။ မေးမည်ဟု အားခဲလျက် တမင်တစ်ယောက်ထံ ထွက်လာ
ခဲ့လေကာမှ လွဲရသည့်အဖြစ်။

“ဘယ်သူ လာသွားတယ်လို့ ဆရာလာရင် ပြန်ပြောလိုက်ရ
မလဲ ခင်ဗျာ”

“ဟင်...”

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

“ကျွန်တော့်ကို အစ်မကြီးနာမည်လေးတဆိတ်လောက်
ခေါ်ခဲ့ပါ”

“ဒေါ်... ဒေါ်ခင်... အို... အို... နေပါစေ...”

“နေပါစေတော့ ဘာမှမပြောနဲ့တော့”

“ဘယ်လို မိန်းမကြီးလဲ” ဟူသော ကောင်လေး၏
အကြည့်မှလွဲဖယ်လိုက်ပြီး ခက်ခဲစွာ တက်လာခဲ့သော လှေကား
ဆက်မှ ...

လျင်မြန်စွာ ပြန်လည်ကာ ဆင်းသက်လာခဲ့မိပါ သတည်း။

“မေမေရယ်... မေမေစကားကို သမီး နားထောင်ချင်ပါ
တယ်၊ ဒါပေမယ့် ကိုယ့်အဖေတစ်ယောက်လုံးကို သတ်ထားတဲ့လူ၊
မိသားစုတစ်ခုလုံးကို ပြိုကွဲအောင် လုပ်ထားခဲ့တဲ့ လူတစ်ယောက်
လုံးကို ရှေ့မှာ တွေ့နေရရင်နဲ့ သမီး ဒီအတိုင်း ကြည့်မနေနိုင်ဘူး
မေမေရဲ့”

“သားသမီး တစ်ယောက်ဖြစ်လာရင် အမိအဖတို့ရဲ့
မေတ္တာနဲ့ ကြီးပြင်းကြရတယ်၊ ခုတော့ သမီးမှာ မေမေတစ်ယောက်
ထဲရဲ့ တစ်ခြမ်းပဲ မေတ္တာနဲ့ ကြီးပြင်းခဲ့တယ်”

● အခန်း (၃၅)

“အဲဒါ သူ့ကြောင့်၊ အဲဒါ ဒီကောင်ကြီးကြောင့်...”

“ဦးတာရာ ပြန်ရောက်လာပြီ ဆိုသော သတင်းရသည့်
သူက ပန်းအိဖြူအိပ်မပျော်ခဲ့၊ တစ်ညလုံး တွေးရင်း မိမိတစ်သက်
တာအတွင်း အလို့က်လဲဆုံးသော နာကျည်းခြင်းများ အဖြစ်နှင့်
ငိုကြွေးခဲ့မိသည်။

ပန်းအိဖြူတစ်ယောက် နောက်ဆုံးနှစ်စာမေးပွဲ
ကောင်းစွာဖြေဆိုနိုင်ခဲ့သည်။ မဟာဝိဇ္ဇာတန်းကို တက်ခွင့်
ရရန်လည်း သေချာနိုင်ပါသည်။

“မေမေ ဘာပြောပြော ငါမနေနိုင်ဘူး”

“စာမေးပွဲ ပြီးပြီးချင်း သမီးပြန်ခဲ့ပါ”
ဟူသော စကားများကို မှာကြားပြီး မေမေဒေါ်ခင်သီတာ
ပြန်သွားခဲ့လေပြီ။

“သူနဲ့ ပတ်သက်ပြီး တစ်ခုခု လုပ်ရမှကို ငါကျေနပ်နိုင်မယ်”

“တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန်မှာ မေမေကိုယ်တိုင် သူ့
တွေ့ဆုံပြီး ဖြေရှင်းမယ်၊ သမီး ကိုတာရာဆီကို မသွားနဲ့နော်...
လုံးဝမသွားနဲ့နော်... မေမေ့ စကားနားထောင်နော်...
ကြားလားသမီး၊ မသွားနဲ့နော်...”

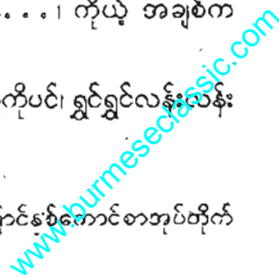
ယင်းသို့သော နာလုံးများဖြင့် ပန်းအိဖြူတစ်ယောက်
ဦးတာရာထံသို့ သွားရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ချိန်တွင်...

ဆိုသော မသွားရန်... စကားများကို အထပ်ထပ်အခါ
မှာကြားပြီး ပြန်သွားရှာသော မေမေ...။

“ဟော... မောင်မောင်ရောက်လာပါလား”

“အိဖြူ... ဘယ်သွားမလို့လဲဟင်... ကိုယ့် အချစ်က
လှလို့ ပါလားကွယ်”

ပန်းအိဖြူမှာ မောင်မောင်လာသည်ကိုပင်၊ ရွှင်ရွှင်လန်းလန်း
မကြိုဆိုနိုင်အားပါ။

“ချစ် ဘာဖြစ်နေတာလဲ”
“ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး မောင်မောင်ရယ်”
“ဒါဖြင့် အခုဘယ်သွားမှာလဲ”
“ဦးတာရာအိ”

ဦးတည်ရာသို့ လွှတ်ကနဲ ပြောလိုက်မိသည်။
“ဟာ... ဆရာ ပြန်ရောက်နေပြီလား၊ လာလေ... သွားကြမယ်၊ ဆရာအိမ်ခန်းလေးဟာ မောင်မောင်တို့အတွက် ချမ်းမြေ့ကြည်နူးစရာ လေးပါပဲ၊ ဆရာက အိဖြူကို သိပ်ပြီးဂရုစိုက် တယ်၊ စေတနာထားတယ်နော်”

“ဟင်း”
ပန်းအိဖြူ သက်ပြင်းချစ်သည်။ စာတမ်းကိစ္စနှင့် ဆရာထံသို့ မကြာခဏသွားကြရစဉ်က မောင်မောင်ပါ ပန်းအိဖြူနှင့်အတူပါ ပါ လာတတ်၍ ဦးတာရာက မောင်မောင်ကိုပါ ခင်တွယ်နေခဲ့ရှာသည်။

“အိဖြူ အဆင်သင့်ဖြစ်နေပြီပဲ၊ မောင်မောင်လဲ အိမ်ထဲ ဝင်မထိုင်တော့ဘူးနော်၊ လာလေ သွားကြစို့”
စလင်းဘက်လွယ်ပြီးသား၊ ဟိုက်ဟီး ဖိနပ်စီးပြီးသား ပန်းအိဖြူကို ကြည့်ပြီး ပြည့်ဖြိုးအောင် ပြောလိုက်သည်။

ပန်းအိဖြူ ဆင်းလာရသည်။ မောင်မောင် ကားက(၃၈)လမ်း ဆီသို့ ဦးတည်နေပါပြီ။

တစ်ယောက်ထဲသွား၍ တစ်ခုခုလုပ်ပစ်မည်။ အနည်းဆုံး ပက်ပက်စက်စက် ပြောပစ်မည်ဟူသော ရည်ရွယ်ချက်များ ပျက်ပြား ရပါလေပြီ။

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ပန်းအိဖြူမှာ သူ့ခင် ရင်လှိုင်းထန်စွာ တက်သွားခဲ့ရသော လှေခါးထစ်များအတိုင်း နင်း၍တက်ခဲ့ရပါပြီ။

ဒေါ်ခင်သီတာ လာသွားသည် ဆိုသည်ကိုဖြင့် ပန်းအိဖြူ သိရှာပါ။

“ဟော... ပန်းအိဖြူတို့ပါလား၊ ရောက်ကတည်းက မျှော်နေမိတာ၊ စာမေးပွဲဖြေနိုင်လား သမီး”

တစ်ခါတစ်ရံ ခေါ်တတ်သော၊ ခေါ်လေ့ရှိသည့်အတိုင်း ခေါ် လိုက်သော ဦးတာရာ၏... .

“သမီး”

ဆိုသော အသံသည် ပန်းအိဖြူ၏ နှလုံးသစ်လွင်သော နှလုံး သားလေးကို နာနာကျည်းကျည်း ဆုပ်ခြေ ခုနှင်းလိုက်သည် သို့ပါ။

“သမီးတဲ့... အဖေခေါ်စရာမရှိတဲ့ ငါ့ကိုများ သူက သမီးတဲ့၊ ကြည့်စမ်းပါဦး”

“အိဖြူလာလေ၊ ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

ချစ်သော မောင်မောင်က မေးလာသည်။

“ပန်းအိဖြူ နေကောင်းရဲ့လား၊ ကလေးရယ်၊ ကြည့်ရတာ တစ်မျိုးကြီး ဖြစ်နေသလိုပဲ”

ရင်တွင်း လှိုင်းခတ်မှုများသည်၊ မျက်နှာပြင်မှာ ထင်ဟပ် လာလေပြီဆိုသော အသံဖြင့်... .

“အေးလေ... ငါ ဟန်ဆောင်ပြီး နေဦးမှပါပဲ... မောင်မောင်လဲ ပါနေတော့ ဒီပြဿနာတွေ သူမသိစေချင်သေးဘူး”

ဟူသော စိတ်ဖြင့် နှလုံးသားမှ ဝေဒနာကို အပြုံးလေးများ

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

နှင့်ကွယ်ကာ ဖုံးအုပ်၍ ဟန်လုပ်နေပါသော်လည်း . . .

မောင်မောင်နှင့် စကားပြောနေသောအခါ မောင်မောင်ကြည့်နေသောအခါ ဦးတာရာကို ရွံ့မုန်းစက်ဆုပ်စွာ ကြည့်လိုက်မိပါသည်။

ဦးတာရာက ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်လာသည်။ ပန်းအိဖြူ၏ မျက်ဝန်းရိပ်မှ အမုန်းစိတ်ကိုများ သူ့မြင်တွေ့သွားလေပြီလား။

သူကတော့ ခါတိုင်းလို နတ်ခမ်းကို စေ့ပိတ်ရင်း မျက်လုံးက ပြုံး၍ ခေါင်းညိတ်သည်။ ခါတိုင်းလို ခွင့်လွှတ်ခြင်း၊ အေးမြခြင်းဟူသော အပြုံးမျိုးအဖြစ်နှင့် ပန်းအိဖြူ ကြည့်၍ မရတော့။

“အိဖြူက ကျွန်တော့်ကို ခွဲသွားဦးမှာ ဆရာရဲ့။”

“ဟုတ်လား၊ ဘယ်သွားမလို့လဲ”

“မေမေ့ဆီ . . . အဲ . . . အိမ် . . . ဟို . . . မြို့ကို ပြန်မလို့ပါ”

ပန်းအိဖြူ၏ လှုပ်ရှားမှုကို၊ သူတို့ ဂရုမထားမိကြလေသလား မသိပါ။

“ဆရာ ထားဝယ်သွားနေတုန်းကတောင်၊ အိဖြူရဲ့ မေမေဟိုပင်က ရောက်လာသေးတယ်”

မောင်မောင်ကို တတောင်နှင့် တွတ်လိုက်ရသည်။ ဘာအဓိပ္ပါယ်မှန်း မသိရှာပါသော်လည်း မောင်မောင်က စကားထပ်မဆက်တော့ပါ။

ဦးတာရာမှာလည်း ဟိုပင်၊ ပန်းအိဖြူ၏မေမေ ဆိုသော စကားကြောင့် လှုပ်ရှားသွားသည့် အရိပ်လက္ခဏာလေး တစ်ချက်

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

လေမှ မမြင်တွေ့လိုက်ရ။

“ဆရာတောင်၊ ဟိုပင်သွားမလို့”

“ဟင်”

“အင်းတော်ကြီးကို သွားလေ့လာချင်လို့ အဆက်အသွယ်နေတယ်၊ ရရင်သွားမယ်”

တည်ငြိမ်စွာပြောကြားလာသော ဦးတာရာကို ပန်းအိဖြူကြည့်လိုက်မိသည်။

မေမေ ဟိုပင်မြို့သို့ပြန်ရောက်သွားပြီး ဆိုသည်ကို သူသိမည်ထင်။ စိတ်ဝင်စား၍နေမည်လည်းဟေ့ဘိမိသေး၊ သူ့အလုပ်တွင်

အာရုံစနစ်ဖြည့်နေပါသော ဦးတာရား

အသက်လေးဆယ်မှ ဝွန်းခွဲလေးနိသေးသည် ဆိုသော်လည်း ဦးတာရာက 'ကျ'သည်။ မေမေနှင့်စာလွှင် အသက်များစွာ ခွာခြားသွားသလို ရှိသည်။ ဆံဖြူမျှင်များက သူ့ခေါင်းတွင် အပြားစွာ ပေါ်လွင်ပျံ့နှံ့နေသည်။

ပိန်၍ အသားမဲသွားသည်။ မျက်မှန်ထူကြီး တပ်ထားပြီး အဝရ အင်္ကျီလက်ရှည်နှင့် တိုက်ပုံနှင့်မို့ အဘိုးကြီးပုံစံ ပေါက်နေသည်။

ထောင်တွင်း၌ ဆယ့်လေးနှစ်လုံးလုံး နေခဲ့ရသည့် ဒဏ်တွေကို ခံစားလား။

“ပန်းအိဖြူ ကျောင်းပိတ်ရင် ဘယ်သွားမလို့လဲ ဟင်”

“ဟိုပင်ကို ပြန်မလို့”

“ဟုတ်လား”

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

“ဟိုမှာ အိဖြူရဲ့ အမျိုးတွေရှိလို့”

မောင်မောင်ခြေထောက်ကို နင်းကုတ်ရင်း ပြောလိုက်သည်။ ဘာမှန်းမသိသော မောင်မောင်က ငြိမ်နေရှာပါ၏။

“ကဲ... စားကြဦးလေကွယ်”

ဆီချက်ခေါက်ဆွဲ ဝယ်ကျွေးသည်။ သည်သို့ ကျွေးတတ်ပြန်

“ပန်းအိဖြူ... ကလေး”

“ဟင်”

“ဟိုပင်မှာ အမျိုးတွေရှိတယ်ဆိုရင်၊ ဆရာလိုက်လည် ပါရစေ လားကွယ်”

“ဟင်... ဆရာက ဟိုပင်လိုက်မယ်”

“ဟိုပင်မြို့ကမှ သွားလို့ရတဲ့ မြန်မာပြည်မှာ အကြီးဆုံး အင်းကြီးနဲ့ ရွှေမဉ္ဇူဘုရားရှိတဲ့ဆီကို သွားချင်လို့ပါ”

“သူ့လိုက်မယ်တဲ့”

“ဟိုပင်ကို သူ့လိုက်မယ်တဲ့”

“ဟုတ်ပြီ... ဟိုရောက်ရင် ငါ့မြေ၊ ငါ့နယ်၊ ငါ့လုပ်ချင်တာ လုပ်လို့ ရပြီ။ ငါ့အပြန်မှာ ဟန်လုပ်ပြီး သူ့ကိုခေါ်သွားမယ်။ ပြီးရင်... ပြီးရင် အို... ငါတစ်ခုခုတော့ သူ့ကို ပြန်ပြီးလက်စားချေ မယ်၊ ချေကိုချေရမယ်”

မျိုးမကျနိုင်သော ဆီချက်ခေါက်ဆွဲများကို စားနေရင်း ပန်းအိဖြူ စဉ်းစားပြီး . . .

“ဆရာ တကယ်လိုက်လည်မှာလား”

“ကလေးက တကယ်ခေါ်မှာလားကွယ်”

“ခေါ်ရင်ရော”

“လိုက်ချင်တာပေါ့၊ အခု ထားဝယ်နဲ့ မောင်းမကန် အခြေခံ ပြီး ဇာတ်လမ်း ရေးခဲ့တာ ပြီးလာပြီ၊ အားနေတယ်၊ ကလေး ဘယ် တော့ပြန်မှာလဲ”

“ကောင်းပြီလေ ဆရာ၊ ပြောမယ် ဆရာကို အိဖြူ ပါအောင် ခေါ်သွားမယ်”

“ကျေးဇူးပါပဲကွယ်”

ပန်းအိဖြူပြုံးလိုက်မိသည်။ လှပနုညက်လွန်းသော မျက်နှာ လေးနှင့် မထိုက်တန်၊ မအပ်စပ်သည့် ရက်စက်လွန်းသော အပြုံး။

“ပြည့်ဖြိုးအောင်ရော လိုက်ခဲ့ပါလား”

“သိပ်လိုက်ချင်တာပေါ့ ဆရာရယ်၊ ကျောင်းကိစ္စနဲ့ အိမ်နဲ့ သို့ကြည့်ဦးမယ်လေ”

“ဆရာကတော့ မင်းကိုပါ ပါစေချင်တယ်၊ ဆရာတို့ သုံးယောက်သွားရရင် ပျော်မှာ”

“ကျွန်တော် လိုက်နိုင်အောင် ကြိုးစားမယ် ဆရာ”

“မောင်မောင်က ဘာလိုက်လုပ်မှာလဲ”

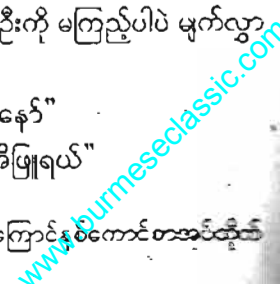
“အိဖြူကို မခွဲနိုင်လို့ပေါ့”

“ဟင်း . . .”

ဦးတာရာက သူ့ရှေ့မှ ချစ်သူနှစ်ဦးကို မကြည့်ပါပဲ မျက်လွှာ ချထားရင်းက ပြုံး၍နေလိုက်သည်။

“ဒီမှာ ဆရာ တကယ်လိုက်မှာနော်”

“အချိန်မရွေးလိုက်မှာပါ ပန်းအိဖြူရယ်”

“ကောင်းပြီလေ ဒါဖြင့် စီစဉ်လိုက်မယ်၊ သွားမယ့် ရက်ကို အိဖြူလာ ပြောမယ်”

“ကောင်းပြီကလေး၊ ကောင်းပြီ”

“ကဲ... လာ... မောင်မောင် ပြန်ကြစို့”

“အို... မြန်လှချည်လား၊ ပြန်ကြတော့မလား”

“ဟုတ်တယ် ဆရာ၊ အိဖြူသွားစရာရှိသေးလို့ သွားတော့မယ်နော်”

“အေး... အေး... ကောင်းပါပြီကွယ်”

ပြည့်ဖြိုးအောင်မှာ ထူးခြားဆန်းသစ်သော ချစ်သူကို ကြည့်ပြီး နောက်မှ အသာကလေး လိုက်ဆင်းခဲ့ရပါဟော့သည်။

“အိဖြူ ဘာဖြစ်နေတာလဲ ဟင်၊ ဆရာ့ကို ဆက်ဆံတာလဲ တစ်မျိုးပဲ၊ အရင်ဆို သိပ်ပြီး ရင်းရင်းနှီးနှီး ခင်ခင်မင်မင်နေကြတာ မဟုတ်လား”

ကားပေါ်အရောက်တွင် ပြည့်ဖြိုးအောင်က မေးလာသည်။

“အိဖြူရဲ့ အမူအရာတွေ သိပ်ပျက်နေသလားဟင် မောင်မောင်”

“သိပ်တော့ မပျက်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် အရင်နဲ့မတူဘူး ဆိုတာတော့ မောင်မောင် သတိထားမိတယ်”

“ဆရာကရော”

“သူကတော့ မြင်တဲ့အတိုင်းပဲ အရင်လိုပါပဲ၊ သူ့သတိ မထားမိလို့ နေမှာပေါ့”

“သူ့ အိဖြူ အမူအရာပျက်နေတာ သိမသွားပါဘူးနော်”

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

“မသိဘူး ထင်တာပဲ၊ ဆရာက ဒါတိုင်းလိုပဲ တရင်းတနှီးနဲ့ ချွေးမွေး ဧည့်ခံရှာသားပဲ”

“အင်း... တော်ပါသေးနဲ့”

ပြည့်ဖြိုးအောင်က ကားကို ဒီးဝိစာရလမ်းဘက် ဦးတည် လိုက်သည်။

“မှောင်မောင်”

“အိဖြူ”

“အဲဒီ ဦးတာရာနဲ့၊ အိဖြူတို့ ခွေဦး ခိဘတွေနဲ့ ပြဿနာ ခွဲဘူးတယ် မောင်မောင်”

“ဟင် ဟုတ်လား”

“သူကတော့ မသိဘူး အိဖြူလဲ မေလော့မှ ပြောပြလို့ သိရတာ၊ သူ့ကို ဟိုပင်ခေါ်သွားပြီး ဟိုကုမ္ပဏီ ရှင်းကြမ်း ဒီမှာ မောင်မောင်”

“ပြောပါ အိဖြူ”

“ဘာပြဿနာလဲ ဆိုတာတော့ အိဖြူကိုချစ်ရင် မမေးပါနဲ့ နဲ့လို့ အိဖြူတောင်းပန်ပါရစေကွယ်”

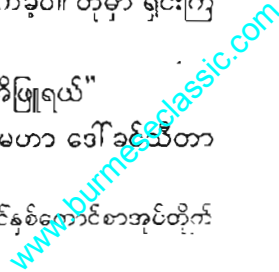
“အိ... အိဖြူငိုလို့ပါလား၊ ဘယ်လိုပြဿနာမျိုးငိုလဲကွယ်”

“ကျေးဇူးပြုပြီး ခုမမေးပါနဲ့ဦး၊ မောင်မောင်ရယ်နော်၊ အိဖြူ ပြောပြပါရစေနဲ့၊ မောင်မောင် ဟိုပင်ကို လိုက်ခဲ့ပါ၊ ဟိုမှာ ရှင်းကြောင် မောင်မောင် သိရမှာပေါ့”

“လိုက်နိုင်အောင် ကြိုးစားပါမယ် အိဖြူရယ်”

“ဪ... ပြီးတော့ အိဖြူရဲ့ မေမေဟာ ဒေါ်ခင်သီတာ

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ပါ။ အန်တီဟာ ဒေါ်ကြည်ဖြာပါလို့လဲ ဆရာ့ကို မပြောပြလိုက်နော်”

“ဟုတ်ပါရဲ့၊ အရင်တုန်းကလဲ ဝကားမစပ်မိကြဘူး၊ ခုလဲ မပြောပါဘူးလို့ မောင်မောင် ကတိပေးပါတယ်ကွယ်”

“ဟုတ်ပြီ အိဖြူသူ့ကိုခေါ်သွားမယ်၊ အိဖြူရဲ့ ဟိုပင်မြို့က မေမေ့ဆီသွားမယ် အပြန်လမ်းမှာ သူ့ကိုပါအောင်ခေါ်သွားတော့မယ် မောင်မောင်ရေ့”

● အခန်း (၃၆)

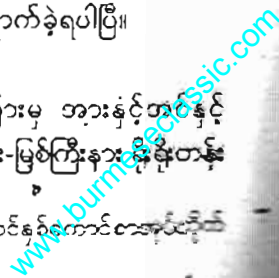
‘ဟိုပင်မြို့’

မန္တလေးမှ နဘားဘူတာ (ကသာလမ်းခွဲ) သို့ (၁၀၅) မိုင် ဝေးကွာ၍ နဘားမှ ဟိုပင်မြို့က (၁၆၁) မိုင် ကွာဝေးပါ၏။

ထာဝရ အချိန်မှန်လေ့မရှိသော၊ မန္တလေး-မြစ်ကြီးနား အထွားကို မနေ့ ညနေ (၃) နာရီကျော်လောက်က စီးလာသော နန်းအိဖြူမှာ နောက်တစ်နေ့ နေ့လယ်ပိုင်းတွင် အဆင်ပြေချောမောစွာဖြင့် ဇာတိမြေ ဟိုပင်မြို့သို့ ရောက်ခဲ့ရပါပြီ။

“သူ့... ဦးတာရာ ပါမလာခဲ့”

ကြပ်ညပ်နေသော လူအုပ်များကြားမှ အားနှင့်အင်နှင့် ဦးဝေ့၍ ပန်းအိဖြူ ဆင်းလိုက်သည်။ မန္တလေး-မြစ်ကြီးနား အိဖြူတန်း

ရထားသာ စီးနေကျ ဆိုပါလျှင်၊ ကရာတေးတို့ ကွန်ဖူတို့ ဘားရွှင်
သင်နေဖို့မလို။ အလိုလို ပညာစုံတတ်သွားပါလိမ့်မည်။
စီးကြည့်ပါ။

ခုန်တက်တတ်ရသည်။ လွှားကနဲ ခုန်ဆင်း တတ်ရသည်။
တတောင်နှင့်တွက်တတ်ရသည်။ အလစ်သမားများရန်ကိုလည်း
ထာဝရ မျက်စိလျှင်စွာကြည့်နေတတ်ရမည့်ပညာပါ တတ်သွား
ပါလိမ့်မည်။

“မေမေရေ၊ သမီး ဒီမှာ”

မတန်တဆ အလေးအပင်များကို တစ်ယောက်တည်း
သယ်ချရင်း ပန်းအိဖြူက လူရာနေသောဒေါ်ခင်သီတာကို လှမ်းအော်
လိုက်သည်။

စိတ်ဓာတ် အားမာန် ပြည့်ဝလွန်းသော သမီးလှလေးနား
ဒေါ်ခင်သီတာ ပြေး၍လာသည်။ ဒေါ်ခင်သီတာ၏တပည့်များ
ပန်းအိဖြူ၏ သူငယ်ချင်းများပါ လာကြိုကြသည်။ ဝိုင်းဝန်းသယ်
ပေးကြရင်း၊ ဆူညံစွာနှုတ်ဆက်ကြရင်းဖြင့် တစ်အုပ်ကြီး
ဒေါ်ခင်သီတာ၏ အိမ်ရှိရာ၊ သံလမ်း၏အရှေ့ဘက် အရှေ့ရပ်၊ ဟို
အင်းတော်ကြီးလမ်းမပေါ်ရှိ . . . ဟိုပင် အထကကျောင်းအနီး . . .
စိန်ပန်းပင်များဖြာဝေနေသောခြံအလယ်မှ၊ ခြေတံရှည်ပျဉ်ထောင့်
အိမ်ရှိရာသို့ ရောက်ခဲ့ကြပါပြီ။ ပို့သူများပြန်သွားပြီးချိန်တွင် . . .

“သူ ဟိုပင်ကို နက်ဖြန် ရောက်လာတော့မယ် မေမေ”

“မောင်ပြည့်ပြီးအောင်လား”

“မဟုတ်ဘူး၊ ဦးတာရာ”

“အို . . . သမီး”
ဒေါ်ခင်သီတာက အလန့်တကြားကြည့်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်မေမေ၊ သူ့နဲ့ဆုံပြီး တစ်ခုခုမှ ရင်ဆိုင်ဖြေရှင်းခွင့်
မရရင် သမီးရင်ထဲက အခိုင်အခံကြီး ပေါက်ကွဲလိမ့်မယ်”

“မေမေ့ရင်ထဲမှာလဲ ဒီလိုပါပဲ သမီးရယ်”

ဟု ဒေါ်ခင်သီတာက ရင်ထဲမှ ပြောမိသည်။ မျက်ဝန်းမှာ
မျက်ရည်များ စိုစွတ်ရင်း . . . အံ့ကို တင်းတင်းကြိတ်ပြီး ပြောနေရှာ
သော ချစ်သမီးလေးကိုသာ ငေးကြည့်နေမိသည်။

“ရန်ကုန်မှာ သမီးသူ့ကို ဘာမှမပြောခဲ့ဘူး မေမေ၊ သူလဲ
ဘာမှ သိပုံမရဘူး”

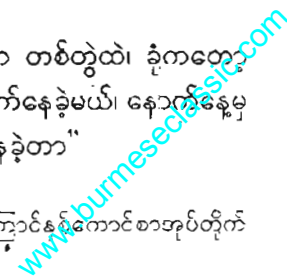
“အခု . . . သမီး ခေါ်လာခဲ့တာလား”

“သူက အင်းတော်ကြီးကို သိပ်သွားချင်တယ်ပြောလို့
သမီးလဲ ဒီရောက်မှပဲ မေမေနဲ့တိုင်ပင်ပြီး စီစဉ်မယ်ဆိုတဲ့ဆုံးဖြတ်
ချက်တွေနဲ့ သူ့ကို ခေါ်လာခဲ့တာပဲ”

“အင်း . . .”

ယင်းသို့အတိုင်းပင် ဒေါ်ခင်သီတာ ဖြစ်စေချင်ပါသည်။
ကိုတာရာနှင့်ဆုံပြီး မေးချင်လှပါသည်။ သို့ပါသော်လည်း ဤပြဿနာ
ကြီးတွင် သူတစ်ယောက်တည်းသာ ဖြေရှင်းချင်သည်။ သမီးလေး
ပေါင်ဝင်စေချင်။ ခုတော့ . . .

“မန္တလေးအထိ အတူလာကြတာ တစ်တွဲထဲ၊ ခုံကတော့
သီးခြားစီပေါ့၊ မန္တလေးမှာ ကိစ္စရှိလို့ တစ်ရက်နေခဲ့မယ်၊ နောက်နေ့မှ
သိုက်လာမယ် ဆင်းကြိုပါလို့ မှာပြီး သူနေခဲ့တာ”

“ကောင်းပါတယ်... တို့သားအမိ တစ်ရက်ကြိုပြီး စီစဉ်ခဲ့
အချိန်ရသွားတာပေါ့”

“သမီးကတော့ ဒီလိုစဉ်းစားလာတယ် မေမေ”

“ပြောစမ်း သမီး”

“ရုတ်တရက် မေမေနဲ့ မတွေ့လိုက်နဲ့ဦး၊ သမီးက
ဟန်မယုတ်နေပြီး သူ သိပ်သွားချင်တဲ့ အင်းတော်ကြီးကိုပို့ လိုက်ဦး
မယ်”

“အင်း... ပြောပါဦး၊ ပြီးတော့ဘာလုပ်မှာလဲ”

“ပြန်လာတော့မှ သူ့ရယ်၊ သမီးရယ်၊ မေမေရယ် ဆုံပြီး”

“ဘာလုပ်ကြမှာလဲ”

“သမီး... လုပ်ချင်တာ ပြောရမလား”

“ကဲ... ပြောစမ်းပါအုံး”

“သတ်ပစ်ချင်တယ်”

“ဟဲ့... အို... ”

“သမီးရဲ့ ဖေဖေသေရသလို၊ သူ့ကိုသေနတ်နဲ့ ပြန်သတ်ပစ်
ချင်တယ် မေမေရဲ့”

စိတ်ကြီးသော သမီးလေး၏ ဒေါမာန်ပြည့်လျှမ်းနေသော
မျက်နှာလေးကို ဒေါ်ခင်သီတာ စိုက်ကြည့်နေပြီးမှ...

“သမီးလေးရဲ့ ရင်ထဲက ခံပြင်းနာကျည်းမှုကို မေမေ
နားလည်ပါတယ်၊ မေမေကိုယ်တိုင်လဲ မေမေအပေါ်မှာ ဘာအပြစ်
မကျူးလွန်ရှာတဲ့ မထေမဲ့မြင် မပြုရှာဘဲ လင်ယောက်ျားကို
ရက်ရက်စက်စက် သတ်ပစ်ခဲ့တဲ့အတွက် နာကျည်းလျက်ပါပဲ သမီး

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ပေးမဲ့ကွယ်”

“မေမေနော် လေပျော့မသွားနဲ့”

ရီဝေသော အကြည့်များနှင့်ပင် သမီးလေး၏ အပြော
ကြောင့် ပြုံးလိုက်မိရင်းက...

“မေမေ တစ်ခုပြောပြမယ်၊ စစ်ကိုင်းမင်းသား ဘကြီးခတ်
ရား မြတ်နိုးလွန်းခဲ့တဲ့ မိဖုရားခေါင်ကြီး နန်းမတော်မယ်နုဟာ
အာဏာကျဆုံးပြီး နန်းသိမ်းဘုရင် ဗော်တော်မောင် သာယာဝတီ
မင်းရဲ့ သတ်စေ အမိန့်ကြောင့် သေရာဆဲဆဲမှာ သူ့အလွန်ကြည်ညို
မိကွယ်တဲ့ ဦးဗင် ဆိုတဲ့ ဆရာတော်ဘုရားကို မောက်ဆုံး ဖူးတွေ့ခွင့်
မရဘူးဘူးဟောင်းတယ်တဲ့”

“ဟုတ်တယ်၊ သမီးသိတယ်မေမေ၊ မယ်နုအုတ်ကျောင်း
ပြီး အခုအထိ “အင်းဝမြို့ဟောင်း” မှာ ရှိနေတဲ့ ကျောင်းရဲ့
ကျောင်းထိုင် ဆရာတော်လေ”

“ဟုတ်တယ်၊ အလွန်စကားနည်းပြီး စာပေမှာသာ
လျော်နေတတ်တဲ့ အဲဒီ ဆရာတော် ဦးဗင်ဟာ မိဖုရားကြီးမယ်နုရဲ့
အာဇာနည်တော့ကို ခံယူပြီး ပြောလိုက်တဲ့စကား သမီး မှတ်ထားစမ်း”

“ဘာတဲ့လဲ မေမေ”

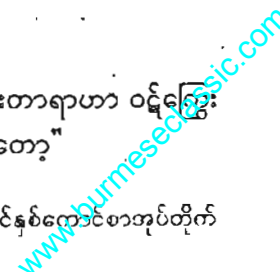
“မယ်နု သူ့ကြွေးရှိတယ်၊ ဆပ်လိုက်တဲ့”

“ဟင်”

“သမီး သဘောပေါက်ရဲ့လား”

“ပေါက်ပါတယ် မေမေ၊ ဖေဖေနဲ့ ဦးတာရာဟာ ဝဋ်ကြွေး
ခံလို့ အပြန်အလှန် အသတ်ခံရတယ်ဆိုပါတော့”

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

“အေး... သူတို့နှစ်ဦးရဲ့ အကုသိုလ်ကြားမှာ တို့... အဆင့်ထိလည်း ဒေါ်ခင်သီတာ မကျူးလွန်ဝံ့ပါ။ မကျူးလွန် သားအမိမပါဘဲ ဘေးဖယ်နေကြပါစို့လားကွယ်”

“မေမေအတွက်တော့ ရင့်ကျက်နေပြီ၊ အချိန်ကကြာခဲ့ ကိုး၊ သမီးအတွက်တော့ လောလောဆယ် အဆန်းသစ်ခံစားနေရတဲ့ နာကျည်းချက်ပဲ မေမေ”

“ခက်ပါလားကွယ်၊ ဒါကြောင့် သူ့ကို သွားမတွေ့ပါနဲ့ အတန်တန်မှာခဲ့ရဲ့သားနဲ့”

“သမီးတွေ့ပေမယ့် အရင်လို ဆက်ဆံတာပဲ၊ ဘာမှမပြော မလုပ်ရသေးဘူး၊ တမင် မေမေရှိရာကို ခေါ်လာတာပဲ”

“ကောင်းပြီလေ... မေမေကိုယ်တိုင်ပဲ ဖြေရှင်းမယ် မေးမယ်၊ ပြောမယ်၊ သမီးဘေးဖယ်နေ”

“ဟင့်အင်း... သမီးကိုယ်တိုင်လည်း၊ တစ်ခုခုတော့ သိ အဖေကိုယ်စား ဝင်ပြောရမ့်”

“အေးလေ... ကောင်းပြီ၊ မေမေနဲ့ရှင်းပြီးတော့မှ သမီး ဆုံကြတာပေါ့၊ ဒါတို့မြို့ပဲ၊ ဒါတို့မြေပဲ၊ ဒင်း တို့လက်ခုပ် ထဲက ဖြစ် ရမှာပေါ့”

“ဒါပေါ့ မေမေရဲ့”

သမီးလေး ကျေနပ်ပါစေရန် ပြောလိုက်ရပါသည်။ သမီး လေးကို ဤပြဿနာကြီးထဲတွင် ဝင်မပါစေချင်တော့၊ ကိုယ်တို့ သူနဲ့ အရင်ဆုံတွေ့ပြီး သူ့ကို ပြန်ခိုင်းလိုက်ပါတော့မည်။

“မယ်နု သူ့အကြွေးရှိတယ်၊ ဆပ်လိုက်” ဆိုသော စကား အတိုင်း တံရားလည်းရပါပြီ၊ ကြွေးသစ် မယူလိုတော့ပါ။ သူ့ကို သတိ

“ကိုတာရာရယ် သမီးလေးခေါ်လာတာလည်း တစ်နည်း တာ့ကောင်းပါတယ်လေ။ ရှင့်ကိုသိတာမေးချင်တယ်။ ပြောချင်

“ဒီလောက်ရက်စက်တဲ့ လူသတ်မှုကြီးမျိုးကို ရှင်ဘာကြောင့် ဘူးလွန်ရဲရတာလဲ လို့... ”

“ကိုတာရာကို သိတာ နငယ်စဉ်ဘဝက မျက်ဝန်းရိပ်ကနေ နှိမိတ်လေးတွေ ပြခဲ့တာ ရှင်မြင်မှာပါ ကိုတာရာ... ”

“ကမ်းတော့မယ့် လက်ကိုတော့၊ ရှောင်ဖယ်ထွက်ပြီး သိတာမှာ ကိုယ်ဝန်ရှိနေချိန်ကျမှ သိတာရဲ့ ယောက်ျားကို သတ်ပစ်

တာတော့ ရှင်မိုက်မဲလွန်း၊ ရက်စက်လွန်း၊ ယုတ်မာလွန်းလှ တယ်လေ”

စောင်းတန်း တွေမှာတော့..."

"တမ်(မ)ခမ်'ဆိုတဲ့ နယ်ဘက်မှာ ကျောက်စိမ်းတူးသမားတွေရှိတယ်။ ဒီဟိုပင် တစ်မြို့လုံးမှာလည်း နေရာအနှံ့ ကျောက်စိမ်းချောင်းဝယ်မှုရှိပါတယ်။ အဲဒီ ကျောက်စိမ်း စတင်တူးဖော်နေကြတဲ့ နေရာတွေကို အထမ်းနဲ့ ခြေလှောင်လမ်းသွားပြီး ဈေးရောင်းကြမယ်လို့ နယ်နယ်အရပ်ရပ်က လူတွေ တည်းခိုလေ့ရှိတဲ့ စောင်းတန်း ဇရပ်တွေပါ။"

"ကဲ... နန်းရင်းရွာဘက်ကို သွားကြရအောင်။ အဲဒီမှာ ရမ်းနီ' လို့ခေါ်တဲ့ မြန်မာမိသားစုတွေ အနေနဲ့ ပေါ့၊ သားငါးနဲ့ စောင်းသီးဟင်းရွက်ကအစ ထွက်တဲ့ရွာပဲ။ ရမ်းနီ မလေးတွေက သူပေမယ့် အဲဒီရွာက ယောက်ျားလေးတွေက ယေဉ်ကျေးလှဘူး။ သို့သော် မျက်နှာစိမ်းကို နောက်ပြောင် ကိုယ်တတ်ကြတယ်။"

"ဟိုး အရှေ့ဘက်ကတောင်တန်းကြီးဟာ 'လွယ်ရန်' တောင်တန်းကြီးပါ။"

"သူ့အောက်မှာ ရွှေရည်ဝင်းတဲ့ လယ်ကွင်းကြီးတွေ၊ တော့ ဟောဒီဟာ နန်းရင်းချောင်းတံတား၊ ဆောက်ထားပုံက အဆန်း၊ သစ်လုံးကြီးတွေကို ထောင်ထောင်ကြီးလုပ်ထားပြီး ကြိုးနဲ့ ခိုင်းထားတယ်။ မိုးတွင်းဆို ဒီချောင်းဟာ ရေပြည့်ပြီး ရေစီးသန်ပါတယ်။"

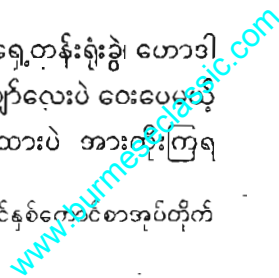
"အပြန်လမ်းမှာတော့ တပ်မတော် ရှေ့တန်းရုံးခွဲ၊ ဟောဒါ ဟိုပင် မြစ်ကြီးနားကားလမ်းပဲ။ မိုင် (၇၀) ကျော်လေးပဲ ဝေးပေမယ့် ဝမ်းကစိတ်မချရလို့ သိပ်မသွားကြဘူး။ ရထားပဲ အားတိုးကြရ

● အခန်း (၃၇)

"အိဖြူတို့ရဲ့၊ ဟိုပင်မြို့ကို မီးရထားလမ်းကြီး ခြားပြီး အရှေ့အရပ်၊ အနောက်အရပ်လို့ သတ်မှတ် ထားပါတယ် ဆရာ..."

"ဒီအရှေ့အရပ်မှာ အရှေ့ကျောင်းရှိပါတယ်။ အဲဒီကျောင်းထိုင်ဆရာတော်ဟာ အဂ္ဂမဟာပဏ္ဍိတ ဘွဲ့တော်ရရှိသက်တော် (၉၁) နှစ်မှ ပျံလွန်တော်မူခဲ့ပါတယ်။"

"ဒီကျောင်းဝင်းထဲက ဟောဒီ ကြေးဆင်းတုတော်ကတော့ ကြေးချိန်ပိဿာ (၃၂၀၀) နဲ့သွန်းလုပ် ပူဇော်ထားတာပါ။ ဒီ မှန်တန်ဆောင်းကိုတော့ ဆေးဝက်ပါဆရာတော် မပျံလွန်မီက လာပြုပြင်သွားတာပါ။ ကျောင်းပရဝုဏ်က ကျယ်ဝန်းပြီး ဟောဟို

ပါတယ်”

“ကဲ လာ... ဟိုပင်၊ အင်းတော်ကြီးလမ်းဖြစ်တဲ့ အရပ်က အိမ်ဖြူတို့အိမ်ရှေ့ကပဲ ဖြတ်ပြီးပြန်ကြရအောင်”

“တစ်လမ်းလုံး စိန်ပန်းပင်တွေနဲ့ ဝေနေတယ်၊ နွေသီတင်းသင်လှတာပေါ့၊ ဟောဒါကတော့ ဟိုပင်ရဲ့ တစ်ခုတည်းသော အထက်တန်းကျောင်းပဲ၊ ဆယ်တန်းမှာ တန်းခွဲနှစ်ခုပဲ ရှိပါတယ်၊ ကျောင်းသားက ဒီနှစ် (၇၀) ကျော်တယ်”

“မျက်နှာချင်းဆိုင် သစ်သားနှစ်ထပ်ကျောင်း လှလှလေးကတော့... အဲဒီ အ. ထ. က ကွဲထားတဲ့ အ. မ. က ကျောင်းလေးပဲ”

“ကဲ... အိမ်ဖြူတို့အိမ်လွန်လာပြီ၊ ဟောဒီထောင့်မှာ ကုန်းလမ်း သယ်ယူပို့ဆောင်ရေးစခန်း... ”

“သံလမ်းကျော်တော့ ဈေးရှိတယ်၊ ရုပ်ရှင်ရုံလဲ ရှိပါတယ်၊ အနောက်ရပ် ဖြစ်သွားပြီ”

“ဟောဒီ လက်ဝဲဘက်မှာ ‘မြသီတာ’ ဆေးတိုက် ရှိတယ်၊ မြသီတာရပ်လို့ ခေါ်ပါတယ်”

“ကျေးဇူးပါပဲ ကလေးရယ်... ပန်းအိမ်ဖြူကြောင့် ဟိုပင်မြို့လေးတော့ နှစ်ရပ်ပါပြီ”

“အမလေး... အများကြီးကျန်သေးတယ်၊ ဟိုအတွက် တောင်ကုန်းပေါ်က ‘ရန်ကုန်တောင်စေတီ’ ပေါ်ကကြည့်ရင် သိပ်လှတယ်၊ ပြန်လာမှ တက်ကြတာပေါ့၊ ကဲ ဆရာ... ဒီကားရိပ်လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တစ်ခု စောင့်၊ အိမ်ဖြူ ကားစီစဉ်လို့ ပြီးပြီလား”

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

“သွားကြည့်လိုက်ဦးမယ်... ဟုတ်လား”

ပန်းအိမ်ဖြူ ဖိတ်ကြားထားသော ဧည့်သည်တော်ကြီး ဆာရာမှာ ခပ်သွက်သွက် ထွက်သွားသော ပန်းအိမ်ဖြူကို ခြေထောက်ကြည့်နေမိသည်။

ပတ်ဝန်းကျင်အားလုံးနှင့် မိမိရောက်ရှိနေသည့် နေရာရပ်ကိုပါ မသိမှတ်နိုင်လောက်အောင် အံ့ဩစွာ ငေး၍ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

“ဟိုပင်မြို့သူပါ”

ဆိုပါလျက်နှင့် ပန်းအိမ်ဖြူ၏ အိမ်တွင် လူကြီးသူမ၊ မိဘအစ်ကို၊ မောင်နှမ မရှိ၊ မတွေ့ရ၊ ပန်းအိမ်ဖြူ၏ သူငယ်ချင်းမိန်းကလေး တစ်ယောက်နှင့် ယောက်ျားလေး နှစ်ယောက်တို့ကိုသာ တွေ့ရသည်။

မနေ့က ရထားနောက်ကျသည်။

ညက ဤလူငယ်သုံးဦးနှင့်အတူသာ ပန်းအိမ်ဖြူတို့ သုခတွဲပါ၏။ ထိုအိမ်မှာ အိပ်ရသည်။

ယနေ့ မနက်အစောကြီးထပြီး အရှေ့ဘက် နန်ရင်းရွာဘက် ခမ်းလျှောက်ကြပြီး... ”

‘အင်းတော်ကြီး’ သို့ သွားခွင့်ရရန် ကား ‘ပါမစ်’ ရရေးအတွက် ပန်းအိမ်ဖြူ လိုက်နေလေပြီ။

မကြာမီ ဂျစ်ကားတစ်စင်း၊ သူငယ်ချင်း သုံးယောက်၊ ကားမောင်းသူ တစ်ဦးနှင့်အတူ ပန်းအိမ်ဖြူ ပြန်ရောက်လာခဲ့သည်။

“ကဲ သွားကြစို့၊ ‘ရွှေမဉ္ဇူဘုရား’ အထိ အတိအကျဆိုရင်

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

(၃၄) မိုင်ခွဲ သွားရမယ်၊ နေ့ချင်းပြန်မှ မိပါ့မလားပဲ၊ ခုပဲ ရှစ်နာရီ နေပြီ”

“အခက်အခဲမရှိရင်တော့ မိနိုင်ပါတယ်နော်... ဦးလောလဘန်နော်”

“အေး... ကြိုးစားကြရမှာပဲ၊ ဧည့်သည်ကို ရောက်အောင် ပို့ရမှာပေါ့”

ယခု ကားနှင့်အတူပါလာသော ပန်းအိဖြူ၏ သူငယ်ချင်း 'လူတောင်' ၏ ဖခင် 'ဦးလဘန်နော်' ကိုယ်တိုင်မောင်း၍ လိုက်ရှာသည်။ ကားပိုင်ရှင်က ပန်းအိဖြူ၏ငယ်သူငယ်ချင်း၊ သဘောထားကောင်းလွန်းသော ကိုဇော်မိုင်။

သူ့ကားကို အလကား ပေး၍ စီးစေသော စေတနာရှင်ပင် ပန်းအိဖြူ နှင့် လူတောင်၊ သူငယ်ချင်း 'ခွန်မိုင်း' နှင့် 'လူကျော်အောင်'၊ ဦးလဘန်နော်နှင့် ဧည့်သည်တော် ဦးတာရာ၊ သူတို့အထင်က ပန်းအိဖြူ၏ ဂုဏ်ပြုအပ်သော ဧည့်သည်တော်ကို ပျော်ရွှင်စွာ လိုက်ပို့ကြခြင်းပါ... ဟူ၍။

ပန်းအိဖြူ၏ ရင်ထဲတွင်ဖြင့် ကြိတ်မနိင်၊ ခဲပရ။ တစ်နေ့ညက မေမေ့ကို အတင်း စီစဉ်ခိုင်းခဲ့သည့်အတိုင်း မေမေက သူ့ညီမဝမ်းကွဲအိမ်မှာ ခေတ္တသွားနေရသည်။

အားလုံးက ဘာသံသယမှ မရှိကြ။

အင်းတော်ကြီးမှ အပြန်တွင်ဖြင့် အပြတ်ရှင်းရမည်မဟုတ် ပန်းအိဖြူ သံမိဋ္ဌာန်ချပြီးသား။

ရဲကုန်းနှင့် ဆေးရုံဘေးမှ မိုးညှင်းသွား ကားလမ်းထဲ

လွန်လာပြီး တောင်ကုန်းပေါ်မှ ရန်ကုန်တောင်ဘုရားကိုကျော်၍ မြဲကန်သာ၊ မြဲကျွန်းသာရပ်များမှ ထွက်လာပြီးလျှင်ပင်... .

“ခရီးစဉ်ကို ပြောပြပါဦးနော်... ပန်းအိဖြူ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာ”

“မြို့ခံလူတွေပြောတာကို အသေအချာမှတ်ပြီး ဆရာ့ စာအုပ်ထဲကတစ်ဆင့် ဟိုပင်မြို့နဲ့ အင်းတော်ကြီးကို မရောက်ဘူး ကြရှာတဲ့ စာဖတ်ပရိတ်သတ်တွေ သိပါစေဆိုတဲ့ စေတနာနဲ့ ဖြန့်ဝေရေးသားရအောင်ပါ”

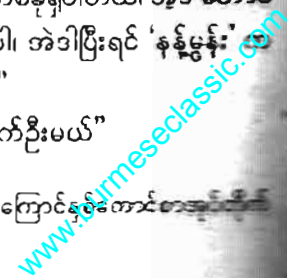
'စေတနာ' ဆိုသော စကားပါအောင် အမြဲပြောကြားလေ့ရှိပါသော ဦးတာရာ၏စကားများကို ကြားရလေတိုင်း ယခင်က ကြည်ညို ခင်တွယ်ဖူးခဲ့သည်များကိုပါ ပြန်သိမ်းယူလို့ ရလျင် ယူလိုက်ချင်ပါသည်။

အမုန်းကြည့်၊ နာကျည်းသောအကြည့်များကို သတိထား၍ ရှောင်ကွင်းနေရသည့်အဖြစ်ကို သူကမရိပ်မိပါဘဲ မေးလာပါ၍ အားလုံးရှေ့မှာ ပန်းအိဖြူဟန်လုပ်ရပါဦးမည်။

“ဟိုပင်ကထွက်တော့ ရွာသစ်ကြီး 'လွင်ဦး' က ရှစ်မိုင်ပါ ဆရာ... အဲဒါပြီးရင် တောင်ခြေရောက်ပြီ။

“အင်းတော်ကြီးနယ် မြေပြန့်နဲ့ ဟိုပင်မြေပြန့်ကို ကန်လွန်းခဲ့ခြားထားသလိုရှိနေတဲ့ တောင်တန်းကြီးတစ်ခုရှိပါတယ်၊ အဲဒီ တောင်အတက်က သုံးမိုင် အဆင်းက သုံးမိုင်ပါ။ အဲဒါပြီးရင် 'နန်မွန်း' ထဲ တစ်မိုင်၊ 'မိုင်းနောင်' က ခြောက်မိုင်ပါ”

“နေဦးနော်... ဆရာမှတ်လိုက်ဦးမယ်”

မှတ်စုစာအုပ်ငယ်နှင့် ဘောလံပဲနံကိုထုတ်ပြီး သူမှတ်
နေသည်။ ဝဲယာရှုခင်းများကိုလည်း ကြည့်ရသည်။

ဪ... အပျော်သွား ခရီးသည်နှင့် အလုပ်သဘော
သွားရသော 'ခရီးသည်' ဆိုသည်က ဦးတည်ရာ တူသော်လည်း...

အပျော်သွားခရီးသည်က လွတ်လပ်ခြင်းဖြင့် ပျော်ရွှင်
ကြည်နူးနိုင်သော်လည်း...

အလုပ်သဘောသွားရသော 'ခရီးသည်' က ချုပ်နှောင်မှု
များဖြင့် မလွတ်တမ်းလိုက်လံကျက်မှတ်နေရသည်က ပင်ပန်းလှပါ
ချေသည်။

စာရေးဆရာဆိုသည်မှာ ကိုယ်ခန္ဓာအေးငြိမ်း ငြိမ်သက်
နေရသော်လည်း ဦးနှောက်တွင်းသို့များစွာသွင်း၍ အသည်းနုလုံး
တွင်းမှ ခံစားမှုများဖြင့် ပေါင်းစပ်ပြီး ပြန်လည်ရေးထုတ်ရသော
အလုပ်ပါလား...

"ကဲ... ဆက်ပြောပါဦး ပန်းအိဖြူ၊ ခုထိ (၂၁) မိုင်
ရှိသွားပြီ"

"ဟုတ်ကဲ့ 'မိုင်းနောင်' ကနေ 'လုံးတုံရွာ' ကြီးအထိ(၆) မိုင်
ဝေးဂြိုဟ်တယ်၊ တပ်ခွဲရုံးရှိတယ်၊ အဲဒီကနေ 'နန့်ပဒဲ' အထိတစ်ခါ
(၆) မိုင် သွားရမယ်၊ နန့်ပဒဲကနေ 'ရွှေမညူ' ဘုရားအထိတော့
တစ်မိုင်ခွဲပါပဲ"

"ဪ... ဟုတ်ပြီ၊ ဒါကြောင့် ဟိုပင်ကနေ (၃၄) မိုင်ခွဲ
အတိ ရှိတာကို"

"ဟုတ်ပါတယ်ဆရာ"

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

"ရွှေမညူဘုရားရောက်မှ အင်းတော်ကြီး ရောက်မှာပေါ့
နော်..."

"ဟာ... မဟုတ်ဘူးဆရာ... အခုတက်နေတဲ့ 'နန့်မွန်း
တောင်တန်း' ထိပ်ရောက်ရင်ကို အင်းတော်ကြီးမြင်ရပါပြီ၊
တောင်ထိပ်မှာ စေတီလေးတစ်ဆူနဲ့ပါတယ်၊ အဲဒီကနေကြည့်ရင်ပဲ
ကျယ်ပြန့်လွန်းတဲ့ အင်းကြီးကို တောတောင်ရှုခင်းတွေကြားက
မြင်ရတာ သိပ်သာယာတာပါပဲ၊ မကြာခင်ပဲ တွေ့ရတော့မှာပါ၊
ပြီးရင်လဲ တစ်လမ်းလုံးကို မြင်နေရပါပြီ"

ဦးတာရာမှာ သူတောင်တလွန်း၊ ရောက်ချင်လွန်းသော
မြန်မာပြည်၏ အကြီးဆုံး အံ့ဩဖွယ် 'အင်း' ကို မြင်ရ၊ ရောက်ရ
တော့မည်မို့ များစွာ နှစ်သိမ့်ကြည်နူးနေပုံရပါ၏။

"ကားက ဘာဖောက်လဲ မသိဘူး သိပ်ကောင်းချင်ဘူး၊
ကာဘရိုက်တာ၊ ကနဲ့ တူတာပဲ... အချိန်မဆွဲဘဲသွားကြစို့
တောင်ထိပ်အရောက်တွင် ဦးလဘန်နော်တန်းဆော် သည်း
ခရီးက အဆင်မချော..."

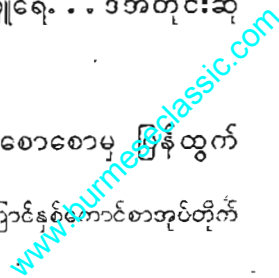
"လုံးတုံ အရောက်တွင် ကားကထိုးရပ်သွားခဲ့ရလေပြီ၊
ပြင်ဆင်ရချိန်က မျှော်လင့်ထင်မှတ်သည်ထက် ကြာမြင့်သွား
လေပြီမို့..."

"တို့တော့မလွယ်ဘူး ပန်းအိဖြူရေ... ဒီအတိုင်းဆို
နန့်ပဒဲမှာ ညအိပ်ရလိမ့်မယ်"

"ဟင်"

"ပြန်မမီတော့ဘူးလေ၊ မနက်စောစောမှ ပြန်ထွက်

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

တစ်မိုင်ခွဲမျှခရီးကို ကားနှင့်သွားရတော့ ခဏလေးပါ။
ကချင်နှင့်ရှမ်းအချို့နေကြသော ရွာငယ်လေး၏ လက်ယာ
ဘက်သို့ မြားပြထားသည့်အတိုင်း မိုင်ဝက်ခန့် ဝင်လိုက်ပြီးသည်
နှင့်...

“အင်းတော်ကြီး ရွှေမဉ္ဇူဘုရား”

ပွဲတော်ချိန်ကျခါမှ လူသွားလမ်း၊ နတ်သွားလမ်း နှစ်လမ်း
ပေါ်လာသည်ဆိုသော အံ့ဖွယ်ဘုရား။

ယခုလူသွားလမ်းကိုဖြင့် အုတ်စီ၍ လမ်းခင်းထားပါပြီ။

ရွှေမဉ္ဇူဘုရားကြီး၏ ရှေ့တည့်တည့် အင်းအဆုံးတွင်
'လွဲအိမ်တောင်' ရှိသည်။ 'ရွှေတောင်' နှင့် 'နွားလဘို့တောင်'
များကလည်း ဝေးဝေးဆီမှာ မှိုင်းပျစွာ ဝန်းပတ်ခြံရံထားသည်။

'လွဲအိမ်' နှင့် 'ဟံပီး' 'ဟံပို' စသော တံငါရွာများစွာ ရှိသည်။

ကြီးပားကျယ်ပြန့်လွန်းသော ရေပြင်ကြီး၏ အလယ်မှ ...
“ရွှေမဉ္ဇူဘုရား”။

ရှေးတန်ဆောင်းများ မီးလောင်သွား၍၊ မန္တလေးမှ
နဂါးပေါ်ဦးပြန်လည်ဆောက်ထားသော တန်ဆောင်းများနှင့်
ထုံးသယ်န်းဖြင့် စေတီရံငယ်များ များစွာခြံရံထားသည့် အထက်ဆင့်
မှ ရွှေချထားသော “ရွှေမဉ္ဇူစေတီဘုရား”။

မှိုင်းပျသော တောင်မြင့်ကြီးများအောက်ခြေတွင် ပြာလွင်
သော အင်းရေပြင်ကြီးအလယ်မှ စေတီငယ်များစွာနှင့် ရွှေမဉ္ဇူဘုရား
ကြီးမှာ သဗ္ဗာယ်လှသည်။ ဖူးရသည်မှာ ကြည်နူးစရာ ကောင်းလွန်း
လှပါချေသည်။

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ပန်းအိဖြူတို့ ခိန်းမသားများ မတက်ရသော အထက်ဆင့်မှ
နေ၍ ဦးတာရာမှာ လှုပ်သောဆည်းဆာအောက်မှ ပုံရိပ်များစွာကို
ခတ်ပုံရိုက်ယူသည်။ မှတ်ဇုငယ်တွင် မှတ်တမ်းတင်သည်။ ပြီးမှ
သူဆင်းလာပြီး...

“ကြည့်ပါဦးကွယ်၊ ဘုရားဘေးက ခေါင်းလောင်းထိုးဖို့က
ဆတ်ချိုတွေချည်းပါလား”

သစ်သားလုံးကြီးများနှင့်သာ ခေါင်းလောင်း ထိုးရလေ
ရုံသော မြန်မာပြည်အရပ်ရပ်ရှိ ဘုရားဘေးမှ ခေါင်းလောင်းများနှင့်
ကွဲပြားနေသော ဆတ်ချို များကို ကိုင်ကြည့်ပြီး ဦးတာရာက
ပြောလိုက်သည်။

“ဒီနေရာက တစ်လမ်းလုံး တောတွေ၊ တောင်တွေချည်း
ပဲလေ၊ ဆတ်တွေ၊ ချေတွေက ခဏခဏတောပေါ့ ကြီးပိုင်းသစ်တော
က ကျွန်းသစ်တွေလဲ အများဆုံးထွက်တဲ့နေရာတစ်ခုပါပဲ”

“သိပ်ကျေးဇူးတင်တာပဲ၊ ပန်းအိဖြူရယ်”

“ရပါတယ်လေ”

ပန်းအိဖြူမှာ ဦးတာရာကို ကျောခိုင်းလိုက်ပြီး ရေပြင်ကို
ကြည့်နေမိသည်။ ဦးတာရာပေါ်တွင် နာကျည်းစိတ်ကို ဖြန့်လိုက်လျှင်
ဤအင်းကြီး မက ကျယ်ပြန့်လာပေလိမ့်မည်။

သူ့ကြံ့မှာကို သူမသိသေးသော ဦးတာရာမှာ ဦးလဘန်နော်
နားသို့ကပ်ပြီး...

“ဒီအင်းနဲ့ ဘုရားကြီးရဲ့သမိုင်းအကျဉ်းလေးကို ဆီရင်
ပြောပြပါလားခင်ဗျာ”

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

“ဟုတ်ကဲ့သိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် အရှည်ကြီး၊ ဒဏ္ဍာရီ ဆန်တာတွေလဲ ပါတာပေါ့ဆရာရယ်”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အကျဉ်းသဘောလေးတော့ ကျွန်တော် သိသွားပါရစေ”

“ဟုတ်ကဲ့... ကျွန်တော်သိသမျှ ပြောပြပါမယ်”

“ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ရဲ့ ဒီကကိုယ်တွေ့ရယ်၊ နယ်ခံ လူတွေရဲ့ ပြောစကားရယ်ကို မှတ်သားပြီး သမိုင်း အထောက်အထား တွေ ရှာဖွေရပါမယ်၊ ပြီးတော့မှ အတတ်နိုင်ဆုံး အကျဉ်းရုံးပြီး တင်ပြရမှာပဲ ဦးလဘန်နော်ရေ”

“ဒီလို ဆရာရဲ့...”

တောင်ပိုင်းရှမ်းပြည်နယ်မှ လူသိများလှသော ရောက်ဖူး ကြသူများ၊ များမည်ဖြစ်သော ‘အင်းလေး’ ထက်ကြီးသည့် ‘အင်းတော်ကြီး’ ကို ဦးတာရာ မျှော်ကြည့်ရင်း ဦးလဘန်နော်ရီ စကားကို ကြားနာမှတ်သားရပါ၏။

“အစကတော့ ဒီနေရာဟာ ရွာရှိတဲ့ မြေသားအတိတ်၊ နဂါးတွေက သူတို့နေဖို့ ‘အင်းဖွဲ့’ လိုက်တာနဲ့ ရွာတွေရေအောက် ရောက်သွားပြီး အင်းကြီးဖြစ်လာတယ်လို့ ဒဏ္ဍာရီ ဆန်တဲ့သမိုင်း မှတ်တမ်းကို အကျဉ်းချုံးပြီးပြောရမှာပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့... ဦးလဘန်နော်၊ ဆက်ပါဦးဗျာ”

“အဲဒီလို မြေပြင်ကနေ ရေပြင်ကြီးဖြစ်အောင် အင်းဖွဲ့ခါ နီးမှာ အိပ်မက်ပေးပြီး ‘ထမံသီ’ လူမျိုးများ နေထိုင်ကြသူ အားလုံးကို သတိပေးခဲ့တယ်တဲ့၊ ဒါပေမယ့် တစ်ယောက်ကလွဲပြီး ဘယ်သူမှ

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

မယ့်ကြဘူးတဲ့”

“အဲဒီ တစ်ယောက်ဆိုတာက”

“မုဆိုးမ တစ်ယောက်ပဲ၊ (၇) ရက်ကြာရင် အင်းဖြစ်တော့ မယ့် အကြောင်းပြောပေမယ့် မယ့်ကြလို့ သူတစ်ယောက်ထဲ ညွှတ်ပြေးခဲ့ပြီး ‘လွဲမွန်’ တောင်ထိပ်ကတက်ကြည့်တော့ ရေတွေ ချွမ်းသွားပြီတဲ့”

“ဪ”

“အဲဒီမုဆိုးမ လှမ်းကြည့်တဲ့နေရာမှာ မုဆိုးမဘုရားရယ်လို့ အည်ထားတယ်၊ ‘ငွေမညူဘုရား’ လို့ အမည်ပေးထားတယ်၊ သူလဲ သိပ်သာယာတယ်။ သွားကြည့်ကြမယ်လေ”

“ဟုတ်ကဲ့”

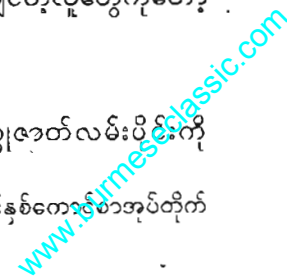
“ဒီအင်းကြီးနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ နဂါးရာဇဝင်တွေ ကတော့ အရှည်ကြီးပဲ၊ နဂါးနောင်တော် ညီတော်ကိစ္စတွေ၊ သားမက်နဲ့ နယာကွမ ကန်တော့ချိန် နတ်ဆေးခတ်ချိန်မှာ ရေတွေနီပြီး သိပ်ကြီးတဲ့ ငါးကြီးတွေ သေပြီးပေါ်လာတာတွေဆိုတဲ့ အံ့ဩဖွယ်ရာ တွေလဲ အများကြီးပဲ ဒီသမိုင်းကို ဆရာ အတိုချုပ်သာ မှတ်သွား ပါလေ အရှည်သမိုင်းကို သိချင်ရင်တော့ ဟိုပင်မြို့က ဆရာကြီး ဦးကံဆက် ရဲ့ ‘အင်းတော်ကြီးသမိုင်း’ ကိုဝယ်ကြည့်ရင်ရပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ သမိုင်းကိုသာ သီးသန့်သိချင်တဲ့လူတွေကိုတော့ စာအုပ် ညွှန်လိုက်ပါမယ်”

“ဟုတ်တာပေါ့”

“ကျွန်တော်တို့လို ဖျော်ဖြေမှုဝတ္ထုအတ်လမ်းပိုင်းကို

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

အသားပေးရေးရတာမျိုးကျတော့ အကျယ်ချဲ့လို့ မဖြစ်ပြန်ဘူး... ဦးလဘန်နော်။ ဇာတ်လမ်းဇာတ်ဝင်ခန်းကိုလဲ ဖတ်ချင်ကြဦးမှာ မဟုတ်လား။

“ဆရာတို့အလုပ်ကလဲ လွယ်မယောင်နဲ့ ခက်သားပဲနော် ဟုတ်ကဲ့၊ ကဲအင်းကြီး ဖြစ်လာတာတော့ သိပါပြီ ဒီရွှေမဂ္ဂဇာတည်းကတည်းက ပုံလေး နည်းနည်းလောက်... ”

“စတည်သူကတော့ ‘ဦးညီအို’ ဆိုတဲ့ တောရ ဆရာတော် ကြီးပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ သက္ကရာဇ်ကရော”

“အတိအကျတော့ မရှိဘူး၊ ဒါပေမယ့် ကောဇာသက္ကရာဇ် (၁၂၂၂) ခုနှစ် (၁၂၃၃) ခုနှစ်အကြားမှာ တည်ထားကိုးကွယ်ထား တော့ သေချာတယ်”

“ဪ... ဟုတ်ကဲ့ ဒီလောက် သိရရင်ပဲ ပြည့်စုံပါပြီဗျာ အခုလို စေတီရံတွေ၊ တန်ဆောင်းတွေကတော့ ခေတ်အဆက်ဆက် မှာ ပြုပြင်လာကြတာ ဖြစ်မှာပေါ့နော်”

“ဒါပေါ့ဆရာ”

“ပန်းအိဖြူတော့ ပွဲတော်ရက်မှာ ရောက်ဖူးမှာပေါ့နော်”

“ရောက်ဖူးတာပေါ့ ဆရာရဲ့၊ ပွဲတော်ချိန်ဆိုရင်၊ အို... သိပ်စည်တာပေါ့၊ ဟောဟိုက ကွင်းပြင်ကြီးမှာ မန္တလေးက ဇာတ် တွေ၊ အငြိမ့်တွေနဲ့ ပွဲဈေးတန်းကြီးကို ဟည်းလို့၊ မြန်မာပြည် အရပ်ရပ်က လာလိုက်ကြတာ လူတွေကို သိပ်စည်တာပဲ”

“ဒါပေမယ့် ပွဲတော်ရက်က တပေါင်း လဆန်း (၈) ရက်က

တပေါင်းလဆုတ် (၁) နေ့အထိ ဆိုတော့ ရက်တိုတယ်နော်”

“နယ်ဝေးက လူတွေအတွက်တော့ ရက်တွက်လာရတာ ကဲခဲမှာပေါ့လေ၊ အိဖြူတို့ ဟိုပင်သူတွေ အဖို့တော့ မတိုပါဘူး”

ဘုရားမှ အပြန်လမ်းတွင် ကမ်းခြေအနီးမှာ ဗေဒါပင်များ နေသည်ကို ဦးတာရာက ကြည့်ဦး ဘာမှ မမေးတော့ပါပဲနှင့် ခုခံကာရှိရာသို့ ဝေးလံစွာ လျှောက်လာခဲ့ကြပါ၏။

မုဆိုးမ၊ တည်သော လွဲမွန်တောင်ပေါ်မှ ငွေမဂ္ဂဇာတည်း မြေ ရှုခင်းများကို ကြည့်ပြီး ကားနှင့်ပင် အမြန်ပြန်လာခဲ့ကြ ပါတော့သည်။

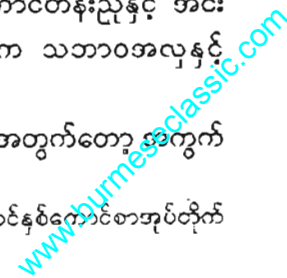
အပြန်လမ်း၏ လက်ဝဲဘက်ဘေးတစ်လျှောက်လုံးတွင် အင်းရေပြင် ပြာပြာလွင်လွင်ကြီးကို ဦးဘာရာမှာ မလွဲတမ်း ဝေးမျှော်ကြည့်ရင်း လိုက်ပါလာပါတော့သည်။

ညနေစာ ကြက်သားဟင်းနှင့်ထမင်း တစ်ပွဲ “ခွန်နှစ်ကျပ်ခွဲ” နယ်စားပြီးချိန်တွင် နေလုံးကြီး ကွယ်သွားလေပြီ။ ရောင်နီကဖြင့် ကောင်းကင်တစ်ပြင်လုံးမှာ ကျန်နေဆဲပါ။

ဆည်းဆာ၏ အလှအောက်မှ တောင်တန်းညိုနှင့် အင်း ရေပြင်ပြာကြီးများ၊ တံငါလှေငယ်များတို့က သဘာဝအလှနှင့် ကာရ လွန်းလှပါသည်။

“ဆရာရဲ့ ‘ချစ်ရာနှုန်း ၁၀၀’ ဝတ္ထုအတွက်တော့ အကွက်

ကောင်းကောင်း ရေးဖွဲ့လို့ ရတော့မှာပဲ၊ အဲဒါ အိဖြူရဲ့ ကျေးဇူးပဲကွယ်”

သူ့စကား ကြားရလေမှ ချစ်လှစွာသော မောင်မောင်ကလေးလွမ်းမော တသစွာ သတိရလာမိသည်။

အိဖြူကို ရာနှုန်းပြည့်ထက် ပိုချစ်လို့ ချစ်ရာနှုန်း ၁၀၀ လို့ တင်စားခဲ့စဉ်က ကြားဖူးပါတယ်လို့ ထင်ခဲ့မိသား။ ဝတ္ထုနာမည်ပေးပြီး နယ်အမှာစာ ခေါ်ထားသော ကက်ပြားလေး ဆရာခက်ခက် အိမ်သွားကြစဉ်ကတွေ့ခဲ့ရသော “ချစ်ရာနှုန်း ၁၀၀”။

မောင်မောင်ရေ၊ အိဖြူ ချစ်ရလွန်းပါတဲ့ မောင်မောင်သာ ပါလာပြီး အပျော်ခရီး ဆိုခဲ့ရင်တော့ ဘယ်လောက်များ ကြည်နူးချမ်းမြေ့စရာ ကောင်းလိုက်မယ့် ခရီးလဲကွယ်။ ခုတော့... ခုတော့လေ...

“လာဟေ့... အိဖြူ ရေသွားချိုးကြမယ်”

ထုံးစံအတိုင်း လှေနှင့် ထွက်ပြီး ရေလယ်တွင် ရေသွားချိုးကြရသည်ကို ဆရာကိုတာရာ အံ့ဩလွန်းစွာ သဘောကျနေရာသည်။

အိဖြူတို့က လှေတစ်စင်းနှင့် သူက တစ်စင်းနှင့်ပါ။

“ကမ်းစပ်မှာချိုးရင် ရေကမသန့်ဘူး ဆရာရဲ့၊ ဒီအင်းက အဆန်း၊ ရှိသမျှ အမှိုက်သရိုက် အားလုံးကို ကမ်းဘက်ပုတ်တင်ပြီး ထားပြီး ခုလိုရေလယ်မှာ ကြည်နေတာ၊ ဒါကြောင့် ရေလယ်မှာ ရေထွက်ချိုးကြတာပါ”

ဟိုဘက်လှေဆရာက သူ့ကိုရှင်းပြနေသည်။ ရေထဲမှခပ်ပြီး

လှပေါ့ပဲ ချိုးလောင်းချလိုက်ရသည်။ သိပ်များလျှင် ခပ်ထုတ်ပစ်။ လှေလှော်ရင်း ရေချိုးနေချသည့် ဧက အေးမြသန့်စင်လွန်းလှသည်။

“မြန်မာပြည်အရပ်ရပ်က ရေချိုးဆိပ် အားလုံးထဲမှာ အင်းတော်ကြီးရဲ့ ရေချိုးရပုံကတော့ ကျွန်တော် အံ့မခန်းအောင်ပဲ ခြိုက်နှစ်သက်မိတယ်ဗျာ”

ပန်းအိဖြူတို့လှေ၊ ကမ်းခြေမှ ငါးတံတားလေးသို့ ပြန်ဆိုက်ပြီးသည်အထိ ဦးတာရာ ပြန်မရောက်လာသေးပါ။

နေကွယ်ပြီး အမှောင်ရောက်လာသည်။

အမှောင်နောက်မှာ ပြုလာသော ငွေလမင်း၏ အရောင်က

အေးမြညင်သာစွာ အဖြူရောင်အလင်း ဖြာလာသည်။

နယ်မြေ မအေးချမ်း လှသော်လည်း ပတ်ဝန်းကျင်၏

သဘာဝ အလှအပ ပေါင်းစုံက တစုတရုံးတည်း ကြည်နူး ချမ်းမြေ့

စရာ ကောင်းလှပါလား။

အင်းရေပြင်ပေါ်မှာ ငွေလရောင်က ပြုံးပြက်စွာ လင်းလက်

နေသည်။ လေသည် ပိုမို၍ အေးမြလာသည်။

တောတောင်ဝန်းကျင်အားလုံး ငြိမ်းချမ်းစွာ ငြိမ်သက်နေကြ

ပြီ။ သို့ပါသော်လည်း...

ပတ်ဝန်းကျင်နှင့် မထိုက်တန်လွန်းစွာ ပန်းအိဖြူရင်မှာ...

ဆူဝေပူလောင်ခြင်းများဖြင့် ကြီးမားစွာ လှုပ်ရှား ယိမ်းယိုင်

နေချေသည် တကား။

ကျောက်စိမ်းထွင်းများရှိရာ 'တင်(မ)ခမ်'သွား ခြေလျင်
လမ်းခွဲနေရာကို ညွှန်ပြတော့ သူ့စိတ်ဝင်စားစွာ ကြည့်လာသည်။

ကချင်မြေ၏ အလှအပများ၊ သယ်ဇာတ ကြွယ်ဝမှုများကို
သူများစွာ စိတ်ဝင်စားနေပါ၏။

ခရီးစဉ်အတိုင်း 'လုံးတုံး'၊ 'ခဲင်ဒေဝင်' နှင့် 'နန်းမွန်းရွာ'များကို
ပြတ်ပြန်လာပြီး . . .

သုံးမိုင်မျှ အရှည်အမြင့်ရှိသော 'နန်းမွန်းတောင်တန်း'ကို
ပြန်၍တက်ရပါပြီ။

"တောင်ထိပ်က ဆုတောင်းပြည့် ကပ်ကျော်ခေတီ နေရာ
ရှုခင်းသာလေးမှာ ကားခဏရပ်ပေးပါလား ဦးလဘန်နော်"

● အခန်း (၃)

"ရပါတယ် ဆရာ"

"အဲဒီ အပေါ်စီးက မြင်ရတဲ့ အင်းတော်ကြီး အင်းရေပြင်နဲ့

တောတောင်ရှုခင်းဟာ သိပ်ပြီး သာယာလှပလွန်းလို့ ကျွန်တော်
မှတ်တမ်းတင် ဓာတ်ပုံရိုက်ချင်လို့ပါ"

"ရပ်မယ် . . . နားမယ်လေ . . . ဆရာ၊ မနက်ပိုင်းဆိုတော့
နေရောင်လည်းရတယ်၊ ဓာတ်ပုံရိုက်လို့ ကောင်းတာပေါ့"

ပြုပြင်နေဆဲ စေတီလေး၏ရှေ့တွင် ကားရပ်ထားလိုက်
သည်။

ဦးလဘန်နော်က ကားစက်ဖုံးပွင့်ပြီး ကားနှိုက်နေပါ၏။

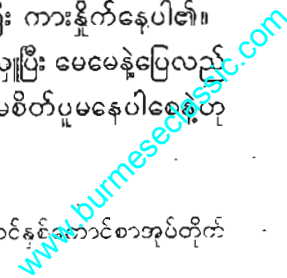
ပန်းအိဖြူက ဘုရားကန်တော့ ငွေလှူပြီး မေမေနဲ့ပြေလည်
ရပါစေဟု ဆုတောင်းလိုက်မိသည်။ မေမေစိတ်ပူမနေပါစေနဲ့ဟု
ဆန္ဒပြုပြီး စေတီလေးရှေ့မှ ထလာခဲ့သည်။

ဦးလဘန်နော် ကိစ္စရှိ၍ 'နန်းပဒဲရွာ'မှ အပြန်တွင်
'မမုန်ကိုင်' ရွာ လမ်းခွဲသို့ ဝင်ခဲ့သေးသည်။

ပတ်ကျွေထွက်လာပြီးသည့်အခါ၊ လာရာလမ်းနှင့် ပြန်လာ
ပေါင်းဆုံသည်။

ကြီးဝိုင်း သစ်တောတွင်းမှ မြန်မာ့ရတနာ ကျွန်းသစ်ပင်
ဖြောင့်ဖြောင့်ကြီးများ . . .

အသီးတွေ သွယ်ကျနေသော တောအုန်းပင်များ၊ ငှက်ဟေ့
ရိုင်းပင်များနှင့် တစ်မျှော်တစ်ခေါ်ကြီး မြင်နေရသော အင်းရေပြင်ကြီး
များကို ငုံ့ကြည့်၊ ငေးကြည့်၊ လိုက်ကြည့်ရင်း ရေးလိုက်၊ တေးလိုက်
မှတ်လိုက်နှင့် လိုက်လာသော ဦးတာရာ . . .

ခွန်မိုင်းနှင့် လှကျော်အောင်တို့က တောင်ခြေဘက်ဆင်
သွားသည်။ ကိုယ်အလေးချိန် လျော့နေကြသလား။ တောပန်းများ
ခွဲနေကြသလားမသိ။

“အဖေ... အဖေ...”

လှတောင်က ဘာပြောစရာရှိသည်မသိ၊ ပန်းအိဖြူနား
အော်ခေါ်ရင်း ဦးလဘန်နော်နားသို့ ပြေးကပ်သွားသည်။

ပန်းအိဖြူတို့ ရှေ့တွင် သူတို့သားအဖ၊ ကချင်လို မခေါ်ကြ
မပြောကြ။ မြန်မာလိုသာ ပြောကြဆိုကြပါ၏။

“အဖေ... အဖေ...”

လှတောင်၏အသံက ပန်းအိဖြူ၏နားထဲတွင် ပဲ့တင်ထိ
လာသည်။

ဖင်းပဲ့တင်သံသည် နားမှတစ်ဆင့် အသည်းနှလုံးရှိရာသို့
ဆင်းသက်မြည်ဟီးလာသည်။

“အဖေ... အဖေ...”

မိမိ၏ဘဝတွင် တစ်ခါမှမခေါ်ခဲ့ရဘူးသော ‘အဖေ’
သို့မဟုတ် ‘ဖေဖေ’။

‘ဖခင်’ဟူသော တမ်းတချက်ဖြင့် ဦးတာရာကို ကြည့်လိုက်
ချိန်တွင် ဦးတာရာမှာ တောင်စွန်းထိပ်မှနေ၍ မှန်ပြောင်းနှင့်
ကြည့်နေသည်။

ကင်မရာကို လွယ်၍ သူ့ရပ်နေသည်။ သူ့နောက်မှာ
ပန်းအိဖြူ။ သူ့ရှေ့ခြေတစ်လှမ်းစာအကွာတွင် နက်လှစွာသော
ချောက်ကြီး...။

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

“အဖေ... အဖေ...”

ပန်းအိဖြူ၏ တစ်ကိုယ်လုံး ရှိန်းမြလာသည်။ နှလုံးခုန်နှုန်း
မြန်လွန်းလှသည်။

ခွန်မိုင်းနှင့် လှကျော်အောင်တို့ ရောက်မလာကြသေး။
လှတောင်တို့ သားအဖနှင့်ဆိုလျှင် လှစ်ကားဘောနပ်(စ်)အဖူးကြီးနှင့်
ကွယ်နေသည်။

“ဦးတာရာ... ဦးတာရာဆိုတာ...”

“ငါ့အဖေကို သတ်တဲ့လူ၊”

“ငါ့အဘွားကို သေစေခဲ့တဲ့လူ၊”

“ငါ့အမေရဲ့ဘဝကို ချိုးပစ်ခဲ့တဲ့လူ”

“ပြီးတော့... ပြီးတော့...”

“ငါ့မှာ... ငါ့မှာ... မမွေးဖွားခင်ထဲက ဖခင်မဲ့တဲ့
အဖြစ်နဲ့...”

“အို...”

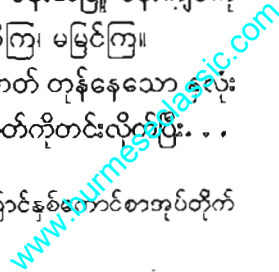
အသားများ ဆတ်ဆတ်တုန်လာရင်း၊ ဇောခွေးများပြန်လာ
ရင်းဖြင့် ပန်းအိဖြူ ရှေ့သို့တစ်လှမ်းချင်း တိုးလာသည်။

ဦးတာရာကတော့ သူ့နေရာမှာ ငြိမ်သက်စွာ ရပ်ကြည်
နေမြဲ။

ပြူးကျယ်သော မျက်ဝန်းအစုံဖြင့် ပန်းအိဖြူ ဝန်းကျင်ကို
ဝဲလှည့်ကြည့်လိုက်မိသည်။ ဘယ်သူမှ မသိကြ၊ မမြင်ကြ။

နာကျည်းမှုကြောင့် ရင်ကွဲထွက်မတတ် တုန်နေသော နှလုံး
သားများနှင့် ပန်းအိဖြူ အံတစ်ချက်ကြိတ်၍ စိတ်ကိုတင်းလိုက်ပြီး...။

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ဦးတာရာ၏ ခါးလယ်နေရာသို့ လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ထိထိ
ထောက်၍ . . .

တအား တွန်းချလိုက်လေတော့သည်။

“အား . . . အား . . .”

ဦးတာရာ၏ အလန့်တကြားအော်သံကြီးက နန့်မွန်း
တစ်တောင်လုံးပဲ့တင် ရိုက်ဟီးသွား လောက်အောင် ကျယ်လောင်
လှချေသည်။

“ဟာ . . . ဟာ . . . အမလေး . . .”

“ဆရာ ချောက်ထဲကျသွားပြီ”

“ဓာတ်ပုံရိုက်ရင်း လိမ့်ကျသွားပြီ”

“ဒုက္ခပါပဲ . . . ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ၊ အိဖြူရယ် . . .
ဒုက္ခပါပဲ”

အားလုံး ဝိုင်းလာကြသည်။ လူတောင် မေးနေချိန်တွင်
သတိမေ့နေသူပမာ ပန်းအိဖြူ တောင့်တောင့်ကြီး ရပ်နေပြီးမှ
ထိုင်ချလိုက်ပြီး မျက်နှာကို လက်ဝါးနှင့် အုပ်၍ အားပါးတရ ငိုချလိုက်
မိပါတော့သည်။

သွားပြီ။ ပြီးဆုံးပြီ။

ပြန်လမ်းမရှိသော ချောက်နက်ထဲတွင် အသက်ပျောက်
သွားပေတော့မည့် ဦးတာရာ၏ သဏ္ဍာန်များစွာက ပန်းအိဖြူနားမှာ
ဝိုင်းဝိုင်းလည်လျက် . . .

“အမလေး . . . အိဖြူကြောက်တယ် အိဖြူကိုပြန်ပို့ပါ။
ပြန်ပို့ကြပါ”

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

“စိတ်ထိန်းပါ အိဖြူရယ်၊ နင့်ဧည့်သည်မို့ နှင် စိတ်ဒုက္ခ
ရောက်သွားမယ်ဆိုတာ တို့သိပါတယ်”

ခွန်မိုင်းက ပြောသည်။ လှကျော်အောင်ကလည်း . . .

“ဟုတ်တယ် အိဖြူ ခေ့ခြောသွားတော့မယ့်အတိုင်းပဲ
သိပ်စိတ်လှုပ်ရှားနေတယ်”

“ဟင် . . .”

“ဒါတော့ ဘယ်တတ်နိုင်လဲ၊ သူ့ဟာသူ ဓာတ်ပုံရိုက်ရင်း
မတော်တဆ လိမ့်ကျသွားတာပဲ”

“ဟင် . . . မတော်တဆ”

“အေးပေါ့ သူပဲ တောင်တောင်မှာ ဓာတ်ပုံရိုက်ခင်တယ်
ဆိုတာကို”

လူငယ်တစ်စုက ပန်းအိဖြူမှာတွင် ဝိုင်း၍ အားလုံးနှင့်
ဦးလဘန်နော်က ကြုံးအော်လိုက်သည်။

“ဟာ . . . အတော်ပဲ လုံးတုံက ကားတစ်စင်းထုတ်လာပြီ

အကူအညီတောင်းရမယ်”

“ဟင် . . . ဘာ . . . ဘာ . . . အကူအညီလဲ”

“ဆရာ အလောင်းကောက်ဖို့ပေါ့”

“အမလေး”

“သမီးလူတောင် အိဖြူ သိပ်စိတ်လှုပ်ရှားနေတယ်၊ သူ့ကို
ဘုရားနားခေါ်သွားစမ်း”

“သူ့မိတ်ဆွေကိုး အဖေရဲ့”

“ကဲ . . . သွားနေကြ၊ ကားနီးလာပြီ . . . ဟာ အသိကားပဲ

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

အကူအညီတောင်းရမှာပဲ”

ခေါင်းရှည် ချက်ပလက်ဘတ်(စ်)ကားကြီးတစ်စင်း ထိုးဆိုက်လာသည်။ ကားပေါ်မှ ခရီးသည်များ ခုန်ဆင်းလာကြသည်။

“ဧည့်သည်တဲ့။
စာရေးဆရာတဲ့။”

“တောင်စောင်းမှာ ဓာတ်ပုံရိုက်ရင်း လိမ့်ကျသွားလို့တဲ့”

“ဟို ဆရာမ ဒေါ်ခင်သီတာရဲ့ သမီးလေးနဲ့ ပါလာတဲ့ သူ့ဆရာတဲ့”

“အေးလေ သနားပါတယ်၊ ပန်းအိဖြူ ဟိုမှာပိုနေပြီ”

“ယောက်ျားလေးတွေ ချောက်ထဲ ဆင်းကြမလို့တဲ့”

“ဘယ်ရမလဲ၊ သွားပြီပေါ့... သေရောပေါ့”

“ဟဲ့... အလောင်းတော့ ကောက်ရဦးမှာပေါ့၊ ရန်ကုန်က သူ့သားမယားတွေလိုက်လာ သဂြိုဟ်ဦးမှာပေါ့”

“အေးလေ... ဆရာမ ဒေါ်ခင်သီတာတို့ သားအမိတော့ ပြဿနာပဲ”

“မတော်တဆ လိမ့်ကျသွားတာပဲ၊ ဆရာမတို့ သားအမိနဲ့ ဘာဆိုင်မှာလဲ”

သံသယ ဟူသော သံလွန်စလေးတစ်မျှင်မှ ပန်းအိဖြူပေါ်တွင် ရစ်ပတ် မလာပါ။

ဤမျှ ရက်စက်သော လက်စားချေမှု၊ လူသတ်မှုကြီးကို ပန်းအိဖြူလို ဖြူဖြူနဲ့နဲ့ သွယ်သွယ် မိန်းမလှလေးတစ်ယောက်က ကျူးလွန်ရက်လိမ့်မည်ဟု မည်သူကမှ မြှုတစ်မူန်စာ အတွေး

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

မဝင်နိုင်ကြပါ။

မကြံရွယ်ပါဘဲနှင့် ပန်းအိဖြူ၏ လျှပ်တစ်ပြက် အတွင်းမှ တလဲ့စားချေမှုသည် ရာဇဝတ် ဟူသော ဘေးနှင့် မျဉ်းပြိုင်နှစ်ကြောင်းပမာ ဘယ်သောအခါမှ ဆုံစည်းနိုင်စရာအကြောင်း မရှိနိုင်တော့ပါပြီ။

လူတစ်အုပ်လုံး၊ ကြိုးတွေချိုကြ၊ ချကြ၊ ဆင်းကြ၊ တက်ကြ၊ မျှော်ကြည့်ကြ၊ ငဲ့ကြည့်ကြနှင့်။

“တွေ့ပြီတဲ့ဟေ့... ဟိုးအောက် မရောက်ဘူး၊ အလယ်လောက် မှာတဲ့”

“ဟင်...”

“သစ်ပင်ကြီး တစ်ခုနဲ့ ကန့်လန့်ဖြတ်ခံထားလို့တဲ့”

ချောက်ထဲမှ တစ်ဆင့်စကားဖြင့် အဆင့်ဆင့်ကြားကြရသည်။

“အလောင်း သယ်ရအောင်၊ သုံးလေးယောက်လောက် ဆင်းခဲ့ပါဦးတဲ့”

အောက်ခြေမှာ တစ်ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့် အော်ကြပြန်သည်။ သန်မာဖျတ်လတ် ငယ်ရွယ်သူများ ဆင်းသွားကြသည်။

ဖြစ်များ ဖြစ်နိုင်ပါလျှင်...

ကောင်းကင်ယံသို့ ပျံတက်သွားပြီး၊ တိမ်တိုက်တွေနှင့်အတူ ဦးတည်ရာခွဲသော လေနှင့်ရာအရပ်သို့ လူးလာခတ်၍ ပြေးလွှားပုန်းလျှိုးနေချင်မိပါပြီ။

“ပါလာပြီဟေ့... ရလာပြီဟေ့...”

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

“ဆွဲကြပါ... မကြပါ... တွန်းကြပါ”
စသော အသံများ ဆူညံပြီး လူအုပ်ကြီး ရုတ်ရုတ်သံသံ
ဖြစ်ပြီးချိန်တွင်...

“ဟာ... ဆရာ့အလောင်းကြီး သယ်လာကြပြီ”
“အမလေး... လူတောင်ရယ်”
“မငိုပါနဲ့ဟာ လာ... လာပါ သွားကြည့်ရအောင်”
လူတောင် ဆွဲတော့လည်း မငြင်းဆန်မိ၊ ကိုယ်ကိုယ်တိုင်က
လည်း မကြည့်ရဲစိတ်နှင့် ကြည့်ချင်စိတ်တို့ ထက်ဝက်စီ ဖြစ်နေ
မိသည်။

“ဖယ်ကြ... ဖယ်ကြ... ဂျစ်ကားပေါ်တင်မယ်”
“မဆိုင်သူတွေ နောက်ဆုတ်နေကြစမ်းပါ”
ဦးလေး ဦးလဘန်နော်ကပင် သယ်မရင်း အော်လိုက်သည်။
သွေးများ ရွဲနေသည်။ သယ်ပ၊ လာသူများသို့ပါ ကူးစက်
လျက် မြေကြီးများနှင့် သွေးများ လူးပေရောထွေးနေကြသည်။
“လာလေ... ကားပေါ်တင်ပြီးပြီ၊ တို့သွားကြည့်ကြရ
အောင်”

လူတောင် ဆွဲသည့် နောက်က လိုက်လာမိသည်။
ကားနောက်ခန်းတွင် ပက်လက်တင်ပြီး ဘေးဆင့်တွင် ခေါင်းပိုင်း
တင်ထားပါ၏။ ဦးတာရာ၏ ရွေ့ဂျစ်ကား ခြေခင်းခွဲနေရာမှ ခွန်မိုင်း
နှင့် လှကျော်အောင်တို့က ထိုင်ပြီး ထိန်းမ၊ ထားကြသည်။

“ပန်းအိဖြူ... ဆရာ... ဆရာ မသေသေးဘူး”
“ဟင်... အမလေး”

ဂျစ်ကား၏ အနီးကပ် ရပ်လေမှ လှကျော်အောင်က
အော်ပြောလိုက်သည်။

ထိုအချိန်တွင်...
တစ်ကိုယ်လုံး မြင်မကောင်းသော ဒဏ်ရာများနှင့်၊
သွေးများစွာနှင့် ဦးတာရာ၏ ဖူးရောင်သွေးပေနေသော မျက်နှာမှ
မျက်ဝန်းက ပွင့်လာသည်။

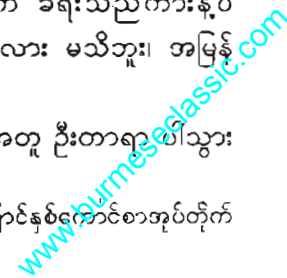
“အာ... ”
ပန်းအိဖြူမှာ အလန့်တကြား လူတောင်ကို ဖက်တွယ်
လိုက်ရသည်။

ဦးတာရာက ပြူးကျယ်သော မျက်ဝန်းအစုံနှင့် ပန်းအိဖြူသို့
စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်လိုက်ပြီး...

“ပန်း... အိ... ဖြူ”
“ဟင်... အမလေး...”
သူ့အားယူသော်လည်း ဘာမှ ဆက်မပြောနိုင်တော့။
“ကဲ... အခြေအနေက မကောင်းဘူး၊ ဇော်ခမ်းတို့
အနံ့ကယ်(လ်) ကားနဲ့လိုက်ခဲ့ကြစမ်း”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဦးလေး”
ရှေ့ခန်းမှ အမျိုးသားနှစ်ယောက် ထပ်တက်လိုက်သည်။
“သမီးတို့နှစ်ယောက် နောက်က ခရီးသည်ကားနဲ့ပဲ
လိုက်ခဲ့ကြ၊ ဆေးရုံရောက်အောင်မှ ခံပါမလား မသိဘူး၊ အမြန်
မောင်းသွားရမှာပဲ”

အမျိုးသားချည်း ငါးယောက်နှင့်အတူ ဦးတာရာပါသွား

လေပြီ။

“ပန်း... အိ... ဖြူ”

ဟူသော သူ့အကြည့်၊ သူ့အပြောနှင့်၊ သွေးတွေနှင့် မျက်နှာကြီးကို ပန်းအိဖြူ ယခုကြည့်နေရသလို မြင်နေရဆဲပါပဲ။
ဂျစ်ကားက အမြန်နှုန်းနှင့် ထွက်သွားပြီးမှ ပန်းအိဖြူတို့ စီးမည့် နောက်က ကားကြီးက လိုက်ထွက်ရသည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဦးလေး လဘန်နော် ထားပစ်ခဲ့သည်ကိုပင် ကျေးဇူးတင်ရပါဦးမည်။ သူနှင့် အတူသာ သွားရပါလျှင်...

သူသေဦးတော့ မသေမီ အားတင်းလျှက် ပြောကြားသွားမည်မှာ သေချာပါသည်။

“ပန်းအိဖြူ တွန်းချလိုက်ပါတယ်”

ဟူ၍...

“အို... သူ... သူ သေပါစေ၊ ဘာမှ မပြောနိုင်စေ၊ သေသွားပါစေ”

“ဟင်... ဒီ... ဒီလိုလဲ မဟုတ်သေးပါဘူးလေ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူမသေပါစေနဲ့၊ ဆေးရုံကို အချိန်ပို ရောက်ပါစေ”

“သူ မသေရင်တော့ ငါကျူးလွန်တဲ့ လူသတ်မှုကို ထုတ်ဖော်မှာ သေချာတယ်”

“ဒါ... ဒါဆိုရင် ငါအဖမ်းခံရတော့မယ်”

“မောင်မောင်ကလဲ ငါ့ကို မုန်းသွားတော့မှာပဲ၊ ရွံ့စွာ ကြောက်ရွံ့သွားတော့မှာပဲ”

“ဒါ... ဒါ... ဆိုရင်”

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

“သူ... သူ သေတာပဲ ကောင်းမယ်လား”

“သူ မသေပါစေနဲ့ဆိုပြီး ငါပဲ အဖမ်းခံလိုက်ရမလား”

“အို... မသိဘူး... မသိဘူး၊ ဘာ ဆုတောင်းရမှန်း မသိတော့ဘူး”

“မေမေရေ... သမီးမိုက်ရဲ့ အဖြစ်ကို မြင်လှည့်ပါတော့၊ မေမေနဲ့ တွေ့ပါရစေတော့”

“မေမေရယ်... သမီးကို မေမေက ခွင့်လွှတ်နိုင်မှာပါနော်၊ အကွယ်ပေးနိုင်မှာပါနော်...”

“မိခင်တို့ရဲ့ အတုမဲ့မေတ္တာနဲ့ သမီးရဲ့ ဒုက္ခတွေကို မေမေ ခယ်တင်ပေးနိုင်မှာပါနော်”

စိတ်ဓာတ် ပြင်းထန်လွန်းလှပါသည်ဆိုသော စနေသမီး မိအိဖြူသည်လည်း မိန်းမသားဆိုသော နန္ဒငယ်ငယ် နှလုံးသားနှင့် အသွေး...
တစ်လမ်းလုံး လှိုက်လှဲစွာ ငိုရင်း လိုက်ပါလာခဲ့ရပါသည်။

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ကျော် ဖြစ်ခဲ့တာ၊ သူ့ခတ်ပုံတွေ သတင်းစာမှာ ပါခဲ့တာ၊ အနှစ်
ဆယ်လောက်ကိုများ မျှော်တွေးကြည့်မယ့်သူတွေ ပေါ်လာရင်
ဘာ့ ဒုက္ခမှ တကယ့်ဒုက္ခပဲ”

ဆုံတွေ့ပြီးနောက်တွင် ဒေါ်ခင်သီတာမှာ သူပြောထားပါ
မျက် ဇွတ်ထွက်သွားသော သမီးကို ဆူပူရင်း အနှစ်နှစ်ဆယ်ဆီမှ
ကတ်လမ်းများကို ပြန်လည် ဆန်းသစ်လာစေမှာ စိတ်ပူစွာဖြင့်
ပြောလိုက်၊ ဆိုလိုက် လုပ်နေပြီးမှ ငြိမ်သက်သွားသည်။ တသိမ့်သိမ့်
ကံသော သမီးငယ်၏ မျက်နှာကို မော့ယူလိုက်သည်။ အဖြေ
ကသလို အသေအချာ ကြည့်ပြီးမှ . . .

● အခန်း (၃၉)

“မိခင်ရဲ့စကားကို နားမထောင်တဲ့ မိအိဖြူ၊ ဒုတော့ ဒုက္ခ
တွေလာပြီ မဟုတ်လား ဟင်”

မေမေ၏ ကရုဏာ ဒေါသများ ဖြစ်ထွန်းနေရာ ရင်ခွင်မှာ
မျက်နှာအပ်၍ ပန်းအိဖြူ၊ ငိုနေမိသည်။

“တစ်မြို့လုံးကို ဟိုးဟိုးကျော်လို့၊ တို့ဆီလာလည်တဲ့
စာရေးဆရာ လိမ့်ကျလို့ ချောက်ထဲက ဆယ်ယူခဲ့ရတယ်၊ သေလေး
ရှင်မလား မသိဘူးတဲ့”

“မေမေ နေရာက တွေးကြည့်စမ်း၊ ကိုယ့်ဇန့်သည်လဲ
ဆိုသေး၊ ဆေးရုံလဲ မသွားဘဲ နေနေရတော့ မခက်ဘူးလား”

“ပြီးတော့ ဟိုတုန်းက ကိုတာရာရဲ့ လူသတ်မှုက ဟိုးလေး

“ငါ့သမီး ဘာကြောင့် ဒီလောက် ငိုနေရတာလဲဟင်”
ပန်းအိဖြူ ဘာမှမဖြေနိုင်။ မျက်ရည်နှစ်နေသော မျက်နှာ
လေးကို ဒေါ်ခင်သီတာက မျက်မှောင်ကြုံ၍ ကြည့်လိုက်ပြီး . . .

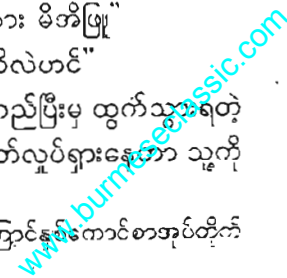
“သမီး . . . ပန်းအိဖြူ”
“ရှင် . . . မေမေ”

“မေမေ့ကို မှန်မှန်ပြောစမ်း”
“ဟင် . . .”

“သူ့ကို သမီးတွန်းချလိုက်တာ မဟုတ်လား”
“အမလေး . . . မေမေ”

“ဟင် . . . ဟုတ်တယ်၊ မဟုတ်လား မိအိဖြူ”
“ဧ . . . မေမေ ဘယ်လိုလုပ် သိလဲဟင်”

“သမီးဟာ မေမေ့ရင်ထဲက ဖြစ်တည်ပြီးမှ ထွက်သွားရတဲ့
မေမေ့ရဲ့ကိုယ်ပွားပဲ၊ ငါ့သမီး ဒီလောက် စိတ်လှုပ်ရှားနေတာ သူ့ကို

ကလဲ့စားချေခဲ့ပြီ မဟုတ်လား ဟင်”

“မေမေရယ်... သမီး... သမီး မှားပြီ ထင်ပါရဲ့”

“ခုထိ ထင်ပါရဲ့ ရှိသေးလားဟင်၊ ကိုယ့်ဘဝက ခု

ပွင့်ရတော့မယ့် အဖူးအငုံလေးရှိသေးတာ၊ ပေါက်တာပြည့်ပြီးအောင်
လက်တွဲပြီး ဘဝကြံဖို့ အားလုံးကျေနပ်ကြည်ဖြူပြီးသား မဟုတ်လား
ဟင်”

“မေမေရယ်”

“သူက အသက်လေးဆယ်ကျော်ပြီ၊ သူ့ဘဝက နေထိုင်
တော့မယ်၊ အဲဒါကိုများ ဘဝချင်းသွားပြီး လဲရလောက်အောင်
မိုက်လှချည့်လား မိအိဖြူရယ်”

“မရည်စွယ်ဘဲ ရုတ်တရက် ဖြစ်သွားခဲ့ရတာပါ
မေမေရယ်... ဟုတ်တယ်နော် သူ့သေရင်၊ သမီးလဲသူ့လိုပဲ
ထောင်ထဲမှာ အကြာကြီး ဘဝကို မြှုပ်နှံနေရမှာပဲ”

“အေး... မသေခဲ့ရင်လဲ သူက နေမလား၊ သူ့ဘက်က
ပန်းအိဖြူဆိုတာ ဘယ်သူမှန်းမှမသိသေးတာ၊ သိလဲ သက်ဆိုင်ရာကို
တိုင်မှာပေါ့”

“သမီးဘာလုပ်ရမလဲ မေမေရယ်”

“ညကလဲ ငါတစ်ညလုံး မအိပ်နိုင်ဘူး၊ ကဲ... ဒီမှာ
မထူးတော့ဘူး၊ မေမေကိုယ်တိုင်ပဲ ဆေးရုံလိုက်သွားပြီး သူ့ကို
စကားပြောခွင့်ရရင် အကြောင်းစုံဖွင့်ပြောပြီး သင်ပုန်းခြေဖို့
ပြောရတော့မှာပဲ၊ တောင်းပန်ယူရတော့မှာပဲ ပန်းအိဖြူ”

“သူး... သူ့အခြေအနေက မကောင်းဘူးဆို”

“အေး... သေသွားရင်လဲ တို့သားအမိပဲသိတဲ့ကိစ္စကို

အစ်သက်လုံး နှုတ်ပိတ်နေရုံပဲပေါ့၊ မေမေကတော့ သူ့မသေခင် သူ့နဲ့
စကားပြောခွင့်ရချင်သေးတယ်၊ တို့သားအမိ ဘယ်ထိအောင်
စားနေကြရတယ်ဆိုတာတွေ ဒင်းသိသွားစေချင်သေးတယ်”
ဒေါ်ခင်သီတာလည်း ငိုပါလေပြီ။

ထိုစဉ် အိမ်ရှေ့သို့ ကားတစ်စီး ဆိုက်လာသည်။ ကားက

ကား... .

“အမလေး... ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲဟင် မေမေ”

“အိမ်ရှေ့မပျက်နေစမ်း သမီး၊ မေမေကြည့်ရှင်းမယ်”

အရပ်ဝတ်နှင့်ပင် ရဲအရာရှိဖြစ်ဟန်တူသူက အိမ်ပေါ်

အိမ်လာသည်။

“မပန်းအိဖြူဆိုတာရှိပါသလား”

“ရှိပါတယ်... ပန်းအိဖြူဆိုတာ ဒီကျွန်မသမီးပါ၊ ဘာကိစ္စ

လို့လဲ”

“ကျေးဇူးပြုပြီး ကျွန်တော့်ကားနဲ့ ခဏလိုက်ခဲ့ စေချင်

တယ်”

“အို... ဘာကိစ္စလဲရှင်”

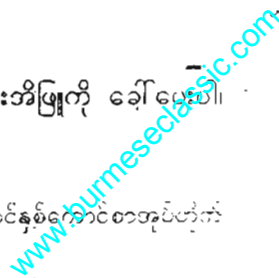
“ဟုတ်ကဲ့ ပြောပါ့မယ်ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်စကားပြော

လာသွား လို့ပါ”

“ပြောပါ”

“စာရေးဆရာ ဦးခက်ဝေက မပန်းအိဖြူကို ခေါ်ပေးပါ။

အာတွေ့ပါရစေတဲ့”

“ဟင်”
“ကျွန်တော်က သူ့ကိုစွဲကို စစ်ဆေးရတဲ့ ရဲအရာရှိပါ”
“သူ့... သူ့ အခြေအနေက”
“အင်း... သိပ်တော့ မကောင်းလှသေးဘူး ခင်ဗျ”
သားအမိနှစ်ယောက်၊ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်
ကြည့်လိုက်မိကြသည်။

“ကဲ... ခဏလောက်လိုက်ခဲ့စေချင်ပါတယ်၊ ကျွန်တော့်
မှာလဲ တခြားတာဝန်တွေရှိသေးလို့ပါ”
ဒေါ်ခင်သီတာက လိုက်ဖို့ အရင်စတင်ပြင်လိုက်သည်။
“သူကပြောတော့ ပန်းအိဖြူတစ်ယောက်ထဲကို တွေ့ချင်
တာပါတဲ့”
“ဟုတ်ကဲ့... ဒါပေမဲ့ ဆေးရုံအထိတော့ ကျွန်မလိုက်ခဲ့
မယ်လေ၊ ဟိုရောက်တော့ သမီးကိုပဲတွေ့စေရမှာပါ၊ ကျွန်မက
အ. ထ. က က အထက်တန်းပြဆရာမ ဒေါ်ခင်သီတာပါ”
“ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျ သိပါတယ်၊ ကဲ... ဒါဖြင့်လဲ သွားကြ
ရအောင်”

သောကရုပ်သွင်များကို အမြန်ဆုံးပြင်ဆင်ပြီး ရဲကားနှင့်
လိုက်ခဲ့ ကြရသည်။
မိုးညှင်းလမ်းခွဲမှ သပ်ယပ်သော တစ်ထပ်ဆေးရုံဖြူလေး
အတွင်းသို့ ဝင်ခဲ့ကြသည်။
“ပန်းအိဖြူဆိုတာ တစ်ယောက်ထဲပဲ ဝင်တွေ့ပါနော်”
တာဝန်ကျ ဆရာမလေးက လှမ်း၍ သတိပေးလိုက်သည်။

ဒေါ်ခင်သီတာမှာ သမီးငယ်၏ လက်မောင်းကို ဆုပ်ကိုင်
... .

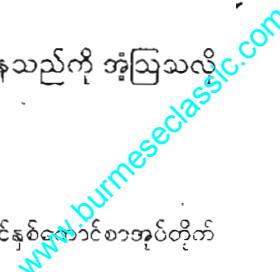
“ငါ့သမီးက စိတ်မာတာပဲ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရဲ့ရဲ့သာ
နိုင်ဆိုင်လိုက်၊ မေမေအပြင်မှာ ရှိနေတယ်၊ ကြားလား သမီး”
မေမေ့စကားသည် အင်အားတစ်ရပ်ပါပင်၊
စိတ်ကိုတင်း၍၊ အသက်ဝဝရှူပြီး အထူးခန်းတွင်းသို့
ဝင်လိုက်သည်။

အိပ်ရာပေါ်တွင် ပတ်တီးဖြူများနှင့် ဦးတာရာ...
သူ့ဘယ်ခြေထောက်ကို ပလာစတာ ကိုင်ထားသည်မှာပင်
ခြောက်တတ်သေး၊ သူ့ခိုနန်းနေသည်။

“သူ့ခြေတစ်ဖက် သွင်သွင်ကျိုးသွား ပါရောလား”
ပန်းအိဖြူ အသံမပြုရဲ့၊ မျက်စိမိုတ်ထားသော သူ့မျက်နှာ
ကြည့်မိသည်။

“ဘယ်လိုရင်ဆိုင်ရပါမလဲ”
“သူ ဘာပြောမှာလဲ”
ဆိုသော မေးခွန်းနှစ်ရပ်က ပန်းအိဖြူ၏ နှလုံးသားကို
တစ်ဘက်မှတစ်ဘက်သို့ တွန်းပို့ ပုတ်ထုတ်နေသလို လှုပ်ခါနေရ
သည်မှာ ရင်ပွင့်မတတ်ပါ... .

“ဟင်”
သူ့မျက်စိ ပွင့်လာပြီး ပန်းအိဖြူရပ်နေသည်ကို အံ့ဩသလို
ကြည့်လိုက်ပြီးမှ... .
“ပန်းအိဖြူ”

“လာပါ. . . ဆရာနားလာခဲ့ပါကွယ်”

သူ့နားကပ်သွားရသည်။ သူ့မျက်နှာပြင်နှင့် မြင်ရသမျှ အပြင်နေရာများတွင် ဒဏ်ရာများက မြင်မကောင်း၊ ညိုမဲ၊ ဖူးရောင်ကွဲရှုံ့ နေသည်။

“ဆရာ့ကို မေးကြတယ်၊ အားလုံးကို ဆရာဘာဖြေလိုက်လဲ ကလေးသိုရဲ့လား”

“ရှင်. . .”

“ကျွန်တော်. . . ခြေချော်ကျတာပါလို့”

“အို. . .”

“ဆရာ့ကို ကလေး ဘာကြောင့် ဒီလိုလုပ်ရတယ်ဆိုတာ ဆရာသိပါတယ်ကွယ်”

“ရှင်. . .”

“ဆရာ ခွင့်လွှတ်ပါတယ် ပန်းအိဖြူရယ်၊ ဒီကိစ္စကို ဆရာ ပြောတဲ့အတိုင်းပဲ ပြောစေဖို့ ဆရာ ကလေးကို ခေါ်တွေ့တာပါ”

“အို. . . ဆရာ. . . ဆရာ. . . အိဖြူလုပ်တာသိရက်နဲ့ ဆရာအိဖြူကို ခွင့်လွှတ်နိုင်တယ်လား ရှင်”

သူသည် မောဟိုက်နှမ်းနယ်လွန်းစွာပြောနေရာမှ အားယူ၍ ပြုံးလိုက်သည်။

“ပန်းအိဖြူရယ်၊ မသိတာရယ်ဟာ ဆရာ့ကို ဒီထက်ပိုပြီး ကလဲ့စားခြေသင့်ကြပါတယ်ကွယ်”

“ဟင်. . . ရှင်. . . ရှင်. . .”

“ပန်းအိဖြူက မသိတာရောက်လာမှ ဆရာ ဘယ်သူလဲ

ဆိုတာ သိတာ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်. . . ဟုတ်ပါတယ်”

“ဆရာကတော့ ပန်းအိဖြူရောက်လာတဲ့နေ့ကပဲ မသိတာရဲ့ သမီးလေးဆိုတာ သိခဲ့ရပြီးသားပါ”

“အို ဘယ်. . . ဘယ်လို သိတာလဲ ဟင်”

“ဆရာနဲ့ အင်ထရိုလုပ်ပေးတဲ့ မောင်စန်းဌေးကို မေးကြည့် တယ်၊ သူ့ဘယ်မြို့ကလဲလို့၊ ဟိုပင်က ဆိုတာနဲ့ ဆရာမေးတာ ပြန်မပြောပါနဲ့လို့ သူ့ကိုပိတ်ပြီး ဆရာဟာ ကလေးကို သမီးလို ဆက်ဆံခဲ့တာ ပန်းအိဖြူအသိပါနော်”

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာရယ်”

“မသိဘဲ နေပါမလားကွယ်၊ ပန်းအိဖြူရဲ့ မျက်နှာလှပုံလေး ဟာ ဟိုးအနှစ်နှစ်ဆယ်က မသိတာလှပုံလေးနဲ့ တစ်ထေရာထဲပဲကို”

“ဒါဖြင့် သိရက်နဲ့. . .”

“ဟုတ်တယ် ဆရာ တမင်လိုက်လာတာ၊ ဆရာ စီစဉ်ခဲ့ တာတွေလဲ မကြာခင် သိရမှာပါ”

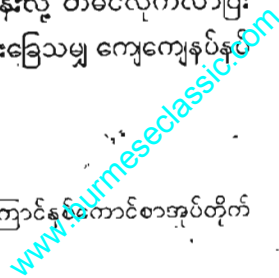
“ရှင်. . .”

“ဆရာ ဒဏ်ရာတွေက သိပ်နာလာပြီကွယ်”

“အို. . . ဆရာရယ်. . .”

“ဆရာ မသိတာကို တွေ့ချင်လွန်းလို့ တမင်လိုက်လာပြီး ကလေးတို့သားအမိ ဆုံပြတ်သမျှ ကလဲ့စားခြေသမျှ ကျေကျေနပ်နပ် ကြီး ခံယူမယ်ဆိုပြီး လိုက်လာခဲ့တာပါ”

“ဪ. . .”

“ဒါပေမယ့် ပန်းအိဖြူကို ကိုယ့်သမီးလေးလို သိပ်ပြီးချစ်ခင်
တွယ်တာနေမိခဲ့တဲ့ ဆရာ့ကို ဝီလီရုတ်ဗာရက်ကြီး လုပ်ရက်လိမ့်မယ်
တော့ မထင်မိခဲ့ဘူး”

“အိဖြူလဲ... အိဖြူလဲလေ...”

“မငိုနဲ့ကွယ် မငိုပါနဲ့၊ ဆရာခွင့်လွတ်ပါတယ်၊ ပန်းအိဖြူကို
နှစ်ခုမှာစရာရှိလို့ ခေါ်တွေ့တာပါ”

“ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့”

“တစ်ခုက ဆရာပြောထားတဲ့အတိုင်း ခြေချော်ကျတာပါလို့
ပြောပါ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ နောက်တစ်ခုကရော ဆရာ”

“ပန်းအိဖြူတို့ ပေးထားတဲ့ ဆရာ့အတွက်အခန်းထဲမှာ
ဆရာရဲ့ အတက်ချီကျေ(စ်)ကိုဖွင့်ပါ။ အဲဒီအထဲမှာ ‘ရွှေသစ္စာစာပေ’
သို့ဆိုပြီး လိပ်စာတပ်ထားတဲ့စာကို ပန်းအိဖြူယူပြီး မသိတာကို
ပြလိုက်ပါ”

“ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာ”

“ပြီးတော့လေ ဆရာ ပန်းအိဖြူကတစ်ဆင့် အခွင့်အရေး
တစ်ခုတော့ တောင်းခံပါရစေကွယ်”

“ပြောပါရှင်”

“အဲဒီစာကို ဖတ်ပြီးရင် ဆရာ မသိတာနဲ့ ခဏလေး ဖြစ်ဖြစ်
တွေ့ပါရစေ၊ တွေ့ခွင့်ပေးပါလို့”

“မေမေ... မေမေကလဲ ဆရာ့ကို တွေ့... တွေ့ချင်
မှာပါ”

“ဒါဆို ဆရာကြီးစားရကျိုး နပ်ပါပြီလေ၊ က... က... က...
ကလေးပြန်တော့”

ဒဏ်ရာများစွာနှင့် ဦးတာရာကို ပန်းအိဖြူမှာ မည်သို့ဖြေ
သိခွင့်ပြောဆို ရမည်မှန်း မသိတတ်နိုင်တော့ပါဘဲနှင့် အခန်းထဲမှ
အရှေ့ရှေ့ ခွာလဲ... သည်။

ရင်ထဲတွင် ဝင်စဉ်ကလို လှုပ်ရှားနေရသည်ခြင်း တူသော်
လည်း ပန်းအိဖြူ၏ အပြန်လမ်း လှုပ်ရှားမှုတွင် ကရုဏာတရားများ၊
မှားမိလေခြင်း စသော နောင်တ တရားများပါ ဖြည့်စွက်ရောယှက်
လာခဲ့မိပြီ ထင်ပါသည်။

ဦးတာရာသည် ပြင်းထန်စွာ ခံစားနေရသော ဝေဒနာများ
ကြားမှပင် ခွင့်လွှတ်သောအပြုံးဖြင့် အဆုံးထိ လိုက်ကြည့်ရင်း
ကျန်ရစ်ခဲ့ရှာပါတော့သည်။

အပြင်တွင် စောင့်နေသော မေမေ၏ အမေးစကားများကို
ဘာမှ မဖြေကြားနိုင်တော့ပါဘဲ မေမေလက်ကို ဆွဲလျက် အိမ်ဘက်
သို့ အမြန်ပြန်ခဲ့ကြရပါတော့သည်သာ။

မဝင်ကြဘဲ ကျွန်တော့် ကိုယ်ကျွန်တော် သတ်သေသွားတာ ပါလို့သာ ယူဆကြပါ။

ကျွန်တော်မှာချင်တာကတော့ ကျွန်တော်ရရှိမယ့် စာမူခန့် အခွင့်အရေး အားလုံးအပြင် ကျွန်တော့်တိုက်ခန်း မှအစ၊ ဘဏ်မှငွေ အားလုံးကို ဟိုပင်မြို့က အထက်တန်းပြ ဆရာမဒေါ်ခင်သီတာနဲ့ ဦးကျော်သူ(ကွယ်လွန်)တို့ရဲ့ သမီးလေး 'ပန်းအိဖြူ'ကို အားလုံးလွှဲ ပေးခဲ့ပြီးပါပြီ။ ပန်းဆိုးတန်းက ရှေ့နေ ဦးခင်မောင်ကြီးဆီမှာလဲ ကျွန်တော့်ရဲ့ စာချုပ်နဲ့ လုပ်ကိုင်ပေးဖို့ တွေ့အားလုံး မှာခဲ့ပြီးပါပြီ။

ဦးအေးမောင်ဟာ တကယ်သစ္စာရှိတဲ့ စိတ်ရှိသူမို့ ကျွန်တော့် ဆန္ဒ အားလုံးကို ကူညီပါလို့ မှာခဲ့ပါရစေ။

(ဒီစာရဲ့ မိတ္တူကိုလဲ ကျွန်တော့်တပည့် စံအေး လက်ထဲ မှာ ထားခဲ့တယ်။ ငါ့သေမှ ဖောက်ကြည့်လို့ ပြောခဲ့တယ်)

ဒါပါပဲ ဦးအေးမောင်၊ ကျွန်တော့်ရဲ့ ချစ်ရာနှင်း ၁၀၁ လဲ ပြီးခါနီးပါပြီ။

အဲဒီစာမူခကအစ အားလုံးလွှဲအပ်ပေးဖို့ ယုံကြည် စိတ်ချ စွာနဲ့ မှာလိုက်ပါရစေ။

ခင်မင်လေးစားစွာဖြင့်...
ခက်ဝေ (ကျွန်းနုမြေ)

* * * * *

● အခန်း (၄၀)

ဦးအေးမောင်
ရွှေသစ္စာ စာပေ
(၃၃) လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့။

ဦးအေးမောင် ခင်ဗျား . . .

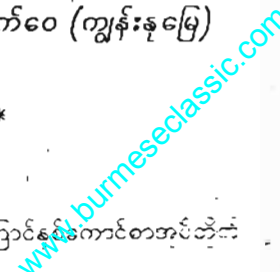
ဒီစာဟာ ကျွန်တော် ကွယ်လွန်ပြီးမှ ဦးအေးမောင် ရရှိမယ့်စာပါ။

ကျွန်တော့် မှာ ထောင်ထဲက ရလာတဲ့ ဒဏ်တွေကြောင့် ရောဂါလဲရှိတယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော်နေရတဲ့ ဘဝဟာ အဓိပ္ပာယ်မရှိလို့ သတ်သေဖို့ အကြိမ်ကြိမ် ကျွန်တော် ကြိုးစားခဲ့ပါတယ်။

ဒီတော့ ရောဂါကြောင့်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ တစ်စုံတစ်ခုကြောင့် ကျွန်တော် သေသွားရင်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဘယ်သူ့ကိုမှ သံသယ

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

စာကို ပြိုင်တူဖတ်ပြီးကြည့်ရင် ဒေါ်ခင်သီတာနှင့် ပန်းအိဖြူတို့ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ကြသည်။

ရင်ထဲတွင် ပြောချင်စရာစကားများက များပြားလွန်းလှ၍ ဝိတ်ဆို့ နေလေသလားမသိ။ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ဘာမှ မပြောနိုင်ကြ။

ဒေါ်ခင်သီတာက ရင်ထဲမှခံစားမှုများစွာကို ရင့်ကျက်စွာ ထိန်းသိမ်းနိုင်စွမ်းရှိသော်လည်း ပန်းအိဖြူက ရှိကင်းနေရှာသည်။

“ဒါဆို... သုမီးတို့သားအမိက သူ့ကိုပြန်သတ်ပစ်ချင် သတ်ပစ်မယ်ဆိုတာ သူ့သိလို့ နေမှာပေါ့နော် မေမေ”

“ဒါပေါ့”

ဒေါ်ခင်သီတာက သက်ပြင်းချလိုက်ပြီးမှ...

“တို့သားအမိအနေနဲ့ ဒီလောက်မမှိုက်သင့်ကြဘူး၊ မေမေ ပြန်လာပြီး သမီးသွားတွေ ဟုန်းက နာကျည်းမုန်းတီးနေတဲ့ မျက်နှာကို သူ့သိနှင့်နေလို့ နေမှာပေါ့။ ပြီးတော့ သမီးမသိအောင် မေမေသွားခဲ့ တာလဲ သူ့မှန်းမိလိမ့်မယ်ထင်တယ်။ သူ့တပည့်က ပြန်ပြောမှာပေါ့”

“ဒါပေမယ့် သူက တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ပါပဲ”

“သူက အတွေ့အကြုံစုံခဲ့ပြီလေ သမီး၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီကိစ္စမှာ သမီးသိပ်မှိုက်တယ်။ သိပ်မှားတယ်။ ရင်ဆိုင်ဖြေရှင်းစရာ ရှိရင် မေမေနဲ့သာ ဖြေရှင်းသင့်တာပေါ့”

“သမီးအမှားကို သမီးဝန်ခံပါတယ် မေမေ၊ ဆရာ တောင်းပန်တဲ့အတိုင်း မေမေကရော အတွေ့ခံမှာလားဟင်”

ကြောင်နစ်ကောင်စာအုပ်ကိုက်

“အေးလေ... သူ့ပြန်ခင်တော့ တစ်ခဏတွေ့ကြရမှာ ပေါ့။ မေမေကိုယ်တိုင်လဲ သူ့ကို မေးချင်စရာရှိနေပါတယ်လေ”

“သူက ခြေကျိုးနေပြီ၊ ပြန်လို့ ဖြစ်ဦးမှာ မဟုတ်သေးဘူး မေမေရဲ့၊ သူ့ဘယ်သွားနေမလဲ”

“ပန်းအိဖြူ... ဒါနှင့်အပူမဟုတ်ဘူး၊ သူ့လူကြီး၊ သူ့ဟာသူ ကြည့်ရှင်းလိမ့်မယ်၊ သူ့နေမယ့် နေရာမှာ သူ့ပစ္စည်းတွေ လိုက်ပို့ ပေးလိုက်ရုံပဲ”

မေမေက နေရာမှထသွားသည်။

ပန်းအိဖြူမှာ အိတ်ဖွင့်စာလေးကို နေရာတကျပြန်ထည့်ပြီး သိမ်းဆည်းမိသည်။

စတင်ဆုံရစဉ်ကပင် ကိုယ့်ပေါ်တွင် ကြီးမားသော စေတနာ သဒ္ဒါတရားနှင့် ကျွေးမွေးကူညီခဲ့ရာသည့် ဆရာ၏ စေတနာများကို ပြန်လည် မြင်ယောင်ခဲ့မိသည်။

ယခုလည်း ‘ခွင့်လွတ်ပါသည်’ တဲ့။

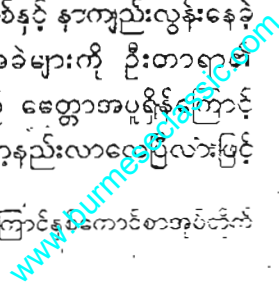
အိမ်နှင့် ဝန်းကျင် တွင်တွင် တိတ်ဆိတ်နေ၍ မီးထွေးသည့် သံကို ကြားရသည်။

“ဖြစ်ကြီးနားမှ စုန်လာသောရထား”

ဇော်စရာ... လာစရာ လူမနဲ့ပါ။

ကိုယ့်ဖခင်ကို သတ်ထားသူအဖြစ်နှင့် နာကျည်းလွန်းနေခဲ့ သော ပန်းအိဖြူ၏ ရင်ထဲမှ အခိုင်အခံများကို ဦးတာရာ၏ ခွင့်လွတ်နိုင်ခြင်းဟူသော နွေးထွေးသည့် ဧတောအပူရှိန်ကြောင့် တဖြည်းဖြည်း ချင်းများ အရည်ပျော် လျော့နည်းလာလေပြီလားဖြင့်

ကြောင်နစ်ကောင်စာအုပ်ကိုက်

မသိပါ။

မေမေက အိမ်နောက်ဖက်မှာ။ ပန်းအိဖြူမှာ အိမ်ရှေ့
ဝရန်တာ တွင် ကြာမြင့်စွာငေးဝိုင်းတွေဝေနေဆဲတွင်း...

“ကြည့်စမ်းပါဦး၊ မောင်မောင်တက်လာတာတောင် မမြင်
ဘူးလား အိဖြူရယ်”

“ဟင် မောင်မောင်”

လက်ဆွဲအိတ်တစ်လုံးနှင့် လိုက်လာရှာသော ပန်းအိဖြူ၏
အချစ်ဦး မောင်မောင်... ပြည့်ဖြိုးအောင်။

“အိဖြူ... မောင်မောင်အချစ်ရယ်”

“အို... အိဖြူဆီလိုက်လာတယ်လား မောင်မောင်ရယ်”

တိုင်ဖုံးအကွယ်တွင် ဖက်တွယ်မိကြသည်။ ကွဲကွာနေ
ရသော အလွမ်းအသည်းလေးနှစ်မျှာချင်း၊ ထိကပ်မတတ်
ရင်ချင်းအပ် ထားမိကြပြီးမှ...

“နေပါဦး၊ မောင်မောင်ဘယ်တုန်းကရောက်တာလဲ”

“ခုပေါ့”

“ဟင်... စောစောကဆိုက်သွားတာ မန္တလေးကတက်
လာတဲ့ အဆန်ရထားလား”

“မဟုတ်ဘူး၊ မြစ်ကြီးနားကလာတာ”

“ဟင်... ဘယ်လိုလဲ”

“မနေ့ကလေယာဉ်နဲ့ မောင်မောင် မြစ်ကြီးနားကို လိုက်လာ
ပြီးမှ ဒီနေ့ ပြန်ဆင်းလာတာ”

အသံကြား၍ ဒေါ်ခင်သီတာ ထွက်လာသဖြင့် လူချင်းခွာ

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

လိုက်ကြရသည်။

“ဪ... မောင်ပြည့်ဖြိုးအောင် လိုက်လာတယ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့... အန်တီ”

“အေး... ခုချိန်မှာ ရောက်လာတာ၊ အန်တီ ဝမ်းသာလိုက်
တာကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့... ကျွန်တော်လဲ နောက်တစ်ပတ်ဆို လိုက်လာ
တော့ မလို့ပါ၊ ကြေးနန်းစာရတာနဲ့ ချက်ခြင်းလိုက်ခဲ့ရတာပါ”

“ကြေးနန်းစာ... ဟုတ်လား၊ သမီးရိုက်လိုက်တာလား”

“ဟင့်အင်း... မရိုက်ရပါလား”

“ဆရာဦးတာရာဆီကပါ၊ ကျွန်တော့်ကို လိုက်နိုင်ရင်
အမြန်ဆုံး လိုက်ခဲ့ပါတဲ့”

“ဒါဖြင့် အိဖြူဆီလိုက်လာတာ ဘယ်ဟုတ်လို့လဲ”

ချစ်သူ၏ ချစ်မျက်စောင်းလေးကို ကျေနပ်သောအပြုံးဖြင့်
မိမူလိုက်ရရှာသည်။ ယောက္ခမလောင်းကြီးရှေ့မှာမို့ ပြည့်ဖြိုးအောင်
ဘာမှမပြောရဲ။

“ဒါနဲ့... ဆရာရောဟင် အိဖြူ”

“ဆေးရုံမှာ”

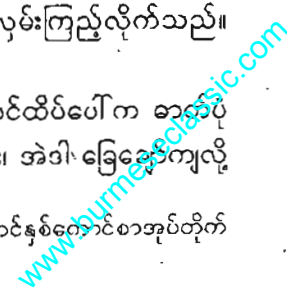
“ဟာ... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ပန်းအိဖြူက ဒေါ်ခင်သီတာကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

ဒေါ်ခင်သီတာက တည်ငြိမ်စွာပင်...

“အင်းတော်ကြီးသွားကြရင်း တောင်ထိပ်ပေါ်က ဓာတ်ပုံ
ရိုက်တာတဲ့ကွယ်၊ အန်တီလဲ ပါမသွားပါဘူး၊ အဲဒါ ခြေခေါင်းကျလို့

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ခြေကျိုးသွားတယ် ဆေးရုံမှာ... ”

“ဟာ... ခြေကျိုးရုံပဲလား၊ တခြားရော စိုးရိမ်စရာမှ...
ရှိသေးလား၊ ဆရာက သိပ်သဘောကောင်းရှာတာ၊ သနားပါတယ်
အိဖြူကိုဆိုလဲ သိပ်ပြီး ဂရုစိုက် အရေးထားတာ၊ သူ့သမီးလေး
ကျနေတာပဲ”

ပန်းအိဖြူ ကြိတ်၍ သက်ပြင်းရှိုက်လိုက်ရသည်။

“ကဲ... အိဖြူရေ... ဒါဖြင့် မောင်မောင်တို့ ဆေးရုံထဲ
သွားကြရအောင်လား၊ အဝေးကြီးလားဟင်”

“ဝေးတော့ မဝေးလှပါဘူး၊ မောင်မောင်နားပါဦးလား
ထမင်းလဲ စားဦးလေ”

“မောင်မောင်အတွက်ကတော့ အရေးမကြီးပါဘူး၊ အိဖြူ
လိုက်နိုင်မယ် ဆိုရင်တော့ သွားကြည့်ချင်တယ်ကွယ်၊ အိဖြူနဲ့
ပတ်သက်ပြီးမှ သိရပေမယ့် သိပ်သဘောကောင်းတဲ့ ဆရာတာရှာကို
မောင်မောင်တကယ်ခင်တယ်၊ သွားကြည့်ချင်လှပြီ”

ပန်းအိဖြူ အဖြေမပေးနိုင်မိ... ”

“ဟုတ်သားပဲ သမီး... ခဏ သွားကြည့်လိုက်ကြဦးလေ
ပြန်လာတော့ ထမင်းစားဖို့ မေမေပြင်ထားလိုက်မယ်”

မြစ်ကြီးနားမှ နံနက် (၇) နာရီ ထွက်လာသော ရထားက
ဟိုပင်သို့ ဆယ်စာနာရီကျော်တွင် ရောက်ရှိသည်။ ပြည့်ဖြိုးအောင်
နံနက်စာ စားရဦးမည် မဟုတ်သေး။ ယနေ့လည်း ကျောင်းပိတ်ရက်
မို့ သားမက်လောင်းလေး စားကောင်းစေရန် ဒေါ်ခင်သီတာ
စီစဉ်ထားနှင့်ပါမည်။

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

“မြန်မြန်လုပ်လေသမီး၊ သွားကြတော့”

“ပြီးပါပြီမေမေ... လာ မောင်မောင်ရေ သွားကြစို့”

တစ်ချိန်က သူ၏အဖေကို သတ်ထား၍ စိတ်နာလှပါသည်
သို့သော် သမီးလေးသည် ပြုံးရွှင်ကြည်နူးစွာဖြင့် သူ့ချစ်သူ၏
ပက်ကိုတွဲလျက် ဖခင်ကိုသတ်ထားသော လူသတ်သမားထံသို့
ပွက်ခွာသွားလေသည်ကို... ”

ဒေါ်ခင်သီတာမှာ မှန်မှေးရီဝေသော အကြည့်များဖြင့်
တွေးတွေးဆဆ ငေးကြည့်ကာ ကျန်ရစ်ခဲ့ပါတော့သတည်း။

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

“ဪ... ဆေးရုံက ဆင်းခွင့်ရပြီလား”

“ဟုတ်တဲ့ ခြေကျိုးတာကလွဲရင် ပြင်ပဒဏ်ရာတွေသာရှိလို့ အိမ်မှာ ဆေးဆက်ထည့်တာမျိုး လုပ်ရင်လဲ ရပါပြီ၊ ဒါကြောင့် ဆရာက ရန်ကုန်ပြန်ချင်ပြီတဲ့”

“အဲဒီတော့ ပြည့်ဖြိုးအောင် တောင်းပန်ချင်တယ် ဆိုတာက ဘာလဲကွဲ့”

“ဆရာကို ဆေးရုံကနေ ဒီအိမ်ကို ဆင်းလာခွင့်ပြုပါလို့”

“ဟင်”

ဒေါ်ခင်သီတာက ပန်းအိဖြူသို့ အလန့်တကြား ကြည့်လိုက် မိသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်မေမေရယ်၊ သမီးလဲခေါ်လာမိလို့ တာဝန်ရှိ နေပါတယ်၊ လက်သင့်ခံပါလို့ သမီးကုပါ တောင်းပန်ပါရစေ”

ဒေါ်ခင်သီတာမှာ ခေါင်းလေးငဲ့ပြီး မျက်လုံးလေးစွေစောင်း ဖြစ် လက်ခံရကောင်းနိုး၊ မကောင်းနိုးနှင့် ဝေခွဲမရနိုင်မိမှာပင်...။

“တစ်ရက်အလွန်ဆုံး နှစ်ရက်ပါပဲ မေမေ၊ မြစ်ကြီးနားမှာ မောင်မောင်တို့အသိရှိပါတယ်၊ မောင်မောင် စီစဉ်တာကတော့ မြစ်ကြီးနားပြန်တက်သွားပြီးမှ လေယာဉ်နဲ့ ပြန်ကြမယ်တဲ့”

“ဪ... ဟုတ်လား”

“ဒါကြောင့် ဒီမှာ တစ်ညလောက်တော့ နားနေခွင့်ပြုပါ၊ ခွင့်ပန်ပေးကြပါလို့ ဆရာက အန်တီကို ပြောခိုင်းပါတယ်၊ ပြီးတော့ သူ့မှာထားတဲ့ သူတပည့် လင်မယားနှစ်ယောက်လဲ ရောက်နေ ပါတယ်”

● အခန်း (၄၁)

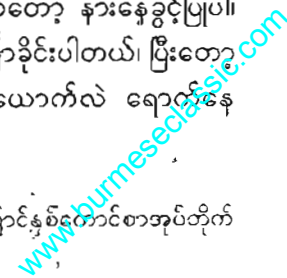
“ဓာတ်ပုံရိုက်ဖို့သာ ဇောကြီးခွဲမှုအတွက် ခုလိုဖြစ်ရတာ ဆိုပြီးဆရာက သူ့ကိုယ်သူ ဒေါပွနေတယ်လေ”

သားအမိနှစ်ယောက်၏ အကြည့်ချင်းက ဆုံရပြန်သည်။ ဦးတာရာသည် ဤကိစ္စကို သူ့အသက်နှင့်အမျှ နှုတ်ပိတ်ရေငုံနေမည် မှာ သေချာသည်။ အထူးသဖြင့် ပန်းအိဖြူနှင့် တစ်သက်တာ လက်တွဲရမည့် ပြည့်ဖြိုးအောင်ရှေ့မှာ သူပိုမို၍ ဆင်ခြင်နေပါလိမ့် မည်ဟု သားအမိနှစ်ယောက်လုံး ယုံကြည်လိုက်မိကြပါသည်။

“အဲဒီတော့ ကျွန်တော့်အနေနဲ့ အန်တီကို တစ်ခ တောင်းပန်ပါရစေခင်ဗျာ”

“ဘာကိုလဲ ပြည့်ဖြိုးအောင်”

“ကျွန်တော် တာဝန်ယူပြီး ဦးတာရာကို ပလာစတာ ကိုင်ရက်နဲ့ ခေါ်သွားရမှာပါ”

“ရန်ကုန်ကလား”

“မသိဘူးခင်ဗျာ၊ ဟိုပင်ကို လိုက်လာခဲ့ကြပါလို့ အရင်ထဲက သူ့မှာခဲ့တာတဲ့၊ စာပေဖြန့်ချိရေး ဆိုင်လေးက တစ်ဆင့်မေးမြန်းကြည့် ပြီး ဆရာ ဆေးရုံမှာဆိုတာနဲ့ ရောက်လာသူတွေလဲ ဆေးရုံမှာပဲ “ဪ... ဪ...”

“ဆိုလိုတာက သူ့ကိုပြုစုဖို့လဲ ရောက်နေကြပါပြီ၊ အန်တီ အနေနဲ့ ဘာမှတာဝန်မကြီးစေရပါဘူး ခင်ဗျာ”

“ဟုတ်ပါတယ် မေမေရယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သမီးတော့ ဆရာတောင်းပန်တာကို လက်ခံပြီး ခေါ်ခဲ့ပါရစေနော် မေမေ”

ဒေါ်ခင်သီတာမှာ အဓိပ္ပာယ် ပြည့်လျှမ်းသော အကြည့်များ ဖြင့် သမီးငယ်ကိုကြည့်ပြီး ဖြည်းလေးစွာ ခေါင်းညိတ်ပြရင်း...

“သွားခေါ်ခဲ့ကြလေ၊ သူ့အတွက်အခန်းကို မေမေကိုယ်တိုင် ရှင်းလင်းပြင်ဆင်ပေးထားပါမယ် သမီးလေး ပန်းအိဖြူ”

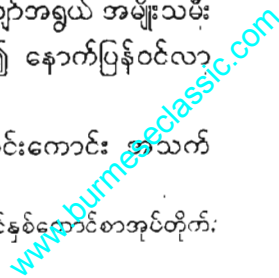
● အခန်း (၄၂)

ပြင်ပသိက္ခာသည်သာ ရင့်ကျက် တည်ငြိမ်နေပါပြီဟု မြင်ရ သိရပါသော်လည်း အတွင်းနှလုံးသားက လှုပ်ရှားစရာရှိလာသည့် အခါ လှုပ်ရှားရပါသေးလား။

နှလုံးသားခံစားမှုဆိုသည်မှာ အသက်အရွယ်နှင့် မသက်ဆိုင်ပါလားဆိုသော ကိုယ်တွေ့ အသိများဖြင့် ထိုးဆိုက်လာ သည့် ဂျစ်ကားကိုသာ အိမ်ရှေ့မှ မျှော်ကြည့်နေမိသည်။

ပန်းအိဖြူနှင့် အသက် လေးဆယ်ကျော်အရွယ် အမျိုးသမီး ခပ်ဝဝ တစ်ယောက်က သူ့ခြေထောက်ကိုမရှို နောက်ပြန်ဝင်လာ ကြသည်။

ပြည့်ဖြိုးအောင်နှင့် ပုပု၊ ဗလကောင်းကောင်း အသက်

လေးဆယ်ကျော်အရွယ် အမျိုးသားတို့က သူ့ကို ဘုန်းဘက်စီမှ မနှိမ့်အပေါ်ထပ်သို့ တက်လာနေကြပါပြီ။

“အို... သူ့ရုပ်ကျသွားလိုက်တာ”

လေးဆယ်သုံးနှစ်အရွယ်ဆိုသော အမျိုးသားတစ်ယောက်သည် ကျန်းမာသန်စွမ်းပါလျှင် နုပျိုစွာနေနိုင်ပါသေးသော်လည်း...

ကိုတာရာမှာ ပိန်၍၊ အသားများညိုကာ ဆံပင်ဖြူများကျိုးကျစွာပေါက်လျက် မျက်မှန် အထူကြီးနှင့် အဘိုးကြီးတစ်ယောက်ပုံ ပေါက်နေပါလား။

“ပန်းအိဖြူ”

“ဆရာ...”

“ဆရာအကွက် အပြင်မှာ စားဖို့တစ်ခုခု သွားဝယ်ပေးကြပါကွယ်။ ပြည့်ဖြိုးအောင်ကိုခေါ်သွား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ”

အပါးအနပ်မလေး ပန်းအိဖြူမှာ ဂျစ်ကားကို လက်ပြန်တားပြီး ပြည့်ဖြိုးအောင်နှင့်အတူ ထွက်သွားခဲ့ပါပြီ။

“နေကောင်းပါရဲ့လား ဦးတာရာ၊ အားလုံးဖြစ်ရပ်တွေအတွက် ကျွန်မစိတ်မကောင်းပါဘူး”

“မသိတာရယ်...”

အသံကတော့ ဟို အနှစ် နှစ်ဆယ်လောက်ဆီက လိုပါပင်။ အင်အားနည်းလျက် တုန့်ခါလျက်နှင့်ပါပဲ။

“ပန်းအိဖြူဟာ သိပ်ငယ်ပါသေးတယ်ကိုတာရာ၊ သူ့ဘက်

က စာနာကြည့်ပါလေ၊ သူ့ကို ခွင့်လွှတ်တဲ့ အတွက်တော့ ကျွန်မ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

မျက်နှာချင်းဆိုင် ဖြစ်သော်လည်း ဘယ်သူ့ကိုမှ မကြည့်။ ခေါင်းငုံ့လျက် တည်ငြိမ်အိမ်ခြေရစွာ ပြောနေသော ဒေါ်ခင်သီတာကို ဦးတာရာက ကြာမြင့်စွာစိတ်ကြည့်နေပြီး...

“မသိတာဟာ နည်းနည်းလေးဝလာပြီး ရင့်ကျက်တည်ငြိမ်တာက လွဲရင် အရင်လိုပဲ လှပချောမွေ့ဆဲပါပဲလားကွယ်၊ နုလဲ နုသေးတယ်နော် မလုလု”

“ဟင်”

“လုလုပါ သီတာ၊ မမှတ်မိတော့ဘူးလား”

“အို”

“အဲဒါက ကိုစောမောင်လေ”

“ကို... ကိုစောမောင်ကိုတော့ မမှတ်မိတော့ပါဘူး၊

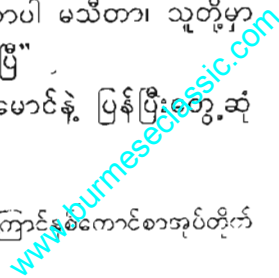
လုလုကိုတော့ မှတ်မိပါတယ် စောစောက အသေအချာမကြည့်ခဲ့မိလို့ပါ။ သီတာကို ခွင့်လွှတ်ပါနော်”

“ရပါတယ် သီတာရယ်”

“နေပါဦး၊ ခုဘယ်မှာ နေကြလို့လဲ၊ ဒီမှာ ဘယ်လိုလာဆုံကြတာလဲဟင်”

“ကျွန်တော် တမင်ခေါ်လာခဲ့တာပါ မသိတာ၊ သူတို့မှာ ကလေး လေးယောက်တောင် ရနေကြပါပြီ”

“အို... ဟုတ်လား၊ ကိုစောမောင်နဲ့ ပြန်ပြီးတွေ့ဆုံလက်ထပ် ဖြစ်ကြတယ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် သီတာ၊ သူက ခွင့်လွှတ်တယ်လေ”

“ဘာကိုလဲ လုလု”

“အဲဒါတွေကို အစ်ကိုလေးက ရှင်းပြပါလိမ့်မယ်၊ လုလု တို့က သက်သေခံဖို့ ယောက်ခံဖို့ လိုက်လာတာပါ။ အစ်ကိုလေး ထောင်ကထွက်ပြီး လုလုတို့ကို လိုက်ရှာနေခဲ့တာပဲ လေးနှစ်တောင် ကြာသွားတယ်တဲ့”

“ဪ... ဒီလောက်တောင် ကြိုးစားရတယ်လား၊ ဒါပေမယ့် လုလုရယ်၊ သူ့ဟာ ကိုကျော်သူ့ကို သတ်ပစ်ခဲ့တာတော့ ရက်စက်လွန်းလှပါတယ်လေ၊ ဒေါ်သက်ဦးလဲ သေခဲ့ရတာ သူ့ကြောင့်ပါလို့ ထည့်ပြောရင် ရပါတယ်”

“ဟုတ်ပါတယ် မသီတာရယ်၊ ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ”

“ကျွန်မမှာလဲ တစ်သက်လုံး ပုဆိုးမဘဝနဲ့ အဖမဲ့သမီးလေး ကို ကြီးပြင်းအောင် ကျွေးမွေး ပညာပေးခဲ့ရတာ၊ ဘယ်လောက်များ ပင်ပမ်းခဲ့မလဲဆိုတာ စဉ်းစားကြပါ”

“ပြောပါ မသီတာ၊ မသီတာ ပြောသမျှ ကျွန်တော် နားထောင်နာခံနေပါတယ်”

“ဟို တုန်းကတော့ နာကျည်းစိတ်နဲ့ တုန်းပြန်ဖို့ မဟုတ်တောင် ရှင့်ကို မေးချင်၊ ပြောချင် နေခဲ့တာပါ ကိုတာရာ”

“မေးပါ၊ ပြောပါ မသီတာရယ်”

“ရှင့်ရင်ထဲမှာ ကျွန်မဘဝကို သတ်ပစ်လောက်အောင် ကျွန်မ သမီးလေး ဖတဆိုး ဘဝနဲ့ တစ်သက်စာ မျက်နှာငယ်ရအောင် လုပ်ရက်တဲ့ စိတ်ထားမျိုး ရှိလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်မ မထင်ခဲ့ဦးဘူး”

“ပြီးတော့ ကိုကျော်သူတို့ သားအမိ နှစ်ယောက်လုံး သေ အောင် ရှင်သတ်ပစ်နိုင်လောက်အထိ ရက်စက်ခဲ့တယ်နော် ကိုတာရာ”

“ဟုတ်ပါတယ် မသီတာ၊ ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော် အနီးကပ် ပစ်သတ်ခဲ့ပါတယ်၊ ဒေါ်သက်ဦး သေစေတာလဲ ကျွန်တော့်ကြောင့်ပါ။ အဲဒါတွေ ကျွန်တော်ဘာကြောင့် လုပ်ရပါ သလဲလို့ ရှင်းပြချင်လွန်းလို့ ကျွန်တော်ထောင်က ထွက်ကထဲက ဆက်တိုက်ကြိုးစားလာခဲ့တာပါ”

“ပြောပါဦး ကိုတာရာရဲ့”

“လူနှစ်ယောက် အသက်ကို သတ်ခဲ့တာ လူနှစ်ယောက် အသက် ရှင်ဖို့ပါ မသီတာ”

“ဘာ”

“မသီတာ ခုလို အသက်ရှင်နေရက်ရုံနိုင်ဖို့၊ မသီတာ ရင်ထဲက သမီးလေး ငမ္မားဖွားအသက်ရှင်လာနိုင်ဖို့ပါ မသီတာရယ်”

“ဘာ... ဘာပြောတယ်ကိုတာရာ”

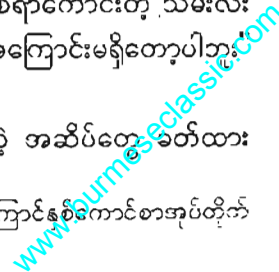
“ဒီမှာ သီတာ”

ဒေါ်လုလုက ကြားဝင်လာသည်။

“အဲဒီနေ့က လုလုတိုက်မယ့် ကော်ဖီကိုသာ သီတာ သောက်မိရင် သီတာလဲ သေပြီ၊ သိပ်ချစ်စရာကောင်းတဲ့ သမီးလေး ပန်းအိဖြူလဲ လူ့ပြည်မှာ လူ့ဖြစ်လာစရာ အကြောင်းမရှိတော့ပါဘူး”

“ဘာ... ဘာရယ် လုလု”

“အဲဒီ ကော်ဖီထဲမှာ သိပ်ပြင်းတဲ့ အဆိပ်တွေ ခတ်ထား

ပါတယ်၊ လူလုကိုယ်တိုင်ခတ်ခဲ့တာပါ။ အဲဒါ ကိုကျော်သူခိုင်းလို့ပါ။

“ဟင်... အို... မယ့်နိုင်စရာ စကားတွေပါလား လုလုရယ်”

“မယ့်မရှိပါနဲ့ ခင်သီတာ၊ ခင်သီတာ ရောက်လာမယ့် နေ့ထဲက တစ်ခါထဲ သတ်ပစ်လိုက်ဖို့ ကျွန်တော်တို့ကို အမိန့်ပေး ထားခဲ့တာပါ။”

ဦးစောမောင်က ဝင်ပြောပါ၏

“ဟင်”

“အဲဒီနေ့က ဘူတာမှာ သွားကြိုပြီး တစ်ခါထဲ အပျောက် ရှင်းဖို့ လုပ်ကြတာ၊ လုလုနဲ့ သွားကြိုတာက ဟန်ဆောင်ပုံ သူတပည့်နှစ်ယောက်ကို ခေါ်လာစေပြီး သတ်ပစ်ခိုင်းတာ၊ ဒီကောင် တွေက လမ်းထိပ်ကျမှ ကားက သစ်ပင်နဲ့ ဝင်တိုက်မိကြတာ၊ ဘရိတ် ပေါက်တာ မဟုတ်ဘူးတဲ့၊ အဲဒါ ခင်သီတာကို လိုက်ပြီး တိုက်ရင်း ချောက်ထဲကျသွားလို့ သူတို့လဲ ကြောက်ကြောက်နဲ့ ထွက်ပြေးသွား ကြတာ၊ အဲဒီနေ့ထဲက အစ်ကိုလေး ကိုတာရာက စိတ်မချလို့ဆိုပြီး ခင်သီတာကို စပြီးကယ်ခဲ့တာပါ။”

“ဟင်... ဒါနဲ့ ကိုစောမောင် စာထဲမှာတော့ လုလုနဲ့ ပေါင်းပြီး ကြံကြတာဆို”

“ဘာစာလဲ ကျွန်တော် ဘာစာမှ မပေးပါလား”

ဦးစောမောင် ပြောလေမှ ဒေါ်လုလုက...

“အဲ... ဟုတ်ပါရဲ့၊ အဲဒါ အလကားညာတာ၊ သီတာ ယုံအောင် လှည့်ပစ်လိုက်တာ၊ ဒီတုန်းက လုလုဘာမှ မသိသေးဘူး

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

နောက်မှ...”

ဟိုစဉ်က ကိုစောမောင် တကယ်ရေး၍ မှားပေးခဲ့သောစာ နှင့် နောက်စာတို့ လက်ရေး သေသပ်ပုံချင်း ကွာခြားနေသည်ကို သတိထားခဲ့မိကြောင်း ဒေါ်ခင်သီတာ ပြန်လည်၍ အမှတ်ရ လာမိသည်။

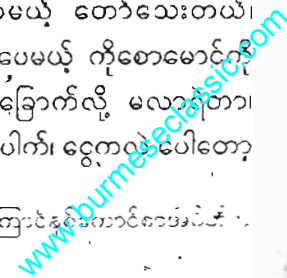
“ဒီမှာ သီတာရယ် လုလုရှင်းပြတာကို ယုံစမ်းပါ၊ သီတာ ရောက်မလာခင်ထဲက ဦးသိန်းထိုက်ရဲ့သမီး အမွေယူဖို့ ရောက်လာ တော့မယ်ဆိုပြီး သူတို့ သားအမိက တစ်ခါထဲ သတ်ပစ်ဖို့ ကြံခဲ့ကြ တာပါ၊ ဦးလေးလုပ်သမျှ အမြဲလိုက်ခိုးကြည့် နေခဲ့ကြတာပါ၊ သီတာ့ကို ခေါ်တဲ့စာကို ဦးအောင်ခွန်း ခိုးဖတ်ပြီး ပြောပြခဲ့တာပါ၊ ခုတော့ ဦးအောင်ခွန်းလဲ ဆုံးပါပြီ”

“တကယ်ဆိုရင်တော့၊ တကယ်ရက်စက်တာပဲ”

“တကယ်ပါသီတာရယ်၊ လုလုတို့မှာ အစ်ကိုလေးနဲ့ သီတာ့ အဖြစ်ကို သနားလွန်းလို့ ကလေးတွေထားပြီး တမင်လိုက်လာ ရှင်းပြရတာပါ”

“ဖြစ်နိုင်ပါပြီလေ၊ ကဲ... ဆက်သာ ပြောကြပါ”

“ဂျစ်ကားဖြူနဲ့ လစ်ပြေးကြတဲ့ သူတပည့် ‘ကျော်ကြီး’ နဲ့ ‘မောင်မောင်’ ဆိုတဲ့ကောင် နှစ်ယောက်နောက်ကို၊ ကိုစောမောင်ကို လိုက်ခိုင်းပြီး သတ်ပစ်ခိုင်းတာ၊ ဒါပေမယ့် တော်သေးတယ်၊ ဟိုကောင်တွေက တောခိုသွားကြလို့၊ ဒါပေမယ့် ကိုစောမောင်ကို ပြန်မလာနဲ့၊ လာရင်သတ်မယ်လို့ ခြိမ်းခြောက်လို့ မလာရုံတော့၊ ဟိုအချိန်ကတော့ သူတို့က မင်းပေါက်စိုးပေါက်၊ ငွေကလေးပေါတော့

လုပ်ချင်ရာ ဖြစ်နေတာပေါ့လေ”

“ကျွန်တော့်မှာ လုလုကို စိတ်မချလို့ ပြန်လာချင်လိုက်တာ စိတ်မချတဲ့ အတိုင်းပဲလေ”

“ဟုတ်တယ် ကိုစောမောင် ပြောသလိုပါပဲ။ သီတာနဲ့ လက်မထပ်ခင်ထဲက လုလုကို၊ ကိုကျော်သူက အယုံသွင်းပြီး ကြံခဲ့တာပါ။ ကိုစောမောင်ရဲ့ ဖြတ်စာလဲ ညာပြီးပြလို့ လုလုလဲယုံပြီး သူ့ဆန္ဒရှိတိုင်း လိုက်လျောခဲ့ရပါတယ် သီတာ”

“အို... လုလုရယ်”

ကိုယ့်ခင်ပွန်းရှေ့မှာပင် ဝန်ခံနေရှာသော လုလု၏စကားမှာ မှားယွင်းနိုင် စရာမရှိပါ။ အပြစ်ကို ဝန်ခံရဲသော လုလုနှင့် ချစ်သူကိုခွင့်လွှတ်နိုင်စွမ်းရှိသော ဦးစောမောင် တို့ကို ဒေါ်ခင်သီတာ လေးစားစွာ ကြည့်လိုက်မိပါသည်။

“အဲဒီလို အချိန်မှာ သူတို့သားအမိချင်း ခေါင်းချင်းဆိုင် နေကြတာ တစ်ခါတလဲလဲများ မိုးလင်းခါနီး အထိ”

“ဘာအတွက်လဲ”

“သီတာ့ကို အမွေခွဲဖွေးရမယ်လို့ ပြောတော့ ဦးသိန်းထိုက် ကိုလဲ သူတို့ မလွန်ဆန်ရဲကြဘူးလေ။ ဒါပေမယ့် ဒေါ်သက်ဦးက သိပ်တင်းမာတာပဲ။ ငါ့ပစ္စည်းတွေနဲ့ရင်းပြီး ကြီးပွားလာတာကို တခြား မိန်းမနဲ့ရတဲ့ကလေးကိုပေးရမှာ ငါ့ရင်နာရချည်ရဲ့တဲ့လေ။ ဒါနဲ့ နောက်ဆုံးတော့ ကိုကျော်သူက ဘာပြောလဲ... သိလား”

“ပြောပါ လုလု”

“သူ့သမီးကို အားရအောင်... ကန်တော့ပါရဲ့၊ ဇော်ကား”

ပြီးမှ သတ်ပစ်ကြတာပေါ့တဲ့။ အဲဒီကိစ္စကို အဘွားကြီးကပါ သဘောတူ ပေါင်းကြံကြတာနော်။ ကလေးရရင်မလွယ်တော့ဘူး၊ ကလေးမမွေးခင် ရှင်းမှဖြစ်မယ်တဲ့လေ”

“ဟုတ်လား၊ တယ်ကြောက်စရာ ကောင်းကြပါလားကွယ်၊ ဪ... တဏှာ လောဘတွေပေါ့လေ။ သီတာတို့ သားအဖ ကတော့ ဘာမှ မသိခဲ့ကြဘူး”

“လုလုကိုပါ အယုံသွင်းပြီး ခင်သီတာသေရင် လုလုကို တကယ် တရားဝင်ယူပါမယ်ဆိုပြီး လက်ထပ်စာချုပ်တောင်လုပ်ပြီး လက်မှတ်ထိုးခိုင်းထားတာ၊ အဲဒါလဲ ညာတာပဲ။ လုလုကတော့ အဟုတ်ကိုမှတ်လို့... ”

လုလု၏ စကားအပြီးတွင် ကိုစောမောင်က ဝင်၍...

“အေး... ဒါတွေက ယုံပါ။ ခင်သီတာကို အဆိပ်ခတ် သတ်တာကို နင်က ဘာလို့ခိုင်းကူရတာလဲ”

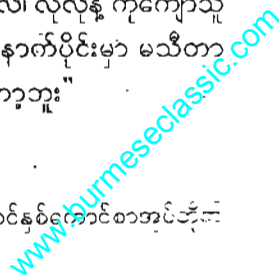
“ဪ... ဒီတုန်းကတော့ လုလုလဲ ငယ်သေးတော့ သူပြောသမျှ အဟုတ်ကြီးပဲ ထင်နေခဲ့တာပေါ့ ကိုစောမောင်ရဲ့”

“ဟုတ်ပါတယ် ကိုစောမောင်... ဟိုလူက သိပ်လည်တော့ လုလုလဲ ယုံရှာမှာပေါ့လေ”

“နေပါဦး... ကိုတာရာကရော ဘယ်လိုလုပ်သီတာလဲ”

“ဒီလို ကိုစောမောင်... ကျွန်တော်လဲ၊ လုလုနဲ့ ကိုကျော်သူ ဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ သံသယဝင်လာတာနဲ့ နောက်ပိုင်းမှာ မသီတာ အတွက် စိတ်ပူလာလို့ မျက်ချည်ပြတ်မခံတော့ဘူး”

“ဪ... ”

“ဒီရိုင်ဘာကြီးနဲ့လဲ ပေါင်းထားရတာပေါ့။ တစ်နေ့တော့ ကြွက်တွေ သတ်ဖို့လို့ ပြောပြီး တကယ်တော့ အာဆင်းနစ် ဝယ်ဖေး ခဲ့ရတာကို ကျွန်တော့် ပြန်ပြောပြတော့ ကျွန်တော်လဲ နောက်ဖေး ချောင်က လုလုဆီအလာ၊ လုလု ဆေးမှန်းစေ့ ကော်ဖီထဲ ထည့် နေတာ ရာဇမတ်ကွက်ကြားက မြင်တော့ အိမ်ရှေ့က ပတ်ပြေးလာပြီး တားရတာပေါ့။”

“လုလုဖြင့် လန်လိုက်တာ ဒီတုန်းက”

“ကိုကျော်သူက ကျွန်တော် ကော်ဖီလင်ပန်းကို တွန်းမှောက် ပစ်လိုက်ထဲက ကျွန်တော် သိသွားပြီဆိုတာ သူသိသွားလို့ တစ်ခါထဲ သေနတ်ထုတ်လာခဲ့တာပါ မသိတာ”

“ဟုတ်ပါတယ် သီတာရယ်... ဟို သားအမိဟာ တကယ့် အယုတ်တမာသားအမိပါ။ အစ်ကိုလေး ကိုတာရာဟာ လူကောင်းပါ။ အဲဒါကို သီတာယုံအောင် လုလုတို့ ဟိုး ကရင်ပြည်နယ်၊ ကျိုးဒီးက ဒီအထိ လိုက်လာပြီး သက်သေခံ တင်ပြရတာပါ”

ဦးစောမောင်ကလည်း . . .

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အစ်ကိုလေးဟာ သူ့ပြစ်ဒဏ်ကိုလဲ သူခံပြီး ရှာပါပြီလေ။ တကယ်တော့ မသိတာတို့ သားအမိ အသက်ရှင်ဖို့ သူ့ဘဝနဲ့ လဲလိုက်ရတာပါ။ ကံကောင်းလို့ ကြိုးစင်မတက်ရတာ၊ တစ်သက်တစ်ကျွန်းကျတော့ သူ့ဘဝရဲ့ နှစ်ပေါင်းများစွာဟာ ထောင်ထဲမှာ ကုန်လွန်သွားခဲ့ရပြီးပါပြီဗျာ”

ဦးစောရာသည် ငေးနေသော ဒေါ်ခင်သီတာ၏ မျက်နှာ လေးကို ဘေးတိုက်အနေထားနှင့် ကြည့်နေရှာသည်။

အကြင်နာရိပ်လေးများ မိုးလာမလား၊ ခွင့်လွှတ်နိုင်ခြင်း အလင်းရောင်လေးများ လက်သာမလားနှင့် ဟိုမျှော်လင့်၊ သည်မျှော် လင့်နှင့် မဝံ့မရဲပါ။

ဒေါ်လုလုက ဒေါ်ခင်သီတာ၏လက်ကို ဆုပ်ကိုင်ပြီးမှ ပခုံးကို ဖက်တွယ်ရင်း . . .

“လုလုရဲ့ ဗိုက်ပြစ်ကိုလဲ ခွင့်လွှတ်ပါလို့ တောင်းပန်ပါတယ်။ လုလုတို့ ရှင်းပြတာတွေကို သီတာ ယုံပြီလား ဟင်”

“ယုံသင့် ယုံထိုက်တဲ့ စကားတွေပါပဲလေ၊ လုလုအပေါ် မှာလဲ သီတာ အပြစ်မယူပါဘူးကွယ်... သီတာ့ ဘဝ ဝင့်ကြေး ပေါ့လေ”

“ဒါဖြင့် အစ်ကိုလေး ကိုတာရာကိုပါ ဆက်ပြီးခွင့်လွှတ်လိုက် ပါတော့နော်... သီတာရယ်၊ သူ့ခမြာ သီတာ့ကို တွယ်တာကြင်နာ လွန်းလို့ သီတာ အသက်ရှင်ဖို့ သူ့ဘဝ၊ သူ့အသက်နဲ့ လဲပေးခဲ့ ရသူပါဆိုတာ သီတာ ယုံလိုက်စမ်းပါတော့ကွယ်”

“ကဲ စကားပြောကြရစ်ဦး၊ လုလုတို့ ဟိုဘက်လျှောက် လိုက်ဦးမယ်နော်”

စွန်းပေနေသော အဖြူရောင်တစ်စကို ရေဆေးချပြီး၍ စင်ကြယ်သွားသည်သို့ပင် ကြည်လင်သော အပြုံးများနှင့် . . .

ဦးစောမောင်နှင့် ဒေါ်လုလုတို့သည်လည်း ထွက်ခွာသွား ကြ ပြန်ပါလေပြီတည်း။

ဘုရား၏ လှေကားထိပ်မှ ရှေ့တည့်တည့်တွင် မြင်ရသော
မိုးညှင်းသွား ကားလမ်းလေးက အမြင်ဝေး၍ သေးသွယ်နေသည်။
ထိုလမ်းဘေးမှာ ဆေးရုံ။ ဦးတာရာ တက်သွားရသော
ဟိုပင်မြို့၊ ပြည်သူ့ဆေးရုံ။

ဤသာယာလှသော ဘုရားကုန်းလေးပေါ်မှ ခရေပင်ရိပ်
အောက်မှာ ပြည့်ဖြိုးအောင်နှင့် ပန်းအိဖြူတို့ ချစ်သူနှစ်ယောက်
နိနေကြသည်။

ဦးတာရာ၏ တားမြစ်ချက်၊ မေမေ၏ အတန်တန်မှာကြား
သော စကားကြောင့် တစ်သက်တာ နှုတ်ပိတ်၍ နေပါတော့မည်
ဟူသော ဆုံးဖြတ်ချက်ကြောင့်သာ. . .

● အခန်း (၄၇)

“နန့်မွန်းတောင်ထိပ်မှ ဦးတာရာကို တွန်းချခဲ့မိပါသည်”
ဆိုသောအကြောင်းကို ပန်းအိဖြူ ချန်လှပ်ထားခဲ့ပါသည်။

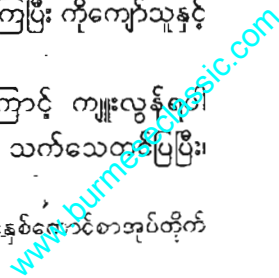
“ရန်ကုန်တောင်ဘုရား” ဟူသော ကုန်းမြင့်ပေါ်မှ စေ့စပ်
လေးသို့ လှေကားထစ် အထစ်လေးများစွာ နင်းတက်လာရသည်။
ထန်းနှစ်ပင်က လှေကားအဆုံး ဘုရားကုန်းတွင် မြင့်မတ်ခြင်း၊ ညီညာ
စွာဖြင့် လှေကားထိပ် တစ်ဘက်တစ်ချက်စီမှာ လှပစွာ ရှိနေသည်။
ဟိုပင်မြို့နှင့် ဝန်းကျင်ကိုအပေါ်စီးမှ မြင်ရသော ရှုခင်းလေ
ပါပင်။

မိမိ၏ အသည်းနှလုံးတွင် ဤမျှရက်စက်နိုင်မှုမျိုး ဖြစ်ထွန်းလာခဲ့
ပါသည်ဆိုသည်ကိုလည်း ချစ်သူမသိစေချင်ပါ။ ဖခင်၏သွေးများ
ပါလေရောသလား။ ကိုယ့်အမှားကိုကိုယ်သိရပြီမို့ နောင်တွင် ထာဝရ
ဤကိစ္စမျိုးမဖြစ်စေရပါဟု ဘုရားမှာပင် ပန်းအိဖြူ သစ္စာပြုမိပါသည်။

ဤအကြောင်းမှလွဲပြီး ဟိုး . . . အနှစ်နှစ်ဆယ်ဆီမှ
“ခင်သီတာ” သိန်းထိုက်ရတနာသို့ ရောက်လာခဲ့ပုံ၊ “ကိုတာရာ” ဆိုသူ
နှင့် တွေ့ပုံ၊ ရင်တွင်းခံစားမှုများကို ဖြိုသိပ်ထားကြပြီး ကိုကျော်သူနှင့်
လက်ထပ်လိုက်ရပုံအစ. . .

အရှေ့မှာ အရှေ့ရပ်၊ တောင်ဘက်မှာ ရဲကုန်း၊ မြောက်ဘက်
မှာ အင်းတော်ကြီးသွားလမ်းနှင့် ဟိုးဝေးဝေးဆီမှာ ဂေါ်ရခါးများ
နေသည့် ရွာ၊ အနောက်မှာ အနောက်အရပ်၌ အိမ်ခြေများ
အိမ်ကောင်းများ ပေါလှသည်။

ဦးတာရာ ဤလူသတ်မှုကို ဘာကြောင့် ကျူးလွန်ရပါ
ကြောင်း။ ဦးစောမောင်နှင့် ဒေါ်လုလုတို့ကိုပါ သက်သေတင်ပြပြီး။

ဦးတာရာက မိမိတို့သားအမိအတွက် ရှေ့နေနှင့် ထုတ်ဝေသူနှင့် ပေးကမ်းဖို့ စီစဉ်ထားခဲ့ကြောင်း အဆုံးထိတစ်လုံးမကျန်...

ပြည်ပြူးအောင်သို့ ပန်းအိဖြူ ပြန်လည်ပြောပြပြီးချိန်တွင်...

"ဒါကြောင့် အန်တီသီတာလာပြီးမှ ဆရာ့ကို အိဖြူဆက်ဆံတာ... ကြည့်တာတွေ သိပ်ပြောင်းလဲသွားပါလားလို့ မောင်မောင်တောင် သတိထားမိတယ်"

"ဒါဆို ဆရာကပိုသိမှာ ပေါ့နော် မောင်မောင်"

"အင်းပေါ့"

"ဆရာ့အဖြစ်ကို ကြားရတော့ သနားလာမိတယ် မောင်မောင်ရယ်၊ ကိုယ့်အဖေကို သတိထားလို့ နာကျည်းတဲ့ စိတ်တွေတောင် ပြေပျောက်လာသလိုပါပဲ"

"အမှန်တော့ ပြေပျောက်သင့်ပါတယ် အိဖြူရယ်၊ အချစ်တူသားအမိ အသက်ရှင်ဖို့အတွက် သူ့ဘဝကို စတေးခဲပြီး ဝင်ကယ်ပေးလိုက်ရရှာတာပါ"

"ဟုတ်တယ်နော်... ဒီအတိုင်းဆို အိဖြူ လူ့ပြည်ကို မရောက်ပဲနဲ့ လူ့ပြည်က ပြန်ထွက်ခွာသွားရမှာပေါ့နော်"

"ဒါပေါ့... မောင်မောင် အတွက်လဲ သိပ်လှတဲ့၊ သိပ်ချစ်စရာကောင်းတဲ့ ချစ်သူလေးတစ်ယောက် မွေးဖွားလာနိုင်အောင် သူ့အသက်နဲ့ဝင်လဲပေးခဲ့တဲ့ ဆရာ့ရဲ့ကျေးဇူးက တကယ်ကြီးမားပါတယ် အိဖြူရယ်"

"အောင်မယ် သူများကိုမတွေ့လဲ တခြားလှတဲ့ကောင်လေးတွေ လိုက်ရှာမှပဲဟာကို"

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

"အိဖြူမှ အိဖြူပါကွယ်... မောင်မောင် အိဖြူကို ဘယ်လောက်ချစ်တယ်ဆိုတာ အိဖြူသိပါတယ်လေ၊ ခုလဲ အဘိုးကြီးအဘွားကြီးတွေက မသွားစေချင်လှဘူး၊ ဒါပေမယ့် မောင်မောင်က ဘာတော့မယ့်ဆဲဆဲမှာ ဆရာ့ကြေးနန်းစာရတော့ ချက်ခြင်းလိုက်လာချစ်တာပေါ့၊ ဒီမှာအိဖြူ"

"မောင်မောင်"

"မောင်မောင်က ကြာရှည်နေခွင့် မရဘူး၊ ပြန်ရမှာ"

"အိဖြူလဲ သိပ်ပြီး လွမ်းကျန်ခဲ့ရမှာပါ မောင်မောင်ရယ်"

"မောင်မောင်သိတယ်၊ မောင်မောင်လဲ ခွဲမသွားနိုင်ဘူး၊ တော့ ဒီလိုလုပ်ရအောင်"

"ဟင်... ဘယ်လိုလုပ်မှလဲ"

"ဆရာနဲ့ အန်တီကို ကြည်အောင်လုပ်ပေးခဲ့ပြီး အနှစ်နှစ်ဆယ်စာ တစ်ခါထဲချစ်ကြပါ၊ ခွင့်လွှတ်ကြည့်ဖြူ ကြပါလို့ ပြောခဲ့ပြီး..."

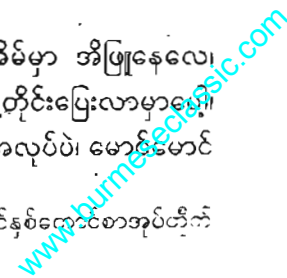
"အို"

"မောင်မောင်နဲ့ အိဖြူနဲ့ ရန်ကုန်ကို ပြန်ကြရအောင်ပါကွယ်"

"အို... မဟုတ်တာ၊ ဒါနဲ့ မောင်မောင် အောင်ပြီးမှ သက်ထပ်မှာဆို"

"အင်းပါ... အန်တီကြည်ပြာတို့အိမ်မှာ အိဖြူနေလေ၊ မောင်မောင်က ခါတိုင်းလို ချစ်သူလေးဆီ နေတိုင်းပြေးလာမှာပေါ့၊ သက်ထပ်ဖို့ကိစ္စက မာမိတို့ အဘွားကြီးတွေအလုပ်ပဲ၊ မောင်မောင်"

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

တို့က ခွဲမနေရရင် ပြီးရောမဟုတ်လား အချစ်ရယ်”

“အိဖြူရင်ထဲမှာလဲဒီလိုပဲ၊ မောင်မောင်နဲ့ ဘယ်ခွဲချင်ဖို့ မလဲလို့”

“ဒါကြောင့် ပြောတာပေါ့”

“ဒါပေမယ့် မောင်မောင်နဲ့ဆရာနဲ့ ပြန်ကြဖို့ စီစဉ်ထားပြီး သားပဲ၊ မဟုတ်တာ မောင်မောင်ကလဲ”

“ဟုတ်ပါတယ် အိဖြူရဲ့၊ ဒီထက်ကောင်းတဲ့ အစီအစဉ် ဘာရှိသေးလဲ၊ အတိုးကြီး အဘွားကြီးတွေလဲ အနှစ်နှစ်ဆယ်တ ကြည်ကြပါစေ၊ မောင်မောင်တို့လဲ ဟို မိုးပေါ်တက်ပြီး အတူ လေယာဉ်ကြီးစီးပြီး ပြန်ကြရအောင်ပါ အိဖြူရယ်... နော်”

“မောင်မောင်”

“ဗျာ...”

“အိဖြူကလဲ လိုက်ချင်ပါတယ်”

“ဟာ... ဝမ်းသာလိုက်တာ”

“ဆရာဦးတာရာကလည်း နေခဲ့ချင်မှာပဲ”

“ဒါပေါ့၊ ဆရာက အန်တီသီတာ့ပေါ်မှာ ဘဝအဆုံး ခံနိုင် တဲ့အထိ ချစ်ခဲ့တဲ့သူပဲ၊ သူလဲ နေခဲ့ချင်မှာပေါ့”

“ဒါပေမယ့် မောင်မောင်”

“ဘာဖြစ်လဲ အိဖြူ”

“မေမေက အိဖြူကိုလဲ လွှတ်မှာမဟုတ်ဘူး၊ အိဖြူကို မောင်မောင်နဲ့ ကြည်ဖြူပြီးသားမို့ လွှတ်နိုင်တယ်ထား၊ ဆရာနေခဲ့ မှာကို မေမေကလက်ခံမှမဟုတ်ဘူး မောင်မောင်ရဲ့”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မေမေက သိပ်အိဖြူကြီးတာ၊ တွေ့တဲ့အတိုင်းမေမေက နလဲနသေးတယ်၊ လှလဲလှသေးတော့ လက်ထပ်ချင်ကြသူတွေ အများကြီး”

“ဟုတ်လား”

“အဲဒီလို အကြောင်းတွေများ တိုက်ဆိုင်လာရင် မေမေက ဟောက်လွှတ်တာ အိဖြူတောင် ကြောက်တယ်၊ သိလား မောင်မောင်ရဲ့”

“အဲဒါတွေက တခြားလူတွေကိုး”

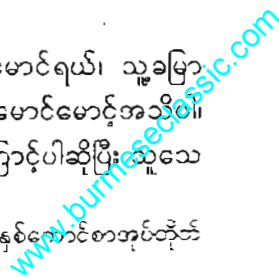
“နောက်ပြီး ပြောသေးတယ်၊ ငါ့သမီးပျိုလေး ဘယ်တော့မှ ပထွေးနဲ့မနေစေရဘူးတဲ့”

“အချစ်ကလဲကွာ အဲဒါတွေကမှန်တယ်လေ၊ အခုဆရာက သူ့ချစ်သူပဲ၊ ပြီးတော့လဲ အိဖြူမှာ ပထွေးနဲ့နေစေရာ ဘာပြဿနာ ရှိတော့လဲ၊ မောင်မောင်နဲ့ မကြာခင် လက်ထပ်တော့မှာပဲ၊ ဒီမှာ... အိဖြူအနေနဲ့ကရာ ဆရာကို ပထွေးအဖြစ်နဲ့ လက်ခံနိုင်ပြီလား”

“ဟိုတုံးကတော့ သိပ်စိတ်နာတယ်၊ ခုတော့လဲ ဆရာကို သိပ်သနားတာပဲ”

“ဟုတ်ပါပြီ၊ မောင်မောင်မေးတာ ဖြေစမ်းပါ၊ အိဖြူကရာ ဆရာကို လက်ခံနိုင်မှာလား”

“ဘာလက်မခံနိုင်စရာရှိလဲ မောင်မောင်ရယ်၊ သူ့ခမြာ အိဖြူကို တကယ်ပဲ သမီးလေးလိုချစ်ရှာတာ မောင်မောင်အသိပဲ၊ ပြီးတော့ အိဖြူရဲ့ အမေ့ ဘဝဖြစ်ရတာ သူ့ကြောင့်ပါဆိုပြီး သူ့သေ

ခွဲရင် သူနဲ့သက်ဆိုင်တဲ့ အမွေတွေအားလုံး အိဖြူကိုလွှဲ ပေးထားပြီး သား”

“ဒါဖြင့် အိဖြူက ဆရာ့ကို အန်တီသီတာနဲ့သဘောတူတယ် ဆိုပါတော့”

“မောင်မောင်ကလဲလေ အိဖြူတို့က ကလေးတွေပဲ၊ အိဖြူ တို့ပြောတာကို မေမေတို့က ပြန်ပြီးနာခံရမယ့် ကိစ္စမျိုးမှ မဟုတ်တာ”

“အို. . . မောင်မောင်လိုချင်တဲ့အဖြေက တစ်ခုထဲ၊ အိဖြူ အနေနဲ့ ဆရာ့ကို လက်ခံနိုင် မခံနိုင်ဆိုတာပဲ၊ ခုတိုင်းဆို အသာနေ၊မောင်မောင်နဲ့ ဆရာနဲ့တိုင်ပင်ပြီး ကြည့်စိစဉ်မယ်”

“မေမေလက်ခံရင်တော့ ကောင်းသားပေါ့မောင်မောင်ရဲ့၊ မေမေက ရမှာမဟုတ်ဘူး၊ သူ့သိက္ခာကို သိပ်ထိန်းတာ”

“အဘိုးကြီးမှာလဲ အသည်းနဲ့ပါ၊ အဘွားကြီးမှာလဲ အသည်း နဲ့ပါ အိဖြူရဲ့၊ ရာဇဝင်ရှိခဲ့ဖူးတဲ့ အတိတ်နှောင်းက အသည်းတွေဟာ အကြောင်းဆုံလာရင် ပြန်လည်လှုပ်ရှားလာကြမှာပါ”

“ဟုတ်ပါ့မလား၊ မောင်မောင်ရယ်”

“လာ. . . ပြန်ကြမယ်၊ အသာလေး ချောင်းကြည့်ကြမယ်၊ ခုလောက်ဆိုရင်တောင် သူတို့ နှစ်ယောက်ထဲမှို့ ကြည့်ချင်ကြည့်နေ ကြရောပေါ့”

“မောင်မောင် ကလဲလေ”

“ဪ. . . အဘိုးကြီးအဘွားကြီးတွေ ကြည့်ဖို့ပြောရတာနဲ့ ဘဲ မောင်မောင်တို့တောင် မကြည့်ရသေးဘူး၊ လာပါဦး”

“သွား . . . ဒါ ဘုရားပေါ်မှာရှင့်”

ပြုံးရွှင်ကြည်နူးစွာ ပြေးဆင်းသွားသော ပန်းအိဖြူ၏ နောက်မှ ပြည့်ဖြိုးအောင်က မြူးတူးပျော်ရွှင်စွာ ပြေးလိုက်လာပါ သတည်း။

တော့မှာလဲ ကိုတာရာ၊ သမီးလေးရဲ့မိတ်မဲ့အတွက်ကို ကျွန်မက တောင် ပြန်ပြီး တောင်းပန်ရဦးမှာပါလေ”

“ကလေးနဲ့ပတ်သက်လို့ ဘာအပြစ်မှ မယူရက်ပါဘူး၊ ပန်းအိဖြူကိုလဲ ပြောပြပြီးပါပြီလေ၊ သူ့အပေါ်မှာ ကျွန်တော် သမီးလေး လိုချစ်ခဲ့တာ သူ့လဲသိမှာပါတယ်၊ ကျွန်တော် မေးချင်တာ မေးပါရစေ မသိတာ”

“မေးပါ ကိုတာရာ”

“ကျွန်တော်ရှင်းပြတာတွေကို လက်ခံနိုင်ရဲ့လား မသိတာ”

“လက်မခံနိုင်စရာ၊ မရှိတော့ပါဘူးလေ”

“ဒါဆိုရင် ကျွန်တော်ကြိုးစားရကိစ္စနပ်ပါပြီ မသိတာရယ်၊ တစ်ခုပဲမေးဖို့ ကျန်ပါတော့တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ကိုကျော်သူကို တကယ်ပဲ သတ်ပစ်ခဲ့မိတဲ့ ကျွန်တော့်ကို မသိတာ ဘယ်လိုများ အပြစ်ပေးချင်ပါသလဲ၊ ထိုက်ထိုက်တန်တန် ခံယူမယ်ဆိုတဲ့ သံဓိဋ္ဌာန်နဲ့ ကျွန်တော်လာခဲ့တာပါ”

ဒေါ်ခင်သီတာမှာ သူ့ကို ကြည့်နေသော ဦးတာရာသို့ မကြည့်၊ အခန်း၏ပြတင်းမှတစ်ဆင့် အပြင်သို့ လှမ်းကြည့်နေရင်း က...

“ပြီးခဲ့တာတွေလဲ ပြီးပါစေတော့လေ၊ သည်ဝဋ်ကြွေးတွေ ပေးဆပ်လို့ ပြီးပြေပါပြီလို့သာ သတ်မှတ်လိုက်ပါတော့၊ ကိုတာရာလဲ ထောင်ထဲမှာ အကြာကြီးနေလာခဲ့ပြီပဲ၊ ကျွန်မအနေနဲ့ နေ့ခက်ထပ် ဘာမှ ကိုတာရာကို ဒုက္ခပေးလိုတော့ပါဘူးရှင်၊ ကိုတာရာအပေါ်မှာ

● အခန်း (၄၄)

“မသိတာကို ခွင့်လွှတ်ပါလို့ ကျွန်တော် လာတောင်းပန်တာ ဟုတ်ပါဘူး”

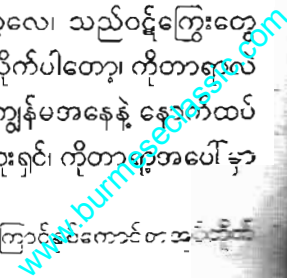
“ဟင်...”

“မသိတာတို့ပေးသမျှအပြစ်ကို ကျွန်တော် ထိုက်ထိုက် တန်တန် ခံယူဖို့လာခဲ့တာပါ မသိတာရယ်”

“ဒါနဲ့ လုလုတို့က...”

“ဪ... သူတို့ကို အကြာကြီးလိုက်ရှာ၊ ငွေတွေပေးခဲ့ပြီး သိတာဆီကိုလိုက်ပြီး သက်သေခံပေးကြပါလို့ တောင်းပန်ပြီး ခါလာခဲ့ရတာပါ”

“ဒီလိုရှင်းပြပြီးရင် ကျွန်မအနေနဲ့ ဘာများပြောစရာ ကျန်

လွတ်နိုင်ပါပြီ”

“အို... မသီတာရယ်၊ ဒီလိုစကားမျိုးလေးကြားနိုင်ဖို့ အတွက် ထောင်ထဲမှာ ဆယ့်လေးနှစ်၊ အပြင်မှာ အောင်မြင်အောင် နှိုးစားရတာက ခုနစ်နှစ်နီးပါး ပါဗျာ”

ဒေါ်ခင်သီတာမှ တိုးညှင်းညင်သာစွာ ပြောကြားလာသော စကားတစ်ရပ်လှည့်လည်လိုက်မိသည်။

မူနီဝေနေသော သူ့မျက်ဝန်းရိပ်မှာ ဟိုစဉ်က ခင်သီတာ ချစ်ခဲ့ဖူးသော ချစ်နိမိတ်လေးများ ထင်ဟပ် ပြန်ပေါ်လာနေသည်။ ဒေါ်ခင်သီတာ၏ အကြင်နာ မျက်ဝန်းများကိုလည်း သူ့မြင်သိ တွေ့မိမှာပါ။

“မသီတာ”

“ရှင်”

“ကျွန်တော့် စာပေအမည်ကို သမုဒ္ဒရာစာပေလို့ ပေးခဲ့တာ သီတာကို ရည်ညွှန်းခဲ့တာပါ။ သီတာဆိုတာ ရေမဟုတ်လား”

သူက စကားကိုခဏရပ်ပြီးမှ ညင်သာစွာပင် ဆက်၍ပြောလာသည်။

“ကမ္ဘာပေါ်မှာ အများအပြားဆုံး ရေရှိတဲ့ နေရာဟာ သမုဒ္ဒရာမို့သာ တင်စားရတာပါ။ တကယ်တမ်း ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ သီတာကိုချစ်ခဲ့ရတဲ့ အချစ်ဟာ သမုဒ္ဒရာ မက များပြားခဲ့တယ်ဗျာ”

“အို...”

“ပြီးတော့ ရာနှုန်းအနေနဲ့ပြောရရင်လဲ ရာနှုန်းပြည့်ဆိုတာ ကိုယ်ကို ပိုလို့ အခု ကျွန်တော်ရေးလက်စ စာမူကို ချစ်ရာနှုန်း

၀၀၀' လို့ အမည်ပေးခဲ့တာလဲ မသီတာကို ရည်ညွှန်းခဲ့တာပါပဲ”

သည်အသက်အရွယ်ရောက်လာခါမှ၊ သည်စကားမျိုးကြား လာရပြန်တော့ ဒေါ်ခင်သီတာ နုပျိုစဉ်ကလိုပင် ရှက်စိတ်ဝင်၍ ရင်မှာ လှုပ်ရှားလာရပါသေးလား။

“ကျွန်တော် မသီတာကို ပွေ့ချီမပြီး ဆေးရုံပို့ ပေးရတဲ့ညက စပြီး ချစ်ခဲ့ရတဲ့ အချစ်မျိုးအတိုင်း ဒီနေ့ထိလဲ ချစ်နေဆဲပါပဲ ဆိုတာတော့ မသီတာရယ် ယုံပါဗျာ”

ဒေါ်ခင်သီတာ မျက်နှာလှုပ်ပစ်လိုက်သည်။

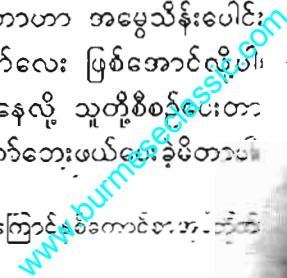
“အဘိုးကြီးပါးစပ်က ချစ်စကားအလှတွေ ပြောနေတယ် လို့တော့ မထင်လိုက်ပါနဲ့ မသီတာရယ်၊ ကျွန်တော့်အတွက် ပြောစရာ အခွင့်အခါကလဲ ခုလို အနှစ်နှစ်ဆယ်ကြာမှ ပေးလာလို့ပါ ဗျာ”

“ဟို... ကိုကျော်သူနဲ့ လက်ထပ်ခါနီးတုန်းက ကျွန်မ... ကျွန်မ ခေါ်ပြီး ပြောပါသေးတယ်လေ”

“ကျွန်တော် မမေ့ပါဘူး မသီတာရယ်၊ မသီတာရဲ့ မျက်ဝန်း လေးက ပြနေတဲ့ ချစ်နိမိတ်လေးတွေကို ကျွန်တော် ခုချိန်ထိ သတိရနေမိဆဲ၊ မြင်ယောင်နေမိဆဲပါဗျာ”

“ဒါနဲ့များ ရှင်”

“ဪ... ဟိုတုန်းကတော့ ကျွန်တော် ဘေးဖယ် ပေးလိုက်ရင် ကျွန်တော်ချစ်ရတဲ့ မသီတာဟာ အမွေသိန်းပေါင်း များစွာ ပိုင်ဆိုင်ရမယ့် သူဌေးကတော်လေး ဖြစ်အောင်လို့ပါ။ ဒီအချိန်က ဦးလေး ဦးသိန်းထိုက်လဲရှိနေလို့ သူတို့စိတ်ပေးတာ မှန်ကန်မယ်လို့ တင်ခဲ့မိတာနဲ့ ကျွန်တော်ဘေးဖယ်ပေးခဲ့မိတာပါ။

ဒါမကြည့်နဲ့ ဒီလောကတံ အသည်းကျွေးပျောက် ရင်ပမ်းခဲ့ရတာပါ မသိတာရယ်၊ အို . . . ဘယ် သွားမလို့လဲ”

“ကျွန်မ နောက်ဖေးမှာ လုပ်စရာရှိသေးလို့၊ ကလေးတွေလဲ ပြန်ရန်အနီးပြီလေ”

ဦးတစ်ရာက ဒေါ်ခင်သီတာ၏လက်ကို လှမ်းဆွဲမလို လုပ်ပြီးမှ မော်ကြည့်ရင်း ဆက်ပြောနေသည်။

“မသိတာ ဘဝထဲကို ကျွန်တော်ဝင်လာပါရစေ၊ စာရေးတဲ့ အလုပ်ဆိုတာ ဒီမှာနေပြီး ရေးလို့လဲရပါတယ်၊ ဒါမှမဟုတ်လဲ မသိတာ ရန်ကုန်လိုက်ခဲ့ပါလျားကွယ်၊ အသက်လေးဆယ်ကျော်မှ ဘဝကို ပြန်စကြရအောင်ပါ၊ ကျွန်တော် ချစ်ခဲ့ရလွန်းတဲ့ မသိတာ ရယ်”

“ကျွန်မ သံဇိဋ္ဌာန် ချထားတာ တစ်ခုရှိပါတယ် ကိုတာရာ၊ ဒီအတိုင်းလဲ နေခဲ့ပါတယ်”

“ဘာများလဲ၊ မသိတာရယ်”

“ကျွန်မ သမီးလေးကို ပထွေးနဲ့ ဘယ်တော့မှ မနေစေရဘူး လို့”

“အို . . . ကလေးက ကျွန်တော့်ကို သိပ်ခင်တွယ် နာတာပါ၊ ခုကိစ္စပြီးမှ . . . ကျွန်တော် ခွင့်လွှတ်ပြီးမှ သူ . . . ပန်းအိဖြူ လေ . . . ကျွန်တော့်ကို ပိုပြီးကြင်နာခင်တွယ်လာရှာတယ်၊ ဖခင်စားဆိုတဲ့ စိတ်မျိုး မထားနိုင်တောင်မှ ဦးလေးအရင်းတစ်ယောက် လောက်တော့ သူချစ်ရှာပါတယ်၊ ကျွန်တော်နဲ့ပန်းအိဖြူကြားမှာ ပြဿနာမရှိ စေရပါဘူး ဆိုရင်ကော”

ကြောင်နစ်ကောင်မာအုပ်တိုက်

“အို . . . သီတာနဲ့ မပြောတတ်တော့ဘူး”

“ကျွန်မ” အစား ယခင်ကလို နာမ်စားနှင့် “သီတာ” ဟု သုံးလိုက်သည်ကို ဦးတာရာမှာ အားတက် ရွှင်လန်းစွာဖြင့် ဒေါ်ခင်သီတာ၏ လက်ကိုဆွဲယူပြီး သူ့အိပ်နေသည့် ကုတင်ပေါ်တွင် စေလိုက်သည်။

အပြင်မှ ချောင်းကြည့်၊ နားထောင်နေကြသော ပန်းအိဖြူ၏ မျက်နှာလေးကို ပြည့်ဖြိုးအောင်က ဆွဲမော့ယူလိုက်ပြီး . . .

“ကဲ . . . ဘယ်နဲ့ရှိစ”

ဟု မေးလေးဆတ်ပြီး အသံတိတ် ခေးနေချိန်တွင် အတွင်းမှာ . . .

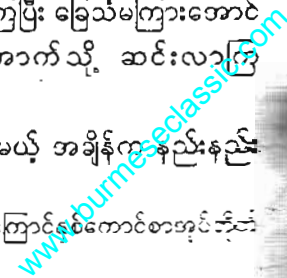
“ခြေကျိုးနေတဲ့ ကျွန်တော် မပြန်ပါရစေနဲ့ဦး မသိတာရယ်၊ မသိတာ မျက်နှာပူနေမယ်ဆိုရင် ပြည့်ဖြိုးအောင် အပြန်မှာ ပန်းအိဖြူကို ထည့်လိုက်ပါ၊ ဒေါ်ကြည်ပြာတို့ အိမ်မှာစောင့်နေ နှင့်ပေါ့”

ဒေါ်ခင်သီတာထံမှ ဘာစကားပြန်သံမှ မကြားရမီ ‘အောင်ပြီ’ ဆိုသော ဟန်ဖြင့် ပြည့်ဖြိုးအောင်က မျက်စိတစ်ဖက် မှိတ်၍ လက်မထောင်ပြလိုက်သည်။

ပန်းအိဖြူသည်လည်း ပြုံးရွှင်ကြည်နူးစွာဖြင့် အသံ မထွက်အောင် ပါးစပ်လေးပိတ်၍ ရယ်ကြပြီး ခြေခံမကြားအောင် ခြေဖျားလေးများဖြင့် ဖွန်းခင်း၍ အောက်သို့ ဆင်းလာကြ ချိန်တွင် . . .

“နော် . . . မသိတာရယ်၊ ချစ်ရမယ့် အချိန်က နည်းနည်း”

ကြောင်နစ်ကောင်မာအုပ်တိုက်

လေး ကျန်တော့မှ ပြန်ပြီး ခွဲမသွားပါရစေနဲ့တော့ နော်. . .”

“အို. . . ဒီဟိုပင်မှာတော့ သီတာရက်ဇာယ်ကွယ်၊
ကလေးတွေက သိက္ခာရှိလှတဲ့ ဆရာမဆိုပြီး”

“ဒါဆို ရန်ကုန် ပြန်နေကြမလား ဟင်၊ ကိုယ့်အတွက်လဲ
အဆင်ပြေ၊ ကလေးတွေ လက်ထပ်ပေးပြီးရင်လဲ အဆင်ပြေတာပေါ့၊
ဒါဖြင့် ရန်ကုန်ကို တစ်ခါထဲ လိုက်သွားကြမလားဟင် မသိတာ”

“အို. . . သားသမီး တွေနဲ့လည်း အတူတူမသွားချင်ပါဘူး၊
သူတို့ သွားနှင့်ပါစေ၊ ‘သူ’ ခြေထောက် ကောင်းမှ သွားတာပေါ့”

“ဟာ. . . ဒါဆို ကိုယ် ထပြေးနိုင်ပြီ ထင်ပါရဲ့ဗျာ”

“သီတာမှာလဲ အရင်းအချာ ဒီမှာ တွယ်တာစရာ မရှိပါဘူး၊
ကြည်ပြာကလဲ ဟိုမှာ၊ အိဖြူလက်ထပ်ပြီးရင်လဲ ရန်ကုန်မှာပဲ
နေမှာဆိုတော့”

“ဟုတ်တယ်၊ ကိုယ်နဲ့ သီတာလည်း ရန်ကုန်နေမှ
အဆင်ပြေမှာ၊ ဒီမှာ မသိတာ”

“ရှင်. . .”

“ကျွန်တော် ချစ်မြတ်နိုးလွန်းခဲ့ရပါတဲ့ မသီတာရယ်၊
ဒီကမ္ဘာပေါ်မှာ ကျွန်တော့်လို မသီတာကို ချစ်နိုင်တဲ့ အချစ်မျိုး
ရှိမယ်ကို မထင်ပါဘူးဗျာ”

“အမယ် အမှတ်တွေ ယူတတ်လိုက်တာ၊ ဟိုတုန်းက
ကမ်းတော့မယ် လက်ကိုဖြင့် မကြိုဆိုပဲနဲ့. . . မသီတာရဲ့
အချစ်ကိုလည်း မတောင်းခံပါဘူးဆို”

“စေတနာ လွန်ကဲသွားတာပါဗျာ၊ ကဲ. . . ခုအချစ်တွေ

အများကြီး ပေးပါတော့ မသီတာရယ်၊ ပြီးတော့ လက်ကိုတင် ကြိုမှာ
မဟုတ်ဘူး၊ တစ်ကိုယ်လုံးကိုပါ ကြိုပါပြီတဲ့ဗျာ”

“အို. . .”

ဦးဦး/ဒေါ်ဒေါ် ဒေါ်နေရသည့်တိုင် အချစ်ဦးနှစ်ယောက်
၏ ရင်ခွင်နှစ်ခုမှာ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာလေမှ ထိတွေ့ ပေါင်းဆုံခွင့်
ရကြလေပြီသာ. . .

“ဪ ကျွန်တော့်ရဲ့ အချစ်ဦး မသီတာရယ်”

“သီတာရဲ့ အချစ်ဦးဟာလည်း သူပါပဲကွယ်”

“ကိုယ်က ဘဝပျက်ခဲ့ရတယ်၊ မသီတာက ဘဝနွမ်းခဲ့ရ
တယ်၊ ခုတော့ အဲဒီ ပြီးဆုံးခဲ့သမျှတွေကိုပါ ချန်မထားဘဲ ပြန်ပေါင်း
ဆွဲယူပြီး ၊ အနှစ်နှစ်ဆယ်စာ အချစ်တွေ ထပ်တိုးလို့. . .

‘အို. . . ကို. . . ရယ်. . . သီတာလေ၊ ဟိုးငယ်ငယ်လေး
တုန်းကထက်တောင် ရှက်တယ်ကွယ်”

ဦးတာရ၏ ရင်ခွင်မှာ မျက်နှာအပ်၍ တိုးတိုးလေး
ငြိုးလိုက်ချိန်မှာ ဦးတာရာသည် ပြန်လည် ပျောက်ဆုံးသွားမှာ
စိုးရိမ်လွန်းသလိုဒေါ်ခင်သီတာကို မြတ်နိုးလွန်းစွာ. . . မြဲမြံလွန်းစွာ
ပွေ့ပိုက်ထားလိုက်ပါတော့သတည်း. . . ။

ပြီးပါပြီ။